

Xuyên Qua Thành Lâm Triều Anh

Contents

Xuyên Qua Thành Lâm Triều Anh	2
1. Chương 1: Tiếng Đàn.	2
2. Chương 2: Cô Nhân.	5
3. Chương 3: Kể Ẩn Trộm Gà	9
4. Chương 4: Lão Đại	12
5. Chương 5: Phong Vân Sơ Khởi (Phong Ba Bắt Đầu.)	15
6. Chương 6: Xà Thường Lui Tới (rắn Thường Hay Lui Tới).	19
7. Chương 7: Đảo Chủ Đảo Đào Hoa.	23
8. Chương 8: Giao Đầu Với Âu Dương Phong	26
9. Chương 9: Quay Về Cổ Mộ	30
10. Chương 10: Cửu Âm Chân Kinh	34
11. Chương 11: Người Hữu Duyên.	38
12. Chương 12: Đầu Âm Công	41
13. Chương 13: Tìm Tòi Nghiên Cứu	44
14. Chương 14: Âu Dương Phong Đến	48
15. Chương 15: Song Kiếm Hợp Bích.	51
16. Chương 16: Tâm Gợn Sóng.	54
17. Chương 17: Thay Đổi Bất Ngờ.	58
18. Chương 18: Hình Như Có Tình.	61
19. Chương 19: Tư Tâm (tâm Tư Riêng)	64
20. Chương 20: Được Và Mất	67
21. Chương 21: Phùng Hành	71
22. Chương 22: Mạc Sầu	74
23. Chương 23: Quy Củ Giang Hồ	77
24. Chương 24: Siêu Phong – Nhược Hoa	80
25. Chương 25: Chảy Máu Mũi	84
26. Chương 26: Công Việc Của Cái Bang (1)	87
27. Chương 27: Cái Gọi Là Khác Biệt	90
28. Chương 28: Tâm Tư	94
29. Chương 29: Thanh Mai Trúc Mã	97
30. Chương 30: Trùng Hợp Thần Kỳ	100
31. Chương 32: Công Việc Của Cái Bang (2)	104
32. Chương 33: Bao Tích Nhược	107
33. Chương 34: Chương 34	111
34. Chương 35: Ý Thế Hiếp Người.	111
35. Chương 36: Nổi Danh Giang Hồ	115
36. Chương 37: Hoa Đào Nở Trên Đảo Đào Hoa	118
37. Chương 38: Tình Chớm Nở	122
38. Chương 39: Hết Sức Ái Muội	125
39. Chương 40: Đính Hôn	128
40. Chương 41: Anh Hùng Nhục Chí.	132
41. Chương 42: Thành Thân	136

42. Chương 43: Bước Nhảy Vọt Thần Kỳ!	140
43. Chương 44: Cổ Nhân Mất	145
44. Chương 45: Ngày Xuân Thật Yên Tĩnh !	149

Xuyên Qua Thành Lâm Triều Anh

Giới thiệu

Người nào đó vừa tỉnh dậy, liền phát hiện mình trở thành Lâm Triều Anh – Người sáng lập ra phái C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-lam-trieu-anh>

1. Chương 1: Tiếng Đàn.

Xuyên không rồi! Thật là bất hạnh, nhưng mà, trong cái rủi cũng có cái may, nàng xuyên không trở thành Lâm Triều Anh !

Trong Cổ Mộ đen tối, mới bị xuyên qua Lâm Triều Anh vẫn đang nằm ở trên giường, nhìn ánh nến có phần lơ mơ đang chiếu trong căn phòng u ám. Lúc này, Vương Trùng Dương vẫn chưa chết, Cửu Âm Chân Kinh cũng chưa ra đời, võ lâm còn chưa loạn. Nhưng Vương Trùng Dương đã từ bỏ tình yêu nam nữ, xuất gia làm đạo sĩ.

Một trận âm thanh cửa đá bị khởi động, tiếp theo đó là một giọng nói vang lên: “Tiểu thư, người đã khá hơn chưa?”

Lâm Triều Anh có chút phản ứng không kịp, vội vàng “Ừ” một tiếng. Nàng biết người đến là ai, đó là Lâm Linh, nhan hoàn bên người của Lâm Triều Anh.

“Thương tích trên người tiểu thư đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ừ, đã tốt hơn nhiều rồi”

Ý của Lâm Linh là đang nói đến việc khi Lâm Triều Anh tu luyện kiếm pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh, do nhất thời bị bên ngoài quấy nhiễu, bị nội lực phản phệ nên gây ra thương tích. Cái gọi là “nhất thời bị bên ngoài quấy nhiễu” là Lâm Triều Anh bỗng chợt nhớ tới nguyên nhân mà mình sáng tạo ra kiếm pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh. Tuy rằng không đến mức bị tẩu hỏa nhập ma nhưng bởi vì trong lòng không yên tĩnh, khiến chân khí trong cơ thể chạy loạn, dẫn tới bị nội thương.

Lâm Linh đi tới bên cạnh, hỏi :

“Tiểu thư có muốn ăn chút gì không?”

Lâm Triều Anh ngồi dậy, chợt thấy cổ họng đau rát, nhất thời không nhin được mà ho khan hai tiếng, Lâm Linh thấy vậy, chạy đến bên bàn đá, rót chén nước đưa qua.

“Tiểu thư!”

Trong ánh mắt của nàng mang theo vài phần lo lắng.

Lâm Triều Anh nhận lấy ly trà, sau đó yên lặng đánh giá Lâm Linh trước mặt. Thật ra thì tuổi Lâm Linh cũng không tính là lớn lắm, khoảng 16, 17 tuổi, bộ dạng trông xinh xắn, sạch sẽ. Ở hiện đại, 17 tuổi không tính là lớn, nhưng nếu là ở cổ đại, đã là gái lỡ tuổi thanh xuân thì phải? Nghĩ như vậy, Lâm Triều Anh nhìn không được mà nhũu mày lại, nếu Lâm Linh là gái lỡ thì, thì nàng được xem cái gì đây? Hai mươi lăm tuổi, lão yêu quái chắc?

Nghĩ vậy, Lâm Triều Anh im lặng thầm xấu hổ, nếu ở hiện đại, nữ nhân ba mươi tuổi là một đóa hoa xinh đẹp, vì sao nàng lại trở thành lão yêu quái rồi?

Lâm Linh lẳng lẳng nhìn Lâm Triều Anh, thấy vẻ mặt của tiểu thư thay đổi trong nháy mắt, trong lòng có chút lo lắng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể cảm thấy không đúng ở chỗ nào, cuối cùng, không nhìn được lên tiếng gọi Lâm Triều Anh:

“Tiểu thư?”

Lâm Triều Anh hoàn hồn.

“Không có việc gì, bây giờ em có rảnh không?” Ngừng một chút, Lâm Triều Anh lại nói với Lâm Linh.

“Ta muốn ra ngoài phơi nắng một lát”. Mỗi ngày đều ở trong Cổ Mộ, nàng bí bách đến sắp phát điên rồi! Nàng thích ánh nắng mặt trời, nàng không thích hoàn cảnh tối tăm như thế này.

Lâm Linh gật đầu.

“Em bồi tiểu thư đi.”

Ra khỏi Cổ Mộ, Lâm Triều Anh ngược nhìn phong cảnh xinh đẹp của núi Chung Nam, lo lắng trong đầu cũng bớt đi một chút. Nàng cảm thấy, con người nên hưởng thụ nhiều ánh nắng mặt trời hơn một chút, như vậy thì lòng người mới lạc quan hơn được. Trước kia, khi tâm tình của nàng không tốt hoặc là tinh thần suy sụp, chỉ cần không phải là mùa hè, thì nàng rất thích nằm trên ghế phơi nắng ở trước ban công, giống như chỉ cần làm như vậy, thì nàng sẽ cảm thấy tốt hơn.

Đối với việc xuyên qua này, ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Nàng chỉ biết, khi mình tỉnh dậy thì đã đến một thế giới hoàn toàn khác biệt. Cứ nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mộng hảo huyền, nhưng hiện tại, nàng rốt cuộc đã biết đây điều là sự thật. Không phải là nàng đang nằm mơ, mà là nàng thật sự đã xuyên qua thế giới trong một quyển sách, quyển sách mà có rất nhiều người tài giỏi xuất hiện, Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cối, Trung Thần Thông. Được rồi, trước mắt thì danh hiệu Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên còn chưa ra đời, nàng vừa mới bị Vương Trùng Dương bỏ rơi, cho nên tâm như tro tàn, trốn vào Cổ Mộ, tính toán sống nốt nửa đời còn lại như vậy. Vốn Lâm Triều Anh vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, võ công cao cường, vô cùng cố chấp với tình cảm, cho dù đã vào ở trong Cổ Mộ nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ tới Vương Trùng Dương, vì vậy sáng tạo ra kiếm pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh để đối phó với kiếm pháp của Toàn Chân giáo.

Lâm Triều Anh đỡ lấy trán, cảm thán: “Vì sao một người con gái tốt như vậy lại phải vì Vương Trùng Dương mà tự giam mình đến chết ở Cổ Mộ cơ chứ ? Bộ dạng xinh đẹp, lại giỏi võ công, người như thế có thể có một cuộc sống rất là tuyệt vời cơ mà...” Lâm Triều Anh thở dài, thật ra thì nàng không có ý kiến gì với việc xuyên qua thành Lâm Triều Anh, nàng cảm thấy đây chính là một thân thể xinh đẹp vượt quá tiêu chuẩn không thể nào lý giải được. Xuyên vào một người vừa xinh đẹp vừa trí tuệ như thế này, nàng cảm thấy đó chính là món quà tốt đẹp nhất mà Thần linh đã ban cho nàng.

Lâm Triều Anh ngồi trên thảm cỏ, suy nghĩ xem sau này nàng phải làm những gì. Nàng không nghĩ rằng sẽ ở núi Chung Nam mà sống nốt quãng đời còn lại, tốt thì có tốt cho thật, nhưng mà ngày ngốc ở trên này thật là chẳng có gì vui. Nghe nói phong cảnh của Giang Nam ở cổ đại phong tình quyến rũ, nàng muốn đi Giang Nam ngắm nhìn.

Lâm Triều Anh quay đầu lại, nhìn Lâm Linh ở bên cạnh, suy nghĩ xem phải nói thế nào, nàng nho nhã hỏi :

“A Linh, em vẫn luôn ở trong Cổ Mộ, em có cảm thấy buồn không ? ”

Lâm Linh ngăn người ra một chút rồi cười nói: “Tiểu thư không buồn, em cũng sẽ không thấy buồn. ”

“Không bằng chúng ta ra ngoài du lịch đi, ta bỗng nhiên cảm thấy, luôn ở trong núi Chung Nam này rất buồn chán! ”Lâm Triều Anh nói

Lâm Linh có chút kinh ngạc, nhìn về phía Lâm Triều Anh, nàng vẫn luôn cảm thấy tiểu thư có điều gì đó không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ được. Lúc này, Lâm Linh phát hiện, tiểu thư nhà mình vẫn có bộ dạng như trước kia, nhưng ý tưởng lại bất đồng. Nàng hận Vương Trùng Dương, cái lão đạo sĩ kiêu ngạo cố chấp kia đã cô phụ tâm ý của tiểu thư nhà nàng, làm hại tiểu thư nhà nàng mất hết can đảm, thậm chí nghĩ sống nốt quãng đời còn lại trong Cổ Mộ. Nàng cũng đã thử khuyên tiểu thư nhà mình ra ngoài đi dạo, nhưng tiểu thư lại cự tuyệt. Vương Trùng Dương mặc dù không tệ, nhưng chẳng lẽ bên ngoài không có người nào tốt hơn Vương Trùng Dương ư? Tiểu thư nhà nàng như tiên nữ giáng trần, tên xứng thoỉ như Vương Trùng Dương làm sao có thể xứng đôi được với tiểu thư chứ?

Lâm Triều Anh đón nhận ánh mắt có chút kinh ngạc của Lâm Linh, cười hỏi :

“Chẳng lẽ em không muốn xuống núi sao? ”

Nàng biết, Lâm Linh cảm thấy nàng kỳ quái, nhưng nói thật, nàng cảm thấy cho dù Lâm Linh có biết nàng không phải là Lâm Triều Anh thì cũng không sao. Tuy rằng nàng xuyên không, nhưng võ công của Lâm Triều Anh vẫn còn, cho dù đánh nhau, Lâm Linh cũng không đánh lại nàng. Hơn nữa, Lâm Triều Anh luôn đối xử tốt với nha hoàn bên người, dạy Lâm Linh đọc sách, biết chữ, còn dạy Lâm Linh võ công. Tuy rằng bây giờ Lâm Linh vẫn chưa có học được Thuật Ngự Phong, nhưng nếu cứ tiếp tục tiến triển như vậy, Lâm Linh tất nhiên sẽ học được, bằng không thì Dương Quá và Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Đại Hiệp làm sao có thể học được trận pháp điều khiển ong châm cái này rồi châm cái kia đây? Chân tướng, có đôi khi không cần phải nói ra, hiện tại, hôm nay nàng là Lâm Triều Anh, chỉ cần Lâm Linh muốn đi theo nàng, nàng sẽ mang Lâm Linh theo, cũng sẽ đối xử tốt với nàng ấy giống như Lâm Triều Anh trước kia vậy. Dù sao thì một cô nương mười tám tuổi, tứ cố vô thân, thiên hạ bao la, Lâm Linh có thể đi chỗ nào để tìm cuộc sống an ổn đây ?

(*Thuật Ngự Phong : Điều khiển ong).

Lâm Linh lắc đầu: “Không phải! Chỉ cần tiểu thư muốn xuống núi, em đương nhiên sẽ đi cùng tiểu thư. Chỉ là...” Lâm Linh cau mày, suy nghĩ xem làm sao để nói ra suy nghĩ của mình.

“Có phải em cảm thấy ta không giống với trước kia hay không?” Lâm Triều Anh hỏi.

Lâm Linh ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Triều Anh thở dài : “Thật ra cũng không có gì không giống cả, chính là tư tưởng bỗng nhiên thông suốt thôi. Từ sau khi bị thương, ta bỗng nhiên cảm nhận thấy đời người ngắn ngủi. Ta đợi ba năm trong Cổ Mộ, cuộc đời chúng ta có được bao nhiêu cái ba năm như vậy ? Cứ ngây ngốc rồi già đi trong Cổ Mộ, không bằng đi ra ngoài du lịch một phen. A Linh, em nói đạo lý này có đúng không? ”

Từ nhỏ Lâm Linh đã đi theo bên người Lâm Triều Anh, tích cách có chút đơn thuần, hơn nữa nữ nhân giang hồ không biết nói lý, hay động đao thương, không suy nghĩ nhiều như vậy. Muốn lừa Lâm Linh, cũng có thể, nhưng Lâm Triều vẫn Anh cảm thấy, nên nói rõ ý tưởng của mình với Lâm Linh thì tốt hơn.

Lâm Linh nghe vậy, nói: “Tiểu thư có thể nghĩ như vậy thì quá tốt rồi, mặc kệ tiểu thư đi chỗ nào, em đều nguyện ý đi theo tiểu thư.” Nàng là do tiểu thư mua từ tay kẻ khác về, không nơi nương tựa, may mắn tiểu thư không ghét bỏ, luôn luôn đối xử với nàng vô cùng tốt.

“Em cứ từ từ suy nghĩ, nếu em nhớ ra mình có người thân nào đó, muốn quay về với bọn họ, ta cũng đồng ý.”

“Không, em đã sớm nghĩ kỹ rồi, em muốn luôn luôn được đi theo bên cạnh tiểu thư.”

Lâm Triều Anh nghe được lời nói của Lâm Linh thì khóe miệng khẽ cong lên, kỳ thật thì trong lòng nàng đang rất vui mừng. Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, có người nguyện ý đi theo bên cạnh mình thì trong lòng cũng sẽ không cảm thấy cô độc. Nàng không sợ cô độc cùng tịch mịch, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng thích cô độc cùng tịch mịch.

Sau khi Lâm Triều Anh tính toán việc xuống núi xong thì chuyện cấp bách bây giờ đương nhiên là phải dưỡng thương thật tốt, chăm chỉ luyện võ công. Tuy nhiên hiện tại Lâm Triều Anh cũng không phải là Lâm Triều Anh của trước kia, bây giờ Lâm Triều Anh không thích ở trong Cổ Mộ, trừ bỏ buổi tối thì ban ngày luôn hoạt động ở phía Tây của khu rừng trong núi Chung Nam, đôi khi luyện kiếm, nếu có hứng thì gọi đàn ông đến xếp trận, khi cao hứng thì lại luyện đánh đàn cổ.

Mấy ngày gần đây đám tiểu đạo sĩ ở Trùng Dương cung của núi Chung Nam các đều rất có phúc, bởi vì Lâm Triều Anh cô nương là một người đánh đàn rất giỏi, từng tiếng đàn dễ nghe từ phía Tây của cánh rừng truyền đến Trùng Dương cung, khi thì phóng khoáng nhiệt tình, khi thì chậm rãi thanh thản dễ chịu, làm các tiểu đạo sĩ trong Trùng Dương cung đoán già đoán non về người đánh đàn. Nhưng đối với các tiểu đạo sĩ thì phía Tây của rừng cây là cấm địa, Trưởng môn của bọn họ từng nói, không được phép bước vào khu rừng phía Tây một bước, bằng không sẽ bị phạt nặng.

Ở Trùng Dương cung, chủ nhân của Cổ Mộ - Lâm cô nương, là một điều cấm kỵ không thể nói, tuy rằng các tiểu đạo sĩ đều là người xuất gia tu đạo, nhưng vẫn là thiếu niên khí huyết sôi trào, luôn có đủ loại suy đoán mơ hồ đối với người khác phái. Vì thế, trong khoảng thời gian ngắn, các tiểu đạo sĩ của Trùng Dương cung tâm không thể tĩnh như mặt nước, thường xuyên lên lút bàn tán xem vị Lâm cô nương kia là thần thánh phương nào, vì sao Trưởng môn của bọn họ lại tặng khu rừng phía Tây và Cổ Mộ cho nàng? Nữ tử có thể làm cho Trưởng môn nhân nhượng, chắc là giống như thần tiên. Đủ loại bàn tán của tiểu đạo sĩ được lan truyền ra ngoài. Tuy rằng quy củ trong Trùng Dương cung nghiêm ngặt, nhưng cũng không thể quản được miệng của mọi người. Vương Trùng Dương cũng là người thấu hiểu đạo lý, hiểu được cấm bàn tán không thể giải quyết được việc gì cả, nghe được vài sư đệ châm chọc nói chủ nhân của Cổ Mộ ở khu rừng phía Tây - Lâm Triều Anh không biết trông như thế nào, cũng không nói gì chỉ thờ dài.

“Sư phụ, việc này phải giải quyết như thế nào mới tốt đây?” Khâu Xử Cơ, một trong bảy vị đệ tử của Toàn Chân Giáo lên tiếng hỏi.

Về vấn đề này, Vương Trùng Dương cũng có chút đau đầu. Người mà hắn thua thiệt nhiều nhất trong đời này chính là Lâm Triều Anh, cũng không muốn nàng cứ như vậy mà sống nốt quãng đời âm u còn lại trong Cổ Mộ. mấy năm trước, nàng không có hành động gì cả, đôi khi nghe được tiếng đàn như khóc như than của nàng, trong lòng hắn cũng từng trận khó chịu. Gần đây, nghe tiếng đàn của nàng có vẻ thoải mái hơn không ít, nhưng nàng cũng làm ảnh hưởng đến các đệ tử trẻ tuổi của Trùng Dương cung. Những đệ tử trẻ tuổi này, tâm tính chưa kiên định, dễ dàng sai một bước mà thành lầm đường lạc lối.

“Sư phụ, có cần đồ nhi đi đến trao đổi chút ít cùng chủ nhân của Cổ Mộ không?” Khâu Xử Cơ lại hỏi.

Vương Trùng Dương đứng dậy, trầm ngâm một lúc mới nói: “Không cần, chuyện này vì sư sẽ tự xử lý.” Nói xong liền bước ra khỏi phòng, đi về khu rừng phía Tây.

2. Chương 2: Cổ Nhân.

Khi Vương Trùng Dương đi đến rừng cây phía Tây, Lâm Triều Anh đang điều khiển ông xếp trận. Non xanh nước biếc, một mỹ nhân mặc y phục màu đỏ đứng yên ở đó, chỉ thấy khoe miệng nàng khẽ cong lên, trên lòng bàn tay trắng nõn có một bình sứ nhỏ màu trắng, gió nhẹ thổi qua, dây cột tóc và vạt áo màu đỏ khẽ bay lên. Mà Lâm Triều Anh một thân quần áo màu lam nhạt, đang đứng cách Lâm Triều Anh không xa, mỉm cười nhìn Lâm Triều Anh xếp trận.

Bước chân của Vương Trùng Dương dừng một chút, hai mắt hí lại nhìn về phía Lâm Triều Anh, hình như hắn chưa bao giờ thấy một Lâm Triều Anh vừa thoải mái vừa thanh bình như vậy. Hơn nữa, hắn cũng không tận lực giấu diếm tiếng bước chân của mình, với tư thế của nàng làm sao có thể không phát hiện ra là hắn đã đến chứ?

Lúc này, Lâm Triều Anh xoay người lại, nhìn thấy Vương Trùng Dương, cố gắng nỗ lực để mình không làm ra biểu tình mất trật tự, miệng há hốc, rất tự nhiên huyết hai tiếng, ông đều bay về tổ.

Lâm Linh cũng nhìn thấy Vương Trùng Dương, nhướn mày rồi chạy đến bên cạnh Lâm Triều Anh, bày ra tư thế như là gà mẹ bảo hộ gà con vậy, giọng điệu không tốt hỏi: “Ngài tới đây làm gì?”

Vương Trùng Dương mỉm cười, nhìn về phía Lâm Triều Anh, âm thanh trầm thấp vang lên: “Lâm cô nương.”

Lâm Triều Anh tròn mắt nhìn, đang nghĩ về mặt Lâm Triều Anh đối với Vương Trùng Dương từ khi vào ở Cổ Mộ, không nhanh không chậm “Ừ” một tiếng. Sau đó mắt đẹp mở to, đánh giá nam nhân trước mắt này. Mặc áo đạo sĩ màu đen, tuy ngũ quan bình thường nhưng lại lộ ra vài tia khí chất xuất trần, gờ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ uy nghiêm. Ở trong Cổ Mộ có rất nhiều bức tranh của Vương Trùng Dương, không chỉ giống mà còn là rất giống, có thể nhìn ra được tình cảm của Lâm Triều Anh cũ là rất sâu sắc đối với nam nhân này. Những bức thư qua lại của Lâm Triều Anh với Vương Trùng Dương khi hắn còn đang tham gia quân đội cũng được cất giữ rất cẩn thận, vì nàng muốn biết những chuyện mà Lâm Triều Anh đã trải qua nên có lấy ra xem vài lần, tuy rằng cảm thấy như vậy là không đúng nhưng hiện giờ nàng là Lâm Triều Anh, không phải sao? Cần tìm hiểu để biết chứ.

Trong đầu nàng có rất nhiều cảnh tượng từng trải qua với Vương Trùng Dương, những hình ảnh này xẹt qua trong đầu nàng cấp tốc như một cuộn phim vậy. Khi đó, hắn gọi Lâm Triều Anh là muối muối, còn Lâm Triều Anh gọi hắn là ca ca. Ca ca- muối muối, xưng hô như vậy chứa đựng bao nhiêu tình ý cùng ái muội không muốn người biết đây? Nhưng cuối cùng, hắn xuất gia làm đạo sĩ, nhưng Lâm Triều Anh không hối hận, vẫn muốn dây dưa với hắn. Sống hết đời trong Cổ Mộ này, cũng là vì hoàn thành cho nguyện vọng muốn cùng hắn nốt sống quãng đời còn lại.

Nhưng đó đều là quá khứ rồi, Lâm Triều Anh bây giờ đã không còn một chút tình cảm khác thường nào đối với Vương Trùng Dương. Hơn nữa có thể nhìn ra, người này không chỉ hơn nàng 10 tuổi, nói cách khác, hắn đã sớm qua 35. Lâm Triều Anh cảm thấy, đối mặt với một người đàn ông 35 tuổi thì ảo tưởng gì cũng đều tan biến hết sạch, cho dù là Hoàng Dược Sư – chủ nhân của Đào Hoa Đảo trừ bỏ ngoài việc không biết sinh con ra thì cái gì cũng biết làm, cũng không ngoại lệ!

Vương Trùng Dương thấy vẻ mặt của Lâm Triều Anh đối với hắn tuy rằng không đến mức ôn hòa, nhưng cũng không phải là gay gắt thì bỗng ngẩn ra. Từ khi nàng vào Cổ Mộ, đã rất lâu rồi bọn họ chưa gặp nhau. Trước kia nghe tiếng đàn của nàng liên biết trong lòng nàng có oán hận với hắn. Nhưng do hắn vô tình làm chậm trễ chung thân của nàng, nên vẫn không gặp mặt nàng, miễn cho nàng lại sinh ra ý niệm muốn kết làm phu thê với hắn. Nhưng Vương Trùng Dương vẫn là Vương Trùng Dương, cho dù có kinh ngạc, cũng chỉ là trong chớp mắt, mang theo nụ cười ôn nhu trên mặt, có lẽ hỏi: “Lâm cô nương, có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không?”

Lâm Triều Anh nghiêm mặt, lạnh nhạt nói: “Đạo trưởng có chuyện gì thì nói luôn tại đây đi, A Linh không phải là người ngoài.”

Nàng không hề bỏ qua việc Lâm Linh giương nanh múa vuốt đối với Vương Trùng Dương, nói thật, nàng cảm thấy Vương Trùng Dương, trên phương diện sự nghiệp, tuyệt đối là một người có chí hướng, có thành tựu, nhưng ở phương diện tình cảm, nói hắn là một tên trứng thối cũng không hẳn là sai!

Vương Trùng Dương thấy thế, cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Những ngày gần đây Lâm cô nương có sở thích luyện đàn, từng tiếng đàn truyền tới Trùng Dương cung, làm cho người ta thật khó có thể quên.”

Nhưng lại thật khéo, mỗi ngày đều là thời điểm các đệ tử chuẩn bị học tập, tiếng đàn lại vang lên, làm các đệ tử trẻ tuổi bị phân tâm.

Lâm Linh nói: “Tiểu thư nhà ta thích đánh đàn thì có làm sao? Núi Chung Nam lớn như vậy cũng không chỉ có một mình Toàn Chân giáo, còn có cả phái Cổ Mộ của chúng ta nữa. Chẳng lẽ chỉ cho đám đạo sĩ thối của Toàn Chân giáo các người ở đây tu đạo, không cho chúng môn phái Cổ Mộ của ta đánh đàn sao?”

Không hổ là do Lâm Triều Anh bồi dưỡng ra, suy nghĩ trong lòng khác hẳn với người bình thường, phản ứng mau lẹ: “Phái Cổ Mộ?”

Vương Trùng Dương nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh đón nhận tầm mắt của hắn, thần nhiên gật đầu: “Đúng, phái Cổ Mộ!”

Nói xong chỉ vào A Linh: “A Linh là Trưởng lão của phái Cổ Mộ.”

“....”

Vương Trùng Dương trầm mặc. Tuy rằng lúc hần thành lập giáo phái, người cũng không nhiều, nhưng tốt xấu gì hần cũng có bảy đệ tử chân truyền, cùng với những người chung trí hướng đi theo hần.

Lâm Triều Anh lại nói, chậm rì rì: “Người thì quý ở chất lượng chứ không phải số lượng, tuy phái Cổ Mộ của chúng ta chỉ có hai người, nhưng là kể cả đồ đệ chân truyền của đạo trưởng cũng chưa chắc đã so được với A Linh của ta.”

Có bảy đệ tử thì giỏi lắm sao? Nàng nhưng là một người hiện đại, đến từ ngàn năm sau, không để ý số lượng nhiều hay ít! Hơn nữa nàng còn có bằng hữu trung thành và tận tâm là A Linh đấy.

Vương Trùng Dương khẽ mỉm cười: “Tu vi, võ công của cô nương trước nay đều tốt. A Linh lại đi theo cô nương người từ nhỏ, được cô nương tỉ mỉ chỉ điểm, võ công của nàng tất nhiên sẽ cao hơn mấy tên đệ tử không nên thân của ta rồi!”

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hần, không nói chuyện. Thân là người đứng đầu một phái, sau này còn trở thành ngôi sao sáng trong võ học của toàn võ lâm, nàng có lý do tin tưởng rằng, chỉ số thông minh của Vương Trùng Dương cũng không thấp, nàng không có ý định quanh co với hần. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Ngài cho là tiếng đàn của ta quấy nhiễu đệ tử của người luyện công làm trễ nải tiến độ học tập nên đến đây?”

Nếu nói tiếng đàn của nàng làm ảnh hưởng đến các tiểu đạo sĩ thì cũng không có gì là kỳ quái cả, bởi vì có đôi khi lúc nàng đánh lên, trong tiếng đàn có chứa nội lực, những người không có định lực kiên định thì dễ bị tiếng đàn của nàng dẫn dắt.

“Phần lớn tính cách đệ tử trẻ tuổi trong bốn giáo đều chưa trưởng thành, không khỏi có chút bướng bỉnh, dễ dàng bị trầm mê. Nếu là đệ tử lớn hơn một chút thì có thể từ trong tiếng đàn của cô nương được lợi không ít!”

Hần không hiểu nhạc lý, nhưng hần biết, trong chốn võ lâm chỉ những người có tài mới có thể chiến đấu bằng âm công, ví dụ như Đông Tà – Hoàng Dược Sư, lại ví dụ như nữ tử trước mắt này. Nếu là có thể ngăn cản tiếng nhạc, không bị tiếng nhạc ảnh hưởng thì tu vi nội lực của người sẽ có điểm tiến bộ, nhưng nếu tâm trí không kiên định thì rất dễ bị ảnh hưởng, nhẹ thì suy nghĩ rối loạn, không thể tập trung tinh thần, nặng thì chân khí chạy tán loạn trong cơ thể, dẫn tới bị thương.

Dừng một chút, Vương Trùng Dương nhíu mày, nhìn về phải Lâm Triều Anh, nói tiếp: “Ta vừa mới nghe hô hấp của cô nương, hình như là bị nội thương sao?”

Nam nhân này giỏi vậy? Như thế mà cũng có thể nghe ra. Lâm Triều Anh vẫn còn đang sững sờ thì lại nghe được giọng nói của Vương Trùng Dương: “Trên người cô nương có thương tích, không chịu nổi việc ngủ trên giường Hàn Ngọc đầu, nhớ lấy, đừng ngủ ở trên đấy nữa”

Lâm Triều Anh khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Đa tạ đạo trưởng quan tâm, ta cũng không phải là người cái gì cũng không biết, tất nhiên hiểu được bản thân không chịu được giường Hàn Ngọc. Ta thấy gần đây thời tiết quá nóng, đồ ăn dễ dàng bị hỏng, giường hàn Ngọc lại được đào lên từ Cực Bắc lạnh lẽo, khí lạnh thấu xương, dùng để để cất đồ ăn thì không còn gì tốt hơn.”

“....”

Vương Trùng Dương không nói gì, hần cũng biết nữ nhân này không làm việc theo lẽ thường, lấy giường Hàn Ngọc để cất giữ đồ ăn, trong lòng hần bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác giận dữ muốn giậm chân.

Lâm Triều Anh còn nói: “Về phần tiếng đàn thì ta tự có chừng mực. Mời đạo trưởng trở về đi.”

Vương Trùng Dương thấy nàng như vậy, nhin không được lại liếc nhìn nàng. Quần áo màu đỏ, đai lưng màu đen khảm ngọc, tóc dài dùng dây cột tóc màu đỏ buộc lên, hần nhớ được ngày trước, nàng hay thích quần áo màu trắng, sao bây giờ lại thích loại màu này rồi?

Hơn nữa, ánh mắt cũng thiếu vài phần lệ cùng u buồn, lại nhiều thêm vài phần lạnh nhạt cùng thanh khiết, giống như là nhìn thấu cái gì đó. Mặc dù Vương Trùng Dương biết tâm ý của Lâm Triều Anh đối

với mình, nhưng hắn vẫn không đoán được tâm tư của nàng, lúc này lại càng cảm thấy không thể nắm bắt được nó. Nàng đã nói trong lòng có chừng mực thì hắn cũng không nên nói thêm điều gì nữa.

Hắn thoáng trầm ngâm sau đó cười cười, nói: “Lâm cô nương, xin thứ lỗi cho tại hạ nhiều chuyện, tuy rằng núi Chung Nam có là địa bàn của chính mình đi nữa, thì một người tập võ cũng nên có chút cảnh giác, dù là bất cứ lúc nào đi nữa cũng không nên mất cảnh giác, bằng không sẽ dễ dàng bị người khác hãm hại.”

Lâm Triều Anh nhớ tới những cao thủ võ lâm, đều là khi những người khác còn chưa có đến đã phát hiện được, nhưng nàng tạm thời còn chưa có tạo thành thói quen đó. Chưa bao giờ bước chân vào giang hồ nên thật sự là chưa cảnh giác được, nhưng nàng vẫn cho rằng, trên đời này còn nhiều người tốt, ai mà khi không lại nghĩ đến chuyện hãm hại người khác bao giờ? Hơn nữa, trong mỗi quyển sách, nhân vật chính luôn xuất sắc, đa số những nhân vật phụ võ công đều bình thường, hoặc thậm chí là không có võ công. Nghĩ như vậy, nàng lại cảm thấy, không cần thiết lúc nào cũng phải cảnh giác, nếu không, sống sẽ rất mệt mỏi. Hơn nữa, tuy rằng Vương Trùng Dương tỏ vẻ quan tâm, nhưng qua lỗ tai nàng lại cảm thấy như có vài phần giả dối. Thật sự là quan tâm như vậy sao? Vậy tại sao lại bỏ qua Lâm Triều Anh?

Nghĩ xong, Lâm Triều Anh khẽ nhếch đôi mi thanh tú: “Hãm hại thì có làm sao? Ta cũng không làm sai chuyện gì, làm gì có ai tự dừng lại đến ám toán một nữ tử như ta chứ? Hơn nữa, đời người ngắn ngủi, ta dĩ nhiên muốn mình được vui vẻ, ta không thể thoả mái thả lỏng ở địa bàn của mình sao? Vậy thì sống còn có ý nghĩa gì nữa? Hơn nữa, đạo trưởng là gì của ta chứ? Không biết là mình quản quá nhiều chuyện ư?”

Vương Trùng Dương bị nàng nói như vậy, nhất thời trầm mặc.

Lâm Triều Anh vung ống tay áo màu đỏ lên: “Đây là địa bàn của phái Cổ Mộ ta, ngày xưa, đạo trưởng đã từng nói qua, không có chủ nhân của Cổ Mộ cho phép, các đệ tử của Trùng Dương cũng không được phép vượt quá ranh giới một bước. Ta nhớ được ta vẫn chưa mời đạo trưởng tới đây, có câu trên không nghiêm thì dưới sẽ loạn, đạo trưởng hôm nay không mời mà đến là muốn để cho đệ tử của mình thấy đạo trưởng là một người nói được mà không làm được sao?”

Vương Trùng Dương ngẩn ra, sau đó cười khổ, lập tức vái chào nàng, nói: “Tại hạ đường đột rồi, hy vọng Lâm cô nương lượng thứ, cáo từ!”

”Không tiễn.”

Lâm Linh đi tới, nhìn phương hướng mà Vương Trùng Dương biến mất, khó chịu nói: ”Tiểu thư, sao phải khách khí với hắn như vậy chứ?”

Lâm Triều Anh nhìn về mặt muốn đánh chết Vương Trùng Dương của Lâm Linh, không nhịn được bật cười nói: “Không khách khí với hắn được chắc? Cuối cùng ta vẫn không thể đánh nhau với hắn, nếu chúng ta làm tổn thương hòa khí của hai phái, điều đó cũng không tốt”

Có câu là thà có thêm một người bạn, còn tốt hơn có thêm một kẻ thù, hơn nữa nàng cũng cảm thấy, chỉ cần không bắt Vương Trùng Dương cưới nàng, thì mặc kệ nàng muốn hắn giúp việc gì, hắn cũng sẽ vì muốn đền bù lại cho nàng mà chấp nhận làm. Nhưng cũng có khả năng là do nàng suy nghĩ nhiều mà thôi.

Lâm Linh luôn luôn cảm thấy tiểu thư nhà mình nói cái gì thì chính là cái đó, bây giờ thấy Lâm Triều Anh nói như vậy, lẩm bẩm hai tiếng, “Đánh không lại thì không thả ông ra được chắc?”

Gần đây, trận pháp ong của tiểu thư càng ngày càng cao thâm rồi, tuy phái Cổ Mộ của các nàng không nhiều người, nhưng hơn ở chỗ là ông rất nhiều! Nếu đánh nhau với mấy đám đạo sĩ thối này, chỉ cần thả ông ra, Lâm Linh cảm thấy mấy đạo sĩ này chắc chắn sẽ bị thương. Tuy nhiên, cho tới bây giờ, tiểu thư vẫn không muốn làm Vương Trùng Dương khó xử, mà ngay cả Kiểm Pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh, cũng là vì nam nhân kia mà tạo ra. Khó có được như bây giờ, tình cảm của tiểu thư đối với Vương Trùng Dương giống như phai nhạt, Lâm Linh cũng không còn muốn tính toán những chuyện đã qua. Nàng hơi hơi mở to mắt, hít sâu một hơi, sau đó hai tròng mắt trong trẻo nhìn về phía Lâm Triều Anh: “Tiểu thư, khi nào thì chúng ta xuống núi?”

Lâm Triều Anh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ: “Một tháng sau đi.”

Lâm Linh lại hỏi: “Vậy trong một tháng này chúng ta làm cái gì?”

Làm cái gì? Tất nhiên là luyện công rồi. Mỗi lần nhìn thấy sự sùng bái trong đôi mắt nhỏ của Lâm Linh, Lâm Triều Anh cũng biết rằng võ công của mình rất giỏi, hơn nữa, khi nàng dùng nội lực đánh đàn, cũng có thể làm ảnh hưởng đến các đệ tử trẻ tuổi của Trùng Dương cung, điều này chứng minh tu vi nội lực của nàng rất tốt. Nhưng võ công của Lâm Linh chưa phải là rất giỏi, hai người đi du lịch ra bên ngoài, nếu thật sự bị người hãm hại, cho dù Lâm Linh đánh không lại, ít nhất cũng phải chạy thoát thân được. Vì vậy, trong vòng một tháng, cứ vào buổi tối, Lâm Triều Anh đều để cho Lâm Linh ngủ trên giường Hàn ngọc, còn ban ngày thì khổ luyện khinh công, còn có học cả Thuật ngự phong, để cho Lâm Linh học cách gọi ong mật đến sắp xếp một vài trận pháp đơn giản.

Nhưng mà lại quên nói, tuy rằng khi Vương Trùng Dương đến tìm Lâm Triều Anh, cũng đã nói qua việc tiếng đàn của nàng làm ảnh hưởng đến các đệ tử trẻ tuổi của Trùng Dương cung, nhưng Lâm Triều Anh vẫn như trước kia, mỗi ngày khi hết giờ dạy học cũng là lúc tiếng đàn vang lên một cách rất đúng giờ, làm cho Vương Trùng Dương cười khổ không ngừng, bầy đệ tử Toàn Chân giáo giận mà không dám nói gì.

Sau này, khi Thuật Ngự phong của Lâm Linh đã có chút thành tựu, mà việc học hành của các đệ tử trẻ tuổi ở Trùng Dương cung cũng đã chịu đủ ảnh hưởng, một tháng sau, thiện tâm của Lâm Triều Anh cuối cùng cũng đã trở dậy, nàng mang theo Lâm Linh xuống núi du lịch, trả lại cho núi Chung Nam một mảnh thanh tĩnh.

3. Chương 3: Kẻ Ăn Trộm Gà

Lại nói đến sau khi Lâm Triều Anh mang theo Lâm Linh rời khỏi núi Chung Nam, khởi đầu cho những ngày tháng hành tẩu giang hồ của hai người. Đôi khi cũng sẽ gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nhưng xét thấy nhân quyền ở thời đại này thật sự là không thể có được, Lâm Triều Anh đối với rất nhiều chuyện bất bình, nhưng cũng đành thấy mà bỏ qua, không thể làm gì được. Dù sao, nàng cũng không thể tính là một nữ hiệp thật sự được.

Ngày hôm đó, lúc Lâm Linh cùng với Lâm Triều Anh dừng chân ở một quán trọ, Lâm Linh hỏi Lâm Triều Anh, “Tiểu thư, chúng ta cứ ở bên ngoài hành tẩu như thế này sao?”

Lâm Triều Anh đang cởi giày, mới cởi được một nửa, liền dừng lại động tác đang làm một chút, sau đó tiếp tục cởi tiếp, ném ở trên mặt đất. “Làm sao vậy, A Linh, em không thích như vậy sao?”

Lâm Linh lắc đầu, “Cũng không phải là không thích, chính là tiểu thư, người không cảm thấy chúng ta nên có một căn nhà sao?”

Có một căn nhà ư? Đây là một việc rất tốt, thật ra thì Lâm Triều Anh cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này rồi, nhưng cũng không có suy nghĩ kỹ càng. Trước kia, ở núi Chung Nam, tuy rằng buồn một chút, nhưng vẫn có Cổ Mộ. Mặc dù Cổ Mộ vừa tối vừa ẩm ướt, khiến người ta cảm thấy không quá thoải mái, nhưng ở đó, lại khiến nàng cảm thấy rất an tâm, giống như là cảm thấy dù có như thế nào, thì vẫn luôn có một chỗ để về. Hiện tại đi ra ngoài du lịch, tuy hiểu biết thêm rất nhiều chuyện, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an.

Lâm Triều Anh nghĩ, chắc hẳn mọi người đều như vậy, trong sâu thẳm luôn sợ hãi bản thân mình sẽ trôi nổi giống như cây bèo, ở đáy lòng vẫn có sự khát vọng được sống yên ổn. Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Việc này có thể a, em thích nơi như thế nào?”

“Tiểu thư thích ở nơi nào, em liền thích ở nơi đó.”

Đứa nhỏ này, thật dễ nói chuyện. Lâm Triều Anh thấy Lâm Linh nói như vậy, cũng vui vẻ tự mình quyết định, “Vậy A Linh, chúng ta đi Dương Châu đi, ta rất thích Dương Châu.” Ở cổ đại, nếu so sánh về sự thịnh vượng, nàng thích nhất Dương Châu.

Từ trước kia cho đến bây giờ, Lâm Triều Anh cũng không hiểu rõ lắm những chuyện này nọ của giang hồ, mà ngay cả là Lâm Triều Anh cũ, mặc dù có võ công cao cường, nhưng cũng chưa bao giờ lẫn lộn trong

giang hồ. Hiện giờ, nàng và Lâm Linh cùng nhau lưu lạc mấy tháng ở trên giang hồ, cũng đã thăm dò được vài phần tính cách của những người trong võ lâm, thứ mà các đại hiệp hay nói đến là khí phách giang hồ, cái gì mà tiền tài chỉ là vật ngoài thân, thật ra đều là gạt người cả, sau lưng mỗi đại hiệp nổi danh đều có một Kim chủ (Kim chủ ở đây là chủ nhân có tiền), nếu không có chỗ dựa vững chắc, thì chính hắn là một kẻ có rất nhiều tiền. Hãy nhìn Đao chủ Hoàng Dược Sư của đảo Đào Hoa đi, người ta có đảo Đào Hoa! Nhìn một chút Nam Đế Đoàn Trí Hưng xem, người ta là hoàng đế! Nhìn một chút Âu Dương Phong, người ta cũng có núi Bạch Đà đấy! Thậm chí là Hồng Thất Công, cũng là bang chủ Cái bang! Lai lịch đều có tiêu chuẩn nhất định cả.

Trái lại thì phái Cổ Mộ của nàng có cái gì chứ? Phái Cổ Mộ của nàng chẳng có cái gì cả! Lâm Triều Anh bỗng nhiên cảm thấy mình không bằng ai, cuộc sống an nhàn là tốt, nhưng cũng không thể mỗi ngày đều ăn no uống kỹ, ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi thì đi chơi được.

Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, hỏi Lâm Linh: “A Linh, em thấy phái Cổ Mộ của chúng có nên thu đệ tử hay không?” Dù sao cũng không có chuyện gì phải làm, cũng nên tạo danh tiếng lớn một chút cho phái Cổ Mộ, miễn cho về sau đồ tôn của nàng bị kẻ khác xem thường.

Lâm Linh trầm mặc: “Tùy tiểu thư ạ.” Chuyện mà trong lòng Lâm Linh nghĩ nhiều nhất chính là, gần đây con người của tiểu thư dường như có chút thay đổi, chuyện mà người hay để ý trước kia, bây giờ lại chẳng thêm để ý nữa, những gì yêu thích trước kia hiện tại cũng không thích nữa. Nàng hỏi tiểu thư, tiểu thư chỉ nói lần đó bị nội thương, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nên bỗng nhiên thông suốt rất nhiều chuyện, đời người ngắn ngủi, không bằng tận hưởng thú vui trước mắt.

Lâm Triều Anh trầm mặc, nàng cảm thấy được đời người hắt hủi là nên có một mục tiêu để theo đuổi mới đúng, nàng cũng không vọng tưởng xưng bá võ lâm, cũng không nghĩ phải giúp Hoàng đế đánh đuổi kẻ thù xâm lược, đây không phải là việc mà nàng có thể làm được. Hơn nữa. Vấn đề mấu chốt trước mắt là, nàng và Lâm Linh không có một nơi để ổn định cuộc sống. Tuy rằng nói mấy ngày này, đêm khuya nàng thường xuyên làm quân tử leo xà nhà, cướp không ít của những nhà giàu làm ăn bất chính, túi đồ cướp được tuy nhỏ, nhưng cũng không ít ngân phiếu, nhưng rốt cuộc chuyện này cũng không phải là một kế lâu dài.

Lâm Triều Anh cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định mang Lâm Linh đi Dương Châu, nàng ở vùng ngoại ô thành Dương Châu bỏ ra số tiền lớn mua một cái biệt viện cùng mấy trăm mẫu ruộng tốt, làm một bà địa chủ. Không phải như nàng nghĩ, mặc dù phong cảnh núi non ở cổ đại đều rất đẹp, nhưng mỗi ngày đều phải cưỡi ngựa mà chạy đi đúng là mệt chết đi được, nàng giằng co mấy tháng, cảm thấy rằng nên an nhàn đúng là không tồi.

Bỗng nhiên ở vùng ngoại ô thành Dương Châu, có một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như hoa đến sống, lại còn mang theo một tiểu cô nương bộ dáng thanh tú, vì thế vài tên côn đồ nghĩ rằng chủ nhà là người dễ bị bắt nạt, thường thường phải đi bới móc. Nhưng kết quả của việc bới móc lại là, Lâm Triều Anh trở thành Lão Đại của những tên côn đồ đó. Tuổi còn nhỏ, học hành không giỏi, mà còn đi làm lưu manh? Sợ dây tơ vàng trong tay Lâm Triều Anh vừa ra, liền thu phục toàn bộ đám côn đồ này, sau đó bắt bọn họ làm tá điền giúp đỡ mấy việc vặt trong vườn, chờ khi tính tình của bọn họ thu liễm một chút, sẽ để bọn họ đi theo Vân quán sự học tập.

(Tá điền: Nông dân làm việc cho địa chủ.)

Mỗi ngày của Lâm Triều Anh trôi qua thật là nhàn nhã, khi nhàn rồi thì pha trà, đánh đàn, lại chỉ điểm một chút võ công cho Lâm Linh, sau đó gọi ong mật đến sắp xếp trận pháp. Nhưng hôm nay, sự im lặng trong nhà bị phá vỡ. Vì cái gì? Bởi vì khi Lâm Triều Anh đang dùng cơm, gà quay trên mặt bàn tự nhiên không cánh mà bay.

“Lớn mật! Người đến là người nào?” Lâm Linh tức giận hỏi.

“A Linh, đừng nóng vội!” Lâm Triều Anh ngăn lại Lâm Linh, sau đó híp mắt lại suy nghĩ, năm giác quan của nàng rất tốt, vậy mà vẫn không thể phát hiện được sự tồn tại của đối phương?

Lâm Triều Anh đi ra ngoài phòng, khước miệng hơi hơi cong lên, vẻ mặt rất là ôn hoà, “Bằng hữu đến từ phương nào? Không hỏi mà đã trộm, các hạ lén lút như vậy, thật sự là không khác với mấy tên trộm là

mấy.” Người này vậy mà có thể tay không trộm đồ, khẳng định là võ công không tồi, hơn nữa ngay cả nàng cũng không thể phát hiện được hơi thở của đối phương.

Bỗng nhiên, mấy cái xương gà rơi từ trên cây xuống, Lâm Triều Anh ngẩng đầu, chỉ thấy trên cây có một người mặc quần áo xám đang nằm, hẩn lấy tay vỗ bụng, giọng điệu thực thỏa mãn. “Ăn ngon! Cứ nhiên quay được con gà còn ngon hơn cả đầu bếp trong Hoàng cung, ta đã đi hết khắp các nơi, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn qua món gà quay nào ngon như vậy!”

Lâm Triều Anh mỉm cười, “Các hạ ăn mất bữa cơm trưa của ta, vậy mà không muốn xuống dưới này nhận lỗi sao?”

Đối phương vẫn nằm ở trên nhánh cây, không nhúc nhích.

Cho dù người có tính nhẫn nại tốt đến mấy cũng không thể nào mà nhịn thêm được nữa rồi, tay áo Lâm Triều Anh khẽ động, một chấm Ngọc Phong bay ra theo hướng của đối phương.

“A Linh, thả ong mật!”

Lâm Linh vội lên tiếng, lấy ra một cái bình màu sứ màu trắng đặt ở trên lòng bàn tay, dùng nội lực làm nóng, mùi hương của mật ong tràn ngập trong không khí, chỉ nghe nàng huýt hai tiếng. Cùng lúc đó, Châm Ngọc Phong từ trong tay áo màu đỏ của Lâm Triều Anh cũng phóng ra, bắn thẳng về phía đối phương.

Người ở trên cây thấy Lâm Triều Anh ra tay, bỏ nhào một cái nhảy xuống đất, “Cô nương, có chuyện gì cũng từ từ nói, đừng động thủ, a...!”

Lâm Triều Anh hừ lạnh một tiếng, lại phóng một Châm Ngọc Phong từ trong tay áo ra, “Ai có chuyện gì nói với người mà phải từ từ? ”Thế lúc này hẩn trộm gà quay của nàng, làm sao lại không thấy hẩn từ từ vậy?

Vì thế, trong tòa nhà cát bụi nhất thời cuộn cuộn nổi lên, còn kèm theo âm thanh ‘ong ong’ của đàn ong mật. Người tới võ công rất giỏi, trong thời gian ngắn Lâm Triều Anh cũng không có biện pháp để đối phó với hẩn. Ban đầu nam tử áo xám kia còn chiếm thế thượng phong, nhưng một lát sau lại không thể ngăn cản nổi ong mật đốt lên người hẩn, hẩn trực tiếp nhảy ra khỏi trận pháp ong, bay lên nóc nhà. Hẩn mới đứng lại ở trên nóc nhà, đã thấy Lâm Triều Anh đang đứng trong sân, trong lòng bàn tay lập tức có thêm một cái bình sứ màu trắng, khoe miệng cong lên, cặp mắt đẹp kia mang theo vài phần khiêu khích nhìn về phía hẩn. Hẩn còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, thì sau lưng bỗng nhiên có một đàn nhỏ ong mật bay về phía hẩn, hẩn sửng sốt, đang muốn thi triển kinh công rời đi, lại phát hiện ong mật chia làm vài đội nhỏ vây bốn phương tám hướng quanh hẩn.

Hẩn sửng sốt, thi triển kinh công bay lên trên, nhưng đáng tiếc không có cây nào cao như vậy, cho dù hẩn có thể bay lên cũng không có điểm để mượn lực, cho dù tới được nửa đường cũng sẽ thẳng tắp rơi xuống đất.

Lâm Triều Anh thấy hẩn như vậy, tâm tình rất tốt, mặc dù ong mật đang vây quanh nam nhân kia, nhưng chỉ cần nàng không phát ra mệnh lệnh, chắc chắn ong mật sẽ không đốt hẩn, đây là thiên tính của ong mật, người không đánh nó, nó cũng sẽ không đốt người. Nếu không phải là đối phương có ác ý, thì nàng cũng sẽ không muốn làm cho ong của nàng đi đốt người đâu. Phải biết rằng, đây là ong mật do nàng tỉ mỉ nuôi dưỡng, tuy rằng liên tục sinh sôi nảy nở, nhưng là chỉ cần đốt người, thì chúng sẽ phải chết.

Vì thế, nam nhân áo xám kia thật chật vật, từ trên không trung rơi xuống, khi rơi xuống nóc nhà là lúc, một bàn tay của hẩn chống lên mái ngói mà mượn lực, lật người một cái thật xinh đẹp ở trên không trung, sau đó dừng ở trước mặt Lâm Triều Anh.

“Cô nương, không phải chỉ là ăn của cô một con gà quay thôi sao? Tại sao lại liều mạng với ta như vậy?”

”Đại hiệp, không phải là chỉ vì một con gà quay thôi sao? Vậy tại sao người ngay cả mạng cũng không cần?”

Lâm Triều Anh cùng nam tử áo xám đứng đối diện với nhau, ong vây quanh bên cạnh hai người. Bỗng nhiên, ánh mắt Lâm Triều Anh dừng ở một cây gậy bằng ngọc dẹt ở trên đai lưng của nam tử. Trong lòng nàng nhất thời hiểu rõ, nếu như đoán không nhầm, thì người nam nhân trước mắt này tám chín phần mười chính là Hồng Thất Công tham ăn kia, khó trách sẽ làm ra chuyện như vậy.

Lâm Triều Anh khẽ hừ một tiếng, huýt hai tiếng, ong mật đều quay về tổ, sau đó cất kỹ bình sứ trắng trong tay đi.

“Lần sau nếu người còn dám trộm đồ của ta, ta sẽ giết người!”

Hồng Thất Công thấy thế, cười ha ha nói: “Cô nương là người có gia giáo, đừng có động chút là đánh đánh giết giết. Cô nương, gần đây người đắc tội với người nào vậy? Ta là ăn mày, lúc này nằm ngủ trên tán cây cách nơi này của người mười dặm, nghe thấy có người bàn bạc muốn tới tìm người tính sổ, nên ta mới xen vào việc của người khác mà đến đây xem một chút, cô cũng đừng nói là ta không báo trước đấy nhé.”

“Ai mượn người xen vào việc của người khác chứ? Trả gà quay của ta lại đây!” Lâm Linh trừng mắt.

Hồng Thất Công sờ sờ cái mũi, nói: “Ai, tiểu cô nương này, ăn cũng đã ăn rồi, chẳng lẽ lại muốn ta nhổ ra cho người sao? Không thì như vậy đi, ta cho người tiền nhé?” Nói xong, một vài cái phi tiêu rực rỡ ánh vàng bay về phía Lâm Linh. Lâm Linh khẽ mở tay, bóng dáng màu xanh nhạt đạo qua một vòng, mấy cái phi tiêu kia không có cái nào lọt khỏi ngón tay trắng nõn của nàng.

Hồng Thất Công thấy thế, nhin không được nói: “Công phu giỏi!” Hồng Thất Công thấy võ công của Lâm Triều Anh cũng không kém hẳn, nên có ý muốn thử võ công của Lâm Linh, lực đạo của phi tiêu kia cũng không nhẹ, hơn nữa bay với tốc độ cực nhanh, không ngờ nàng có thể tiếp được toàn bộ.

Lâm Triều Anh liếc Hồng Thất Công một cái, đậm nhạt nói: “Đừng tưởng rằng người nói hai câu dễ nghe, chúng ta sẽ không so đo với người nữa.” Võ công phái Cổ Mộ đều đi lại nhẹ nhàng thích hợp cho nữ tử, võ công nhập môn là Thiên La Địa Võng, phải bắt được tám mươi một con chim sẽ không để chúng nó bay đi, Lâm Linh sớm nhập môn, đừng nói là vài cái phi tiêu này, cho dù thêm vài cái nữa cũng không thành vấn đề.

4. Chương 4: Lão Đại

Hồng Thất Công nhìn Lâm Triều Anh, cười ha ha nói: “Cô nương không nên chê trách ta nữa, tại hạ là Hồng Thất, người trong giang hồ khách khí gọi ta một tiếng là Thất Công. Ta không chịu nổi sự hấp dẫn của thức ăn, chỉ tại tay nghề đầu bếp của nhà cô nương quá tốt, khiến ta hoàn toàn không có sức để chống đỡ.” Thật sự là, cái gì hẳn đều có thể nhẫn nhịn, chính là nhìn thấy ăn ngon thì nhịn không được! Nghĩ tới con gà quay vừa rồi, Hồng Thất Công lại nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, quả nhiên là mỹ vị nhân gian! Không biết có thể đem vị đầu bếp kia đi không, để mỗi ngày làm thức ăn ngon cho hắn ăn, chờ hắn ăn chán sẽ trả lại cho vị cô nương này.

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hắn, xoay người đi ra vườn, làn váy dài màu đỏ lướt qua trên mặt cỏ. Nàng đi vào trong đình, xoay người lại, “Vừa này người nói có người muốn tới tìm ta tính sổ?”

Thật ra Hồng Thất Công không nói dối, hắn thật sự ở trên cây nghe được có người nói muốn tới đây tìm chủ nhân của biệt viện này, cho nên hắn mới đến. Cái Bang là Thiên hạ đệ nhất đại bang phái, tin tức truyền lại nhanh nhẹn, nên hắn đã sớm nghe nói, ở vùng ngoại ô thành Dương Châu có một nữ tử thần bí mới đến, thu phục không ít côn đồ đường phố ở Dương Châu làm việc cho nàng. Tuy rằng dùng phương thức lấy bạo lực thắng bạo lực, nhưng nghe nói nữ tử thần bí này cũng không đã thương đến tính mạng của ai cả, chỉ làm cho những tên côn đồ này thành thật đi theo bên người học tập thôi.

Vì thế, ngay từ đầu, Hồng Thất Công liền có vài phần tò mò đối với Lâm Triều Anh, lúc nghe nói những người đó muốn tìm tới đây phá rối, liền đi trước một bước, tính toán tìm vị trí tốt để xem cuộc vui. Nếu Lâm Triều Anh có bản lĩnh giải quyết, hẳn tự nhiên sẽ không ra mặt, nếu thật sự bị người ta bắt nạt, hắn cũng tính toán phải giúp nàng một phen. Hắn tìm được một cây to thích hợp, đang chuẩn bị ngủ, thì con sâu tham ăn trong bụng lại bị mùi đồ ăn đánh thức, làm nước miếng chảy ròng, vì thế còn chưa có hỏi đã đem gà quay mà Lâm Linh làm ăn mất.

Hồng Thất Công kể chuyện đã nghe được cho Lâm Triều Anh, cuối cùng lại tò mò hỏi: “Ta thấy công phu của cô nương rất tốt, nhưng ta chưa bao giờ nghe qua thanh danh của cô nương ở trên giang hồ, không biết

cô nương xuất sư ở nơi nào?”

Lâm Linh nói: “Tiểu thư nhà ta là Chương môn phái Cổ Mộ.”

“Chương môn phái Cổ Mộ ?” Hồng Thất Công có chút không xác định , lật đi lật lại trí nhớ vài lần, cũng xác định chắc chắn là mình chưa từng nghe nói đến phái Cổ Mộ này.

Lâm Linh thấy bộ dạng hần có chút kinh ngạc, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Phái Cổ Mộ Chúng ta mới thành lập một năm, tiểu thư nhà ta quá khiêm tốn, cho nên cũng không thể trách người hiểu biết nông cạn, chưa nghe nói đến phái ta.”

Hồng Thất Công không còn gì để nói rồi, tuy rằng nói nữ nhân trên giang hồ không câu nệ tiểu tiết, thường xuyên đi lại với các hảo hán trên giang hồ, nhưng hần cũng chưa từng thấy qua có cô nương nào sẽ làm việc giống như cô nương trước mắt này. Điều đã làm Lão Đại của những tên côn đồ đường phố rồi mà còn nói làm việc khiêm tốn? Điều có thể khiến người ta lên kế hoạch tìm tới tận cửa làm khó mà vẫn có thể nói là khiêm tốn?

Lâm Triều Anh xoay người, nhìn về phía Hồng Thất Công, mỉm cười nói: “Đa tạ Thất huynh trượng nghĩa đã thông báo cho, tiểu nữ tử họ Lâm, tên là Triều Anh.”

“Lâm cô nương.” Hồng Thất Công gật gật đầu.

Ánh mắt Lâm Triều Anh nhìn về phía cái hồ lô rượu phía sau lưng Hồng Thất Công, hé miệng cười, còn nói thêm: “Nếu Thất huynh không chê, chỗ ta cũng có không ít rượu ngon, sẽ tặng cho người mấy bình để cảm ơn.” Ở trên giang hồ, bạn bè không bao giờ chê ít cả, tuy rằng nàng cũng không có ý nghĩ muốn lấn lộn ở đó làm gì, nhưng đây là giang hồ, muốn trốn cũng không có chỗ để trốn. Khi Lâm Triều Anh biết thân phận thật sự của Hồng Thất Công, phản ứng đầu tiên là nhìn hần, giống như là thấy được các tin tức bí mật được cất giấu, muốn biết chuyện gì cũng có thể hỏi thăm hần. Theo nàng biết, Hồng Thất Công thích nhất là đồ ăn ngon, sau đó chính là rượu ngon.

Hồng Thất Công nghe vậy, hai mắt đen lấy nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh bình tĩnh đón nhận tầm mắt của hần, cười nói: “Ta rất ít giao thiệp với giang hồ, có chút sâu xa với Trùng Dương chân nhân, từng nghe nói qua bang tên tuổi của Bang chủ Cái bang, hôm nay nhìn thấy, cố ý kết giao với Thất huynh làm bằng hữu, không biết Thất huynh có cho ta chút hãnh diện này hay không?”

Hồng Thất Công ngăn ra, “Cô nương biết Trùng Dương chân nhân?”

Lâm Linh nói: “Chúng ta vốn là ở trên núi Chung Nam xuống, đương nhiên biết Trùng Dương chân nhân.” Lâm Linh hiện giờ cũng biết tiểu thư nhà mình đang khom người, hiện tại nói ra tên của Vương Trùng Dương, nhất định là muốn kết giao với Hồng Thất Công.

Lâm Triều Anh cười bổ sung, “Ta cùng với Trùng Dương chân nhân chỉ là quân tử chi giao.”

Hồng Thất Công vừa nghe thấy nàng biết Vương Trùng Dương, võ công trên người lại vô cùng tốt, hơn nữa hần luôn luôn không thích người quanh co lòng vòng , hiện tại Lâm Triều Anh trực tiếp cho thấy ý đồ của nàng, hần cũng vui vẻ chấp nhận. Hần nhận thấy, người trên giang hồ đều lấy Vương Trùng Dương làm chủ, sai đâu đánh đó, nữ tử có thể kết bạn cùng Vương Trùng Dương, chắc chắn không phải là nữ tử tầm thường. Nghĩ nghĩ vậy, hần nở một nụ cười sáng khoái với Lâm Triều Anh, nói: “Ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lâm Triều Anh hơi hơi sững sốt, cười gật đầu. Lúc này nàng và Hồng Thất Công vừa đánh nhau vừa nói chuyện, cũng không để ý dung mạo, quần áo của hần. Tha thứ cho nàng đi, từ trước tới giờ đều chịu sự đầu độc của TV nên bị ảnh hưởng nghiêm trọng, trong lòng luôn thấy tuy rằng hình tượng của Hồng Thất Công thực nghĩa hiệp, nhưng cho tới bây giờ đều không có liên quan chút gì tới đẹp trai cả. Chỉ cần vừa nói đến Hồng Thất Công, ở trong đầu nàng liền hiện lên hình ảnh một người nam nhân mặc quần áo đầy miếng vá, trong tay cầm Đả Cầu Bổng, trên lưng đeo hồ lô rượu, nhìn thấy đồ ăn ngon là ngón tay trở nhin không được mà động dấy. Đương nhiên, nàng cũng luôn tránh để không nhớ tới Hồng Thất Công là một kẻ thích ăn phao câu gà (-_-!!!).

Nhưng mà hiện tại, nam nhân trẻ tuổi trước mặt này hoàn toàn khác biệt với người trong tưởng tượng của nàng, tóc xỏa tung bay, ngũ quan trông đẹp mắt, cũng chẳng phải tuấn nhã lịch sự, mà là hào phóng không mất đi cảm giác ánh sáng rực rỡ.

Được rồi. Lúc Hồng Thất Công còn trẻ cũng là một nam tử quang minh chính đại, cũng không bần thủ dơ dáy, ừ, có thể nói là người thiên về sạch sẽ. Trong lòng Lâm Triều Anh đưa ra kết luận này, sau đó lại phân phó Lâm Linh mang đồ ăn trong phòng ra, bày mấy vò rượu ngon để cho Hồng Thất Công thoải mái chè chén.

Kỳ thật, người tính toán đến tìm Lâm Triều Anh gây rối là một nam nhân tự xưng là Lão Đại trong thành Dương Châu, tên là Phùng Thanh, biết chút công phu, trong nhà coi như là có tiền, nghe nói phụ thân của hắn có quan hệ không tồi với quan phủ. Hắn ý vào phụ thân có chút quan hệ với quan phủ, nên tụ tập những tên côn đồ trong thành Dương Châu lại một chỗ, rồi sai bọn họ đi thu phí bảo hộ của những người bán hàng rong trong và ngoài thành Dương Châu, thậm chí có đôi khi cũng sẽ quấy rầy người dân. Ngày đó chính là nhìn trúng Lâm Triều Anh mới tới Dương Châu, không quen biết ai, lại ý vào nhà mình có chút quyền, liền phái người tìm tới Lâm Triều Anh, cho rằng nàng chỉ là một nữ tử, cũng không làm được cái gì. Ai ngờ, một đám lại một đám thuộc hạ được phái ra, đều chỉ có đi mà không có về. Sau khi nghe nói, mới phát hiện đây là một nữ tử to gan lớn mật, cư nhiên giữ lại toàn bộ người hắn phái đi, còn đưa bọn họ đến điền trang sinh sống! Muốn quan phủ ra mặt, nhưng cũng không có biện pháp, cô nương người ta là một kẻ có tiền, mấy trăm mẫu ruộng tốt, lại rất có lương tâm, thu thuế đối với tá điền cũng thực hợp lý, ngày lễ ngày tết lại còn phát tiền cho người ta!

Vì thế để quan phủ ra mặt là không có khả năng, nên vị Phùng Lão Đại này tính toán tự mình ra trận, dẫn theo hơn hai mươi tên côn đồ đi theo, tính toán tìm Lâm Triều Anh gây rối. Nhưng không cần Lâm Triều Anh ra tay, chỉ một cái Lâm Linh cộng thêm một Vân quần sự, đã đánh ngã toàn bộ bọn họ, trong đó vị Phùng Lão Đại kia còn bị bắt phải đi gặp Lâm Triều Anh.

Hồng Thất Công thấy tình cảnh bi thảm này, nhin không được mà nâng trán, “Vài cái công phu mèo ba chân như vậy mà cũng dám đi ra ngoài bêu xấu?”

Phùng Thanh bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, kêu gào, “Cha ta là bạn cũ với Tri phủ đại nhân, các người dám đối xử với ta như vậy à? !”

Lời kia vừa vào trong tai Lâm Triều Anh, rõ ràng chính là “Cha của ta là Lý Cường” phiên bản cổ đại, nàng nhin không được nhướng mày, đi chậm chậm qua, tới gần Phùng Thanh, sau đó ngồi chồm hổm xuống, “Người chính là Phùng Lão Đại sao?”

Phùng Thanh nghe được một giọng nói dễ nghe lại mang theo vài phần ý cười của nữ tử, không khỏi ngẩn ra, ngược mắt lên, chỉ thấy cô gái trước mắt, mặt mày như họa, nhất là đôi mắt đẹp kia, mang theo ý cười nhẹ nhàng, khác hẳn với tươi cười dịu dàng của những nữ tử bình thường khác, ngược lại là mang theo vài phần cảm giác như món ăn dân dã.

“Người... người.... người biết là tốt rồi, còn không nhanh đem Lão Tử thả ra!” Kinh ngạc rồi lại kinh ngạc, cho dù là bị người đánh ngã, cũng vẫn là một bộ dạng chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, nên vẫn uy phong mà đùa giỡn như cũ.

Lâm Triều Anh gật gật đầu, vẻ mặt như chợt hiểu ra. Chỉ nghe nàng cười dài, nói: “Tốt, Phùng Lão Đại đúng không? Nghe quần sự của ta nói, người lo lắng chúng ta không đủ dầu hỏa để dùng, cho nên kéo mấy xe dầu hỏa đến, thật không? Không biết nếu ta làm cho của quần sự của ta mang dầu hỏa của người cùng với người đi gặp Tri phủ đại nhân, Tri phủ đại nhân sẽ nói những thứ gì đây? Phụ thân người là bằng hữu với Tri phủ đại nhân, chẳng lẽ người chưa từng nghe nói qua, ngày hôm trước, Vân quần sự của ta mấy mới tặng một pho tượng Bạch Ngọc Quan Âm tốt nhất cho hắn sao?” Có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, đạo lý này ở đâu cũng đều giống nhau, có thể trà trộn công khai vào Tri Phủ, có ai còn dám vọng tưởng làm rõ với nàng? Dám đến uy hiếp nàng, nàng sẽ khiến cho hắn ăn không xong.

Phùng Thanh nghe vậy, mặt mũi trắng bệch.

Lâm Triều Anh thấy thế, nhin không được bật cười, giọng điệu rất là vô tội, “Phùng Lão Đại, sắc mặt của người không tốt lắm, đây là có chuyện gì vậy?” Nói xong, ngón tay ngọc trắng nõn, thon dài kia nâng lên,

chỉ vào một nam tử mặc áo màu xanh lam, khí chất nho nhã, “Đúng rồi, vừa rồi mấy huynh đệ đi theo người tới có vẻ rất thích Vân quán sự của nhà ta, bọn họ tính toán lưu lại, đi theo Vân quán sự học bản lĩnh, người có ý kiến gì không?”

Phùng Thanh mở to mắt nhìn về phía nàng, “Thả. . . . A!” Lời của hắn còn chưa nói xong, liền kêu to một tiếng, cái trán đầy mồ hôi.

Chỉ thấy động mạch ở cổ tay hắn bị Lâm Linh nắm chặt, chỉ cần nàng dùng lực một chút, hắn có thể chết ngay tại chỗ.

“Người vừa rồi muốn nói cái gì?” Lâm Linh híp con ngươi lại, hỏi. Lại dám nói lời ác độc trước mặt tiểu thư nhà nàng, nàng liền giết hắn!

Phùng Thanh đau đến nhe răng trợn mắt, trên lưng mồ hôi lạnh giàn giụa, đau đến không nói được.

Lâm Triều Anh thấy thế, ý bảo Lâm Linh buông động mạch của hắn ra, đứng lên, sau đó ngồi xuống cái ghế để sẵn bên cạnh.

“Trên đời này, mỗi ngày đều có người vô duyên vô cớ tự nhiên biến mất, Phùng Lão Đại, người nói những người đó, đã đi đâu?” Lời nói mềm nhẹ, nhưng chứa đựng đầy uy hiếp.

Phùng Thanh lúc này không phải là đau đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mà là sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn giống như là đã đắc tội tới một nhân vật rất giỏi thì phải. Nghĩ vậy, trên người không tự chủ được mà phát run.

Lâm Triều Anh thấy thế, vừa cười hỏi: “Bây giờ ai là Lão Đại?”

“Người... người là Lão Đại.” Phùng Thanh không dám thở lớn.

Lâm Triều Anh vừa lòng gật đầu, nói: “Nếu ta là Lão Đại, như vậy Lão Đại bảo người làm việc, người có làm hay không?”

“Làm, tất nhiên là làm.”

Lâm Triều Anh thấy thế, mắt đẹp híp lại, đứa nhỏ này thật dễ nói chuyện.

“Vân quán sự.”

“Có, tiểu thư.”

“Người dẫn Phùng huynh đệ này đi, để hắn nói tỉ mỉ với người những chuyện vĩ đại mà hắn đã làm trong vài năm nay, sau đó khiến hắn tự nguyện giao cho Tri phủ đại nhân. Nhớ kỹ, nhất định phải để hắn nói ra chi tiết, thiếu một việc, người liền cắt một miếng thịt trên người hắn xuống, thiếu mười việc người liền cắt xuống mười miếng, nếu dám nói dối, chặt tay chân của hắn đi.”

Vân quán sự nghe được, mặt không đổi sắc, sau đó cung kính lên tiếng “Vâng” rồi giải Phùng Thanh xuống.

5. Chương 5: Phong Vân Sơ Khởi (Phong Ba Bắt Đầu.)

Nghe nói, gần đây thành Dương Châu đã xảy ra một chuyện lớn, công tử của Phùng gia, cũng chính là Phùng Lão Đại - Phùng Thanh bỗng nhiên mang theo giấy tự thú đến quan phủ tự động nhận tội, cũng đã bị phán lưu đầy biên cương. Khi dân chúng trong thành biết, không một ai không vỗ tay khen hay.

Còn nghe nói, đám côn đồ bị Phùng lão đại nuôi kia, bỗng nhiên triệt để thay đổi, không hề lẫn lộn ở phố phường nữa, mà đứng đắn làm những nghề nghiệp khác, có người nuôi ong, có người làm ruộng, có người làm người đánh xe, có người làm thợ mộc. Tóm lại ba mươi sáu loại ngành nghề, mỗi người một sở thích, đều quảng cáo rùm beng khẩu hiệu “Tôi lao động, tôi tự hào” , rời bỏ con đường trước đây mà phấn đấu đi lên.

Trong một biệt viện ở Dương Châu, Lâm Triều Anh đang đánh đàn ở trong đình, bỗng nhiên, một người ngồi xuống phía đối diện nàng, cái tay kia còn không an phận định ấn lên dây đàn.

Lâm Triều Anh không nâng mắt lên, chỉ nghe vang lên một tiếng “Tưng”, một tia nội lực bắn về phía đối phương, cái tay kia vốn đang ở trên dây đàn, sau đó lại thay đổi chỗ, nhưng đều bị Lâm Triều Anh đánh trở về.

Hồng Thất Công nhìn Lâm Triều Anh ngồi thẳng đánh đàn, sau đó lấy ra Đả Cầu Bổng của hắn, cứ thi thoảng lại gõ xuống lan can ở phía sau hắn, mỗi lần gõ xuống đều khiến tiếng đàn của Lâm Triều Anh tạm dừng lại một lúc, rõ ràng là có ý quấy rối.

Lâm Triều Anh rút cục ngược mắt, nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn lộ ra hai hàng răng trắng, cười đến bộ dạng muốn bị đánh đòn. Nàng cười, hừ một tiếng, Kim Linh Tác từ trong ống tay áo màu đỏ bay ra, trực tiếp đánh lên Đả Cầu Bổng của Hồng Thất Công, “Cư nhiên dám đến phá rối hứng thú của ta, người có tin ta đánh gãy Đả Cầu Bổng của người thành hai đoạn không?”

(*Kim Linh Tác: Dải lụa có buộc chuông vàng, đây là tên vũ khí của LTA).

Hồng Thất Công thấy Kim Linh Tác của nàng chế trụ Đả Cầu Bổng, cũng không buông tay, ngược lại âm thầm vận lực, khiến Kim Linh Tác vốn hơi nổi lủng bị xé rách, “Cũng chưa chắc là Đả Cầu Bổng của ta bị gãy thành hai đoạn, nói không chừng là Kim Linh Tác của nàng bị đứt đấy?”

Lâm Triều Anh thấy thế, cũng không nói lời vô nghĩa với hắn, hai người ở trong đình đùa đùa giỡn giỡn mấy lần.

Lâm Triều Anh vẫn cảm thấy những người tập võ thật sự có những lễ nghi không thể lý giải được đối với võ học, ví dụ như nói Hồng Thất Công. Từ lúc nàng có ý cùng hắn kết giao bằng hữu, hắn thường xuyên quần quít, muốn đánh nhau với nàng. Hắn nói Hồng Thất hắn thích nhất chính là đồ ăn ngon, tiếp theo là đánh nhau, và cuối cùng là rượu ngon.

Hồng Thất Công thập phần hứng thú đối với võ công của Lâm Triều Anh, khinh công của nàng vô cùng tốt, nhẹ nhàng phiêu du, võ công cũng mềm mại uyển chuyển, chiêu thức tao nhã, am hiểu phòng thủ. Cho dù hắn có dùng Hàng Long Thập Bát Chương cũng không chắc chắn có thể đánh bại được nàng.

Khi Lâm Linh chạy đến trong viện để hỏi xem Lâm Triều Anh đã muốn dùng bữa tối hay chưa, chính là lúc trời đã mờ mờ tối. Hai bóng dáng đỏ - xám lúc cao lúc thấp so chiếu ở trong viện, nàng nhìn không được mà nâng trán. Mỗi lần xảy ra chuyện này đều khiến Lâm Linh rất đau đầu, bởi vì khi Hồng Thất Công đến, đồng nghĩa với việc nàng phải đi phòng bếp chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút, còn phải chuẩn bị rượu ngon, mẩu chốt nhất là, tìm vài người tới thu dọn lại đám lá xanh bị chương phong của hai người làm rơi đầy trên đất. Lâm Linh cảm thấy từ khi tiểu thư nhà mình quen với Hồng Thất Công, tính tình đã thiếu đi một chút trầm ổn của ngày trước, chỉ cần Hồng Thất Công hơi khiêu khích thêm một chút, hai người sẽ đánh nhau.

Nàng có chút đau đầu, xoay người đi, chợt thấy Vân quần sự không một tiếng động xuất hiện ở phía sau lưng nàng, Lâm Linh giật mình: “Vân quần sự, sao người không lên tiếng?”

Vân quần sự yên lặng nhìn nàng một cái, sau đó dùng âm thanh cứng nhắc nói: “Thật xin lỗi.”

Lâm Linh thở dài nói: “Không có việc gì, Vân quần sự, người tìm người đến chuẩn bị thu dọn vườn đi.” Vân quần sự vẫn là một bí ẩn, Lâm Linh cũng không hiểu được vì sao lúc trước tiểu thư nhà nàng lại chọn trúng một nam nhân luôn mặc y phục màu xanh lam làm quần sự nữa. Nghe nói lý do lúc trước tiểu thư nhà nàng lựa chọn Vân quần sự là, Vân quần sự không nói nhiều, hơn nữa cho tới bây giờ chỉ nói chữ “vâng” đối với mệnh lệnh của chủ tử.

Vân quần sự nghe vậy, hơi hơi gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Linh nhìn hai người còn đang đánh nhau khó phân thắng bại trong viện, lắc lắc đầu, sau đó đi về phía phòng bếp. Cao thủ so chiêu, người bên ngoài cũng không thể tùy tiện tới gần, nếu không sẽ bị chương phong kiếm khí làm thương tổn. May mắn là, mỗi lần Hồng Thất Công so chiêu với tiểu thư nhà nàng nhìn như chiến đấu kịch liệt, nhưng cho tới bây giờ đều biết dừng đúng lúc, sẽ không làm tổn thương đối phương.

Lại nói về Lâm Triều Anh so chiêu cùng Hồng Thất Công, thấy hần mỗi lần đến cuối cũng không chịu sử dụng Hàng Long Thập Bát Chương, cũng không bức bách hần xuất ra . Chiêu thức Đả Cầu Bổng Pháp của hần cũng đã rất tinh diệu, vậy nên, khi so chiêu với hần nàng không dám khinh thường, nếu còn ra Hàng Long Thập Bát Chương nàng cảm thấy sẽ phải cố hết sức, hơn nữa Hàng Long Thập Bát Chương quá mức bá đạo. Thấy Hồng Thất Công xuất ra tất cả chiêu thức của Đả Cầu Bổng Pháp, bóng dáng màu đỏ của nàng trông như quý mỹ, Kim Linh Tác đột nhiên bay ra.

“Đi!” Chỉ nghe nàng quát nhẹ một tiếng, một đầu của Kim Linh Tác bắn thẳng về trước mặt Hồng Thất Công, mà một đầu kia lại bay về phía cái tay đang cầm Đả Cầu Bổng của Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công thấy thế, cả người thẳng tắp lui về phía sau, sau đó bay lên không trung, tránh được cái chuông bay tới mặt hần, mà Đả Cầu Bổng đang đánh nhau với đầu kia của Kim Linh Tác, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“A Anh, một tháng không gặp, võ công của nàng lại tiến bộ không ít!”

Một bóng đỏ, một bóng màu tro xám chậm rãi từ trên không hạ xuống, Lâm Triều Anh cất Kim Linh Tác đi, xoay người đi vào trong đình, lười trả lời hần. Từ sau khi quen biết với Hồng Thất Công, Lâm Triều Anh đã cảm thấy là ngày trước chính mình bị lừa rồi, Hồng Thất Công từ trước đến nay là một kẻ rất tùy tiện, đêm hôm đó uống hết hai bầu rượu nàng mang lên, còn trực tiếp gọi tên của nàng. Sau đó cứ hễ khi nào hần rảnh rỗi, sẽ đến biệt viện của nàng ăn cơm chục, lấy lý do là tay nghề của Lâm Linh quá tốt, hần không quản được chân của mình.

Hồng Thất Công giống như đã quen với thái độ lạnh nhạt của nàng như vậy, vui cười hơn hờ theo kịp, hỏi: “A Anh, vừa nãy nàng đàn khúc gì làm cho ta nghe thấy mà ngủ gà ngủ gật vậy?”

Lâm Triều Anh trầm mặc, vẫn không có ý định nói chuyện với hần.

“A Anh.”

“Nói về đàn với người, có gì khác với đàn gảy tai trâu?”

Còn không biết xấu hổ hỏi nàng đó là khúc gì, đừng để nàng có cơ hội điểm huyết đạo của hần, bằng không nàng sẽ đàn khúc nhạc mà hần bảo nghe là muốn ngủ gà ngủ gật này vài canh giờ. Nhưng đáng tiếc, với những người luyện võ như hần, cảnh giác đều là số một, đối bọn họ mà nói, giống như là không có lúc nào là không bị vây bởi trạng thái cảnh giác, giống như đây là một loại bản năng sinh tồn vậy.

Hồng Thất Công sờ sờ cái mũi, cũng không tức giận, cười hắc hắc nói:

“Mấy tên côn đồ nàng thu vài ngày trước đó đâu rồi?”

Lâm Triều Anh đang định ôm lấy đàn cổ đặt ở trên bàn đá trong đình, Hồng Thất Công lại giành trước một bước, ôm giúp nàng lấy.

Lâm Triều Anh thấy thế, dẫn hần về phía phòng khách, nói:

“Những người đó ta chỉ để lại vài người đưa cho Vân quần sự, những người khác đều thả đi rồi.”

Hồng Thất Công sững sốt, “Thả đi ?”

“Ừ, ta rất nghèo, không nuôi nổi nhiều người như vậy, đương nhiên phải để bọn hần đi.” Lâm Triều Anh nói như đó là chuyện đương nhiên.

Hồng Thất Công nhìn bóng dáng màu đỏ kia, không nói gì. Gần đây, phố phường Dương Châu ồn ào bàn tán nhiều nhất chính là vị cô nương trước mắt này, có người nói nàng xuất thân là tiểu thư nhà quan, cũng có người nói nàng xuất thân trong gia đình có truyền thống học võ, nhưng nói đi nói lại, cũng không thể tránh được đề tài là vị cô nương này rất có tiền!

Lâm Triều Anh không quay đầu lại, ống tay áo màu đỏ bị gió thổi bay lên, lướt qua cây đàn cổ mà Hồng Thất Công đang ôm trên tay. Chỉ nghe thấy tiếng của nàng từ trong gió truyền đến: “Tuy nhiên, mỗi tháng bọn hần đều đến đây, báo lại cho Vân quần sự những chuyện mà bọn hần đã làm. Sao thế? Đệ tử Cái Bang của người không đủ, muốn bọn họ gia nhập Cái Bang?”

“Đệ tử Cái Bang của ta rải khắp thiên hạ, như thế nào lại thấy hiếm lạ mấy tên côn đồ kia?” Hồng Thất Công phản bác lại.

Lâm Triều Anh quay đầu lại, giọng nói có chút tức giận, “Vậy người lại hỏi để làm gì?”

“Mọi người đều là bạn bè, ta quan tâm nên hỏi một chút.” Hồng Thất Công nói. Dừng lại một chút, Hồng Thất Công còn nói tiếp: “ Cái người Vân quần sự kia, ta không tra được lai lịch của hắn, làm sao nàng tìm được hắn vậy?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, bước chân dừng một chút, quay đầu lại nhìn về phía Hồng Thất Công, “Ta đi đến Dương Châu, mua nhà, mua đất ..v.v.. đều phải đến quan phủ lập hồ sơ, muốn tìm một người tới giúp ta, vừa vận hắn tới cửa tự tiến cử, nên ta mời hắn . Tại sao người lại đi điều tra lai lịch của hắn?” Lâm Triều Anh cau mày, nhìn về phía Hồng Thất Công.

“Ta thấy võ công của hắn không tồi, lại nhiều thủ đoạn, cũng không phải là hạng người tầm thường, nhất thời tò mò.”

Nhưng thật sự rất kỳ quái, vì cái gì lại không tra được ? Hồng Thất Công nhíu mày, hắn cùng Lâm Triều Anh là bằng hữu, đã là bằng hữu, đương nhiên có nghĩa vụ phải giúp bằng hữu diệt trừ tất cả những mối nguy hiểm có khả năng xảy ra, có như vậy, hắn đến ăn chức cũng tương đối yên tâm, thoải mái hơn một chút. Vị Vân quần sự này giống như là tựưng xuất hiện vậy, không biết hắn đến từ phương nào, cũng không biết bản lĩnh của hắn học từ đâu, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhất thời tò mò? Lâm Triều Anh khẽ nhếch hai hàng mi thanh tú, nhìn về phía Hồng Thất Công, vẻ mặt cười như không cười: “Cái Bang là Bang phái lớn nhất thiên hạ, đệ tử có mặt ở khắp nơi, vậy mà cũng có chuyện không thể điều tra được?”

“Dưới gầm trời này án oan cũng vô số, người có thể phá hết những vụ mà nàng gặp sao?” Hồng Thất Công hỏi lại, sánh vai với Lâm Triều Anh vào phòng, thật cẩn thận đem đàn cổ đặt lên bàn: “Nàng thật sự cảm thấy người này có thể tín nhiệm sao?”

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn, về vấn đề tín nhiệm này, nàng thật không muốn nghĩ nhiều lắm, nhưng nàng cảm thấy được nàng cùng Vân quần sự, chí ít cũng là đôi bên cùng có lợi (Đoạn này là chí ít vì nhu cầu, nhưng nhu cầu thì hơi hơi giống quan hệ nam nữ nên ta chuyển thành một câu có nghĩa tương tự) Vị Vân quần sự này, tên là Trúc Thanh, ngày đó khi hắn tự tiến cử với nàng, hắn chỉ nói hắn tránh né kẻ thù, đại ẩn vu thị (Trốn vào trong đám người để không bị phát hiện.), hắn nhìn trúng Dương Châu phồn vinh, đồng thời cũng nhìn trúng võ nghệ của Lâm Triều Anh. Hắn có thể giúp nàng xử lý công việc, nhưng mà khi hắn gặp nguy hiểm, Lâm Triều Anh phải cho hắn một nơi có thể ẩn nấp. Đối với yêu cầu này, Lâm Triều Anh cảm thấy có lời, trong Cổ Mộ có rất nhiều cơ quan, nếu kẻ thù của hắn thật sự tìm tới cửa, Ngọc Phong trận của nàng tuyệt đối có thể ngăn cản được một chút, sau đó nàng để cho A Linh trực tiếp mang Vân Trúc Thanh đến thẳng Cổ Mộ, không phải là xong rồi sao?

“Ít nhất hắn sẽ không hại ta.” Lâm Triều Anh cười nói.

Hồng Thất Công thở dài, hắn cũng không trông cậy vào việc Lâm Triều Anh sẽ nói nàng thực xác định Vân Trúc Thanh là người đáng giá tín nhiệm. Hắn nói:

“Lần này ta đây đến, là muốn nói cho nàng biết, gần đây Dương Châu có thể sẽ có vài người từ bên ngoài đến, nàng đừng trêu chọc người lung tung.”

Lâm Triều Anh lườm hắn,

“Khi nào thì ta đi trêu chọc người lung tung chứ?”

Nàng luôn luôn rất an phận thủ thường. Nàng chỉ là tương đối tin rằng, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất trả lại đủ mới thôi.

Hồng Thất Công cũng thay đổi bộ dạng cười hì hì của ngày thường, biểu tình thực nghiêm túc, nói: “Ta đang nói thật, hắn nàng biết Âu Dương Phong chứ? Hắn đã đến Trung Nguyên rồi.”

6. Chương 6: Xà Thường Lui Tới (rắn Thường Hay Lui Tới).

Nhân vật Âu Dương Phong này, Lâm Triều Anh đương nhiên biết, đó không phải là Tây Độc tương lai sao? Sau này lại bị Hoàng Dung hành hạ đến điên điên khùng khùng, nhận Thần Điều Đại Hiệp làm con, sau đó cùng Hồng Thất Công mê võ nghệ này đánh nhau, hai người cùng chết.

“Ta biết Âu Dương Phong, hẳn biết Cáp Mô Công còn nuôi rất nhiều rắn.”

(* Là chiêu ngồi xuống, phồng má, nhảy chồm như cóc ý.., ai xem film chắc là biết, ta không biết diễn tả a~~ -__!)

Nhớ tới cái đồng lúc nha lúc nhúc kia, Lâm Triều Anh khẽ chau mày, chỉ cần tưởng tượng thôi liền nhin không được cảm giác sờn da gà rồi.

Hồng Thất Công gật đầu, nói: “Tuy rằng nàng không đi lại trong giang hồ, nhưng xem ra cũng có chút hiểu biết về mấy người trong giang hồ đó chứ.”

Từ nhỏ nàng đã ôm tiểu thuyết võ hiệp của tiên sinh Kim Dung mà lớn lên, có thể không biết được sao? Hơn nữa, cho dù giang hồ cách nàng thật xa, nàng vẫn muốn phòng ngừa cẩn thận, trong thế giới này, mặc kệ là địa phương nào đều có người trong võ lâm! Lâm Triều Anh hỏi:

“Vì sao Âu Dương Phong lại đến Trung Nguyên?” Chẳng lẽ là Cửu Âm Chân Kinh đã xuất hiện?

“Nguyên nhân vẫn chưa rõ ràng lắm, nghe nói là vì một quyển bí tịch võ công thất truyền mà đến.” Hồng Thất Công vuốt cằm, thật ra hẳn cũng cảm thấy hứng thú với bản bí tịch võ công kia, nghe nói là đỉnh cao của võ học trong thiên hạ. Nếu là người học võ, đều là nghĩ muốn nâng cao võ công từng bước một, hẳn cũng không ngoại lệ.

Hồng Thất Công nghĩ nghĩ, lại cùng Lâm Triều Anh nói:

“Gần đây trên giang hồ cũng không phải thực bình yên.”

“Trên giang hồ khi nào đã yên bình chứ?”

Lâm Triều Anh nhin không được hỏi lại. Rõ ràng là, trên giang hồ không khi nào bình yên cả, hôm nay người tìm ta trả thù, ngày mai ta tìm người đánh nhau, đánh đánh giết giết, không phải vì danh thì cũng là vì lợi. Hơn nữa, nàng cảm thấy cái gọi là võ công bí tịch kia, chính là Cửu Âm Chân Kinh, vật có ý nghĩa như vậy, trên giang hồ rất nhanh sẽ nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

Hồng Thất Công không nói gì, một bộ dạng suy nghĩ sâu xa khó có được, Lâm Triều Anh nhìn hẳn, hỏi:

“Người đang suy nghĩ gì?”

“Ta đang suy nghĩ tới bản võ công bí tịch kia.” Hồng Thất Công nói.

Lâm Triều Anh sửng sốt một chút, nàng biết Hồng Thất Công là người ngay thẳng, nhưng nàng vẫn không thể ngờ tới hẳn lại trực tiếp nói ra như vậy.

Hồng Thất Công nhìn bộ dạng có chút giật mình của nàng, cười rộ lên, nói: “A Anh, có nhiều khi ta nghĩ, rốt cuộc nàng có phải là người tập võ hay không?”

“Nếu ta không phải là người tập võ, vậy người vừa rồi đánh với người là quỷ sao?” Lâm Triều Anh tức giận, nói.

“Nếu là người tập võ, như thế nào nàng lại không có chút tò mò đối với bản võ công bí tịch này vậy? Ta nghĩ cho dù là người như Đảo chủ Đảo Đào Hoa - Hoàng Dược Sư hay Trùng Dương chân nhân, nghe được tin tức này, cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú!”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nở nụ cười. Đâu chỉ là cảm thấy hứng thú? Phải nói là đều tẩu hỏa nhập ma mới đúng. Phùng Hành giúp Hoàng Dược Sư giành được nửa bộ kinh thư, sau đó lại vì chép lại bộ kinh thư kia, kiệt sức, khó sanh mà qua đời; Vương Trùng Dương chiếm được kinh thư, tuy rằng ra lệnh đệ tử của Toàn

Chân giáo không được phép tu luyện, nhưng cũng không đành lòng hủy đi bộ bí tịch này, cuối cùng khắc Cửu Âm Chân Kinh vào trong Cổ Mộ.

Trong Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên, lúc đó Hồng Thất Công có mặt trong cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn, chứng minh hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với Cửu Âm Chân Kinh, nhưng là về sau, cũng không nói đến việc hắn sử dụng thủ đoạn để chiếm đoạt Cửu Âm Chân Kinh. Tuy nhiên, Lâm Triều Anh cũng rất ngạc nhiên, Hồng Thất Công lúc tuổi còn trẻ, thật sự là ngay cả bìa của Cửu Âm Chân Kinh cũng chưa đụng đến sao?

Lâm Triều Anh hỏi Hồng Thất Công: “Không phải là người cũng có hứng thú với bản bí tịch võ công này đây chứ?”

Hồng Thất Công cười rộ lên, “Đây là tất nhiên mà”

“Người muốn đi cướp?”

Hồng Thất Công lườm nàng:

“Nàng nói cái gì vậy? Nếu bí tịch võ công có chủ nhân, ta tự nhiên sẽ không đi tranh làm gì, nhiều nhất chỉ là lật qua xem một chút thôi.”

Lâm Triều Anh dùng ánh mắt đầy hoài nghi nhìn về phía hắn.

Hồng Thất Công đón nhận ánh mắt của Lâm Triều Anh, cảm thấy được nhân cách của mình đã bị nàng nghi ngờ nghiêm trọng, điều này làm cho hắn thập phần buồn bực.

Hắn vỗ ngực, cao giọng nói: “Mặc dù bí tịch võ công là đồ vật tốt, nhưng mà thủ chi hữu đạo. Hơn nữa, ta có Đả Cầu Bổng Pháp, ta còn Hàng Long Thập Bát Chương, đạo lý tham thì thâm nàng không hiểu sao? Ta chỉ là muốn nhìn xem đến tột cùng là bản bí tịch võ công kia như thế nào mà có thể khiến tên độc vật kia ngần dậm xa xôi chạy tới Trung Nguyên thôi!”

(*Thủ chi hữu đạo: Cái gì cũng cần phải có đạo lý của nó.)

Lâm Triều Anh nghe vậy, gật gật đầu. Nàng cũng cảm thấy như thế, Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công đã rất có uy lực rồi, hơn nữa, võ học trong thiên hạ, khi lên tới đỉnh núi rồi, cũng chỉ là trăm sông đổ về một biển. Tuy nhiên nếu trên giang hồ đã bắt đầu không yên ổn, nàng nghĩ chính mình cũng cần phải bắt đầu khổ luyện võ công một chút. Dù sao, nàng cảm thấy mình cách xa giang hồ, cũng không có nghĩa là giang hồ thật sự cách xa mình. Bởi vì nguyện vọng luôn rất tàn nhẫn, trái ngược với thực tại, khiến nàng không đành lòng đối diện, nhìn xem, đây rõ ràng một nhân vật giang hồ - Hồng Thất Công, mà bây giờ lại đang ở ngay trong phòng của nàng phòng đây thôi!

Hai người ngồi ở trong phòng, mỗi người có đắm chiêu của mình. Lúc này, Lâm Linh đi đến, nhìn thấy bộ dạng im lặng khó có được của hai người, cũng có chút giật mình. Hơn nữa. Lâm Linh nhìn sắc trời bên ngoài một chút, trời đã tối rồi, vậy mà tiểu thư nhà nàng cũng không gọi người đến đốt đèn!

“Tiểu thư?”

“Ừ?”

Lâm Triều Anh hoàn hồn, nhìn về phía Lâm Linh.

Lâm Linh đi vào, lấy ra một cây đốt lửa từ trong ngực, thấp cây đèn gốm sứ trên bàn lên, vốn căn phòng đang tối mờ nhất thời sáng lên. Ngọn đèn mờ nhạt, tuy không sáng lắm, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lâm Triều Anh cười hỏi: “Cơm chiều đã làm xong rồi sao?”

Lâm Linh gật đầu, “Em đang muốn tới hỏi tiểu thư đây, có phải hay không nên bày cơm rồi?”

Hồng Thất Công vừa nghe đến ăn, ánh mắt tỏa sáng.

Lâm Triều Anh thấy thế, trong lòng buồn cười, nói:

“Dọn cơm đi, đúng rồi, kêu người mang mấy bình rượu ngon lên.”

Lâm Triều Anh vẫn cảm thấy người trong gang hồ không cần nhiều quy củ như vậy, cái gì mà nam nữ bắt đồng ? Những điều này là mây bay, cho nên mỗi lần Hồng Thất Công đến ăn cơm chực, nàng đều để Lâm Linh cùng Hồng Thất Công ngồi cùng bàn ăn cơm.

Hồng Thất Công nhìn gà quay trước mặt, có chút nghi hoặc, nhìn về phía Lâm Triều Anh, hỏi:

“A Anh, vì cái gì người luôn đem phao câu gà cho ta vậy?”

Đang ăn cơm, Lâm Linh nghe cái vấn đề này, suýt nữa bị nghẹn.

Nhưng thật ra chiếc đĩa trên tay Lâm Triều Anh dừng ở trên không một chút, sau đó hướng tới đĩa gà nướng tràn đầy sắc- hương- vị trên bàn kia, gấp một miếng đặt ở trong bát, rồi nhìn về hướng Hồng Thất Công, giọng điệu có chút đương nhiên:

“Không phải người thích ăn nhất phao câu gà sao?”

“Phốc” một tiếng, Lâm Linh nhin cười, nhìn về phía Hồng Thất Công, “Người thật sự thích ăn?”

Hồng Thất Công nhướng mày, nói: “Nói vậy, ai nói cho nàng biết ta thích ăn nhất là phao câu gà?”

Lúc này đổi lại là Lâm Triều Anh nghi hoặc, nàng có chút kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ người không thích ăn?”
Còn có thể là ai nói cho nàng nữa, đương nhiên là cha đẻ của hần tiên sinh Kim Dung chứ ai!

“Cái này tuy rằng không khó ăn, nhưng ta không thích, lần tới đừng cho ta.” Hồng Thất Công nói.

Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, nhìn về phía Lâm Linh, nói: “A Linh, em nghe thấy chưa?”

Nghe hai người nói chuyện, Lâm Linh cố gắng nghẹn cười đến cực kỳ vất vả, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên,

“Vâng, tiểu thư, em nghe được rồi. Lần sau em quay gà, sẽ đem.”

Lâm Linh dừng một chút, ho nhẹ một tiếng, nói: “Lần sau em sẽ nhớ rõ chỗ này đi.”

Lâm Triều Anh gật gật đầu.

Hồng Thất Công có chút ngượng ngùng hiếm thấy, đến ăn chực còn yêu cầu nhiều như vậy, có vẻ không tốt lắm. Hần tức giận nói: “Cũng không cần phiền toái như vậy, nếu các người thật sự không ăn, cho ta ăn cũng không sao.” Hần không ghét, chỉ là không thích mà thôi, thật sự đấy!

Lâm Triều Anh nói: ” Bỏ đi là được rồi.”

Nghe nói người thích ăn phao câu gà dễ bị ung thư, tuy rằng Hồng Thất Công nhìn có vẻ cường tráng, tình trạng thân thể rất tốt. Mới ban đầu nàng nghĩ rằng hần thật sự thích ăn, cho nên cũng tùy hần, hơn nữa ở trong sách, hần ăn nhiều phao câu gà như vậy cũng chưa sinh bệnh, đoán chừng cũng sẽ không có việc gì. Nếu hần nói không thích, thì tốt nhất vẫn là không nên ăn vậy. Nhưng mà, lúc này, Lâm Triều Anh lại nhin không được tò mò: Nếu khi tuổi trẻ Hồng Thất Công không thích ăn phao câu gà, nhưng trong nội dung của tác phẩm Anh Hùng Xạ Điêu lại thích, vậy rốt cuộc Hồng Thất Công đã bị cái gì kích thích, vì cái gì sẽ thích ăn phao câu gà đây? Chẳng lẽ trong thời gian này bị cái chuyện gì đó ảnh hưởng nghiêm trọng?

Nàng nghĩ, chiếc đĩa không tự giác dừng lại. Chờ đến khi nàng hoàn hồn, phát hiện đồ ăn trên mặt bàn đã bị Hồng Thất Công như gió cuốn mây tan mà cuốn hết toàn bộ, chỉ còn lại có một đồng hỗn độn.

Nàng không nói gì nhìn đồng xương xếp thành núi nhỏ trước mặt Hồng Thất Công kia, yên lặng buông bát đĩa xuống .

Lâm Linh hỏi: “Tiểu thư, có muốn em giúp người làm thêm bát mỳ không?”

Còn không chờ Lâm Triều Anh trả lời, chợt nghe thấy Hồng Thất Công nói: “Bát mỳ của ta cho nhiều dầu vừng một chút, đúng rồi, rau thơm cho nhiều một chút cũng không sao, ta thích.”

Lâm Linh trợn tròn mắt liếc nhìn Hồng Thất Công,

“Người vẫn chưa ăn no?”

Về mặt Hồng Thất Công thỏa mãn mà vỗ vỗ cái bụng, lộ ra hai hàng răng trắng, “Bụng của ta tách biệt, một bụng để ăn cơm, một bụng là để ăn mỳ, ha ha, uống rượu lại là một cái bụng khác!”

Trán Lâm Triều Anh đen mấy vạch, con người híp lại như có suy nghĩ nhìn về phía Hồng Thất Công, giọng điệu thật không tốt,

“Lần sau nếu người còn dám không đợi ta ăn no mà ăn sạch hết đồ ăn, ta sẽ gọi ong đốt chết người!”

Thật lòng mà nói, Lâm Triều Anh thật sự không muốn chọc tới ai, chính là hôm nay Lâm Linh đột nhiên phát minh ra một ý tưởng, nói ngay gần đây, hoa hòe nở rộ, hỏi Lâm Triều Anh có muốn là ăn cơm hoa hòe không? Nếu muốn ăn nàng sẽ đến rừng hoa hòe cạnh tòa nhà đi hái chút hoa hòe mang về.

Lâm Triều Anh phải thừa nhận rằng A linh của nàng là một cô nương rất khéo tay, biết thêu hoa, biết làm quần áo, biết làm giày, biết nấu cơm. Nàng cũng hiểu được gần đây mỗi ngày đều ngồi buồn ở trong nhà có chút phát chán, vì thế liền cùng Lâm Linh đi tới rừng hoa hòe. Lâm Linh hái hoa, nàng tản bộ, thuận tiện huấn luyện một chút sóc nhỏ trong rừng hoa hòe. Nhưng ngày hôm đó, nàng không huấn luyện sóc, ngược lại là bị rắn bỗng nhiên xuất hiện trong rừng cây dọa sợ.

“Đây là có chuyện gì vậy? !” Lâm Triều Anh trợn lớn hai tròng mắt, nhìn những con động vật máu lạnh này nằm ở trên cỏ phơi nắng, đầu lưỡi màu đỏ còn không ngừng phun ra nuốt vào! Rất ghê tởm Nàng nhìn mấy vật thể bò sát này, một trận buồn nôn dâng lên.

Lâm Linh không sợ rắn, nhưng tự dừng nhìn đến nhiều rắn giống như là cùng nhau ước hẹn mà xuất hiện ở trong rừng cây, cũng bị dọa sợ,

“Tuy là mùa xuân, nhưng cũng không thể nào lập tức xuất hiện nhiều rắn như vậy đi?” Mới nói xong , liền thấy những con rắn này “Tê tê”

động đậy hướng chỗ các nàng bò đến, Lâm Triều Anh nhướng mày, ống tay áo màu đỏ giơ lên, Ngọc Phong Châm * từ trong hai ống tay áo bay ra, chỉnh tề sắp thành một hàng ngăn cách trước mặt đàn rắn.

(* ngân châm tên là Ngọc Phong của LTA).

Nhưng Ngọc Phong Châm mới bay ra, Lâm Triều Anh liền nhin không được đen mặt lại, rắn có thể leo bậc thang, Ngọc Phong Châm thấp như vậy đến ngay cả sâu róm cũng không ngăn được, như thế nào lại có thể ngăn được rắn cơ chứ? Quả nhiên là nàng vừa thấy rắn, ghê tởm đến nỗi đầu không được tỉnh táo mà!

Lâm Linh thấy thế, kéo ống tay áo Lâm Triều Anh, “Tiểu thư, chúng ta đi trước đi.” Rắn này bỗng nhiên xuất hiện, không phải là không có nguyên nhân.

Lâm Triều Anh đứng ở tại chỗ, vô lực trợn mắt, thực bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không thẳng thắn: “A Linh, chân ta mềm nhũn, không di chuyển được.”

“ ”

Cuối cùng, Lâm Triều Anh bị Lâm Linh kéo trở về tòa nhà, Vân Trúc Thanh gặp Lâm Triều Anh sắc mặt tái nhợt đến dọa người, bình tĩnh như hắc, cũng ngay ngắn cả người.

“Tiểu thư?”

“Vân quân sự, tiểu thư cảm thấy ghê tởm, nôn hết điểm tâm rồi, người cho người nói đầu bếp đi nấu một ít cháo nhẹ đưa tới.” Lâm Linh đỡ cánh tay Lâm Triều Anh, đi vào sân.

Vân Trúc Thanh một thân áo lam nhìn hai cái bóng dáng kia, đôi mắt hẹp dài chớp chớp, “Ghê tởm?” Lúc mới đi ra ngoài không phải còn tốt lắm sao? Làm sao mà bây giờ trở về lại suy yếu như vừa gặp quỷ vậy? Nghĩ nghĩ, tìm người hỏi xem có ai biết Lâm Linh cùng Lâm Triều Anh đi đâu không, nghe nói là trở về từ rừng hoa hòe.

Vân Trúc Thanh nhíu mày lại, ” Không phải tiểu thư thường xuyên đi đến rừng hoa hòe sao?” Nghĩ nghĩ, lại phái một người đi rừng hoa hòe xem có gì khác thường không, sau đó liền xoay người đi vào tòa nhà. Hắn là một quân sự làm rất đúng với chức vụ, hơn nữa máu chốt nhất là, Lâm Triều Anh nhìn như hiền hoà không thích gây chuyện, nhưng thực chất tính tình cũng là không sợ trời không sợ đất, bây giờ trở về với bộ dáng này, không cần phải nói cũng biết, khi nàng khôi phục sẽ muốn hắn đi tra chuyện rừng hoa hòe.

7. Chương 7: Đảo Chủ Đảo Đào Hoa.

Lâm Linh đỡ Lâm Triều Anh vào nhà, rót một chén nước ấm cho nàng.

“Tiểu thư, súc miệng một chút đi.” Lâm Linh có chút lo lắng nhìn Lâm Triều Anh, trong lòng lại suy nghĩ lý do đám rắn này tự dưng xuất hiện.

Lâm Triều Anh nhận chén nước ấm, súc miệng một chút, sau đó đưa cái chén cho Lâm Linh.

Lâm Linh nhìn sắc mặt của nàng tốt hơn chút, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Lâm Triều Anh, muốn nói lại thôi.

Lâm Triều Anh thấy vẻ mặt này của nàng, cười nói:

“Có phải em muốn hỏi đám rắn này là có chuyện gì?”

Lâm Linh gật đầu. “Vâng.”

Lâm Triều Anh nhớ tới đàn rắn kia, có chút nghiêng rằng nghiêng lợi. Nếu không phải là Ngọc Phong Châm rất nhỏ, hơn nữa độc tính trên châm không đủ mạnh, thì nàng thật sự, thật sự nghĩ muốn một châm giết chết một con rắn. Nhưng khổ nỗi lại không như mong muốn, Ngọc Phong Châm nhỏ như vậy, chẳng may không giết được rắn, còn chọc giận chúng thì lợi bất hơn. Hơn nữa, không lý do gì mà lại xuất hiện nhiều rắn như vậy, nhất định là cái tên Âu Dương Phong kia đang làm trò quỷ, hẳn am hiểu nhất chính là điều khiển rắn, nói không chừng lũ rắn này đều là do hắn tìm ở những vùng lân cận cho đủ số lượng.

“Có thể là như Thất Công nói, Âu Dương Phong đang dừng chân ở gần đó?” Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, chỉ có thể đưa ra kết luận này.

“Âu Dương Phong?” Lâm Linh có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lại rất bất mãn, “Hắn dừng chân ở đâu mà chẳng được, vì cái gì lại dừng chân gần chỗ chúng ta? Hơn nữa vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều rắn như vậy, là muốn dọa chết người sao?” Nàng giậm chân, cả người lao ra ngoài, “Em đi tìm Vân quần sự.”

Lâm Triều Anh bật cười, “Em tìm Vân quần sự làm cái gì?”

“Kêu Vân quần sự thương lượng cùng cái tên Âu Dương kia một chút, bảo hắn đừng có dừng chân ở chỗ của chúng ta nữa.”

Đối với vấn đề này, thật đúng là khó mà nói. Mặc dù Vân Trúc Thanh am hiểu giao tiếp, nhưng nếu đối phương là Âu Dương Phong, cũng chưa chắc thương lượng được với hắn. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy có chút may mắn Ngọc Phong Châm của mình rất nhỏ, không thể một châm giải quyết một con rắn, bằng không nàng sẽ lo lắng lỡ tay giết mất sủng vật làm việc cho Âu Dương Phong, Âu Dương Phong sẽ ghi hận nàng. Nếu thật sự là như vậy, vậy đúng là thảm rồi.

Lâm Triều Anh có chút đau đầu nâng trán, nói: “Để cho Vân quần sự nói với đối phương một chút, đừng để rắn của hắn chạy loạn làm những người chung quanh đây sợ hãi là tốt rồi.” Âu Dương Phong đặt chân ở ngoại thành này, nhất định là đã dẫn theo không ít độc vật, nên mới không tiện đi vào thành tìm nơi ngủ trọ, vì thế mới trú ngụ ở rừng hoa hòe của nàng. Hắn không ở trong rừng hoa hòe, cũng sẽ đi dừng chân ở những địa phương khác. Nếu là những gia đình bình thường, không biết rõ lai lịch của đám rắn, sẽ tùy tiện bắt chúng nấu canh, chẳng phải là lại càng không tốt sao? Âu Dương Phong cũng không phải là người lương thiện gì, có cái gọi là chính mình không muốn cũng đừng gây họa cho người khác, trước khi Âu Dương Phong rời đi nàng không đi rừng hoa hòe là được.

Lâm Linh nhìn Lâm Triều Anh, hỏi: “Tiểu thư, làm sao em lại không biết người sợ rắn vậy?”

Lâm Triều Anh trả lời: “Ta không sợ rắn, ta chỉ là lập tức nhìn đến nhiều rắn như vậy, bỗng nhiên cảm giác thật buồn nôn thôi.”

Nói xong, lại là một trận buồn nôn, nhin không được nôn khan. Thật sự là rất ghê tởm!

Lâm Linh gật gật đầu, nói: “Em đi dặn Vân quản sự mua một ít thuốc tránh rắn rả xung quanh tòa nhà chúng ta, miễn cho đến lúc đó tên Âu Dương Phong kia không trông nom tốt đám rắn này, để chúng chạy tán loạn.”

Đối với việc này, Lâm Triều Anh không có ý kiến, “Tốt, vậy em đi đi, nhớ rõ, bảo Vân quản sự mua nhiều một chút.”

Lúc chàng vạng, Hồng Thất Công lại tới sân của Lâm Triều Anh. Tuy nhiên lúc này tới không chỉ có một mình hắn, hắn còn mang theo một vị khách mặc áo xanh đến.

Lâm Triều Anh nhìn nam tử tay cầm tiêu ngọc bích kia, ngũ quan tuần tú nhã nhặn trong đó lại lộ ra vài phần khí chất xuất trần, sau đó nhìn về phía Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công cười ha hả, nói: “A Anh, đây là Hoàng Dược Sư Đảo chủ Đảo Đào Hoa. Hoàng Đảo chủ, đây là Lâm Triều Anh, Lâm cô nương.”

“Hoàng Đảo chủ.” Lâm Triều Anh hướng hắn mỉm cười.

Tròng mắt đen của Hoàng Dược Sư có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Triều Anh, sau đó hai tay ôm quyền, “Tạ hạ Hoàng Dược Sư, đã quấy rầy rồi.”

Giọng nói dễ nghe, nhưng mang theo lạnh lùng, xa cách.

Lâm Triều Anh mỉm cười, đôi mắt lại mang theo vài phần nghi vấn nhìn về phía Hồng Thất Công. Hoàng Dược Sư trừ bỏ sinh đứa nhỏ ra thì không có gì là không làm được, Hoàng Dược Sư bộ dạng tuần tú lại si tình, lại là một nhân vật vừa chính vừa tà trong Xạ Diêu, tính tình cao ngạo khó ở chung. Nàng không tin một Hoàng Dược Sư như vậy lại sẽ không có chuyện gì mà mò tới cửa, lại còn chạy tới cái chỗ này của nàng.

Quả nhiên, Hồng Thất Công sờ sờ cái mũi, cười gượng nói: “Cái kia. A Anh, Hoàng Đảo chủ từ Đào Hoa Đảo ở Đông Hải đến, ta nói với hắn về sự thần kỳ trong trận pháp bằng ong của người, hắn muốn. Nhìn một chút xem người làm sao sắp xếp trận pháp ong.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nâng mắt nhìn về phía Hoàng Dược Sư, chỉ thấy hắn đang đánh giá nàng, mặt không biểu cảm. Nàng chậm rãi, nói: “Hôm nay ta không được thoải mái, không có tâm tình điều khiển ong.” Nàng cũng chẳng phải kẻ làm xiếc, chẳng lẽ tùy tiện một người đến nói hắn muốn nhìn Thuật Ngự Phong của nàng, thì nàng sẽ làm cho hắn xem chắc?

Hồng Thất Công thấy nàng uyển chuyển từ chối, cũng không để ý, cười ha ha nói: “Hoàng Dược Sư, ta nói không chắc chắn nàng nhất định sẽ nguyện ý, người không thể mở rộng tầm mắt, cũng không thể trách ta.” Trong giọng nói, mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa, có thể thấy được là hắn cũng đã đoán được kết quả này.

Hoàng Dược Sư hơi nghiêng đầu, mắt lạnh nhìn hắn.

Hồng Thất Công cũng không nghĩ đến ý, hắn tối hôm qua hắn mới cùng Hoàng Dược Sư đánh nhau một hồi, không phân cao thấp, cho nên trong ánh mắt của Hoàng Dược Sư có lãnh ý như thế nào, hắn chẳng biết sợ.

Hoàng Dược Sư nhìn về phía Lâm Triều Anh, nói: “Ta nghe Thất huynh nói võ công của cô nương không tầm thường, lại hiểu được Thuật Ngự Phong, nhất thời tò mò, lại nghe nghe thấy Thất huynh nói hắn cũng có chuyện tìm cô nương, cho nên mạo muội đi theo đến, hi vọng cô nương chớ trách.” Trong lời nói giống như là nhận lỗi, nhưng mang theo vài phần cao ngạo, chính là nửa điểm ý tứ xin lỗi thật sự đều không có.

Lâm Triều Anh khách sáo cười nói: “Không dám nhận. Bằng hữu của Thất huynh, đó cũng là bằng hữu của ta. Lẽ ra Hoàng Đảo chủ đường xa mà đến, ta cũng không nên làm mất hứng, chính là hôm nay thân thể ta không khỏe, nỗi lòng cũng có chút lo lắng, đành phải thất lễ rồi.” Lời nói khách sáo ai mà không nói được chứ, nàng còn không tin đường đường một Đảo chủ đảo Đào Hoa còn muốn so đo làm nàng khó xử.

Hoàng Dược Sư nghe vậy, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên. Hắn vốn là người có tính tình cổ quái, nếu Lâm Triều Anh trong lòng nghĩ một đằng, ở ngoài mặt lại nói một nẻo, giả tạo đối với hắn, hắn ngược lại sẽ khinh thường nàng ta. Hiện giờ, nghe thấy mỗi câu của Lâm Triều Anh đều mang theo ngọn thương, lại thấy giao tình của nàng và Hồng Thất Công cũng không phải là ít, nên hắn không tức giận.

“Tại hạ bất tài, có chút nghiên cứu đối với y thuật, nếu Lâm cô nương không chê, không bằng để cho tại hạ bắt mạch cho người nhìn xem thân thể có gì không ổn.” Hoàng Dược Sư nói.

Lâm Triều Anh gặp chiêu thì phá chiêu: “Đa tạ ý tốt của Hoàng đảo chủ, cũng chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi, sao dám làm phiền Hoàng đảo chủ ra tay?” Đã lâu rồi Lâm Triều Anh chưa thử qua về nói chuyện nho nhã như vậy, bây giờ phải dùng đến, cảm giác mệt muốn chết.

Về mặt Hoàng Dược Sư cười như không cười nhìn nàng.

Lâm Triều Anh đón nhận tầm mắt của hắn, không chút tránh né, nàng chính là không vui đấy, làm sao nào?

Lúc này, Lâm Linh bưng khay đồ ăn trên tay đi vào sân, nhìn thấy Hồng Thất Công, nhướng mày, “Người lại trèo tường đi vào?”

Hồng Thất Công cười hắc hắc đi qua, ngửi mùi thức ăn tỏa mùi thơm trên khay, giọng điệu mười phần nịnh nọt, “A Linh, hôm nay lại làm cái gì ngon vậy?”

“Đây là cháo ta làm cho tiểu thư, ban đầu ta muốn làm cơm hoa hòe, tiểu thư theo giúp ta đi rừng hoa hòe, lại thấy một đồng rấn không biết ở đâu ra phơi nắng, tiểu thư cảm thấy thật ghê tởm, trở về không ăn được cơm.” Lâm Linh vừa nói vừa bưng khay đi vào trong phòng.

Hồng Thất Công nghe vậy, sửng sốt, “Một đồng rấn?” Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Lâm Triều Anh, “Không phải nàng bắt đồng rấn này nấu canh đó chứ?”

Nếu không phải Hoàng Dược Sư đang ở đây, Lâm Triều Anh sẽ không để ý mà đánh hắn một trận. Nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có, nhiều lắm, bắt không hết.”

Lâm Linh nghe vậy, hé miệng cười cười, nhưng là nàng chưa bao giờ phản bác lại tiểu thư nhà mình. Để khay cháo ở trong phòng, sau đó đi ra, lại phát hiện trong viện còn một mỹ nam áo xanh đang đứng, toàn thân toát ra cảm giác lạnh lẽo.

Nàng tò mò hai mắt nhìn Hoàng Dược Sư, hỏi Hồng Thất Công, “Đó là người do người mang đến sao?”

Hồng Thất Công nói: “Đúng, hắn là Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa Đảo ở Đông Hải.”

Lâm Linh nghe vậy, “Ừm” một tiếng, hướng Hoàng Dược Sư lộ ra một cái tươi cười, “Gặp qua Hoàng Đảo chủ.” Sau đó nói với Lâm Triều Anh: “Tiểu thư, ta đi phòng bếp chuẩn bị vài món ăn sáng nhẹ, đi một chút sẽ trở lại.” Nói xong, bóng dáng màu lam nhạt đã nhanh nhẹn đi xa.

Về mặt Hoàng Dược Sư không chút thay đổi, cũng không thêm để ý, nhưng thật ra Hồng Thất Công liếc mắt trêu tức nhìn Hoàng Dược Sư một cái. Ngày trước, chỉ cần Hoàng Dược Sư vừa xuất hiện, ở các nữ hiệp giang hồ đều si tình mà ngã ào ào như đậu rơi trên đất, tình hình giống hôm nay hắn lần đầu nhìn thấy. Tuy nhiên, hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để nói, Hồng Thất Công khoanh hai tay trước ngực, hỏi: “A Anh, nàng và A Linh gặp rất nhiều rấn ở trong rừng hoa hòe sao?”

Lâm Triều Anh gật đầu: “Ừ.”

“Lần này ta tới là muốn nói cho người biết con Độc Vật - Âu Dương Phong kia đang ở gần tòa nhà của nàng, ả, đã tới chậm.” Hồng Thất Công đưa tay vỗ cái trán, mang theo vài phần ảo não. Đều do tối hôm qua gặp được Hoàng Dược Sư, nhất thời hưng phấn, đã quên mất chuyện này mà. Nhưng hắn nghĩ cô nương như Lâm Triều Anh này, hắn là sẽ không sợ rấn mới đúng. Dù sao vẫn là một cô nương, có chút yếu ớt cũng là bình thường, nhìn thấy nhiều rấn như vậy cảm thấy ghê tởm, ăn không ngon cũng là chuyện có thể xảy ra. Nghĩ như vậy, Hồng Thất Công nhìn về phía Lâm Triều Anh, chỉ thấy cặp mắt đẹp kia của Lâm Triều Anh mang theo vài phần tức giận nhìn về phía hắn, hắn trầm mặc, bỏ cái tay đang vỗ trán xuống, xem ra là hắn đã nhìn lầm rồi, nàng đâu có yếu ớt, nếu không phải Hoàng Dược Sư ở chỗ này, thì e là vũ khí trong tay nàng đã bay về phía hắn mất rồi.

Hồng Thất Công lại liếc mắt nhìn Lâm Triều Anh một cái, chỉ thấy cơn tức trong mắt nàng đã biến mất. Trong lòng hắn nhin không được mà thở dài, cái công phu biến sắc mặt trong nháy mắt của nàng đúng là mạnh mẽ, sức mạnh vũ lực lại quá cường hãn. Hắn vuốt cằm, nói chậm rì rì: “Ban đầu ta đã nghĩ đến việc nàng sẽ bắt đám rấn này đi nấu canh, vậy mà không có, nàng cũng biết là Âu Dương Phong đến đây?”

Lâm Triều Anh không quan tâm đến lời nói của Hồng Thất Công, bảo người nấu trà đưa vào trong đình, mời Hoàng Dục Sư cùng Hồng Thất Công đi vào. Để khách nhân cứ đứng như vậy, cũng không phải là đạo đãi khách của nàng. Đại khái là Hoàng Dục Sư không đạt được mục đích, cho nên hắn cũng không ở lâu, chỉ nói là có việc nên rời đi trước, sau đó để Hồng Thất Công ở lại rồi đi.

Hồng Thất Công nhìn bóng dáng màu xanh của hắn nhoáng lên một cái, rồi biến mất không thấy bóng dáng, nhin không được nói: “Này! Hoàng Dục Sư, ngươi muốn đi đâu vậy?” Âm lượng không lớn, nhưng là ẩn chứa nội lực, truyền đi thật xa.

“Ta đi gặp cố nhân.” Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Dục Sư ở gió đêm truyền đến.

Hồng Thất Công tự thấy mắt quay đầu lại, đã thấy đôi mắt đẹp của Lâm Triều Anh đang theo dõi hắn. Hắn không khỏi ngẩn ra, làm sao vậy?

Lâm Triều Anh đánh giá hắn từ trên xuống dưới, mày dài mắt sáng, mũi thẳng, cao, tuy rằng tóc hơi lộn xộn, nhưng như vậy cũng không gây trở ngại đến sự thật là hắn có bộ dạng rất đẹp, hơn nữa dáng người to lớn, cao ngất, đáng tiếc trên người lại mặc y phục của một tên khất cái, bằng không hắn đứng ở bên cạnh Hoàng Dục Sư, cũng là một loại mỹ nam rồi. Lâm Triều Anh gờ tay sờ cằm, có chút không chút để ý nói: “Ta đang suy nghĩ nếu ngươi không mặc bộ quần áo khất cái này thì sẽ có bộ dạng như thế nào?”

Hồng Thất Công nghe vậy, hai mắt mang theo một chút cảnh giác nhìn về phía Lâm Triều Anh, “Vì cái gì bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến chuyện này vậy?”

Lâm Triều Anh nói: “Ta phát hiện vì sao ngươi không được các hiệp nữ trên giang hồ yêu thích, thì ra là có nguyên nhân. Y phục khất cái của ngươi thật sự là rất khó coi, không bằng ngươi đổi bộ y phục khác đi?”

“Không được!” Hồng Thất Công quả quyết cự tuyệt.

Lâm Triều Anh nhíu mày, nhìn về phía hắn, làm cái gì mà phản ứng ghê gớm như vậy?

Hồng Thất Công cười nói: “Y phục khất cái là không thể đổi được, từ lúc ta lên làm Bang chủ đều mặc như thế, ta sợ nếu thay đổi thì các anh em trong bang sẽ không nhận ra ta.”

Lâm Triều Anh thấy hắn nói như vậy, cũng chẳng nói thêm vấn đề này nữa, kỳ thật nàng cũng chỉ là đột nhiên nghĩ đến mà thôi.

8. Chương 8: Giao Đấu Với Âu Dương Phong

Ban đêm, Hồng Thất Công dùng xong cơm chiều, uống hết mấy vò rượu ngon, sau đó hắn lại đổ đầy rượu vào hồ lô rồi cáo từ. Lâm Triều Anh đang ở trong phòng cùng với Lâm Linh, nàng nói đến chuyện xưa của giang hồ, trong đó cũng không thiếu những chuyện nàng nghe Hồng Thất Công kể về một vài kỳ nhân dị sự.

(Kỳ nhân dị sự: Người tài, chuyện lạ)

Bỗng nhiên, nóc nhà truyền đến một âm thanh kỳ lạ, Lâm Triều Anh dừng một chút, liếc Lâm Linh liếc một cái. Tiếp theo, chính là một tiếng “phịch” vang lên, một vật nặng rơi xuống đất.

“Tiểu thư!”

Một giọng nam quen thuộc vang lên ở bên ngoài, trong lòng Lâm Triều “Đông ” một tiếng, chạy vội ra ngoài. Đó là tiếng của Vân Trúc Thanh.

“Tiểu thư, chờ em với!” Lâm Linh thấy Lâm Triều Anh chạy vội ra ngoài, tiện tay cầm lấy thanh kiếm trên mặt bàn, cũng chạy theo.

Chỉ thấy Vân quần sự ngày thường nho nhã nay tóc tai lộn xộn, y phục trên người có vài chỗ bị cắt rách, trên mặt cũng có vài vết máu.

“Đây là có chuyện gì?” Lâm Triều Anh cau mày.

Vân Trúc Thanh cười khở: “Hiện tại thuộc hạ không có cách nào giải thích rõ ràng, tiểu thư, có còn nhớ rõ lời hứa ngày đó của người?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Nàng đã đồng ý với Vân Trúc Thanh, nếu kẻ thù của hần tìm tới cửa, nàng sẽ cho hần một chỗ ẩn náu.

Vân Trúc Thanh nghe vậy, bóng dáng màu lam xiêu vẹo, Lâm Triều Anh chạy nhanh lại, đỡ lấy hần.

“Vậy thì được, chỉ cần hôm nay tiểu thư có thể bảo vệ thuộc hạ, ngày khác tánh mạng của Vân Trúc Thanh ta chính là của tiểu thư.” Vân Trúc Thanh nói xong, nôn ra một ngụm máu.

“Người bị nội thương rất nặng, sao lại thế này?” Lâm Triều Anh đặt tay lên bắt mạch cho hần, chỉ cảm thấy mạch tượng của hần đập rất hỗn loạn, rõ ràng là dấu hiệu của việc tâm mạch bị tổn thương.

Vân Trúc Thanh nói: “Tiểu thư, thuộc hạ còn có thể chịu đựng được. Nhưng Âu Dương Phong rất nhanh sẽ đuổi tới.”

Âu Dương Phong?

Lâm Triều Anh kinh ngạc nhìn về phía Vân Trúc Thanh, tay đặt trên mạch của hần buông ra, kinh ngạc hỏi: “Kẻ thù của người là Âu Dương Phong?”

“Không, không chỉ là Âu Dương Phong.” Vân Trúc Thanh lắc đầu, không có sức lực nói: “Tiểu thư, thuộc hạ không thể lưu lại nơi đây được.”

Sự tình tới quá đột ngột, Lâm Triều Anh cơ hồ không có thời gian phản ứng lại, nhưng nàng đã nói là làm. Nàng cau mày, nhìn về phía Vân Trúc Thanh, giọng điệu thật nghiêm túc: “Ta chỉ hỏi người một câu, Âu Dương Phong vì cái gì lại đuổi theo người? Đừng nói dối với ta.” Âu Dương Phong sẽ không có lý do gì mà đuổi theo một cái quần sự vô danh tiểu tốt * trên giang hồ cả.

(* không có danh tiếng).

“Bởi vì trên người thuộc hạ có thứ mà hần muốn.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cơ hồ trợn mắt há hốc mồm: “Cửu Âm Chân Kinh ở trên người của người?” Hồng Thất Công nói qua, Âu Dương Phong đến Trung Nguyên, là vì bí tịch võ công, cái gọi là bí tịch võ công không phải là Cửu Âm Chân Kinh thì còn có thể là cái gì?

Vân Trúc Thanh không phủ nhận, nhưng trong ánh mắt hần nhìn về phía Lâm Triều Anh cũng là kinh ngạc khó nén.

Lúc này, chỉ nghe trên mái nhà vang lên một tiếng nhỏ, ngay sau đó một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở nóc nhà, Vân Trúc Thanh cười khở: “Hần đến đây.”

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hần một cái, nhìn về phía Lâm Linh, “A Linh, em mang Vân quần sự lập tức rời đi, quay về Cổ Mộ.” Nói xong, lấy lọ mật ong trong túi ra, đặt trên lòng bàn tay, dùng nội lực làm nóng.

“Vậy còn tiểu thư?” Lâm Linh hỏi.

“Ta theo sẽ theo sau, đi nhanh đi!” Nói xong, cả người nàng bay lên, đứng ở trên nóc nhà.

Lâm Linh thấy thế, kéo Vân Trúc Thanh đi ra ngoài. Vân Trúc Thanh cười khở, “Ta bị nội thương, lúc này vì muốn trở về đã dùng hết toàn lực, hiện giờ không thể thi triển khinh công.”

Lâm Linh nhìn Lâm Triều Anh một thân áo đỏ đứng trên nóc nhà, dưới ánh trăng màu bạc, vạt áo và tóc nàng tung bay, giống như một vị tiên tử. Chỉ nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Lâm Triều Anh truyền đến:

“Vị bằng hữu này, đêm hôm khuya khoắt lại trèo tường vào, cũng không sợ quấy nhiễu chủ nhà sao?”

Biết Lâm Triều Anh đang kéo dài thời gian, Lâm Linh dậm chân, “Vậy làm sao bây giờ?” Nếu không đi, ở lại cái chỗ này sẽ chỉ càng làm vướng bận cho tiểu thư nhà nàng.

Vân Trúc Thanh nói: “Ta đã sớm chuẩn bị ngựa tốt ngày đi được ngàn dặm để ở Đông viện từ mấy ngày trước, ta đi cửa chính hội họp cùng người.”

Lâm Linh nghe vậy, liền chạy về phía Đông viện.

Lúc này, lại nghe được một âm thanh ở trong gió đêm truyền đến, “Vị cô nương này, tại hạ vô ý mạo phạm. Nhưng tại hạ đang truy tìm tung tích của một tên đệ tử bất tài trong giáo, từ xa nhìn thấy hần hình như trốn vào trong sân nhà cô nương, không biết cô nương có tiện để tại hạ đi vào xem xét hay không?” Giọng nói của nam nhân này như mang theo kim loại sắc bén, chói tai không thôi.

“Ta ngẩng trăng ở đây cả buổi, vẫn chưa phát hiện có người tiến sân vào của ta. Huống chi đã nửa đêm, các hạ cũng không nghĩ đến nếu là một nam tử như người tiến vào sân của ta, sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào đến khuê danh của ta sao? Việc này không được.” Giọng nói của Lâm Triều Anh vẫn mang theo ý cười như trước, nhưng trong không khí lại truyền đến mùi hương của mật ong, tiếng ‘ong ong’ của ong mật cũng bắt đầu vang lên.

Vân Trúc Thanh nhìn thoáng qua bóng dáng nhỏ nhắn của nữ tử đứng ở trên nóc nhà, sau đó xoay người bước nhanh về phía cửa chính.

Lại nói bên này Lâm Triều Anh đứng ở nóc nhà, chỉ thấy người tới thân hình cao lớn, y phục màu trắng. Trong tay của hần cầm một cây trượng cong cong màu đen thô ráp, trên đầu trượng có một cái đầu lâu sọ người, lộ ra răng nanh sắc nhọn, trông như thế nào cũng thấy dữ tợn, hơn nữa khiến Lâm Triều Anh chịu không nổi chính là trên trượng của hần thể nhưng có hai con rắn nhỏ màu trắng, vẩy màu bạc ở dưới ánh trăng càng thêm nổi bật, không ngừng uốn lượn cao thấp ở trên cây trượng thô màu đen kia, thỉnh thoảng lại phun ra đầu lưỡi màu đỏ.

Lâm Triều Anh nhíu mi, dùng Xà trượng tất nhiên không thể nghi ngờ là Âu Dương Phong. Con Độc Vật này dùng vũ khí càng thêm biến thái hơn so với người khác. Nhưng may mắn là, đây là con rắn nhỏ màu bạc, chứ không phải là cái loại rắn to mà nàng nhìn thấy ban ngày, còn chưa đến mức khiến nàng mềm nhũn cả chân.

Mà lúc này, lại có thêm vài nam tử mặc y phục màu trắng đến phía sau hần, xinh đẹp dễ nhìn, hơn nữa. Ánh mắt Lâm Triều Anh dừng ở trên người bọn họ, phát hiện trong đó có cả nam lẫn nữ, có hai người là nữ giả nam.

Âu Dương Phong cười nói: “Ta là nam tử, nhưng thuộc hạ của ta cũng có nữ tử, không bằng để cho các nàng đi vào kiểm tra.” Lời nói thương lượng, nhưng khẩu khí phát ra cũng không có nửa phần giọng điệu thương lượng.

Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, trên mặt mang theo vài phần kinh ngạc, nói: “Thật không? Ta coi này mấy vị thiếu hiệp này bộ dạng rất tuấn tú, làm sao lại là nữ tử chứ?” Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên, mỗi người đều có thân phận tự do, thần không biết quỷ không hay vào sân nhà người khác là chuyện bình thường, nhưng mà cưỡng ép để vào sân nhà người là một chuyện khác. Nàng nhớ rõ ở trong nguyên tác từng nói, tuy rằng thủ đoạn của Âu Dương Phong đề tiện vô sỉ lại độc ác, nhưng hần luôn luôn chú trọng thân phận Nhất Đại Tổng Sư của hần.

Lúc này, một nữ tử trong đó kéo dây buộc tóc xuống, một đầu dây tóc uốn lượn tung bay, chỉ thấy nàng đắc ý cười đến kiêu mỹ, giọng nói cũng mang theo mỉa mai, “Vị cô nương này, không bằng để ta đi vào nhìn một cái, như thế nào?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhẹ giọng nở nụ cười, nói: “Vị cô nương này, thật sự là có lỗi, sân của ta dù là nam lẫn nữ, cũng không cho phép đi vào.”

Lúc này, mùi mật ong trong không khí càng ngày càng đậm, tiếng ‘ong ong’ của ong mật càng ngày càng rõ.

Âu Dương Phong nghe được tiếng của ong mật, mới ban đầu cũng không để ý lắm, nhưng lúc này lại cảm thấy quá mức kỳ quái. Hần nhíu mày lại, sau đó nhìn về vài người ở phía sau, ý bảo bọn họ tản ra, đi đến những chỗ khác thăm dò một chút. Ai ngờ lúc này một trận tiếng vỗ ngựa vang lên, hần bỗng sốt, lập tức kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, quát: “Còn không mau đuổi theo!”

Muốn đuổi theo? Lâm Triều Anh nhướn mày cười, huyết lên hai tiếng, ong mật đã vây quanh bọn họ.

Âu Dương Phong có kiến thức rộng rãi, bởi vì chính hắn cũng tinh thông Thuật Ngự Xà*, bây giờ gặp nhiều ong mật vây quanh bọn họ như vậy, liền biết là do nữ tử trước mắt này đang quấy phá. Trong lòng hắn kinh ngạc, vì sao chưa bao giờ nghe nói Trung Nguyên có người tinh thông Thuật Ngự Phong ? Kinh ngạc đi qua thì tức giận không thôi, vốn bản bí tịch võ công đã sắp đến tay mà còn bay mất, hắn làm sao có thể cam tâm?

(* Điều khiển rắn).

Hắn tức giận nói: “Ta không thù không oán với cô nương, vì sao cô nương phải khinh người quá đáng như thế?” Mới nói, chợt nghe đến tiếng kêu la của thuộc hạ ở phía sau hắn, là do bị ong mật chích đau quá mà kêu lên.

Lâm Triều Anh cười trả lời: “Ta không thù không oán với các hạ, tại sao các hạ lại dẫn người đến đây, còn cưỡng ép đòi lục soát sân của ta, ta chỉ là một nữ tử, làm sao có năng lực như vậy? Các hạ đừng có ác nhân cáo trạng trước*, ngậm máu phun người.” Nói xong, nghiêng tai lắng nghe, tiếng vó ngựa là từ hướng của chính truyền đến, dần dần đi xa.

(* người xấu kêu oan trước, ý là gặp lửa bỏ tay người).

Âu Dương Phong nghe tiếng vó ngựa càng chạy càng xa, trong lòng càng nóng vội, hơn nữa ong mật cũng không có ý muốn đốt bọn họ, nhưng vẫn như một đại quân tiếp cận, bay chung quanh họ. Ý đồ của cô gái trước mắt này quá rõ ràng rồi, sợ dĩ năng không cho ong mật đốt bọn họ, là bởi vì sợ bọn họ liều lĩnh lao ra phá trận pháp ong, nàng là muốn vây khốn bọn họ, tranh thủ thời gian để người kia rời đi. Hắn cười lạnh một tiếng, Xà trượng trong tay đập trên mặt đất một cái, cả người bay lên không trung, thân thể xoay người ở giữa không trung một cái, đang muốn rời đi.

Còn muốn chạy? Cũng phải hỏi qua ý kiến của nàng mới được! Chỉ thấy Kim Linh Tắc trong tay áo Lâm Triều Anh bay ra, quấn chặt lấy chân của hắn, kéo mạnh một cái, đã kéo hắn xuống khỏi không trung.

“Không phải các hạ muốn vào sân của ta nhìn hay sao? Bây giờ ta thay đổi chủ ý rồi, các hạ cũng không nên vội vã rời đi như thế đâu.” Giọng nói dễ nghe của nữ tử vang lên.

Âu Dương Phong thấy nàng ra tay, Xà trượng trong tay cũng không lưu tình chút nào thẳng tắp bay về phía Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh kinh hãi, ngửa người ra sau, thu lại Kim Linh Tắc.

“Người rút cuộc là ai?” Dám phá hư chuyện tốt của hắn!

“Tiểu nữ họ Lâm tên là Triều Anh, võ công của Âu Dương tiên sinh siêu phàm, khiến tiểu nữ tử thật sự bội phục.”

Âu Dương Phong nghe vậy, giận quá hóa cười, hắn không bắt được Vân Trúc Thanh, bắt được nữ tử này cũng không tệ. Nếu Lâm Triều Anh trước mắt này giúp Vân Trúc Thanh rời đi, chứng tỏ giao tình của bọn họ không phải là ít. Nếu Lâm Triều Anh ở trong tay hắn, hắn cũng không tin Vân Trúc Thanh sẽ không chui đầu vào lưới.

“Võ công của cô nương cũng không kém, tại hạ xin lãnh giáo với cô nương!” Nói xong, cũng không cố kỵ đàn ong trước mắt, bóng dáng màu trắng như quỷ mị bay về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh huyết hai tiếng, ong mật vây quanh vài thuộc hạ của Âu Dương Phong, chỉ nghe thấy âm thanh những người kia kêu đau không ngừng vang lên.

Dưới bầu trời đầy ánh sao, bóng dáng màu trắng cùng bóng dáng màu đỏ đang giao đấu, mà đàn ong công kích mấy tên thuộc hạ khiến bọn họ ngã nhào trên mặt đất. Âu Dương Phong nghe được nhưng chẳng nhú mày một cái, chiêu thức công kích Lâm Triều Anh không chút nương tay. Không có thuộc hạ này, hắn còn có những thuộc hạ khác, nhưng nếu bí tịch võ công mất rồi, sẽ rơi vào trong tay người khác. Hắn vì bí tịch võ công mà ngần ngại xa xôi đi tới Trung Nguyên, làm sao có thể tay không mà về!

Lâm Triều Anh cũng không trông cậy vào việc Âu Dương Phong sẽ nương tay với mình, ngày thường trừ bỏ so chiêu với Hồng Thất Công, thì cũng chẳng có kinh nghiệm thực chiến gì nhiều, e là không có phần thắng, hơn nữa lại bị một chương của Âu Dương Phong đánh trúng bả vai, liền trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Âu Dương Phong thấy nàng nôn ra máu, cười lạnh một tiếng, dùng công kích, bóng dáng màu trắng đứng trên nóc nhà, kiêu căng nói: “Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói, như vậy ngươi sẽ sống tốt hơn rất nhiều.”

Trên vai là cảm giác như có lửa đốt, trong huyệt tràn đầy vị tanh ngọt. Lâm Triều Anh nhìn xuống cảm giác huyệt đang ngứa ngứa, chậm rãi lau đi vết máu ở khóe miệng, lộ ra một nụ cười. Hai hàng mi thanh tú, con ngươi sáng, nhưng mang theo vài phần khiêu khích: “Ngươi - Con Độc Vật này, cho ta là kẻ ngu sao? Ngươi không chào hỏi một tiếng đã nuôi một đồng rấn ở trong rừng hoa hòe của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu, bây giờ còn dám tới đây kêu gào? Xem ngươi có bản lĩnh bắt được ta rồi hãy nói sau!” Nàng đang bị thương, nhưng Âu Dương Phong cũng không chiếm được chỗ tốt, nàng nhớ rõ Linh Đương* của nàng đánh trúng cánh tay phải của hắn.

(* Cái chuông ở hai đầu dải lụa – Kim Linh Tác của LTA).

“Ngươi.” Âu Dương Phong tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cánh tay phải của hắn bây giờ chết lặng không hề có cảm giác.

Lâm Triều Anh thấy bộ dáng tức giận của, lại bật cười một trận như châu ngọc.

“Âu Dương Độc Vật, xem chiêu!”

Nàng chưa dứt lời, Kim Linh Tác trong một tay đã bay về phía Âu Dương Phong, một tay kia lại bắn ra hơn mười cái Ngọc Phong Châm.

Người trong giang hồ so chiêu, phóng ám khí chính là thủ đoạn ti tiện nhất, Âu Dương Phong không nghĩ tới võ công không tầm thường như Lâm Triều Anh lại sử dụng thủ đoạn như vậy, nhất thời chưa kịp chuẩn bị, tay trái lại không linh hoạt bằng tay phải, cả người bay lên không trung tránh thoát, lại thấy Lâm Triều Anh thu hồi Kim Linh Tác bên cái tay kia, sau đó một loạt Ngọc Phong Châm bay lại đây, sắc mặt không khỏi kinh hãi, cả người ngã ra sau, ngã xuống ở trên nóc nhà. “Rầm” một tiếng, tiếng nóc nhà bị phá hỏng vang lên, lộ ra một cái lỗ lớn, một thân áo trắng Âu Dương Phong rơi xuống trong đó.

Mà cùng lúc đó, tiếng vó ngựa từ bên ngoài phòng truyền đến, càng chạy càng xa.

9. Chương 9: Quay Về Cổ Mộ

Nàng đánh không lại, chẳng lẽ nàng còn không biết chạy sao?

Ngày trước khi nàng và Lâm Linh du lịch bên ngoài, hai người làm đầu trộm đuôi cướp đã bồi dưỡng được sự ăn ý, Lâm Triều Anh vừa nghe được tiếng vó ngựa từ phía cửa chính truyền đến, đã biết trước khi đi chắc chắn Lâm Linh vẫn không quên chuẩn bị một con ngựa tốt giúp nàng. Quả nhiên, nàng vừa đến cửa chính, liền thấy con ngựa màu đen do Lâm Linh chuẩn bị, thậm chí, cả lương khô và nước cũng đều chuẩn bị tốt giúp nàng.

Chẳng qua là. Không thể áp chế được cái vị tanh tưởi ngai ngái trong huyệt, nàng nhú mày lại, thật sự là lật thuyền trong mương*, cứ nhiên bị đả thương.

(* rủi ro khó có thể xảy ra, xác suất rất nhỏ).

Bỗng nhiên, phía trước có một người đứng chặn giữa đường. Nàng “Hu” một tiếng, dừng ngựa lại.

“Vị bằng hữu này, vì cái gì đêm khuya chặn đường?” Lâm Triều Anh ngồi thẳng lưng, cao giọng hỏi.

Dưới ánh trăng, người kia đưa lưng về phía nàng, quần áo nhìn không rõ lắm, nhưng là vẫn có thể thấy một đầu tóc lộn xộn, hơn nữa bóng dáng nhìn tựa hồ rất quen thuộc. Nàng càng nhú mày thật chặt.

Chỉ thấy người nọ chậm rãi xoay người, mày kiếm mắt sáng, không phải là Hồng Thất Công buổi tối mới rời khỏi nhà nàng thì còn có thể là ai? Hồng Thất Công nhìn về phía nàng, sắc mặt có chút kinh ngạc, “A Anh? Nàng phải rời nhà sao? Vì sao buổi tối không thấy nàng nói với ta?”

Mới đầu Lâm Triều Anh còn tưởng là ai chặn đường, nhìn thấy là Hồng Thất Công, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhất thời, cơn ngứa đang cố nén ở cổ họng rốt cục không nhịn được, nàng ho sặc sụa, che miệng, máu đỏ sẫm chảy ra theo khe hở của tay, Hồng Thất Công nhìn mà sợ hãi.

“A Anh?”

Nàng nhìn về phía Hồng Thất Công, cười đến có chút suy yếu, “Cũng dám ngăn đón đường của ta, người là muốn ta chết sao?” Nói xong, thân thể chao đảo, cả người thể nhưng từ trên ngựa rớt xuống đất.

Hồng Thất Công thấy thế, bóng dáng bay nhanh về phía nàng, trước khi nàng rơi xuống đã ôm lấy nàng. “Nàng làm sao vậy?”

“Ta đánh nhau với Âu Dương Phong, trúng một chưởng của hắn. A Linh mang Vân quán sự quay về núi Chung Nam rồi, ta muốn quay về tụ hợp với bọn họ.” Lâm Triều Anh bị Hồng Thất Công ôm lấy, sưng sốt một chút, vừa giải thích vừa lấy tay đập nhẹ vào bờ vai của hắn, ý bảo hắn buông nàng xuống.

Hồng Thất Công cau mày, “Làm sao nàng lại đánh nhau với Âu Dương Độc Vật?” Nói xong, hắn thả nàng xuống, nhưng thấy miệng nàng vẫn còn vết máu, hô hấp có vẻ hơi hỗn loạn, lại lo lắng nên đỡ lấy nàng, “Nàng bị nội thương?”

Lâm Triều Anh gật đầu, sau đó xoay mình nhảy lên ngựa, “Không có gì đáng ngại.” Việc cấp bách trước mắt là đuổi theo theo Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh, hỏi rõ ràng xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

“Điều hộc máu còn nói không có chuyện gì?” Hồng Thất Công không đồng ý nhìn nàng.

“Nói không có việc gì thì sẽ không có việc, ta phải đi rồi.” Bằng không nếu để cho bọn Âu Dương Phong đuổi kịp đến đây. Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hắn một cái, đang muốn giục ngựa rời đi, lại bị Hồng Thất Công kéo dây cương lại.

“Không được, nàng không thể đi một mình.” Hồng Thất Công nhíu mày lại, giọng điệu thực kiên định. Sắc mặt của nàng tái nhợt giống như quỷ, hơn nữa cả người Âu Dương Phong đều là độc, ai biết trừ bỏ nàng bị thương nặng có bị trúng độc hay không? Tối nay, hắn rời khỏi nhà của Lâm Triều Anh, nhưng không tìm được Hoàng Dược Sư, trở về phân đà (chi nhánh) ở Dương Châu một chuyến, sau đó lại rời đi. Đối với người trong võ lâm như hắn mà nói, ăn cơm ngủ nghỉ giữa đường là chuyện bình thường, tuy rằng hắn tính tìm một cây đại thụ để ngủ, ai ngờ lại bị tiếng vó ngựa phi nhanh từ rất xa truyền đến đánh thức. Trong lúc vô ý nhìn thoáng qua, phát hiện người trên lưng ngựa chính là Lâm Triều Anh, đang muốn đùa giỡn với nàng một chút, lại không ngờ vui đùa không được, mà chính mình lại bị bộ dạng của nàng hù dọa.

Lâm Triều Anh thở dài, nói: “Nhưng ta không thích đi cùng khát cái, nếu để cho người ta thấy được sẽ thật mất mặt.” Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên có giao tình bí mật như thế nào, nàng không rõ ràng lắm, nhưng nàng có thể nhìn ra được giao tình của Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong không tốt lắm, thậm chí là Hồng Thất Công rất chán ghét Âu Dương Phong. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng sẽ lợi dụng tình thân hiệp nghĩa của Hồng Thất Công, khiến hắn và Âu Dương Phong tạo thành cục diện đối địch. Hồng Thất Công quá mức chính trực, Âu Dương Phong lại quá mức đê tiện, nếu đánh nhau với Âu Dương Phong, người chịu thiệt sẽ chỉ là Hồng Thất Công. Hơn nữa nàng dặn Lâm Linh mang Vân Trúc Thanh quay về núi Chung Nam, thì trong lòng cũng đã có tính toán.

Hồng Thất Công lườm nàng một cái, “Nàng đã khinh thường bộ dạng khát cái của ta, thế vì sao còn để ta đi vào sân của nàng?” Hắn không câu nệ tiểu tiết, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu, người nào thật tâm với hắn, người nào là giả dối, Hồng Thất Công vẫn còn phân biệt được rõ ràng. Hiện giờ bằng hữu gặp nạn, hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Huống chi lúc này Lâm Triều Anh còn đang bị thương!

“Người nhất định phải quay về núi Chung Nam cùng ta sao?” Lâm Triều Anh hỏi.

“Phải, là nhất định.” Hồng Thất Công không chút do dự nói.

Lâm Triều Anh không nói gì, nếu từ chối nữa thì là làm kiêu, tình huống bây giờ của nàng cũng không tốt lắm, lúc trước chưa thấy gì, hiện giờ mới phát hiện cả người mềm nhũn, cũng không còn chút khí lực nào nữa. Nàng nói: “Vậy người lên ngựa đi.”

“Hai chúng ta cùng cưỡi một ngựa sao?” Hồng Thất Công có chút giật mình.

“Đã nửa đêm, đây lại là nơi hoang dã, cho dù người có thần thông quảng đại đến đâu thì cũng không thể tìm thấy một con ngựa khác được đâu, hay là, người tính đi bộ đi theo phía sau ta?” Nàng không sợ Hồng Thất Công sẽ theo không kịp, tu vi cùng khinh công của hắn đều vô cùng tốt, nàng chỉ sợ hắn sẽ mệt chết mà thôi.

Đi bộ quả thật thực rất hao tổn nội lực, hơn nữa. Hồng Thất Công nhìn nhìn sắc mặt tái nhợt đến dọa người của Lâm Triều Anh, nếu nội lực của hắn bởi vì đi bộ mà hao tổn, ở trên đường nhờ có điều gì ngoài ý muốn thì ai tới bảo vệ Lâm Triều Anh đây? Tuy nhiên, một nam một nữ cưỡi chung ngựa, nếu để cho người khác thấy được, cũng khó tránh khỏi sẽ khiến cho người bên ngoài hiểu lầm. Hắn thì không sao cả, nhưng Lâm Triều Anh lại là một cô nương có gia giáo.

Lâm Triều Anh tựa hồ cũng biết hắn đang do dự chuyện gì, có chút mỉm cười nói: “Không phải thường nói, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết sao? Bây giờ là lúc nào rồi, người là đại hiệp lẫn lộn trong giang hồ như thế nào vì sao còn lè mề hơn cả nữ tử như ta vậy?” Dừng một chút, nàng còn nói: “Nếu người thật sự lo lắng ta đi cùng cái tên khất cái như người sẽ mất hết thể diện, vậy khi trời sáng người thay y phục khất cái trên người người ra, trên đường nếu có ai người nhìn thấy ta và người, cũng chỉ cho là đôi tỷ - đệ bình thường trẻ tuổi đi du lịch mà thôi, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới nhân vật như Hồng Thất Công đâu.” Nói xong, tay nàng nhịn không được để lên vết thương trên ngực, nhúu mảy lại. Rõ ràng là đánh trúng bả vai, nhưng tại sao ngực còn đau hơn cả bả vai?

Hồng Thất Công sững sốt, tỷ - đệ? Vì cái gì là tỷ - đệ mà không phải là huynh - muội? Đang muốn hỏi, lại thấy Lâm Triều Anh nhúu mi, bộ dáng giống như là rất khó chịu, nhớ tới một màn mới vừa rồi nàng rút xuống ngựa kia, vì thế quyết định thật nhanh, phi thân lên ngựa. Hắn một tay cầm dây cương, một tay nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai Lâm Triều Anh, nói: “Nàng nếu có khó chịu cũng đừng cố chống đỡ.”

“Ta không sao, chúng ta rồi đi trước. Mặt khác, chuyện này chờ trời sáng rồi tính tiếp.”

Hồng Thất Công nghe vậy, hiện giờ, tựa hồ là cũng chỉ có thể như thế. Hắn gật gật đầu, nói: Nếu nàng chống đỡ không được, thì dựa vào ta mà nhắm mắt dưỡng thương một lát đi.”

Lúc trời sáng, Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công vừa vặn đi ngang qua một trạch viện, nhìn vào trong trạch viện, vừa thấy bây giờ đúng là lúc hoa đào vừa nở.

Lâm Triều Anh huych nhẹ cánh tay Hồng Thất Công, nhẹ giọng nói: “Dừng một chút, để ta đi xuống.”

Hồng Thất Công cúi đầu, con người tối đen dừng ở trên mặt của nàng.

“Làm cái gì?”

“Hiện giờ trời đã sáng, hai chúng ta đi như vậy sẽ dễ dẫn đến sự chú ý của người khác, ta đi hỏi gia đình này để đổi chút y phục.”

“Nhìn nàng rất mệt mỏi, hay là để ta đi đi.”

“Người đi?”

Lâm Triều Anh thực hoài nghi nhìn Hồng Thất Công tóc tai lộn xộn, tuy rằng quần áo trên người hắn rất sạch sẽ, nàng xác định nàng cách hắn gần như vậy cũng không ngửi được mùi lạ nào, nhưng nàng cảm thấy gia đình bình thường gặp được Hồng Thất Công, sẽ không cho hắn thái độ hòa nhã đâu.

Hồng Thất Công quay lại nhìn ánh mắt hoài nghi của Lâm Triều Anh, lại nhìn lại một thân giả dạng của chính mình, có chút ngượng ngùng, “Được rồi, vậy nàng đi đi.”

Thời điểm Lâm Triều Anh đi ra từ trong nhà kia, y phục cả người đã được thay đổi, Hồng Thất Công nhìn thấy mà há hốc mồm.

Đi ra là một nữ tử y phục màu vàng nhạt, tóc vốn được buộc bằng dây cột tóc màu đỏ giờ xõa ra, buông dài tới móng. Nếu như nói, Lâm Triều Anh mặc y phục màu đỏ khiến người ta có cảm giác phô trương vừa mang theo vài phần kiêu căng, như vậy Lâm Triều Anh lúc này, chính là khiến người ta có một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, dịu dàng mà tao nhã. Trên bả vai nàng còn có một bọc hành lý, trong tay lại dắt theo hai con ngựa màu đen đi ra.

Lâm Triều Anh đi tới trước mặt Hồng Thất Công, gỡ bọc hành lý trên vai xuống ném cho hắn, nói: “Người đi thay y phục đi, đứng rồi, cột tóc trên đầu lên.” Nói xong, lại dắt con ngựa lúc đầu cưỡi kia về phía trạch viện vừa này.

Con ngựa kia đem qua chở hai người đã chạy suốt một đêm, đã rất mệt rồi. Hồng Thất Công biết Lâm Triều Anh là muốn để con ngựa đó ở lại gia đình người ta, cũng tùy nàng đi, còn dặn dò một tiếng: “Có việc nàng nhớ gọi to một tiếng.”

Lâm Triều Anh cười nói: “Trong lòng ta tự có tính toán.” Trạch viện này được bố trí rất lịch sự tao nhã, trong viện trồng mai vàng, nhìn ra được chủ nhân là một người tao nhã, cũng là người cực kỳ thiện lương. Vừa rồi nàng gõ cửa, nói thỉnh cầu của mình, người hầu kia liền nói để hắn đi xin chỉ thị của chủ nhân, chủ nhân kia không nói hai lời, liền sai người dẫn nàng đi vào, nghe nói y phục trên người là của chủ nhân này, là một cô nương gia giáo không thể nghi ngờ.

Lại nghe người hầu kia nói tiểu thư nhà hắn rất nhân hậu, thích giúp đỡ mọi người, ở trong nhà cũng rất được sung ái, nhưng bởi vì thân thể yếu đuối, cho nên đến riêng nơi này để tĩnh dưỡng thân thể.

Lâm Triều Anh thấy mặc dù y phục của người hầu kia tuy rằng rất bình thường, nhưng mặt mày lại mang theo vài phần khí khái, đó là thần thái chỉ người luyện võ mới có. Xem ra chủ nhân nhà này, nói không chừng là một cao nhân lánh đời. Lúc gần đi, nàng đưa cho người nọ ngân phiếu, người hầu kia lại nói tiểu thư nhà hắn không cần ngân phiếu, ngược lại là nàng xuất môn đi ra bên ngoài, vẫn nên mang nhiều tiền bạc một chút thì tốt hơn. Một lời nói này làm Lâm Triều Anh có ấn tượng rất tốt với vị chủ nhân kia, thế giới này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt! Nàng nghĩ nghĩ, liền gỡ trang sức nàng vẫn mang ở cổ tay xuống, đó là trang sức có màu bạc, hình dáng bình thường, giống như mạng nhện, nhìn có chút quái dị, nhưng cũng rất đặc biệt.

“Đây là tâm ý nho nhỏ của ta, hi vọng chủ nhân nhà người không ghét bỏ.”

Người hầu thấy trang sức kia, mỉm cười nói: “Thứ này có chút khác biệt, ta liền thay gia chủ nhận lấy. Cô nương đi đường mạnh khỏe.”

Lâm Triều Anh vẫn cảm thấy nếu cách ăn mặc của Hồng Thất Công mà tốt một chút, thì thật sự là một mỹ nam tỏa ánh mặt trời. Sự thật chứng minh, ánh mắt của nàng rất chính xác.

Nàng nhìn nam nhân một thân y phục màu đen đứng ở trước mặt mình, thân hình cao lớn, cao ngất đến kỳ quái, lông mày dài kéo dài đến tóc mai, hai mắt có thần. Chỉ là nam nhân này nhìn không được mà lấy ngón tay sờ sờ cái mũi, có chút không được tự nhiên nói: “Ta lâu lắm rồi không có mặc qua y phục như vậy, tay chân có chút luống cuống, cũng không biết hiện tại trông như thế nào.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhìn không được nở nụ cười. “Như vậy trông rất tốt, tuyệt đối sẽ không có ai liên tưởng người và bang chủ Cái bang Hồng Thất Công là một.” Nói xong, lại ném một miếng vải to, thô màu đen cho Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công tiếp nhận miếng vải thô màu đen kia, lưu loát quấn vài lần lên Đả Cầu Bồng màu xanh biếc kia, khiến Đả Cầu Bồng làm bằng ngọc bích trong suốt liền biến thành một cây gậy được quấn bằng mảnh vải màu đen.

Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, hỏi: “Làm sao mà người biết là ta bảo người giấu Đả Cầu Bồng?”

Hồng Thất Công nói: “Người đang ở trong giang hồ, loại chuyện ăn mặc cải trang như thế này mà còn có thể ít sao? Chẳng qua là, ta từ trước đến nay đi không đổi tên ngồi không đổi họ, quang minh lỗi lạc, lười làm mà thôi.”

Lâm Triều Anh nhất thời bật cười, nửa là trêu ghẹo mà hỏi: “Cho nên là ta ủy khuất người, thật không?”

Hồng Thất Công đang định nói thêm, Lâm Triều Anh đã lên ngựa, nàng nhìn mặt trời sắp lên cao, lại ho nhẹ hai tiếng, nói: “Chúng ta xuất phát đi.”

Hồng Thất Công nghe được tiếng ho nhẹ của nàng, hai chân mày nhăn thành một tòa núi nhỏ, “Chúng ta nghĩ một lát đi.”

“Không, đi luôn bây giờ.” Lâm Triều Anh lắc đầu cự tuyệt, nàng quay đầu nhìn về phía Hồng Thất Công, “Yên tâm, ta tự có tính toán, không có việc gì mà.” Nàng xem Hồng Thất Công như bạn chí cốt, dọc đường đi cũng không có hỏi nàng vì sao lại đánh nhau với Âu Dương Phong, điều này chứng tỏ hấn tín nhiệm nàng. Trên người Vân Trúc Thanh có Cửu Âm Chân Kinh, nàng xác định tạm thời Âu Dương Phong sẽ không biết hướng đi của Lâm Linh cùng Vân Trúc, nhưng để tránh cho đêm dài lắm mộng, nàng vẫn nên mau chóng chạy về Cổ Mộ hỏi cho rõ ràng tình huống thì tốt hơn. Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh, một người võ công cũng không phải đặc biệt nổi bật gì, người còn lại lại bị trọng thương, nàng lo lắng Lâm Linh sẽ gặp nguy hiểm.

Hồng Thất Công thở dài, hấn sớm biết một khi Lâm Triều Anh đã quyết định làm việc gì, thì mười đầu trâu cũng không thể kéo nàng trở về, đành phải thôi. Cuối cùng, lại nhin không được dặn dò nàng: “Nhớ kỹ, chống đỡ không được liền nói cho ta biết.”

“Hiểu rồi, thật là dong dài!”

“ ”

10. Chương 10: Cửu Âm Chân Kinh

Bên này, ngay lúc Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công đang một đường giục ngựa bôn ba quay về Cổ Mộ, thì ở bên kia, trong khu rừng phía Tây núi Chung Nam, Lâm Linh cẩn thận đi đi lại lại, cả người như có lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Vân Trúc Thanh nhìn bộ dạng sốt ruột của nàng, an ủi nàng, nói: “Võ công của tiểu thư cao cường, lại túc trí đa mưu, không có việc gì đâu.”

Lâm Linh nghe vậy, rất muốn xoay người lại chửi Vân Trúc Thanh một trận, hấn không có lý do gì tự dừng lại đi trên chọc cái Độc Vật - Âu Dương Phong kia làm gì? Nàng nghe Hồng Thất Công từng nói, Âu Dương Phong đến từ Tây Vực, không chỉ cả người đều là độc, mà ngay cả tính cách cũng tâm ngoan thủ lạt, cực kỳ độc ác. Hơn nữa, Lâm Linh nhớ tới ngày ấy Lâm Triều Anh nhìn thấy nhiều rắn như vậy liền bị mềm nhũn cả chân ra, còn có cảnh tượng tiểu thư nôn mửa vì ghê tởm, liền nhin không được lo lắng Âu Dương Phong và Lâm Triều Anh giao đấu trực diện.

“Chẳng lẽ người không biết tiểu thư gặp được rắn sẽ ghê tởm đến mềm nhũn cả chân sao? Vạn nhất Âu Dương Phong dùng rắn để đối phó tiểu thư thì làm sao bây giờ?” Khi Lâm Linh nói ra những lời này, ngay cả lông mi cũng không tự chủ nhíu lại cùng một chỗ với nhau.

Vân Trúc Thanh thất thần, nhớ lại ngày đó Lâm Linh đỡ Lâm Triều Anh với sắc mặt tái nhợt trở về.

Lâm Linh nhìn bộ dáng giật mình của hấn, giẫm chân, định trách cứ hấn không nên trên chọc người khác, nhưng lại thấy sắc mặt hấn cũng tái nhợt, lại thêm bộ dạng bệnh tật, nên có chút không đành lòng. Nếu tiểu thư nhà nàng đã nói phải bảo vệ hấn chu toàn, lấy tính tình của tiểu thư đã nói là làm, hơn nữa mấy ngày nay ở Dương Châu, Vân Trúc Thanh cũng đều vì Lâm Triều Anh mà suy nghĩ, chuẩn bị đều chu toàn, rất trung thành. Nếu không phải Vân Trúc Thanh sắp xếp cuộc sống cho các nàng, thì có lẽ nàng và tiểu thư sẽ không có những ngày an nhàn như vậy. Hơn nữa, giả thiết nếu không phải Vân Trúc Thanh ngoài ý muốn trên chọc Âu Dương Phong, thì lấy năng lực của hấn, đại khái cũng sẽ không tình nguyện ở lại trong trạch viện của tiểu thư làm quần sự.

Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng đêm đó trước khi đi Lâm Triều Anh cùng Âu Dương Phong đánh nhau, sắc mặt Lâm Linh liền trầm xuống, tâm cũng nhin không được mà co lại. Võ công của tiểu thư đúng là rất cao, nhưng người ít bôn ba trên giang hồ, mặc dù ngẫu nhiên sẽ làm quân tử leo xà nhà, nhưng khinh công của người là số một, bị phát hiện liền bỏ chạy. Ngày trước, trừ bỏ so chiêu với Vương Trùng Dương, thì gần như chưa bao giờ đánh nhau với người bên ngoài. Nhưng lúc ấy so chiêu với Vương Trùng Dương, ở trong mắt Lâm Linh cũng chỉ là hai người họ tình đầu ý hợp, luận bàn cùng nhau mà thôi. Mỗi một chiêu thức của bọn họ, cái tên đạo sĩ thối Vương Trùng Dương kia từ trước đến nay vẫn ra tay giới hạn, tiểu thư nhà

nàng cũng lo lắng sẽ ngộ thương Vương Trùng Dương, nên không dùng hết toàn lực. Sau này kết bạn với Hồng Thất Công, tiểu thư thường đánh nhau với Hồng Thất Công, nhưng hai người đều là cao thủ, chiêu thức thoả mái, lại không hề có ân oán, nên trong lòng bọn họ tự nhiên đều biết điểm dừng.

Nhưng bây giờ người mà tiểu thư nhà mình phải đối mặt, cũng không phải là luận bàn chiêu thức giống như Hồng Thất Công hay là Vương Trùng Dương, mà là tên Âu Dương Phong không chút nào lưu tình kia.

Vân Trúc Thanh nhìn bộ dáng cô đơn của Lâm Linh, nói: “Người vì sao lại không đủ tin tưởng với tiểu thư như thế? Mặc dù tiểu thư không thể chiến thắng Âu Dương Phong, nhưng nàng còn có Thuật Ngự Phong, sao lại thua ở trong tay hắn được?”

Lâm Linh liếc mắt nhìn hắn một cái, “Người nói thật dễ dàng!” Dứt lời, trong lòng lại có chút phiền chán, đi đi lại lại ở mảnh đất trống trong rừng.

Vân Trúc Thanh thấy thế, cũng không để ý tới nữa nàng, cứ kệ nàng đi. Hắn dựa lưng vào thân cây phía sau, nhắm mắt điều tức. Bị Âu Dương Phong đánh trọng thương, trong thời gian ngắn, nội lực của Vân Trúc Thanh không thể khôi phục như thường được.

Trong rừng, gió xuân thổi qua, ngẫu nhiên làm rớt vài đóa hoa rơi xuống đất, khắp nơi một màu xanh tươm điểm cho sắc màu ấm áp tươi tắn. Lâm Linh thấy Vân Trúc Thanh nhắm mắt điều tức, không quan tâm đến mình nữa, nàng xoay người đi ra xa, lấy lọ mật ra gọi ong đến sắp xếp trận. Nàng vừa dựa theo phương pháp mà tiểu thư đã dạy nàng ngày trước để điều khiển ong, vừa suy nghĩ nếu qua hai ngày nữa vẫn không có tin tức của tiểu thư, nàng có nên đi Trùng Dương cung hay không? Tuy rằng cái tên đạo sĩ thối Vương Trùng Dương kia không có cái gì tốt, nhưng vào lúc này, nàng sẽ đặt an nguy của tiểu thư lên đầu.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, hai con ngựa một trước một sau vội vàng chạy tới, người ngồi trên con ngựa phía trước một thân y phục màu vàng nhạt, y phục và dây cột tóc bị gió cuốn lên, không phải Lâm Triều Anh thì còn có thể là ai? Con ngựa phía sau, có một nam tử đang ngồi, mặc y phục màu đen, theo sát phía sau Lâm Triều Anh, vẫn duy trì khoảng cách thích hợp.

Lâm Linh thấy thế, ngay cả ong mật cũng mặc kệ, “Tiểu thư!” Rốt cục thì người đã trở lại!

Trên lưng ngựa, Lâm Triều Anh kéo dây cương, “Hu” một tiếng, ngựa đen theo tiếng “hu” của nàng mà dừng lại. Trên mặt nàng lúc này mang theo sự mệt mỏi khó có thể che giấu, thấy Lâm Linh, lộ ra một nụ cười thoả mái: “A Linh, mấy ngày qua đều tốt chứ?” Nàng còn lo lắng Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh sẽ gặp nguy hiểm trên đường, hiện giờ thấy A Linh mạnh khỏe, tự nhiên là khó nén được vui mừng.

Còn không đợi Lâm Linh trả lời, Hồng Thất Công ở phía sau liền vượt tới nhin không được cười nói: “Ta nói A Linh này, nhìn thấy tiểu thư nhà ngươi, ngay cả đám ong mật này cũng không thèm trông nom sao?” Nói xong, nhìn đám ong mật đang bay chung quanh ngón tay, bởi vì không có người chỉ huy, ong bay loạn khắp nơi.

Lâm Linh nhìn thấy nam nhân ở trước mắt, kinh ngạc không khép lại được miệng, “Người là Thất công?” Đây chênh lệch cũng quá lớn đi? Làn da màu mật ong, vòm trán cao rộng, mắt sắc mào kiếm, mũi à thẳng. Một thân trường bào màu đen, trong tay cầm Đả Cầu Bổng bằng ngọc bích trong suốt, mỗi tiếng nói cử động đều lộ ra hào khí. Mặc dù có Đả Cầu Bổng là đặc trưng của Hồng Thất Công, nhưng Lâm Linh vẫn không thể hình dung nam tử mặc y phục màu đen trước mắt này với Hồng Thất Công ăn mặc rách rưới ngày trước, lại có chút điên cuồng là cùng một người.

Hồng Thất Công cười ha ha, vỗ ngực: “Không thể thật hơn được!”

Lâm Linh trầm mặc, cặp mắt đen lúng liếng kia lại cao thấp đánh giá Hồng Thất Công một lúc lâu, sau đó biểu tình nghiêm túc đưa ra cái kết luận:

“Quả nhiên là người dựa vào ăn mặc.”

Hồng Thất Công: “.”

Lâm Triều Anh thấy thế, nhin không được cười rộ lên. Nàng xoay người xuống ngựa, hỏi: “A Linh, Vân quần sự đâu.”

Lâm Linh đang muốn gọi Vân Trúc Thanh đến, chợt nghe đến âm thanh bình tĩnh như kể chuyện xưa của Vân Trúc Thanh vang lên, “Tiểu thư, Vân Trúc Thanh ở đây.”

Lâm Triều Anh nâng mắt nhìn về phía hắc, vẫn như cũ là một thân áo xanh, trên mặt có vẻ bệnh tật khó giấu. Cặp mắt đẹp kia nhìn chăm chăm Vân Trúc Thanh, lập tức khoe miệng khê nhếch, “Tốt lắm, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ở trên đường trọng thương đến không thể chữa trị nổi, thà chết cũng sẽ không theo A Linh đến đây.” Nàng nghĩ đến Vân Trúc Thanh sẽ mượn cơ hội này làm hại Lâm Linh, cũng mượn cơ hội này mất tích, khiến Âu Dương Phong cho rằng Cửu Âm Chân Kinh ở trên người nàng. Đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại vội vã chạy về núi Chung Nam. Tuy rằng trong lòng nàng cảm thấy được Vân Trúc Thanh có lẽ nguyện ý tin tưởng nàng, nhưng lòng người khó dò. Vân Trúc Thanh sẽ như thế nào, nàng không quan tâm, cái nàng để ý là an nguy của Lâm Linh.

“Đêm đó thuộc hạ đã nói qua, chỉ cần tiểu thư có thể bảo vệ thuộc hạ chu toàn, tánh mạng của thuộc hạ là của tiểu thư. Huống chi, Vân Trúc Thanh còn có chuyện chưa làm xong, sao có thể không quý trọng tánh mạng của bản thân được?” Vân Trúc Thanh nói.

Hồng Thất Công ở trên đường cũng đã biết sơ dĩ Lâm Triều Anh cùng Âu Dương Phong đánh nhau, là vì Vân Trúc Thanh. Ngay từ đầu, trong lòng hắc đối với Vân Trúc Thanh cũng không thể nói là có ấn tượng tốt, lúc này thấy thái độ làm người chính trực của hắc, cũng không khỏi thêm vài phần hảo cảm. Nhưng Hồng Thất Công cũng không quên trên người Lâm Triều Anh có thương tích, hơn nữa liên tục chạy hai ngày hai đêm về núi Chung Nam, sợ là thân thể cũng sắp đạt tới cực hạn.

Hồng Thất Công cau mày, trầm giọng nói: “Bất luận là việc lớn gì, đều gặp mặt rồi nói cũng tốt. A Linh, tiểu thư nhà ngươi bị thương, lại ngày đêm chạy vội về, trước hết để cho nàng nghỉ tạm trong chốc lát, sau đó nói sau.”

“Tiểu thư bị thương?” Lâm Linh nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Triều Anh, hốc mắt đã muốn đỏ.

Lâm Triều Anh thấy thế, mỉm cười trấn an nói: “Không có việc gì, nhất thời không cần thận bị vết thương nhỏ thôi, nghỉ ngơi một hai ngày là có thể khôi phục. Thất huynh nói đúng, có chuyện gì, sau khi nghỉ ngơi xong lại nói tiếp.” Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hồng Thất Công, hỏi: “Ngươi một đường chạy vội cùng ta cũng không có nghỉ ngơi, trước tiên ở Cổ Mộ của ta nghỉ ngơi, sau đó ta lại cùng ngươi đi gặp người quen cũ, có được không?” Lúc ở trên đường, Hồng Thất Công có nhắc tới đã lâu không thấy Vương Trùng Dương, lần này khó có dịp đến núi Chung Nam, muốn tìm cơ hội đi gặp mặt một phen. Gặp mặt là giả, đánh nhau luận bàn võ nghệ mới là thật sự.

Hồng Thất Công nghe vậy, hơi hơi sững sờ.

Lâm Linh nói: “Trong Cổ Mộ còn nhiều phòng mà, Thất Công ngươi cứ ở lại đây đi.”

Hồng Thất Công nghe vậy, lộ ra hai hàng răng trắng, “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.” Cho dù là tìm Trùng Dương chân nhân, cũng phải xem tình hình đã. Bây giờ hắc mạo muội đi bái phỏng, sợ là sẽ làm cho người ta cảm thấy phiền phức.

Lâm Linh nhăn cái mũi, nở nụ cười, “Khi nào thì ngươi cũng trở nên nho nhã như vậy?” Nói xong, đi đến bên cạnh Lâm Triều Anh đỡ lấy cánh tay của nàng hướng Cổ Mộ đi tới, “Tiểu thư, chúng ta trở về sao?”

“Ừ, được.”

Cửu Âm Chân Kinh chính là do tiên bối Hoàng Thường sáng chế ra, người này thi đậu Trạng Nguyên, tuy là quan văn, nhưng lại có chút hiểu biết với võ học, sau lại gây thù hằn trên giang hồ, dẫn đến kẻ địch trả thù, người nhà của hắc đều bị kẻ thù giết hết, chỉ có hắc tránh được một kiếp. Hắc ẩn cư bốn mươi năm, nghĩ tất cả các biện pháp để phá giải võ công của kẻ địch, hi vọng có thể vì người nhà báo mối huyết hải thâm thù. Nhưng khi hắc tái xuất giang hồ, từng kẻ địch đều đã hóa thành một nắm đất vàng. Hoàng Thường cảm khái vạn phần, ân oán tình thù kết quả là cũng chỉ là công dã tràng, sau lại viết võ học cả đời thành bản Cửu Âm Chân Kinh, cũng giấu nó ở một nơi bí mật. Truyền thuyết nói rằng, Cửu Âm Chân Kinh là tinh hoa của võ học trong thiên hạ, chỉ cần luyện Cửu Âm Chân Kinh, có thể thành cao thủ vô địch thiên hạ.

Trước đó, Lâm Triều Anh cũng có chút hiểu biết đối với Cửu Âm Chân Kinh, nhưng lại có chút khác biệt với những gì nàng nghe được lúc này.

Vân Trúc Thanh nói Hoàng Thường cũng không có cất Cửu Âm Chân Kinh ở một chỗ bí mật nào cả, mà hẳn giao ột người nô bộc trung thành bên người, họ Vân bảo quản. Trước khi Hoàng Thường lâm chung đã ra lệnh cho nô bộc trung thành họ Vân thiêu hủy Cửu Âm Chân Kinh đi, nhưng người hầu họ Vân đó không đành lòng đốt tâm huyết suốt đời của chủ nhân thành tro tàn, nên đã làm trái lời Hoàng Thường mà giữ lại. Vị người hầu họ Vân kia trước khi lâm chung lưu lại tổ huấn, đời sau của Vân gia tuyệt đối không được giao thiệp với võ lâm, không được tu luyện võ công trong Cửu Âm Chân Kinh, ngày sau nếu tìm được người hữu duyên, sẽ đưa Cửu Âm Chân Kinh cho người này tự bảo quản.

Người hầu họ Vân kia, chính là tổ tiên của Vân Trúc Thanh.

Nghe xong chuyện này, Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công đều trầm mặc .

Lâm Triều Anh trầm mặc là vì cảm thấy lời nói của tổ tiên Vân Trúc Thanh thật sự là làm cho người ta khó hiểu, người hữu duyên? Như thế nào xác định được ai là người hữu duyên? Hơn nữa hẳn lập tổ huấn, nói không để cho con cháu mình tu luyện, thì con cháu hẳn sẽ không tu luyện sao?

Còn Hồng Thất Công trầm mặc, trong đó một nguyên nhân giống với suy nghĩ của Lâm Triều Anh, nhưng còn có một nguyên nhân khác là hẳn không nghĩ tới bí tịch Âu Dương Phong muốn tìm, lại nằm ngay trên người Vân Trúc Thanh.

Vân Trúc Thanh kể lại toàn bộ chân tướng sự việc, sau đó nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, hỏi: “Người tìm được người hữu duyên rồi?”

Vân Trúc Thanh lắc đầu, nhưng lập tức lại nói: “Nhưng những ngày gần đây thuộc hạ đã tìm được người thích hợp rồi.”

Lâm Triều Anh nhìn về phía hẳn, hỏi: “Người thật sự không có luyện qua võ công trong Cửu Âm Chân Kinh.”

Vân Trúc Thanh mặt nghiêm túc, nói: “Tổ tiên có lệnh, thuộc hạ sao có thể vi phạm.”

“Những người này đều đã chết rồi, người nếu thật sự luyện, chẳng lẽ hẳn chết rồi còn có thể sống lại tìm người tính sổ sao? Vân Trúc Thanh, ta coi người bị người đuổi giết cũng quá thảm, võ công đánh không lại, không chú ý chút liền đi đời nhà ma. Người cũng không có giao thiệp với giang hồ, Cửu Âm Chân Kinh lại đang ở trên người của người, nếu nói người là người hữu duyên cũng không quá phận, sau khi người chết nếu thật sự có thể nhìn thấy tổ tiên của người, thì cũng có thể giải thích với hẳn như vậy.”

Lâm Triều Anh cảm thấy lời nói nghe được không xuôi tai lắm, những người này cũng đều đã chết hết, cái gọi là quy củ cũng chỉ là một câu nói của người chết, có thể nghe được thì nghe, không thể nghe được thì thôi, cần gì phải cố chấp như vậy? Bất quá đây chẳng qua là ý tưởng của nàng, không có nghĩa là kẻ nào cũng nghĩ vậy. Nhưng nàng lại nghĩ đến một sự kiện khác.

Lâm Triều Anh hỏi: “Nhưng làm sao Âu Dương Phong lại biết được trên người của người có bí tịch võ công? Hẳn không phải là người hữu duyên có thể có được Cửu Âm Chân Kinh mà người vừa đề cử đi?” Nếu thật sự là như vậy, nàng sẽ hoài nghi đầu của Vân Trúc Thanh này có lẽ đã bị lừa dối.

Hồng Thất Công cùng Lâm Linh nghe được Lâm Triều Anh nói vậy, không hện mà cùng nhìn về phía Vân Trúc Thanh, trong mắt hai người đều lộ ra ý tứ: ‘Không thể nào? Cư nhiên không có mắt nhìn người như vậy ??’

Vân Trúc Thanh đón ánh mắt của hai người cùng với câu hỏi của Lâm Triều Anh thì có chút đau đầu đỡ lấy cái trán. “Các người thật sự suy nghĩ nhiều rồi, mặc dù thuộc hạ không được việc, nhưng cũng không đến mức tốt xấu chẳng phân biệt nổi.” Người hữu duyên với Cửu Âm Chân Kinh có thể là người nổi danh danh khắp thiên hạ cũng có thể là người không có tiếng tăm gì, nhưng yêu cầu cơ bản, duy nhất là người nọ phải không có dục vọng quá mạnh, thật sự tinh ranh, không có ý đồ muốn xưng bá võ lâm, gây sóng gió ở trên giang hồ, cũng sẽ không mang đến cho giang hồ máu me cùng chết chóc.

11. Chương 11: Người Hữu Duyên.

Sở dĩ Vân Trúc Thanh trêu chọc Âu Dương Phong, là bởi vì khi hắn du lịch ở Tây Vực, thi uống rượu với người khác, trong lúc say đã nói tổ tiên hắn có truyền lại bí tịch võ công, là tinh hoa võ học của thiên hạ, luyện xong có thể vô địch thiên hạ. Lời này bị truyền ra ngoài, Âu Dương Phong bắt đầu theo dõi hắn, nói chính xác, theo dõi hắn không chỉ có một mình Âu Dương Phong, chẳng qua là Âu Dương Phong đặc biệt chấp nhất, mặc kệ hắn trốn như thế nào đều trốn không được. Bây giờ, Âu Dương Phong đến Trung Nguyên, sợ là chuyện trên người hắn có bí tịch võ công cũng đã bắt đầu nổi lên sóng gió ở võ lâm Trung Nguyên.

Mà người hữu duyên trong miệng Vân Trúc Thanh, là Vương Trùng Dương.

Lâm Linh nghe vậy, bĩu môi: “Cái đạo sĩ thú vị kia có cái gì tốt? Vì cái gì không phải là tiểu thư nhà ta?” Tuy rằng tiểu thư nhà nàng cũng không hiếm lạ gì cái bí tịch kia, nhưng Lâm Linh luôn có cảm giác ánh mắt của Vân Trúc Thanh quá tệ.

Hồng Thất Công nở nụ cười ha ha, Đả Cẩu Bồng trong tay muốn gõ đầu Lâm Linh, lại bị nàng nhanh chóng tránh thoát được.

“Vương chân nhân có thanh danh rất cao trong võ lâm, có cái gì không tốt?” Hồng Thất Công cười hỏi lại, trong giọng nói đối với Vương Trùng Dương có ý kính nể.

Lâm Linh liếc mắt nhìn Hồng Thất Công một cái, đang muốn phản bác lại, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn xuống.

Lâm Triều Anh cũng chẳng thêm để ý đối với vấn đề cái gì mà người hữu duyên hay người không hữu duyên, nàng vốn chẳng phải là người si mê võ học. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trúc Thanh, hỏi: “Bây giờ, người đang ở ngay núi Chung Nam, bây giờ người muốn giao Cửu Âm Chân Kinh cho Vương Trùng Dương sao?”

Vân Trúc Thanh lắc đầu: “Thuộc hạ nghe thấy danh tiếng Vương chân nhân trong võ lâm Trung Nguyên, nên rất bội phục hắn, nhưng ta chưa từng gặp hắn.” Ngụ ý của hắn là muốn đích thân tiếp xúc rồi mới đưa ra kết luận.

Lâm Triều Anh cười nói: “Điều này dễ làm, Thất Công lần này đến núi Chung Nam cũng có ý muốn gặp Vương chân nhân, đến lúc đó người cùng Thất Công đi gặp hắn là được.” Nói xong, đôi mắt đẹp của Lâm Triều Anh hướng Hồng Thất Công, hỏi: “Người có ý kiến gì hay không?”

Hồng Thất Công sờ sờ cái mũi, nói: “Không có ý kiến.” Tính cách của cô nương này cũng có chút bá đạo đi, nhưng Hồng Thất Công rất rộng lượng, vẫn có thể chấp nhận được đối với điểm bá đạo nho nhỏ ấy của nàng.

Lâm Linh thấy thế, nhịn không được liếc mắt nhìn Lâm Triều Anh một cái, thấy vẻ mặt nàng cũng không có gì khác thường, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Từ lúc định cư ở Dương Châu, Lâm Linh đều ước gì tiểu thư nhà nàng không cần quay về Cổ Mộ nữa, nàng cảm thấy núi Chung Nam khiến tiểu thư thương tâm. Nhưng bất đắc dĩ, Vân Trúc Thanh bởi vì Cửu Âm Chân Kinh mà rước lấy tai họa bất ngờ, mà tiểu thư nhà nàng lại trong lúc vô ý gánh cái phiền toái này của Vân Trúc Thanh lên người, đành phải dẫn theo Vân Trúc Thanh trở về tránh nạn. Tuy rằng trong lòng nàng cảm thấy Vương Trùng Dương có tốt đến cỡ nào thì vẫn kém hơn tiểu thư nhà nàng, nhưng Cửu Âm Chân Kinh gì đó, tới tay người nào đều là phiền toái, nàng cũng không muốn tiểu thư nhà mình gặp phải phiền toái. Về phần võ công, cứ giống như tiểu thư nhà nàng dạy nàng là được rồi, có thể tự bảo vệ mình, xưng bá võ lâm gì gì đó, các nàng thật sự không có hứng thú.

Lâm Triều Anh thấy Hồng Thất Công thức thời như thế, nhượng mày mỉm cười.

Vân Trúc Thanh hướng Hồng Thất Công vái chào, “Đa tạ Thất Công.”

Hồng Thất Công khoát tay áo, cười nói: “Cảm tạ với không cảm tạ cái gì, nếu người thật sự phải nói cảm ơn, không bằng cho ta nhìn Cửu Âm Chân Kinh kia một chút, để cho ta nhìn xem đến tột cùng là bảo bối bí tịch gì mà có thể khiến con Độc Vật Âu Dương Phong kia một đường theo người từ Tây Vực đuổi đến tận đây.”

Vân Trúc Thanh cứng đờ mặt.

Lâm Triều Anh lại cười nói: “Thất huynh yêu cầu không khỏi quá mức ép buộc, ai biết được người có thể hay không nhân cơ hội này vụng trộm luyện tập ?”

Hai hàng lông mày rậm của Hồng Thất Công giương lên, mắt sáng ngời, có thần nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Trên mặt Lâm Triều Anh tươi cười dương dương tự đắc, nàng thậm chí còn vươn tay ra tiếp được đóa hoa từ trên đầu rơi xuống , sau đó nhẹ nhàng thổi một hơi, đóa hoa màu hồng nhạt kia lại rời khỏi bàn tay của nàng, bay xuống mặt đất.

Chỉ nghe Vân Trúc Thanh nói: “Tại hạ tin tưởng Thất Công là người quang minh lỗi lạc.”

Lâm Triều Anh cười rộ lên, “Vân quân sự chẳng lẽ không hiểu được, có những người quang minh lỗi lạc là làm bộ cho người bên ngoài xem sao?”

Hồng Thất Công cũng không giận, ha ha nở nụ cười, nói: “Vân huynh đệ, người quá tin tưởng ta rồi. Hồng Thất ta từ trước đến nay đều là trước sau như một, nhưng người cũng có trăm ngàn bộ dạng, giống như tiểu thư nhà người vậy, nàng hiền hoà dễ ở chung chính là làm bộ cho người bên ngoài xem đó thôi.”

Lâm Linh nghe vậy, nở một nụ cười âm hiểm. Hồng Thất Công này thật ra không nói sai, tiểu thư nhà nàng từ trước cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ sống chung.

Lâm Triều Anh miễn cưỡng quay đầu lại, liếc mắt nhìn Hồng Thất Công một cái, sau đó là một bộ dạng lười quan tâm đến hẳn.

Trên đỉnh ngọn núi cao nhất của núi Chung Nam, Lâm Triều Anh một thân màu quần áo đỏ đứng trên một tảng đá lớn, gió lạnh thấu xương thổi qua, tay áo bay bay, trông như mai hồng trong tuyết, quyến rũ mà lại không mất ngạo khí.

“Lâm cô nương, đã lâu không thấy.” Một giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên bên tai của nàng.

Lâm Triều Anh không quay đầu lại, chỉ nhìn phía dưới chân núi. Người đến là Vương Trùng Dương, nàng rời đi núi Chung Nam đã nhiều năm, đương nhiên biết bọn họ đã lâu rồi không gặp. Nàng cũng lười hàn huyên cùng Vương Trùng Dương, vào thẳng đến chủ đề, lạnh nhạt hỏi: “Đạo trưởng không mời mà tới, là có chuyện gì?”

Vương Trùng Dương mặc áo đạo sĩ màu đen nhin không được nghiêng đầu đánh giá nữ tử trước mắt, vài năm không thấy, dáng vẻ nàng vẫn như trước, lông mày và mắt vẫn đẹp như thế, đáy mắt mang theo vài phần liêu lĩnh, trong đó còn mang theo vài phần kiêu căng.

Chỉ nghe hắn cười nói: “Lâm cô nương những năm gần đây tựa hồ như cá gặp nước, như vậy, ta an tâm rồi.” Trong giọng nói, mang theo vài phần thoải mái.

Lâm Triều Anh chậm rãi xoay người, đối mặt với Vương Trùng Dương, hai mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới, vẻ mặt thật đáng tiếc: “Vài năm không thấy, đạo trưởng tựa hồ cũng rất tốt.” Đúng là thật đáng tiếc, ban đầu nàng còn muốn nếu có cơ hội sẽ giúp Lâm Triều Anh cũ ngược Vương Trùng Dương một phen. Nhưng nàng lực đi lực lại trí nhớ trong đầu, đảo tới tới lui lui vài lần, suy nghĩ vô số phương pháp, nhưng cuối cùng cho ra một cái kết luận làm người ta uể oải, trừ bỏ chính bản thân Vương Trùng Dương, không ai có thể ngược được hắn. Nếu nàng muốn ngược Vương Trùng Dương, kia quả thật là chính mình tìm ngược. Nàng không thể ngược người, vậy đành phải mở mắt mong đợi ông trời, ở trên thân thể hoặc là trên tinh thần ngược Vương Trùng Dương một phen cũng tốt, ai ngờ đến trời cũng không mở mắt, nhìn Vương Trùng Dương hiện giờ mặt mày hồng hào, có thể thấy được mặc kệ là thân thể hay là tinh thần, trạng thái của hắn đều tốt mười phần.

Vương Trùng Dương trầm mặc, dùng giọng nói vững vàng nói: “Ta lần này tiến đến, muốn thương lượng một việc với cô nương.”

“Vì Vân Trúc Thanh? Hay là vì Cửu Âm Chân Kinh?” Sáng sớm hôm nay, Hồng Thất Công nói muốn đi Toàn Chân giáo gặp Vương Trùng Dương, tất nhiên là muốn dẫn Vân Trúc Thanh cùng đi một chuyến. Bọn họ đi không bao lâu, thì thấy Vương Trùng Dương xuất hiện ở chỗ này, tại sao nàng có thể không liên tưởng hai chuyện này cùng nhau được chứ?

Vương Trùng Dương thản nhiên nói: “Về cả 2 chuyện này.”

“Nếu như là vì Vân Trúc Thanh, người không cần thương lượng cùng ta, tuy rằng Vân Trúc Thanh nói cuộc đời này hẩn đều nguyện ý cho ta sử dụng, nhưng hẩn nguyện ý cho ta sử dụng, nhưng không có nghĩa là ta muốn dùng hẩn như thế nào thì dùng thế đó. Nếu người là vì hỏi Cửu Âm Chân Kinh phải xử lý như thế nào, người có thể trực tiếp thương lượng cùng Vân Trúc Thanh, đó là vấn đề do tổ tiên hẩn lưu lại, không quan hệ với ta. Cho dù ta thật sự là chủ tử của hẩn, cũng không xen vào.”

Trên mặt Vương Trùng Dương lộ ra một nụ cười mang theo vài phần bất đắc dĩ, than thở nói: “Nếu là thật sự mặc kệ, vậy vì sao lại mang hẩn đến núi Chung Nam.” Có loại người, sẽ cậy mạnh, sẽ kiêu ngạo, sẽ diễn trò, nhưng lòng của nàng có đôi khi còn mềm hơn cả đậu hũ, thí dụ như nói, nữ tử trước mắt này.

Lâm Triều Anh nghe vậy, khước miệng khẽ nhếch, giọng điệu thật đương nhiên. “Bây giờ hẩn vẫn là người của ta, ta dẫn hẩn đến núi Chung Nam, vì không muốn để người bên ngoài xem nhẹ Chưởng môn phái Cổ Mộ là ta. Nếu hẩn ở trong tay ta gặp chuyện không may, sau này, đồ đệ, đồ tôn của ta làm sao có thể ngẩng cao đầu làm người trong chốn võ lâm được?”

“Nói như vậy, an nguy sau này của hẩn tạm thời vẫn không thoát khỏi liên quan đến cô nương?”

Lâm Triều Anh không phủ nhận, con người chứ không phải cỏ cây, sao có thể vô tình. Cho dù ban đầu nàng và Vân Trúc Thanh là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nhưng vài năm chung sống, tình cảm cũng có chút ít. Trong trường hợp nàng có thể tự bảo vệ mình, nàng tất nhiên nguyện ý bảo vệ Vân Trúc Thanh. Nghĩ một lát, nàng giương mắt nhìn về phía Vương Trùng Dương, hỏi: “Hẩn giao Cửu Âm Chân Kinh cho người?”

Vương Trùng Dương gật đầu, “Ta chỉ tạm thời bảo quản thay hẩn, nên xử trí Cửu Âm Chân Kinh như thế nào, còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Lâm Triều Anh sửng sốt, “Sao người lại phải bàn bạc kỹ hơn?”

“Hẩn giao cho ta như vậy, cũng vô dụng. Âu Dương Phong tiến vào võ lâm Trung Nguyên, Hồng bang chủ nói hiện giờ các anh hùng cũng đã hiểu được Âu Dương Phong là vì Cửu Âm Chân Kinh mà đến. Những người tập võ trên đời, đều có chấp niệm đối với võ học, bây giờ những người trong giang hồ đều như hổ rình mồi đối với Cửu Âm Chân Kinh, chỉ sợ Vân huynh nếu lộ mặt ra bên ngoài, sẽ bị người ta nhận ra, rước lấy họa sát thân.” Vương Trùng Dương chậm chạp giải thích.

Dừng một chút, hẩn còn nói: “Ta và Hồng bang chủ đang suy nghĩ, phải làm như thế nào mới có thể bình ổn trận phong ba này.”

Như thế nào bình ổn trận phong ba này cũng không nằm trong phạm vi Lâm Triều Anh quan tâm, bởi vì nàng đã sớm biết trước kết cục.

“Vân huynh đệ cho rằng ta là người hữu duyên với Cửu Âm Chân Kinh, nhưng ta cũng không cho là như thế. Mặc dù là người hữu duyên, nếu có được Cửu Âm Chân Kinh nhưng lại không có năng lực bảo trụ bí tịch võ công, để lại bị cướp đi, thì như thế nào? Ta đã nói Luận Kiếm ở Hoa Sơn lần này, mời các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ tới đỉnh Hoa Sơn luận võ, võ công đệ nhất thiên hạ, sẽ giành được Cửu Âm Chân Kinh. Người được bí tịch võ công, sẽ bảo quản hai mươi năm, hai mươi năm sau lại tổ chức một cuộc Luận Kiếm ở Hoa Sơn tìm người thắng cuộc tiếp theo, lại truyền Cửu Âm Chân Kinh cho người thắng tiếp theo bảo quản. Người bảo quản Cửu Âm Chân Kinh, không được phép tu luyện võ công trong đó.”

Lâm Triều Anh nhin không được cười “Xì” một tiếng, “Vương đạo trưởng, các người thực hiện như vậy có gì khác tổ huấn mà tổ tiên Vân Trúc Thanh để lại? Mặc dù Luận Kiếm ở Hoa Sơn sẽ có người đệ nhất thiên hạ, nhưng ai có thể đảm bảo hẩn sẽ không già? Trong hai mươi năm, nếu ngày nào đó người này xảy ra

chuyện gì ngoài ý muốn, thì tính sao? Đến lúc đó người trong võ lâm còn không vì tranh giành Cửu Âm Chân Kinh mà dấy lên một trận gió tanh mưa máu sao? Theo như ta nghĩ, còn không bằng người giữ quyền Cửu Âm Chân Kinh kia, giả bộ đốt trước mặt mọi người, thế là xong hết mọi chuyện!”

“ ”

12. Chương 12: Đấu Âm Công

Theo Lâm Triều Anh nghĩ, món đồ Cửu Âm Chân Kinh này nên đốt đi thì tốt hơn, dù sao, những sóng gió này đều là bởi vì nó mà tạo thành.

Vương Trùng Dương nghe Lâm Triều Anh nói xong, vừa lắc đầu vừa nói: “Nếu như bây giờ, dùng lửa thiêu Cửu Âm Chân Kinh mà có thể giải quyết được vấn đề, thì cho dù ta có luyện tiếu tuyệt đỉnh võ học này cũng sẽ nguyện ý đem nó đốt thành tro bụi. Nhưng hiện giờ người trong giang hồ đều biết Cửu Âm Chân Kinh đã xuất hiện, cho dù ta đốt đi, người bên ngoài sẽ cho rằng nó đã thực sự bị đốt sao? Ta chỉ sợ nếu đốt Cửu Âm Chân Kinh trước mặt các nhân sĩ võ lâm không những không giải quyết được việc gì, ngược lại sẽ khiến cho Toàn Chân giáo ta rước lấy tai họa. Như vậy, cũng là cô phụ một phen tín nhiệm của Vân huynh đệ đối với ta.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, không nói gì. Nàng tin tưởng lời nói của Vương Trùng Dương, nàng cũng tin tưởng đại đa số lòng người đều là cho rằng chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật. Nàng chớp mi, lập tức mang theo vài phần châm chọc, nói: “Đạo trưởng mang lòng yêu thương thật to lớn, vì sự an bình của võ lâm cùng một người xa lạ họ Vân mà tận tâm tận lực như thế, ta thật đứng là không thể so sánh với ngài.”

Vương Trùng Dương ngẩn ra, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh đón tầm mắt của hắn, nhượng mảy, hỏi: “Ngài nhìn ta như vậy, là muốn nhìn được cái gì sao?”

Vương Trùng Dương có chút vô lực, thở dài một tiếng, lập tức thanh âm trầm thấp vang lên, “Ta chỉ là đang suy nghĩ, người sống trên đời, đều có được và mất. Lâm cô nương, ta cũng chưa từng hỏi hận về quyết định của chính mình.” Cho dù trong lòng thấy thẹn đối với nàng, nhưng cho tới bây giờ hắn đều không vì quyết định của mình mà phải hối hận.

“Ngài không hối hận là việc của ngài, nói với ta như vậy, là muốn thuyết phục ta hay là muốn thuyết phục chính ngài?” Lâm Triều Anh hỏi lại. Dứt lời, nàng lại thực kiêu ngạo khề hừ một tiếng, xoay người đi trở về. Nàng hiểu được cái gọi là được và mất của Vương Trùng Dương, hắn vì cái gọi là đại nghĩa thiên hạ, bỏ qua tình yêu nam nữ, hắn cho rằng đáng giá. Cho dù trong lòng đối với nữ tử đó áy náy không thôi, lúc quay mắt nhìn về phía nàng, hắn sẽ nhớ tới ngày xưa cùng cô gái kia vành tai và tóc mai (ý chỉ có hành động thân mật) chạm vào nhau, trong lòng áy náy ngày đó chính mình làm lầm lỡ cả đời cô nương người ta.

“Đạo trưởng ngài nói xem, nếu người trong võ lâm biết được chuyện trong quá khứ của ta và ngài, liệu bọn họ có còn sẽ cảm thấy được ngài là người có đạo đức tốt? Hoặc là nói, mặc dù là người trong võ lâm hiểu được chuyện này, cũng chỉ cho rằng ta và ngài là quân tử chi giao (trong sáng như bạn) , mặc dù ta nói ngài là kẻ phụ bạc, người trong võ lâm cũng là cho rằng ngài trong sạch như Bạch Ngọc, người đáng giận là ta mà không phải ngài?” Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, thật vô tội hỏi han.

“Lâm cô nương.” Giọng nói Vương Trùng Dương mang theo vài phần than thở, bước chân không nhanh không chậm theo sát bên cạnh người nàng.

Hắn còn có thể áy náy sao? Tốt lắm, nàng chính là muốn Vương Trùng Dương áy náy. Có lẽ người trong võ lâm đều nói Vương Trùng Dương là một người thật tốt, nàng cũng không phủ nhận Vương Trùng Dương là một người tốt, nhưng là điều đó cũng không gây trở ngại việc nàng thật sự không có hảo cảm với Vương Trùng Dương.

“Tuy nhiên ngài yên tâm, việc giữa ta và ngài, người bên ngoài cũng không hiểu được. Hồng Thất một đường hộ tống ta trở về, cũng chỉ cho là ta và ngài là quân tử chi giao mà thôi.” Dừng một chút, nàng nói chậm lại, mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót, ngữ điệu thật chậm: “Trừ bỏ ngày đó ta kiên trì bắt ngài phải giao Cổ Mộ cho ta, thì đã còn khi nào ta làm ngài khó xử?”

Vương Trùng Dương cup mắt xuống, thần sắc trên mặt bình tĩnh. Gió núi thổi tới, thổi bay y phục của hai người lên, một đỏ một đen bay phần phật trong gió.

Thật lâu sau, tiếng nói của Vương Trùng Dương ở trong gió núi truyền đến: “Chỉ có thể trách ta lúc trước, làm việc không chu toàn. Lâm cô nương, từ trước đến nay cô là người rộng lượng, Vương Trùng Dương bất quá chỉ là một hạt cát giữa biển khơi, cô nương cần gì phải để ý như thế?”

“Là người rộng lượng là do ngài nói, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nói mình là kẻ rộng lượng, có vài việc, ta vĩnh viễn đều không quên được.” Lâm Triều Anh lạnh giọng nói. Nàng là Lâm Triều Anh, nhưng nàng cũng không phải Lâm Triều Anh, đối với Vương Trùng Dương, nàng cũng không cảm thấy thích, nhưng nàng sẽ không nói cho hắn biết. Nếu nàng nói cho Vương Trùng Dương tình hình thực tế, nàng không thêm để ý hắn, như vậy Vương Trùng Dương đại khái sẽ cảm thấy thật vui sướng, bởi vì trong lòng hắn rất cực không còn gánh nặng, cũng không cần đeo tội danh cô phụ Lâm Triều Anh trên lưng nữa. Vì cái gì nàng phải để Vương Trùng Dương thoải mái trong lòng? Nàng thừa nhận là mình cố ý nói dối Vương Trùng Dương, nàng chính là không muốn để hắn thoải mái, vậy thì đã sao nào?

Có câu là, lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển. Ở trước khi quen biết chủ tớ Lâm Triều Anh, Hồng Thất Công cũng không lĩnh hội được ý nghĩa câu nói này lắm, nhưng là từ sau khi nhận thức chủ tớ Lâm Triều Anh, hắn đã hiểu rõ được ý nghĩa của câu nói này. Thí dụ như nói, hắn như thế nào cũng không thể hiểu được vì cái gì khi Lâm Linh nhắc tới Vương Trùng Dương thì chính là một bộ dạng giống như có huyết hải thâm thù với người ta, cũng không biết rõ ngày trước Lâm Triều Anh nói với hắn rằng nàng và Vương Trùng Dương có quan hệ sâu xa, nhưng là từ trước tới giờ vẫn không nói về những việc liên quan đến Vương Trùng Dương, cho dù là quân sự Vân Trúc Thanh của nàng muốn đi gặp Vương Trùng Dương, cũng là do Hồng Thất hắn mang đi Toàn Chân giáo.

Mà giờ phút này, Hồng Thất Công nhìn hai cái bóng dáng một đỏ một đen cách đó không xa, đó là Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh. Cái cô nương cả người y phục đỏ kia luôn liêu lĩnh, kiêu ngạo như vậy hắn đã sớm thấy qua, nhưng vì cái gì hắn lại có cảm giác bộ dạng kiêu ngạo đó của nàng không thể hiện ra ở trước mặt Vương chân nhân?

Hồng Thất Công vuốt cằm, hỏi Vân Trúc Thanh: “Vân huynh đệ, người có biết tiểu thư nhà người có giao tình gì với Vương chân nhân không?”

Vân Trúc Thanh sửng sốt, lắc đầu, “Ta không biết.” Nhưng hắn biết rằng Lâm Linh rất chán ghét Vương Trùng Dương, vừa nói đến Vương Trùng Dương thì nàng sẽ mắng Vương Trùng Dương là lão đạo sĩ kiêu ngạo, là một ngụy quân tử. Ngữ khí căm giận kia, khiến hắn cảm thấy nếu Lâm Linh có thể đánh thắng được Vương Trùng Dương, nói không chừng Vương Trùng Dương đã chết còn phải chịu cảm giác bị nàng hành hạ thì thể một trăm lần mất. Nhưng Lâm Triều Anh thì trái lại, chính là một bộ dạng không mặn không nhạt, giống như không có yêu hận quá mức mãnh liệt.

Vân Trúc Thanh gần như không có gì là không làm được, vậy mà cũng có việc không biết ?. Hồng Thất Công cau mày.

“Thất Công có vẻ thật quan tâm tiểu thư nhà ta.” Vân Trúc Thanh liếc mắt nhìn Hồng Thất Công một cái, sau đó cười nhạt, nói.

Hồng Thất Công vỗ ngực, hào khí nói: “Đây là đương nhiên. Tiểu thư nhà người với ta là bằng hữu, đã là bằng hữu, đương nhiên phải quan tâm!” Dừng một chút, Hồng Thất Công còn nói: “Ta cũng quan tâm Vương chân nhân và Hoàng đảo chủ như thế.”

Vân Trúc Thanh nghe vậy, cặp mày kiếm đen như mực nhướng lên, nói: “Tại hạ tin tưởng lời nói của Thất Công.” Nói xong, nhìn về phía Hồng

Thất Công, chỉ thấy nam tử cao lớn này một thân huyền y (trang phục màu tím), ánh mắt của hắn đang dừng trên người Lâm Triều Anh, không chút nào che dấu thần sắc tò mò trên mặt. Vân Trúc Thanh cảm

thấy được, cũng không phải mỗi người đều tò mò chuyện của người khác, đối với người như Hồng Thất Công mà nói, nếu hẳn tò mò chuyện một người, nhất là chuyện của một vị cô nương, vậy chắc là cô nương kia ở trong lòng hẳn cũng có một phân lượng nhất định đi?

Vân Trúc Thanh đang cân nhắc, lại nghe thấy Hồng Thất Công nói: “Ta nhìn bộ dạng kia của Vương chân nhân, như thế nào cũng thấy giống như là chuyện gì đó trái với lương tâm nhỉ?”

Vân Trúc Thanh giật mình, đang định nói, chợt nghe thấy Lâm Linh ở phía sau hừ nhẹ một tiếng, “Ta còn tưởng rằng ngươi cũng giống mấy người trong võ lâm kia, cho rằng cái lão đạo sĩ kiêu ngạo kia không biết làm chuyện trái lương tâm chứ?”

“A Linh, ngươi nói như vậy là không đúng rồi. Vương chân nhân đức cao vọng trọng, xuất gia sáng lập giáo phái, chiêu mộ đệ tử, đây không phải là việc mà mỗi người đều có thể làm được.” Hồng Thất Công nhìn không được biện hộ thay Vương Trùng Dương.

Lâm Linh nghe vậy, trả lời lại một cách mỉa mai: “Quả thật không phải ai cũng có thể làm được, nhưng là có ai nói qua người đức cao vọng trọng sẽ không phạm sai lầm? Sẽ không làm chuyện gì trái với lương tâm cơ chứ?”

Hồng Thất Công sờ sờ cái mũi, hỏi: “Vậy ngươi nói xem, Vương chân nhân rốt cuộc đã làm chuyện gì trái với lương tâm?”

“Lúc trước, lão đạo sĩ kiêu ngạo Vương Trùng Dương kia.” Lâm Linh nói tới rồi một nửa lại dừng lại, hai con ngươi đen lúng liếng kia nhìn chằm chằm Hồng Thất Công, “Ngươi định dụ ta nói?”

Về mặt Hồng Thất Công đứng đắn vô tội nói: “Tuyệt đối không thể nào!” Hẳn chỉ là muốn biết vì sao Lâm Linh lại chán ghét Vương Trùng Dương như vậy, vì cái gì thái độ của Lâm Triều Anh đối Vương Trùng Dương lại có ý vị sâu xa như vậy. Mà thôi, Hồng Thất Công cảm thấy được thời gian mình quen biết với Lâm Triều Anh cũng không tính là ngắn, trong lòng Lâm Triều Anh cũng có rất nhiều chỗ khúc mắc này nọ, nhưng nàng cũng là người có tính tình sáng khoái. Nàng đối với những người không thích, cho tới bây giờ đều là nếu có thể không quan tâm thì sẽ không quan tâm, giống như là quan tâm người ta một chút, sẽ hạ thấp giá trị con người của nàng. Nhưng là, thái độ của Lâm Triều Anh đối với Vương Trùng Dương thật sự có ý vị sâu xa, hẳn cũng không quên ngày đó lúc hẳn còn chưa quen biết với nàng, nàng chính là không chút nào che dấu dùng Vương Trùng Dương để lôi kéo làm quen.

Lâm Linh bĩu môi, nói thẳng nói: “Mặc kệ có hay không, cái gì ta cũng sẽ không nói.” Sự tình liên quan đến khuê dự của tiểu thư nhà nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Hồng Thất Công nghe vậy, mặt tỏ rõ vẻ tiếc nuối cùng thất vọng.

Vân Trúc Thanh thấy thế, nhìn không được lắc đầu bật cười.

Chạng vạng, núi Chung Nam có mưa phùn rơi không ngừng. Mưa rót xuống lá cây, thanh âm lúc xa lúc gần.

Chỉ nghe một tiếng tiêu trầm thấp, tiếp theo đó là tiếng tiêu ở đêm khuya mưa phùn trên núi Chung Nam dập dờn mở ra. Tiếng tiêu giống như là tùy ý mà thổi, cùng với âm thanh mưa rơi trên lá kia, du dương cả vùng núi.

Bỗng nhiên, một tiếng đàn vang lên, hòa tấu với tiếng tiêu. Người đánh đàn không có ý khách át giọng chủ, chỉ đơn thuần phối hợp với tiếng tiêu, cũng không có biểu lộ bao nhiêu kỹ xảo, nhưng phối hợp lại rất hài hòa. Vừa nghe, liền biết người này tinh thông âm luật.

Bỗng dưng, cũng không biết chủ nhân tiếng tiêu có phải là tức giận tiếng đàn cùng hòa nhịp hay không, tiếng tiêu lại thay đổi vừa, tựa như thủy triều trên biển, tốc độ nhanh dần, khi thì thanh thần, chậm rãi, khi thì mãnh liệt như sóng cuộn, biến ảo cực kỳ. Nhưng thần kỳ chính là người đánh đàn cũng không hề lui bước, điều khiển tiếng đàn theo, bắt đầu từ đơn giản chuyển thành phức tạp, lấy tiếng tiêu là chính, thoải mái mà tấu theo.

Trong Cổ Mộ, Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh đang ngồi xuống điều tức, tiểu thư nhà bọn họ vốn muốn đánh đàn, nhưng cuối cùng đùa giỡn một phen lại trở thành đấu âm công với người thổi tiêu kia, khiến hai

người bọn họ, võ công không tính là cơ cở nên phải dùng nội công điều tức để tránh bị ảnh hưởng.

Lúc này, tiếng tiêu im bật, tiếng đàn cũng dừng.

Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh thở nhẹ một hơi, Lâm Linh nhìn Lâm Triều Anh với ý cười trên mặt mang vài phần vui sướng, đang muốn hỏi đối phương đến tột cùng là người nào. Chính là nàng còn chưa kịp nói, chợt nghe đến một giọng nói có vẻ hơi lạnh lùng truyền đến: “Người vừa mới đánh đàn, không biết tại hạ có không may mắn, mời các hạ đến gặp mặt được không?”

13. Chương 13: Tìm Tòi Nghiên Cứu

Lâm Triều Anh nghe được giọng nói có vẻ hơi lạnh lùng kia, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi mang theo vài phần đắc ý.

Lâm Linh mở cặp mắt to linh hoạt nhìn Lâm Triều Anh, tò mò hỏi: “Tiểu thư, người kia là ai?” Xem bộ dáng tiểu thư nhà nàng, môi khê nhếch, mắt đẹp híp lại, vừa thoải mái lại vừa đắc ý. Đến tột cùng là ai lại có thể khiến tiểu thư nhà nàng lộ ra biểu tình như vậy?

“Người này A Linh cũng gặp qua rồi.” Người có tu vi về âm luật cao như thế trừ bỏ là Hoàng Dược Sư thì còn có thể là ai?

“Em cũng đã gặp qua rồi?” Lâm Linh ngăn ra, nhớ lại xem là từ khi nào thì mình lại quen biết người như vậy, suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được. Nàng dứt khoát không nghĩ nữa, lôi kéo ống tay áo Lâm Triều Anh, dùng giọng nói có chút yêu kiều nói: “Tiểu thư đừng vòng vo nữa, còn không nhanh nói cho em biết người kia là ai?”

Luôn luôn im lặng - Vân Trúc Thanh lúc này lại nói: “Đại khái là đứng đầu đảo Đào Hoa - Đông Hải, Hoàng Dược Sư đi?”

Lâm Triều Anh dừng ánh mắt ở trên người hắn, “Người cũng biết hắn?”

“Thuộc hạ biết hắn, nhưng mà hắn không biết thuộc hạ.” Ngày đó khi đang tìm người hữu duyên với Cửu Âm Chân Kinh, hắn liền nghĩ tới Hoàng Dược Sư, mặc dù Hoàng Dược Sư xuất sắc, nhưng tính tình lại kỳ quái, cho nên hắn liền xếp Hoàng Dược Sư sau Vương Trùng Dương.

“Vị Hoàng đảo chủ này đã đến biệt viện của chúng ta ở Dương Châu.” Lâm Linh lúc này rốt cục cũng nhớ tới vị khách mặc áo xanh ngày ấy tới chơi. Nàng trợn mắt nhìn, hỏi Lâm Triều Anh: “Tiểu thư, người muốn đi gặp vị Hoàng đảo chủ này sao?”

Mười ngón tay trắng nõn, thon dài của Lâm Triều Anh phất phất quần áo trên người, thản nhiên đứng dậy, nhướn mày nói: “Gặp chứ, đương nhiên là phải gặp rồi.” Dưới gầm trời này, có mấy người có thể khiến Hoàng Dược Sư chủ động mở miệng yêu cầu gặp gỡ chứ? Tuy rằng nàng ở thế giới này cũng đã vài năm, nhưng trong thâm tâm dù nhiều dù ít nàng cũng có thần tượng của mình. Nàng phải thừa nhận rằng, nàng tự ý dùng tiếng đàn phối hợp với tiếng tiêu, cũng là có vài phần ý tứ muốn phân cao thấp với Hoàng Dược Sư. Nhưng kết quả như thế này, cũng khiến nàng bất ngờ.

Nói xong, bóng dáng màu đỏ liền thi triển khinh công rời đi.

Lâm Linh nhìn bóng dáng Lâm Triều Anh, ngồi ở vị trí Lâm Triều Anh lúc trước, ngón tay lúc có lúc không hạ xuống gảy đàn, “Ta cảm thấy tiểu thư càng ngày càng khó hiểu.”

Vân Trúc Thanh yên lặng, sau đó hắng giọng, hàm súc nói: “Tiểu thư làm việc đều tùy tâm.” Không chỉ là tùy tâm, nữ tử này làm việc quả thực chính là tùy ý lại kiêu ngạo. May mắn, nàng cũng có bản lĩnh để tùy ý kiêu ngạo.

Lúc Lâm Triều Anh đi ra khỏi Cổ Mộ, nhìn thấy một người đang cầm tiêu ngọc bích trong tay đứng ở giữa núi rừng, mưa phùn bay bay, nhưng hắn không thèm để ý. Chỉ nghe thấy âm thanh dễ nghe của nàng vang lên, “Các hạ là đang tìm ta sao?”

Hoàng Dược Sư nghe tiếng quay đầu lại, trong mắt hiện lên kinh ngạc, “Người vừa mới đánh đàn là cô nương?”

Lâm Triều Anh đứng tại chỗ, cười nói: “Chẳng lẽ không phải là ta sao?” Nàng cũng không bỏ qua kinh ngạc chợt lóe trong mắt Hoàng Dược Sư, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng nàng nhìn thấy rõ ràng. Lâm Triều Anh bỗng nhiên cảm thấy có một loại cảm giác muốn nhường mảy, nàng cũng không quên lúc mới gặp Hoàng Dược Sư ở Dương Châu, bộ dạng hắn thanh cao, cao ngạo. Gặp mạnh tác yếu (giả yếu) không phải là tác phong làm việc của nàng, nàng là gặp mạnh sẽ càng mạnh hơn, nếu mạnh không được, ít nhất cũng phải không phân thắng bại mới thoải mái trong lòng.

Có những lúc quan hệ giữa người với người thực kỳ diệu, có người sẽ nhất kiến như cố với người, có người sẽ không hòa thuận với người, mà cũng sẽ có người muốn người đối nghịch với hắn, hắn mới có thể kính trọng vài phần đối với người. Lâm Triều Anh cảm thấy được Hoàng Dược Sư thuộc loại cuối cùng của tình huống trên, nếu muốn lấy lòng hắn, hắn sẽ trực tiếp xem nhẹ người, dù sao, có đầy kẻ muốn lấy lòng hắn; nếu người đối nghịch với hắn, ngược lại hắn sẽ cảm thấy người rất có khí khái.

Thật ra, cảm giác của Lâm Triều Anh là không sai, Hoàng Dược Sư chính là người như vậy. Hắn bắt đầu tức giận khi người đánh đàn cổ không hỏi ý của chủ nhân, lại dùng tiếng hợp tấu với tiếng tiêu của hắn. Sau đó hắn thay đổi tiếng tiêu, không phải vì muốn xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, mà là muốn làm cho nàng biết khó mà lui, nhưng hắn lại không nghĩ rằng người đánh đàn cổ không những không lui, lại còn đánh càng thêm hăng say, vừa không đoạt mất nổi bật của chủ nhân tiếng tiêu, lại có thể hợp tấu một cách ăn ý như thế. Hơn nữa, mấu chốt nhất là khúc Bích Hải Triều Sinh của hắn ẩn chứa nội lực, mà nữ tử trước mắt này cư nhiên có thể không chịu sự ảnh hưởng bởi tiếng tiêu của hắn.

Hoàng Dược Sư cười nhẹ nhàng nhìn Lâm Triều Anh, ngữ quan đông lạnh lúc đầu hơi hơi dịu đi vài phần, nói: “Lâm cô nương cầm kĩ xuất chúng, nếu dụng tâm nghiên cứu, sau một thời gian, nhất định sẽ có thể đột phá ở trên phương diện âm luật.” Cầm kĩ của nàng rất tốt, nhưng khi nàng rót nội lực vào tiếng đàn thì vẫn chưa được linh hoạt lắm.

Lâm Triều Anh nghe vậy, nở nụ cười, nói: “Cũng không sợ Hoàng đảo chủ chê cười, ta không có chí lớn, tập võ là vì tự bảo vệ mình nên không thể không tập, đánh đàn lại chỉ là vì tìm niềm vui. Nếu muốn ta dụng tâm nghiên cứu âm luật, còn không bằng muốn mạng của ta.”

Hoàng Dược Sư nghe vậy, trầm mặc.

Lâm Triều Anh cũng hiểu được cái người này toàn thân không chỗ nào không lạnh đã là thói quen mà hắn hay giả trang lạnh lùng khi đối mặt với mọi người, nàng cũng không để ý đến. Nàng hỏi: “Hoàng đảo chủ ngày ấy nói là muốn đến gặp người quen cũ, vậy là muốn tới núi Chung Nam sao?”

Nói đến chuyện này, Hoàng Dược Sư cuối cùng nghĩ tới. Ngày ấy, lúc hắn rời đi, nữ tử trước mắt này còn đang ở cùng với Hồng Thất Công ở chỗ cũ mà, sao mới có mấy ngày, nàng đã chạy tới núi Chung Nam này? Lại còn sớm hơn hắn một bước.

Hoàng Dược Sư hơi hơi vuốt cằm, “Ta có chút giao tình với Vương chân nhân, làm sao cô nương lại ở đây?”

“Một nửa phía Đông núi Chung Nam thuộc về Toàn Chân giáo, một nửa phía Tây là của phái Cổ Mộ, ta là trưởng môn phái Cổ Mộ.” Lâm Triều Anh cười híp mắt, không chút nào ngoài ý muốn thấy được vài phần kinh ngạc về ở trên mặt Hoàng Dược Sư.

“Phái Cổ Mộ?”

” Thất huynh không nói với Hoàng đảo chủ sao? Phái Cổ Mộ của ta tuy ít người, nhưng chất lượng hơn số lượng, am hiểu Thuật Ngự Phong, ở ngay sát Toàn Chân giáo.”

Thanh âm của Hoàng Dược Sư nguội lạnh: “Ta chưa bao giờ nghe nói đến phái Cổ Mộ.”

Giọng điệu của Lâm Triều Anh có chứa ý cười, “Không quan hệ, ta không gia nhập giang hồ, cho nên không có người nào biết đến phái Cổ Mộ.” Dừng một chút, nàng lại nói thêm: “Âu Dương Phong cùng Đoàn vương gia Đại Lý cũng không biết đến phái Cổ Mộ.” Nàng không nói thêm thì tốt, vừa giải thích xong, ý tứ giống như là đang an ủi Hoàng Dược Sư ‘người thật sự không phải là người nông cạn, thiếu hiểu biết đâu...’.

Hoàng Dược Sư đen mặt, nhưng đảo chủ đảo Đào Hoa từ trước đến giờ sẽ không làm khó xử một nữ tử, huống chi cảm giác ban đầu của hắn với Lâm Triều Anh cũng không tệ lắm. Vì thế, đã dứt bỏ vài phần hờn giận mới sinh sôi trong lòng rồi.

Lâm Triều Anh nhìn thấy sắc mặt hắn đen một nửa, cười thầm trong lòng, đảo chủ đảo Đào Hoa không gì là không làm được, thật ra là một nam nhân rất cao ngạo, rất sĩ diện. Tuy nhiên, nàng am hiểu sâu sắc đạo lý hay quá hóa dở, nàng chuyển sang chuyện khác, nói: “Tu vi về âm luật của Hoàng đảo chủ xuất thần nhập hóa, trong lòng ta rất bội phục, không biết ngày sau có thể có cơ hội hướng Hoàng đảo chủ mong chỉ bảo hay không?”

Sắc mặt Hoàng Dược Sư hòa hoãn, nói: “Chỉ bảo thì không dám nhận, cảm kỹ của cô nương đã là số một.” Cái gọi là ở trên cao thì sẽ lạnh, tri âm khó cầu. Từ trước đến nay Hoàng Dược Sư tự mình là rất giỏi, trong thiên hạ này, người có thể địch nổi với hắn ở trong phương diện âm luật rất ít, hôm nay khó lắm mới gặp được một người, hơn nữa Lâm Triều Anh và Hồng Thất Công có giao tình rất tốt, nên cảm giác trong lòng hắn với Lâm Triều Anh dĩ nhiên bất đồng với người khác.

“Đa tạ Hoàng đảo chủ khách lễ.”

Hoàng Dược Sư nghe vậy, nhin không được liếc mắt nhìn nàng một cái. Một thân áo đỏ, vẫn giống như lúc gặp ở Dương Châu, xinh đẹp lại liêu lĩnh. Rõ ràng là nói lời cảm tạ, nhưng giọng điệu nói ra không có nửa phần khiêm tốn, ngược lại mang theo ý tứ cao ngạo. Cũng tốt, mặc dù hắn không quen thuộc với nữ tử trước mắt này, nhưng nàng đã có thể đạt được tín nhiệm của Hồng Thất Công, đã chứng tỏ nàng không đơn giản, hơn nữa, có năng lực thì cũng có thể kiêu ngạo một chút. Lại muốn đến nàng nói Phái Cổ Mộ ở sát Toàn Chân giáo, hắn sẽ đi gặp Vương Trùng Dương rồi hỏi việc này một chút, tất nhiên sẽ có thu hoạch.

Nghĩ xong, Hoàng Dược Sư liền cáo từ với Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh nhìn phương hướng Hoàng Dược Sư biến mất, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Sau một lúc lâu, nàng xoay người, đã thấy Lâm Linh mở to đôi mắt nhìn nàng, không khỏi hoảng sợ.

“A Linh, em làm cái gì vậy?” Làm gì mà xuất hiện không tiếng động vậy?

Lâm Linh vẻ mặt không còn gì để nói, “Phải là em hỏi tiểu thư mới đúng, Hoàng đảo chủ đã rời đi một lúc lâu, tiểu thư còn làm cái gì mà không đi vào?”

“Ta đang suy nghĩ một chuyện.”

“Tiểu thư đang suy nghĩ chuyện gì?”

Lâm Triều Anh nói: “Ta suy nghĩ Phùng Hành đến tột cùng là nhân vật như thế nào?” Người như Hoàng Dược Sư, rất khó ở chung, nữ nhân như thế nào mới có thể bao dung nổi hắn?

Lâm Linh không hiểu ra sao: “Gì cơ?”

Ngay lúc Hoàng Dược Sư ở bên ngoài Cổ Mộ gặp gỡ Lâm Triều Anh là lúc Hồng Thất Công đang thảo luận những việc lớn những ngày gần đây trong võ lâm với Vương Trùng Dương ở trong một cái đình trên núi Chung Nam, còn nói thêm là Hoàng Dược Sư đã tới rồi. Lúc mới bắt đầu nghe được tiếng tiêu, Vương Trùng Dương còn mỉm cười nói nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến, tiếng tiêu như thế, trừ bỏ đảo chủ đảo Đào Hoa - Hoàng Dược Sư thì không còn có thể là ai khác. Nhưng tiếng tiêu vang lên không lâu, chợt nghe đến tiếng đàn cũng vang lên, vẻ mặt hắn không khỏi có chút kinh ngạc.

Ngược lại là Hồng Thất Công, nghe được tiếng đàn, nở nụ cười ha ha, nói: “Vương chân nhân, người nói tiếng đàn cùng tiếng tiêu này, rốt cuộc là ai thắng một bậc?”

Vương Trùng Dương sắc mặt trầm ngâm, mới nói: “Cái này khó mà nói được. Ta không tinh thông âm luật, nhưng Hoàng đảo chủ tài trí hơn người, lại là con người tao nhã, nếu nói hắn cao hơn một bậc, cũng không có gì kỳ quái.”

Hồng Thất Công lại nhướng mày, “Cũng không hẳn là như vậy. Ta nói, đến cuối cùng hai người bọn họ, cho dù tiếng đàn không thể thắng tiếng tiêu, nhưng sẽ không bị thua.”

Vương Trùng Dương cười nói: “Hong bang chủ tựa hồ rất tự tin đối với đối chủ nhân của tiếng đàn.”

“Ta đều tin tưởng hai người bọn họ.”

“Vậy à?”

“Hoàng Dược Sư thổi khúc Bích Hải Triều Sinh có ẩn chứa nội lực, ngày thường tuy rằng A Anh không si mê luyện võ lắm, nhưng tu vi nội lực của nàng cũng là hiếm thấy ở trong võ lâm. Chỉ cần nàng có thể chống đỡ ảnh hưởng của khúc Bích Hải Triều Sinh, nàng tự nhiên sẽ không bị thua.”

“A Anh?” Vương Trùng Dương nghe xưng hô như thế, có chút kinh ngạc. khi nào thì Lâm Triều Anh hiền hoà dễ nói chuyện như vậy, để cho người bên ngoài gọi thẳng khuê danh của nàng ?

Hồng Thất Công cười nói: ” Trưởng môn Phái Cổ Mộ - Lâm Triều Anh đó.”

Vương Trùng Dương hơi hơi vuốt cằm, trong mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Hồng Thất Công, đã thấy vẻ mặt vô tư thẳng thắn của hắn.

Hồng Thất Công cũng không phải là không nhận thấy được ánh mắt của Vương Trùng Dương, nhưng Hồng Thất hấn quang minh lỗi lạc, tương giao với Lâm Triều Anh là cây ngay ngay không sợ chết đứng, làm sao phải e ngại ánh mắt như vậy? Vương Trùng Dương không nhìn thì tốt, nhưng nếu Vương Trùng Dương nhìn như vậy, Hồng Thất Công lại nghĩ tới sự chán ghét không có lý do của Lâm Linh đối với Vương Trùng Dương, bỗng nhiên trong lúc đó, thể nhưng sinh ra một loại cảm giác, Vương Trùng Dương làm chuyện gì đó không tốt với Lâm Triều Anh.

Cái loại cảm giác này khiến Hồng Thất Công nhận không được khẽ nhú mày.

Vương Trùng Dương không mở miệng nói chuyện, trong lúc đó hai người đều trầm mặc, khi nghe thấy tiếng đàn và tiếng tiêu cùng đan xen. Nghe như là đệm cho nhau nhưng thực ra là đang đánh nhau, nhưng đánh nhau lại rất hài hòa, không chỉ là người đánh đàn vui sướng, thoải mái, mà ngay cả người nghe, cũng cảm thấy đó là một loại hưởng thụ, nhưng với điều kiện tiên quyết là tu vi nội lực của bọn hắn đủ để chống đỡ ảnh hưởng của đoạn nhạc này.

Cuối cùng, tiếng tiêu tắt mà tiếng đàn cũng dừng, Hồng Thất Công nở nụ cười, nói: “Vương chân nhân, ta nói không sai chứ?”

Vương Trùng Dương gật đầu, “Hong bang chủ đoán không lầm, ngược lại là ta sai lầm rồi.”

“Hoàng Dược Sư người này từ trước đến nay cao ngạo, bây giờ gặp gỡ đối thủ như vậy, nói là đối thủ nhưng cũng có thể nói là tri âm, hẳn bị như vậy, cũng tính là xứng đáng!”

“Từng nghe thấy, Bá Nha và Tử Kỳ dùng âm luật tương giao tạo thành một đoạn giai thoại, nói không chừng hiện giờ Lâm cô nương và Hoàng đảo chủ như vậy, ngày sau cũng là một đoạn nhân duyên tốt.”

Hồng Thất Công nghĩ một chút, hai mắt đen nhánh, sáng ngời, có thần nhìn về phía Vương Trùng Dương.

Vương Trùng Dương cười nói: “Anh hùng xứng mỹ nhân, Lâm cô nương tài năng như thế, rất xứng với Hoàng đảo chủ.”

Hồng Thất Công lại cười, xua tay, “Đúng là anh hùng xứng mỹ nhân, nhưng nếu Vương chân nhân nói như vậy, đó là sai lầm rồi.”

“Ta như thế nào lại sai lầm rồi?”

“A Anh không thể xứng Hoàng Dược Sư.”

“Vì sao?”

“A Anh nhìn như hiền hoà, kì thực bá đạo, Hoàng Dược Sư tính tình cổ quái, cao ngạo lại thanh cao, hẳn không thể cùng A Anh ở cùng một chỗ.”

Vương Trùng Dương sững sốt, đang muốn nói chuyện, liền nghe được một giọng nam vang lên :

“Thất huynh, không nên bàn chuyện sau lưng người khác, người nói ta đều nghe thấy được.”

Âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng là giọng nói, rất, rất không tốt.

14. Chương 14: Âu Dương Phong Đến

Nói vậy ở sau lưng người khác lại còn bị người ta bắt được khiến Hồng Thất Công sững sốt, quay đầu, cũng không vội vàng giải thích, cao giọng nói: “Người nghe thấy được, vậy người nói xem ta nói có đúng hay không?” Hoàng Dược Sư vốn có tính tình cổ quái, bây giờ đã là tiểu quái vật, sau này già đi chính là lão quái vật.

Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng, cũng lười so đo với Hồng Thất Công, đi vào đình, hai tay ôm quyền, “Vương chân nhân.”

Hồng Thất Công nhin không được trọn trắng mắt, xem đi, thật sự không phải là lỗi của hắn, hắn cảm thấy được Hoàng Dược Sư nhất định có chỗ giống với Lâm Triều Anh. Thanh âm ‘hừ’ lạnh này cùng với thái độ ‘lười phản ứng với người’ không khác nhau là mấy. Nhưng trong lòng Hồng Thất Công, lại không cảm thấy Hoàng Dược Sư và Lâm Triều Anh là trời sinh một đôi, ngược lại hắn lại nghi ngờ hai người này có phải là huynh muội thất lạc nhiều năm hay không.

Vương Trùng Dương đứng lên đón chào, “Hoàng đảo chủ đường xa mà đến, thất kính.”

Mấy người ngồi trong chòi nghỉ mát, Hoàng Dược Sư hỏi về phái Cổ Mộ và Lâm Triều Anh, Vương Trùng Dương lại chỉ cười khổ, thờ dãi không nói.

Cuối cùng vẫn là Hồng Thất Công kiểm chế không được, nói: “Vương chân nhân, có chuyện gì cứ nói thẳng là được, người đường đường là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, thờ dãi thờ ngắn như thế là có làm sao?”

Vương Trùng Dương nghe Hồng Thất Công nói như vậy, lại là than nhẹ một tiếng, “Không biết nhị vị có hay không nghe nói qua chuyện trước khi xuất gia của ta?”

Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư liếc nhau, bọn họ cũng có biết một chút ít chuyện của Vương Trùng Dương trước khi xuất gia. Dù sao, một nhân vật vang danh trong võ lâm như vậy, bọn họ mà không biết chuyện của hắn, thì còn không biết xấu hổ nói mình là người lẫn lộn trong giang hồ à?

Hoàng Dược Sư nói: “Đạo trưởng tên là Vương Trung Phu, khi còn trẻ có học văn, luyện võ, lớn lên tung hoành giang hồ. Sau quân Kim xâm lấn Trung Nguyên, dựng cờ khởi nghĩa, đối địch với quân Kim, tạo lập sự nghiệp oanh oanh liệt liệt. Sau đó quân Kim mạnh lên, người liên tục thất bại, tướng sĩ thương vong hầu như không còn, mới tức giận mà sáng lập ra giáo phái.”

Nói đến chuyện xưa kia, trong lòng Vương Trùng Dương lại là một trận thổn thức, hắn quay đầu, cười nói: “Về chuyện trước khi ta xuất gia, các người đều chỉ biết một mà không biết hai.”

Hồng Thất Công nói: “Chuyện thứ hai mà chúng ta không biết, sẽ không phải là là khúc mắc giữa Vương chân nhân người và chủ nhân phái Cổ Mộ chứ?”

Vương Trùng Dương giật mình, đứng lên đi tới tảng đá lớn tới ở ngoài chòi nghỉ mát, nhìn những chữ viết trên tảng đá, tám câu đầu nét chữ thanh thú xuất sắc, tám câu sau nét chữ mạnh mẽ hùng hồn, chính là từ tay hai người khác nhau. Vương Trùng Dương nhìn về phía Hoàng Dược Sư, hỏi: “Hoàng đảo chủ, người có từng nhớ rõ, ngày đó người đến núi Chung Nam, chuyện mà ta từng thỉnh giáo người?”

Hoàng Dược Sư sững sốt, sau đó gật đầu, nhưng trên mặt lại khó nén sắc thái kinh ngạc, “Hay là nữ tử viết chữ trên tảng đá lớn ngày đó, chính là vị Lâm cô nương bây giờ?”

Vương Trùng Dương không phủ nhận, hắn nhìn về phía Hồng Thất Công, nói: “Hồng bang chủ nói vậy cũng đúng, trước khi bản đạo xuất gia, từng kết bạn với Lâm cô nương, và có một đoạn giao tình.” Nói xong, hắn

lại khe khẽ thở dài, ” Cả đời này của ta, có thể nói không thẹn với trời đất, việc thẹn duy nhất, đó chính là với vị Lâm cô nương này.”

Lúc quân Kim xâm chiếm Trung Nguyên chính là lúc Vương Trùng Dương quen biết Lâm Triều Anh, hai người đều có tình ý. Khi nước nhà lâm nguy, Vương Trùng Dương phần hận quân Kim hủy nhà của hắn, hại dân chúng của hắn, nên lập chí phải đuổi quân Kim ra khỏi Trung Nguyên, vì thế hắn từ biệt Lâm Triều Anh, phất cờ khởi nghĩa. Chỉ khổ nỗi, quân Kim thế mạnh, trong lúc đang đánh nhau với quân Kim, hắn đánh đến đâu thua đến đó, cuối cùng cuộc khởi nghĩa của hắn thất bại. Sau khi thất bại hắn liền lui vào Cổ Mộ ẩn cư, lập chí sáng lập giáo phái giáo dục người tài, dạy những người đó phải coi phúc lợi của dân chúng thiên hạ làm đầu, vĩnh không được quên thù hận quốc gia.

Lúc xuất gia, cũng không phải là không nghĩ tới Lâm Triều Anh, nhưng nữ nhi tình trường làm sao có thể so sánh với thù hận quốc gia? Hắn tự nhận không thể đáp lại cảm tình của Lâm Triều Anh, nên không đi tìm Lâm Triều Anh nữa. Sau đó, không biết vì sao Lâm Triều Anh lại biết được hắn ở núi Chung Nam, liền mang theo nha hoàn Lâm Linh bên người tìm đến, muốn hắn cưới nàng làm vợ. Hắn đã xuất gia theo đạo, làm sao có thể lấy vợ? Lâm Triều Anh liền nói muốn cùng hắn luận võ, nếu hắn thua, Vương Trùng Dương liền lấy nàng làm vợ; nếu nàng thua, từ nay về sau nàng sẽ không ép Vương Trùng Dương nữa.

Kết quả luận võ tất nhiên là Lâm Triều Anh bị thua, nhưng sau khi thua Lâm Triều Anh lại sử dụng một cái mưu kế nhỏ, khiến Vương Trùng Dương phải tặng phía Tây núi Chung Nam cùng Cổ Mộ cho nàng. Cái mưu kế nhỏ kia chính là không biết Lâm Triều Anh dùng phương pháp gì, vậy mà có thể dùng ngón tay viết lên phía trên tảng đá cứng rắn như sắt kia. Vương Trùng Dương có nội lực thâm hậu, tu vi võ công cao hơn Lâm Triều Anh một bậc, mà còn không có biện pháp ngưng tụ nội lực ở đầu ngón tay để viết chữ trên mặt đá, lúc đó hắn liền biết mình trúng kế. Nhưng đại trượng phu nhất ngôn ký xuất làm sao có thể đổi ý, Vương Trùng Dương không còn cách nào với Lâm Triều Anh, đành phải tặng phía Tây núi Chung Nam cùng Cổ Mộ cho nàng. Sau đó, Hoàng Dược Sư đến núi Chung Nam bái phỏng hắn, hắn biết Hoàng Dược Sư kiến thức rộng rãi, liền hỏi hắn có biết ảo diệu trong đó. Lúc ấy Hoàng Dược Sư cười ha ha cáo từ, nói một tháng sau lại đến bái phỏng. Một tháng sau, Hoàng Dược Sư lại đến núi Chung Nam, ngay phía trên tảng đá lớn kia viết ra 8 câu sau.

Hồng Thất Công nghe Vương Trùng Dương nói lên việc này, nghe xong sửng sốt, trong lòng cảm giác phức tạp vạn phần. Hắn chưa từng nghĩ tới người có đạo đức tốt như Vương Trùng Dương cư nhiên cũng sẽ có nợ phong lưu như vậy; hắn càng không thể nghĩ tới, cảm giác ban đầu của chính mình lại đúng, Vương Trùng Dương thật sự đã làm chuyện có lỗi với Lâm Triều Anh, cho nên Lâm Linh mới ghét Vương Trùng Dương như vậy. Có lẽ nói có lỗi với Lâm Triều Anh thì quá mức nghiêm trọng, nhưng Vương Trùng Dương cô phụ cô nương nhà người ta, đây là sự thật.

Hồng Thất Công cảm thấy thế giới thật huyền ảo, nhưng huyền ảo cũng chỉ là huyền ảo mà thôi, hắn cũng rất ngạc nhiên với việc vì sao Lâm Triều Anh có thể khắc chữ lên trên tảng đá lớn kia. Hắn hỏi Hoàng Dược Sư: “Hoàng Dược Sư, nếu Vương chân nhân không thể ngưng tụ nội lực vào đầu ngón tay viết chữ lên trên tảng đá lớn kia thì người chắc chắn cũng không thể. Người rốt cuộc đã dùng biện pháp gì viết chữ lên đó?” Không nói đến việc tu vi võ công của Vương Trùng Dương nhất định cao hơn so với Hoàng Dược Sư, nhưng ít ra lực lượng của hai người bọn họ cũng ngang nhau.

Hoàng Dược Sư nói: “Có một loại dược gọi là ‘Đan Hoá Thạch’ gì đó, có thể làm mềm tảng đá. Nhưng để điều chế ‘Đan Hoá Thạch’ cần nhiều nguyên liệu, quá trình phức tạp, cho nên chúng ta không thường thấy. Nhưng thật sự muốn điều chế, cũng có thể làm được. Lâm cô nương dùng đó là ‘Đan Hoá Thạch’, cho nên mới có thể viết chữ lên trên mặt đá. Mà ta ở dưới đó viết tiếp tám câu, tự nhiên cũng là noi theo phương pháp của nàng mà thực hiện.” Từ ngày đó, hắn rất tán thưởng với tài trí của Lâm Triều Anh, hơn nữa hôm nay, cùng nàng lấy âm luật kết bạn, càng nhìn Lâm Triều Anh với cặp mắt khác xưa. Nữ tử này kiêu ngạo một chút, liêu lĩnh một chút, nhưng nàng thật sự có bản lĩnh để kiêu ngạo.

Hồng Thất Công nghe được lời nói của Hoàng Dược Sư, nhin không được mà đỡ trán, nói: “Hoàng Dược Sư, ta cảm thấy người có thể kết bái huynh muội với A Anh đây.” Hai người này, tuy rằng một người lạnh lùng một người liêu lĩnh, nhưng đều giống nhau sự kiêu ngạo từ trong xương tủy, hơn nữa bên trong cũng đều là chín cong mười tám quẹo, còn không biết trong đầu bọn họ có bao nhiêu cái tình ranh nữa.

(Chín cong mười tám quẹo: Cái này ý nói là người khó nắm bắt suy nghĩ ấy.)

Hoàng Dực Sư không hiểu gì liếc mắt nhìn Hồng Thất Công một cái, “Ta không lý do gì tự dưng chạy tới kết nghĩa huynh muội với nàng làm gì?”

“Nhiều muội muội không tốt sao? Hơn nữa A Anh thực thông minh, rất có bản lĩnh!” Hồng Thất Công nói.

Hoàng Dực Sư: “Nhưng nàng sẽ không nghe lời.” Cho dù muốn có muội muội, hắn cũng chỉ muốn một muội muội hiền lành, một muội muội biết nghe lời, chứ hắn không muốn một muội muội vừa kiêu ngạo lại vừa bá đạo.

Hồng Thất Công: “.”

Hoàng Dực Sư lại hỏi: “Vì sao Thất huynh lại cảm thấy Lâm cô nương nhỏ hơn chúng ta?” Hoàng Dực Sư và Hồng Thất Công cùng tuổi. Nhưng Hoàng Dực Sư cảm thấy nữ tử có một đoạn chuyện cũ với Vương Trùng Dương, đại khái là tuổi tác không sai biệt lắm với Vương Trùng Dương, tuy rằng trông Lâm Triều Anh thật sự rất trẻ tuổi.

Vương Trùng Dương nhìn hai người thanh niên trước mắt này, lúc ban đầu nói lên chuyện xưa kia trong lòng còn thực nặng nề, nhưng giờ nhìn bọn họ chẳng hiểu sao đột nhiên lại chuyển hướng đề tài ban đầu lệch ra khỏi quỹ đạo như vậy, nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Hồng Thất Công quay đầu nhìn về phía Vương Trùng Dương, hỏi: “Vương chân nhân, A Anh nhỏ hơn người nhiều không?” Hắn và Hoàng Dực Sư nhỏ hơn Vương Trùng Dương 12 tuổi, nên chỉ cần biết Lâm Triều Anh nhỏ hơn Vương Trùng Dương bao nhiêu, là có thể biết trong mấy người bọn họ ai nhiều tuổi nhất.

Đối mặt với vấn đề cực kỳ nghiêm trọng này, Vương Trùng Dương trầm mặc, cuối cùng nói, “Mười tuổi.”

“Đông” một tiếng, biết rằng chính mình vẫn hiểu lầm tuổi Lâm Triều Anh, Đả Cầu Bổng trong tay Hồng Thất rơi xuống sàn nhà.

Hoàng Dực Sư thấy Hồng Thất Công chịu đả kích nghiêm trọng như thế, tâm tình một trận sáng khoái.

(Vương Trùng Dương khoảng 35 tuổi, Lâm Triều Anh kém 10 tuổi là 25 tuổi, hồng Thất Công và Hoàng Dực Sư 23 tuổi -> A Anh hơn Hồng Thất 2 tuổi, anh vẫn nghĩ chị nhỏ tuổi hơn mình, khen A Anh trẻ trá hình, a.Thất là phi công trẻ lái máy bay bà già >.<>

Trong lúc đám người Vương chân nhân đang hồi tưởng lại việc trong quá khứ, thì Lâm Triều Anh bên này đang nhúc nhích không biết như thế nào mà Âu Dương Phong lại đuổi tới được núi Chung Nam.

Lâm Triều Anh nhìn Âu Dương Phong một thân y phục trắng trước mắt, cổ nén xúc động muốn nâng trán. Đêm hôm đó sắc trời quá mờ không nhìn rõ gì, hôm nay nhìn thẳng như vậy, Lâm Triều Anh thực bị ai phát hiện hóa ra Âu Dương Phong - Tây Độc tương lai không chỉ là một mỹ nam, hơn nữa hắn còn có một đôi mắt câu hồn! Cũng không biết là vận khí của nàng đặc biệt tốt hay là sao, nàng cảm thấy được những việc nàng gặp được tại cái thế giới này đã không thể dùng lẽ thường để suy nghĩ nữa rồi.

Âu Dương Phong hí cặp mắt câu hồn lại, “Ta khuyên người nên thức thời thì hơn, vẫn là ngoan ngoãn giao Vân Trúc Thanh ra đây.”

Khóe miệng Lâm Triều Anh nhếch không được co rút, nàng phát hiện lời kịch của Âu Dương Phong rất không có sáng tạo, lần trước, lúc hắn khuyên nàng bó tay chịu trói, cũng là lời đạo đầu như vậy. Nàng cười dài, nói: “Ta dù gì cũng là người đứng đầu một phái, người bảo ta giao hắc ra, ta liền giao hắc ra, ta đây chẳng phải là rất mất mặt sao?”

Vốn cặp mắt đang hí lại lúc đầu của Âu Dương Phong, bây giờ lại mang theo vài phần uy hiếp nhìn về phía nàng.

Lâm Triều Anh thấy hắn như thế, tiếng cười trong trẻo mang theo vài phần đắc ý, “Âu Dương Phong, lần trước người hại ta bị thương, món nợ này ta còn chưa tính toán với người đâu. Người cũng biết, hiện giờ người đang đứng trên địa bàn của ta chứ? Nếu ta nghĩ muốn ám toán người, dễ như trở bàn tay.” Dừng một chút, nàng quyết định gây ông đập lưng ông, cười khê nói: “Ta khuyên người thức thời một chút, vẫn là ngoan ngoãn rời khỏi đây đi.” Muốn nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nằm mơ đi!

Đêm hôm đó Âu Dương Phong bị nàng đánh rớt xuống nóc nhà, vốn bụng đã ghen một đồng hờn dỗi, lúc này nghe được lời của nàng, lại càng thêm tức giận, không lùi mà tiến tới, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Đêm đó thời gian có hạn, tại hạ không kịp lãnh hội bản lãnh của cô nương, mong rằng hiện giờ cô nương cho ta hãnh diện này.”

Còn không đợi Lâm Triều Anh nói chuyện, Lâm Linh liền hướng Âu Dương Phong lộ ra một cái thần sắc khinh thường, nói: “Nói cho rõ ràng! Bây giờ ngươi đang ở địa bàn của phái Cổ Mộ ta, thế nhưng còn dám nói năng càn rỡ với tiểu thư nhà ta? Nhân sĩ các ngươi rảnh rỗi lắm hay sao, đi hay không thì bảo? Nếu không đi, đừng trách ta không khách khí, thả ong mật đến dạy dỗ các ngươi!” Lâm Linh vừa nghe thấy giọng nói chối tai này, lại thấy tiểu thư nhà nàng gọi hắn là Âu Dương Phong, đã biết ngay kẻ này chính là đầu sỏ làm hại các nàng phải quay về trốn vào Cổ Mộ, liền không khách khí với hắn.

Cặp mắt lợi hại kia của Âu Dương Phong bỗng dừng nhìn về phía Lâm Linh, nhưng hắn rất biết giữ thân phận, khinh thường việc gây khó dễ với một tiểu nha đầu, vì thế chuyển hướng sang Lâm Triều Anh, nói: “Cô nương, ta không phải là cố ý muốn làm khó xử ngươi, nhưng ngươi bao che Vân Trúc Thanh như thế, đến tột cùng là muốn như thế nào?” Hắn nhất định phải có được Cửu Âm Chân Kinh, nếu có người ngăn cản hắn, hắn sẽ gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật.

Đối với vấn đề này, Lâm Triều Anh cũng thực đau đầu. “Không sợ nói thẳng cùng các hạ, Vân Trúc Thanh chính là quân sự của ta, vậy liền là người của ta. Nếu đã là người của ta, làm sao ta có thể trở mặt nhìn hắn rơi vào tay người bên ngoài?” Nếu Vân Trúc Thanh xảy ra chuyện ở trong tay nàng, sẽ rất mất mặt!

Âu Dương Phong nghe vậy, giận dữ cười lại, “Nếu cô nương đã cố ý như thế, vậy là muốn đổi đầu với ta sao?”

“Ta không muốn là địch nhân với các hạ, nhưng các hạ lại không hiểu được đạo lý làm người phải biết khoan dung độ lượng, nếu không bức người khác tới đường thì sẽ không chịu bỏ qua!”

15. Chương 15: Song Kiếm Hợp Bích.

Ở nền văn minh của thế giới hiện đại, hai bên đàm phán, kết quả xấu nhất chính là đàm phán không thành, lật bàn, sau đó đều tự chạy lấy người. Ở trong thế giới võ hiệp, nếu hai bên không đồng ý với kết quả hiện tại thì có thể động đao. Lâm Triều Anh cảm thấy cứ động một chút là động đao động kiếm thật sự là quá quá dã man, nhưng ở cái thế giới sùng bái vũ lực này, nàng cũng phải thừa nhận rằng, quả đấm của ai cứng thì người đó thắng.

Lâm Triều Anh và Âu Dương Phong không đạt được sự thống nhất về vấn đề của Vân Trúc Thanh, đánh nhau quyết định thắng thua tựa hồ là con đường duy nhất. Vì thế, không nằm ngoài dự kiến mà đánh nhau.

Lần trước, Lâm Triều Anh bị Âu Dương Phong đả thương, nhưng Âu Dương Phong cũng không chiếm được ưu việt. Bây giờ đánh nhau, Lâm Triều Anh càng thêm cẩn thận, mà Âu Dương Phong biết võ công của Lâm Triều Anh không thấp, cũng không dám khinh địch. Hai người người tới ta đi, chỉ trong chớp mắt, đã qua vài trăm chiêu.

Lâm Linh thấy Lâm Triều Anh và Âu Dương Phong so chiêu lâu như vậy, võ công phái Cổ Mộ thiên về linh hoạt, dễ dàng phòng thủ, nhưng không giỏi công kích. Hơn nữa, rắn trên Xà trượng của Âu Dương Phong linh hoạt vô cùng, phối hợp theo chiêu thức của chủ nhân một cách nhuần nhuyễn, may mắn Lâm Triều Anh dùng Kim Linh Tắc, không cần tiếp xúc gần với Âu Dương Phong.

Lâm Linh thấy Lâm Triều Anh thật lâu vẫn không thể chiếm thế thượng phong, nhượng mảy, lấy ra bình sứ bạch ngọc đặt ở lòng bàn tay. Âu Dương Phong đang đánh với Lâm Triều Anh, thấy thế, tức giận hướng kia vài tên thuộc hạ mặc áo trắng nói: “Đồ vô dụng, vô liêm sỉ, còn đứng ngốc ở đó làm cái gì? !”

Lần trước vài tên thuộc hạ đã ném qua đầu khổ do ong đốt, nghe Âu Dương Phong nhắc tới mới tỉnh táo lại, biết Lâm Linh đang muốn gọi ong mật đến trợ giúp, mấy người không nói lời nào liền tiến lên động thủ

với Lâm Linh.

Lâm Triều Anh thấy thế, trong lòng tức giận, “Các hạ đường đường là người đứng đầu Bạch Đà sơn trang, thế nhưng ra lệnh cho thuộc hạ khi dễ một tiểu cô nương?” Nói xong, Kim Linh Tác trong tay biến hóa nhanh hơn, cuốn lấy Xà trượng của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong tay cầm Xà trượng, đánh rớt Kim Linh Tác ra, hắt hủi lạnh một tiếng, nói: “Ta lúc này đang đánh với cô nương, sao mà lo lắng được thuộc hạ làm những thứ gì? Nếu bọn họ có chỗ nào làm không được tốt, sau khi trở về, tự nhiên sẽ quản giáo lại, có chỗ nào đắc tội cô nương, đến lúc đó lại hướng cô nương bồi tội.”

Đôi mắt đẹp của Lâm Triều Anh mang theo tức giận trừng hắt, bỗng nhiên, một tay kia bay ra hơn mười Ngọc Phong Châm, Âu Dương Phong nghiêng người phóng Xà Trượng ra, dùng nội lực kéo Kim Linh Tác của Lâm Triều Anh, cả người bay lên không trung, tránh né Ngọc Phong Châm. Kim Linh Tác của Lâm Triều Anh bị hắt kéo như vậy, suýt nữa rời khỏi tay mà đi.

“Cô nương, loại kỹ xảo này, dùng lại sẽ không linh nghiệm nữa.”

Lâm Triều Anh hừ lạnh, lại bắn ra loạt châm về phía hắt, “Thật không? Cho dù mất linh ta vẫn thích dùng, làm sao đây?” Nàng đánh nhau với Âu Dương Phong, Âu Dương Phong tạm thời không có biện pháp đánh bại nàng, nhưng nàng cũng không có biện pháp đánh bại Âu Dương Phong, chỉ là, trời sinh thể lực của nam nhân bất đồng với nữ nhân, nếu cứ đánh tiếp nữa nàng không thể chống cự nổi, Âu Dương Phong sẽ nhân cơ hội làm khó dễ.

Sau khi suy nghĩ, nàng phân tâm, liếc mắt nhìn Lâm Linh một cái, thấy A Linh cũng bị vài tên thuộc hạ kia cuốn lấy không thể phân thân. Nàng nhướng mày, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, đã thấy Lâm Linh vượt qua nguy hiểm, vài tia sáng lóng lánh, mấy tên thuộc hạ kia khó lòng phòng bị, đã trúng Băng Phách Ngân Châm của Lâm Linh.

Chỉ nghe Lâm Linh nói: “Các người đã trúng độc môn ám khí của phái Cổ Mộ ta, mặt trên có kịch độc, nếu các người không muốn chết thì tốt nhất đừng mù quáng vận chân khí.”

Sắc mặt vài tên thuộc hạ kia nhất thời hết xanh lại trắng, nhưng dù sao bọn hắt cũng là thuộc hạ của Âu Dương Phong, làm bạn với độc, trên người luôn có sẵn đan dược giải độc, liền ăn vào mấy viên, mặc dù cảm giác đau nhức trên người có giảm bớt, nhưng không thể hoàn toàn giải hết độc.

“Các người đừng cố gắng làm vậy, nếu tiểu thư nhà ta có việc gì, thì mệnh của các người cũng không còn lâu đâu.” Lâm Linh trừng mắt nhìn những người kia một cái, thấy Lâm Triều Anh bên kia vẫn còn đánh với Âu Dương Phong đến nổi trời đất mù mịt, cắn chặt răng, lấy một thanh kiếm trên mặt đất của thuộc hạ Âu Dương Phong đá cho Lâm Triều Anh, “Tiểu thư, tiếp kiếm!”

Nói xong, chính mình cũng rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Lúc này, Lâm Triều Anh đã bắt đầu cảm thấy thể lực chống đỡ không nổi nữa, thấy Lâm Linh gia nhập, thần kinh run lên. “A Linh, kiếm pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh, ta sử dụng kiếm pháp Toàn Chân.”

Kiểm Pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh là ngày đó do Lâm Triều Anh sáng tạo, đồng thời sử dụng kiếm pháp phái Cổ Mộ cùng kiếm pháp Toàn Chân giáo, song kiếm hợp bích. Lâm Triều Anh nhớ rõ trong Thần Điều Dương Quá - Tiểu Long Nữ hai người dùng Kiếm Pháp Ngọc Nữ Tâm Kinh đánh cho Kim Luân Pháp Vương đến hoa rơi nước chảy, hiện giờ, tu vi nội lực của nàng và Lâm Linh tuyệt đối không thể kém hơn so với hai đứa trẻ kia, áp chế Âu Dương Phong chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Âu Dương Phong vốn đang âm thầm cao hứng Lâm Triều Anh đang yếu thế, đang định chờ đợi thời cơ tốt nhất, đánh bại nàng sau đó bắt nàng giao Vân Trúc Thanh ra, ai ngờ sau khi Lâm Linh gia nhập cuộc chiến, tình huống nhất thời xoay chuyển. Hắt chưa từng thấy chiêu thức mà hai người này sử dụng, nhất thời khó có thể chống đỡ.

Lúc này, đám người Vương Trùng Dương nghe thấy tiếng đánh nhau nên vội đến, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng rất là kinh ngạc.

Vương Trùng Dương nhìn thấy Lâm Triều Anh và Lâm Linh sử dụng kiếm pháp, trong lòng khiếp sợ dị thường.

Lúc đầu Hồng Thất Công còn muốn tiến lên trợ giúp, nhưng khi thấy Lâm Triều Anh và Lâm Linh song kiếm hợp bích chiếm thế thượng phong nên từ bỏ ý định. Chỉ nghe Hồng Thất Công nói: “Ta nói này Âu Dương Độc Vật, tay người chân cũng không khỏi quá nhanh đi, nhanh như vậy liền đuổi tới núi Chung Nam. Nhưng người cần gì phải khó xử các nàng, bí tịch võ công người muốn, đang ở trong tay Vương chân nhân.”

Hoàng Dược Sư nghe vậy, hơi hơi sửng sốt. Hắn đến núi Chung Nam, thứ nhất là vì bái phỏng Vương Trùng Dương, thứ hai là muốn hỏi Vương Trùng Dương có nghe nói đến bí tịch võ công mà Âu Dương Phong vẫn truy tìm hay không.

Trong mắt Hoàng Dược Sư mang theo nghi ngờ nhìn về phía Hồng Thất Công, Hồng Thất Công đón nhận tầm mắt của hắn, nhún vai buông tay, “Ta còn chưa kịp nói cho người biết chuyện này.” Mục đích ban đầu của Hoàng Dược Sư cũng chính là vì bí tịch võ công này, đây là điều không thể nghi ngờ. Nói thật, chính bản thân Hồng Thất Công cũng cảm thấy rất hứng thú với Cửu Âm Chân Kinh, nếu Vân Trú Thanh đồng ý trong cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn, để cho người võ công đệ nhất thiên hạ bảo quản Cửu Âm Chân Kinh, Hồng Thất Công cũng sẽ không chút do dự mà đi tham gia luận kiếm.

Vương Trùng Dương vẫn chưa nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên mấy người đang đánh nhau, sau đó mày nhăn lại càng chặt, cuối cùng nghe được hắn cao giọng nói: “Âu Dương trang chủ đường xa mà đến, tất cả mọi người đều là bằng hữu, cần gì làm tổn thương hòa khí, không bằng mỗi người nhường một bước?”

Tuy rằng chiêu thức của Lâm Triều Anh và Lâm Linh tinh diệu, cũng chiếm thế thượng phong, nhưng các nàng lại không có biện pháp bắt được Âu Dương Phong.

Hồng Thất Công thấy thế, quay đầu nhìn về phía Vương Trùng Dương. Ngắc người, Hồng Thất Công vừa cười vừa nói: “Đúng vậy a, Âu Dương Độc Vật, cái người muốn đang trên người Vương chân nhân, người đi tìm hắn đòi không phải là xong rồi sao?”

Âu Dương Phong đang đánh nhau liền bị bọn họ nói như vậy, nhất thời không tập trung, cánh tay đã bị Lâm Triều Anh chém xuống một kiếm.

Lâm Triều Anh thấy trên người Âu Dương Phong có thương tích, mà đám người Vương Trùng Dương lại tới nữa, cũng biết là chuyển biến tốt nên ngừng lại, kéo Lâm Linh phi thân trở về. Khi nàng sử dụng song kiếm hợp bích liền phát hiện, bộ kiếm pháp kia giống với võ công phái Cổ Mộ, trông thì đẹp mắt nhưng lại không dùng được, có thể đánh cho Âu Dương Phong đến hoa rơi nước chảy, nhưng không có lực sát thương gì. Cũng là vì, ban đầu khi Lâm Triều Anh sáng tạo bộ kiếm pháp kia là muốn chiêm ngưỡng cảnh tượng hoa rơi dưới ánh trăng, vô cùng tốt đẹp, ảm áp cùng ý trung nhân, thì tất nhiên sẽ không sáng tạo ra một bộ kiếm pháp đặng đặng sát khí rồi.

Lâm Linh thấy Vương Trùng Dương, sắc mặt lại không mấy hoà nhã.

“A Linh, trên người có thương tích không?” Lâm Triều Anh hỏi.

“Tiểu thư, em không sao.” Lâm Linh trả lời.

Ngược lại Hồng Thất Công thấy trán Lâm Triều Anh có một lớp mồ hôi mỏng, tóc mây toán loạn, nhin không được nói: “Nàng còn lo lắng cho người khác, nội thương trên người của nàng vừa mới khỏi, bây giờ cảm giác như thế nào?”

Vương Trùng Dương nghe thấy Hồng Thất Công nói như vậy, hai con người đen kia cũng nhin không được nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh không chú ý tới ánh mắt của Vương Trùng Dương, hai mắt nàng lóe sáng, cười đến có vẻ hơi khoa trương, nói với Hồng Thất Công: “Ta đã sớm nói đó là việc nhỏ mà, người lại không tin. Người vừa rồi có nhìn thấy ta bị thương sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần đắc chí, nhìn ra được tâm tình nàng có chút sung sướng.

Nói xong, Lâm Triều Anh lại quay đầu nhìn về phía Lâm Linh, hỏi: “Vân quần sự đâu?” Nàng và A Linh vì cái mạng nhỏ của hần nên đánh nhau với Âu Dương Phong đến chết đi sống lại, nhưng hiện giờ, ngay cả bóng dáng của Vân Trúc Thanh cũng chưa nhìn thấy, này rất không công bằng.

Lâm Linh nghe vậy, “A” một tiếng, “Vừa rồi Vân quần sự nghe được Âu Dương Phong đến đây, sống chết đòi đi ra, em lo lắng hần đi ra sẽ bị Âu Dương Phong bắt đi, cho nên nhốt hần vào cơ quan trong Cổ Mộ rồi!” Nói xong, xoay người chạy đi, nàng phải chạy nhanh thả Vân quần ra, miễn cho cho hần sẽ bị buồn mà chết.

Lâm Triều Anh không nói gì, nhìn theo bóng dáng Lâm Linh, gần đây A Linh của nàng giống như thực quan tâm Vân quần sự. Không rõ là lý do gì, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác ‘con gái lớn không cần cha mẹ’, thật sự là khiến người ta xót xa. Nhưng xót xa cũng chỉ là xót xa, chuyện trước mắt nên phiền não vẫn phải tiếp tục phiền não. Nàng xoay người, nhìn Âu Dương Phong đứng cách bọn họ mấy thước, nói: “Âu Dương trang chủ, người cũng nghe được lời của Hồng bang chủ đấy, hiện giờ Cửu Âm Chân Kinh đã không ở trên người Vân Trúc Thanh, cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, người tìm Cửu Âm Chân Kinh, vẫn là trực tiếp đi tìm Vương chân nhân thì tốt hơn.”

Mọi người: “.”

Âu Dương Phong che vết thương ở cánh tay, hai mắt sắc bén kia nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh đón nhận tầm mắt của hần, trên mặt mang theo vài phần chế nhạo, nói: “Âu Dương trang chủ nơi nào cũng có người sao? Có thể ở trong vòng mấy ngày ngắn ngủn mà đuổi đến, lại còn dám khiêu chiến với ta, tất nhiên là không sợ Vương chân nhân. Hơn nữa đã qua nhiều ngày sợ rằng các hạ cũng đã sớm bày ra không ít cơ sở ngầm, cái gọi là ‘đi qua tất lưu lại dấu vết’, tại sao Vân Trúc Thanh lại có Cửu Âm Chân Kinh chắc các hạ cũng đã biết rõ ràng, hoặc thật hoặc giả trong lòng người sớm có định đoạt. Mà lúc này, trên người Vân Trúc Thanh đến tận cùng còn có .. Cửu Âm Chân Kinh hay không, lấy khả năng của Âu Dương trang chủ, người chỉ cần thận quan sát không phải là có thể biết được sao?”

Âu Dương Phong mím môi, đang định nói. Lại nghe Vương Trùng Dương trầm giọng nói: “Âu Dương trang chủ, lời nói của Lâm cô nương và Hồng bang chủ đều không phải giả, Cửu Âm Chân Kinh trên người Vân Trúc Thanh đã tạm thời giao cho ta bảo quản. Ta đang bàn bạc sau này giao Cửu Âm Chân Kinh cho người nào bảo quản.”

Âu Dương Phong sững sốt, nhìn về phía Vương Trùng Dương. Cho dù hần ở Tây Vực xa xôi, cũng biết khả năng của Vương Trùng Dương, người này là Nhất Đại Tông Sư, sẽ không sử dụng mưu mẹo với hần. Tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng hần lại hừ lạnh một tiếng, nói: ” Cửu Âm Chân Kinh ở trên người của người, ai có thể đảm bảo người sẽ không tự mình luyện trước tiên?”

Hồng Thất Công nghe vậy, cười nhạo một tiếng, “Người cho rằng đạo đức của mọi người đều giống như người sao?”

Vương Trùng Dương cũng mỉm cười, nói: “Người xuất gia không nói dối, mặc dù Cửu Âm Chân Kinh ở trên tay ta, nhưng ta chưa bao giờ lật xem, Âu Dương trang chủ cứ yên tâm đi.”

16. Chương 16: Tâm Gợn Sóng.

Nếu Vương Trùng Dương đã nói Cửu Âm Chân Kinh không ở trên người Vân Trúc Thanh, Âu Dương Phong tin cũng được, không tin cũng thế, cũng chỉ có thể lựa chọn án binh bất động. Dù sao, nếu hần không tin, cũng không còn cách nào khác. Bởi vì, nếu hần cố tình bắt Lâm Triều Anh giao Vân Trúc Thanh ra, phải đối mặt cũng không chỉ là Lâm Triều Anh, không nói đến Hoàng Dược Sư có quan tâm đến việc này hay không, ít nhất hai người Vương Trùng Dương cùng Hồng Thất Công này tất nhiên sẽ đối đầu với hần. Tuy rằng hần nhất định phải có được Cửu Âm Chân Kinh, có ý tưởng gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, nhưng tóm lại cũng phải giết được mới nói, cũng không thể tự lấy tính mạng của mình mà dâng lên.

Nhưng nếu cứ bỏ chạy một cách thất bại như vậy, Âu Dương Phong lại không cam lòng. “Lòng người khó dò, có lẽ hôm nay, ta yên tâm với các hạ, nhưng ai biết được ngày sau, lòng người có sinh biến hay không, có khi không biết đâu tự dưng Cửu Âm Chân Kinh lại trở thành võ công của Toàn Chân giáo thì sao.”

Vương Trùng Dương nghe vậy, cũng không thấy tức giận, vẻ mặt tĩnh, ngữ điệu trầm ổn: “Âu Dương trang chủ cứ yên tâm đi, Vương Trùng Dương Toàn Chân giáo nói là làm, không nói đến hiện giờ ta chỉ tạm thời giúp Vân huynh đệ bảo quản Cửu Âm Chân Kinh, cho dù là ngày khác, hẳn quyết định cho ta toàn quyền xử lý, ta cũng sẽ không cho đệ tử trong giáo tập luyện Cửu Âm Chân Kinh.”

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, không biết là vô tình hay cố ý đáp lời: “Dù là Vương chân nhân tu luyện võ công trong Cửu Âm Chân Kinh thì như thế nào? Đức hạnh của Vương chân nhân có một không hai trong thiên hạ, lại là người hữu duyên do Vân Trúc Thanh lựa chọn, trái lại Âu Dương trang chủ, người ta không muốn cho người, người lại cướp, dùng đủ các loại thủ đoạn. Như vậy so sánh với nhau, kẻ ngốc cũng biết nên chọn ai. Nếu người nhìn không thuận, vậy trực tiếp cướp lại là được, loại chuyện này Âu Dương trang chủ làm rất thuận tay mà.”

Âu Dương Phong nghe vậy, nhất thời tức giận, “Người.”

Hồng Thất Công nhìn Lâm Triều Anh một cái, Âu Dương Phong là một kẻ hiếu thắng, Lâm Triều Anh nói lời này, quả nhiên là giúp Vương Trùng Dương có thêm một kẻ địch mạnh!

Lâm Triều Anh mỉm cười, vô tội chớp mắt, “Ta như thế nào?”

Nam nhân tốt không chấp nữ nhân, hẳn đường đường là trang chủ Bạch Đà sơn trang Tây Vực, khi nào thì lưu lạc đến nỗi cãi nhau với một cô nương rồi? Nghĩ như vậy, Âu Dương Phong quyết định không nhìn Lâm Triều Anh, tay áo màu trắng vung lên, sau ôm quyền về phía Vương Trùng Dương, hỏi: “Không biết Vương chân nhân định xử trí Cửu Âm Chân Kinh như thế nào?”

“Tại hạ và Hồng bang chủ đang bàn bạc mới các anh hùng thiên hạ đến luận kiếm ở Hoa Sơn, luận kiếm hai mươi năm tổ chức một lần, người có võ công đệ nhất thiên hạ, sẽ có Cửu Âm Chân Kinh. Nếu Vân huynh đệ đồng ý biện pháp xử lý này, ta sẽ mau chóng phát thiệp mời.”

“Luận kiếm ở Hoa Sơn?” Ánh mắt Âu Dương Phong có chút hoài nghi. Hắn không tin Vương Trùng Dương không muốn có được Cửu Âm Chân Kinh, cứ như vậy mà đưa ra trong luận kiếm ở Hoa Sơn, chẳng lẽ Vương Trùng Dương cho rằng bản thân hắn sẽ thắng là điều không thể nghi ngờ?

Vương Trùng Dương gật đầu, nói: “Đúng vậy.” Tuy rằng khi đó Lâm Triều Anh đã nói Cửu Âm Chân Kinh là tai họa của võ lâm, có người đệ nhất thiên hạ bảo quản thì như thế nào? Hai mươi năm sau, có lẽ cũng chưa tới hai mươi năm, trong chốn võ lâm tất nhiên lại bởi vì tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh mà dậy lên một trận gió tanh mưa máu, còn không bằng đốt đi cho rồi. Khi đó nghe Lâm Triều Anh nói, hắn cũng cảm thấy cũng có lý, nhưng mà đối với người tập võ, phần lớn đều đã si mê thành tính, cho dù Cửu Âm Chân Kinh thật sự hóa thành tro bụi, cũng không thể bình ổn lại phong ba mà nó mang đến. Hơn nữa tuyệt học thiên hạ như vậy, là tâm huyết cả đời của một bậc tiền bối, đốt đi chẳng lẽ không đáng tiếc?

Âu Dương Phong nghe vậy, hơi trầm ngâm một chút, lại nói thêm: “Ta đây liền tạm thời ở lại núi Chung Nam sơn, đợi tin lành từ Vương chân nhân.” Ngụ ý, là hắn tin lời nói của Vương Trùng Dương.

Âu Dương Phong rời đi, đám người Hồng Thất Công dừng ánh mắt ở trên người Lâm Triều Anh, trong ánh mắt mang theo vài phần đánh giá. Nhất là Vương Trùng Dương, vừa rồi hắn thấy được nàng song kiếm hợp bích cùng Lâm Linh, kiếm pháp Lâm Linh sử dụng, mỗi một chiêu thức đều khắc chế kiếm pháp Toàn Chân giáo, nếu không phải các nàng song kiếm hợp bích, hẳn sẽ cảm thấy Lâm Triều Anh hận hắn đến vậy, nên sáng chế kiếm pháp đều chọn nhược điểm của kiếm pháp Toàn Chân giáo, như vậy cho dù ngày sau đối địch với người của Toàn Chân giáo, sẽ đưa người của Toàn Chân giáo vào chỗ chết. Nhưng hắn lại thấy được các nàng song kiếm hợp bích, mỗi một chiêu thức, tách ra là khắc chế kiếm pháp Toàn Chân, nhưng khi xác nhập lại là bổ sung lẫn nhau, bổ sung chỗ thiếu hụt của kiếm pháp Toàn Chân.

Lâm Triều Anh đối diện với ánh mắt của bọn họ, rất hào phóng đứng yên tại chỗ, sau đó cặp mắt sáng kia nhìn trở lại, “Các người nhìn ta như vậy để làm cái gì?”

Mấy người trầm mặc, cuối cùng vẫn là Hồng Thất Công nói trước tiên.

“A Anh, Âu Dương Phong không phải là người có thể dễ dàng tha cho người khác, nàng không cần luôn chọc hấn tức giận.” Quan trọng nhất là, cả người Âu Dương Phong đều là độc, rất khó phòng bị. Hồng Thất Công rất ngạc nhiên đối với việc Lâm Triều Anh và Lâm Linh song kiếm hợp bích, hẳn quen biết Lâm Triều Anh lâu như vậy, vẫn không biết nàng cư nhiên còn có màn biểu diễn này, song kiếm hợp bích với Lâm Linh. Nhưng hẳn cũng hiểu được, lúc này không phải là lúc để hỏi vấn đề này.

“Nếu hẳn không đến trêu chọc ta, làm sao ta lại trêu chọc hẳn?”. Ngừng chút, nàng còn nói thêm: “Nếu các người muốn tìm Vân Trúc Thanh, đợi ta kêu A Linh dẫn hẳn đi ra. Đây là địa bàn của phái Cổ Mộ ta, phái Cổ Mộ có quy tắc, không thể để cho nam tử tùy tiện ra vào, các người nên đứng ở chỗ này thì tốt hơn.”

Hồng Thất Công trở mặt, “Từ khi nào thì phái Cổ Mộ có thêm cái quy củ này?” Rõ ràng là không có! Hẳn và Vân Trúc Thanh không phải còn ở trong Cổ Mộ một đêm tối qua sao? !

“Ngay bây giờ!” Lâm Triều Anh nói xong, xoay người bước đi.

Nữ tử kia, thân hình thon dài, quần đỏ hơi bó lại. Gió núi thổi tới, tay áo bay bay, tóc đen phân tán xuống dưới theo gió bay lên, nhìn bóng dáng của nàng như vậy, trong lòng tự dưng sinh ra một loại cảm giác thật mềm mại.

Hồng Thất Công nhìn bóng dáng màu đỏ của nàng nhanh chóng biến mất, không nói gì. Không biết có phải là ảo giác hay không, hẳn cảm thấy được, từ sau khi Lâm Triều Anh trở về núi Chung Nam, vui buồn thất thường.

Vương Trùng Dương nói: “Hồng bang chủ, Hoàng đảo chủ, nếu không chê, tối nay liền ở lại Toàn Chân giáo được không? Đợi Vân huynh đệ lại đây, cùng thưởng lượng về Cửu Âm Chân Kinh.”

Hoàng Dược Sư hơi vuốt cằm, nói: “Một khi đã như vậy, vậy liền quấy rầy Vương chân nhân rồi.”

Ánh mắt của đám người Vương Trùng Dương, không phải Lâm Triều Anh không cảm giác được, nhưng cảm giác được thì như thế nào? Giống như có vài chuyện, người bên ngoài nhìn thấy, người khác không nói, người việc gì phải nói rõ ra? Nàng và Lâm Linh cùng song kiếm hợp bích, đám người Hoàng Dược Sư nhất định có thể nhìn ra chút manh mối, về phần Vương Trùng Dương, vậy lại càng không phải nói. Nhưng nàng cũng rất vui vẻ để cho hẳn hiểu lầm, hẳn càng hiểu lầm, trong lòng lại càng bất an, áy náy, như vậy càng khiến nàng vui vẻ.

Trở về Cổ Mộ, thấy Vân Trúc Thanh một thân áo xanh cùng Lâm Linh chờ ở lối vào, nhìn thấy nàng, tiến lên gọi: “Tiểu thư.”

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hẳn, hỏi: “Chuyện luận kiếm ở Hoa Sơn, A Linh đã nói cho người chưa?”

Vân Trúc Thanh gật đầu.

“Bất luận người quyết định như thế nào, ta cũng sẽ không can thiệp. Vân quân sự, lúc này Âu Dương Phong - Tây Vực, Hoàng Dược Sư - đảo chủ đảo Đào Hoa đều đến núi Chung Nam, trên giang hồ rất nhanh sẽ bởi vì Cửu Âm Chân Kinh mà dậy lên phong ba, rốt cuộc muốn xử trí Cửu Âm Chân Kinh như thế nào, người vẫn nên mau chóng thưởng lượng với đám người Vương Trùng Dương cho tốt đi.”

“Tuy rằng luận kiếm ở Hoa Sơn có nằm ngoài suy nghĩ của thuộc hạ, nhưng thuộc hạ sẽ suy nghĩ kỹ càng. Mấy ngày nay, đã đem lại nhiều phiền toái cho tiểu thư.”

Lâm Triều Anh tức giận nói: “Người biết là tốt rồi, cho nên nhanh giải quyền đi, ta không cần một người quân sự luôn bị người ta đuổi giết đâu.”

Vân Trúc Thanh mỉm cười, hai tay ôm quyền hành lễ với nàng, “Đa tạ tiểu thư.” Nàng quả thật nói năng chua ngoa với người bên cạnh, nhưng tâm lại mềm như đậu hũ, điều này hẳn vẫn luôn hiểu được.

Lâm Triều Anh nhíu nhíu mày, xua tay nói: “Người có việc muốn đi Toàn Chân giáo, cứ đi là được”

Vân Trúc Thanh lại cười, sau đó rời khỏi Cổ Mộ.

Lâm Linh đi đến bên người Lâm Triều Anh, “Tiểu thư, Vân quân sự đã đồng ý giải quyết ở cuộc Luận kiếm Hoa Sơn sao?”

“Chắc là sẽ đồng ý” Nếu hần không đồng ý, thì Ngũ Tuyệt của Trung Nguyên từ đâu ra?

“Tiểu thư, người có đi không?” Lâm Linh nhìn về phía Lâm Triều Anh, trong cặp mắt to kia tràn ngập hưng phấn.

Lâm Triều Anh sững sốt, hỏi: “Tại sao ta lại phải đi?”

“Không phải ngày thường tiểu thư đều thích náo nhiệt sao? Hơn nữa võ công của tiểu thư tốt như vậy, có thể đi tranh cái danh hào!”

“Nếu không cẩn thận bị người đánh chết thì làm sao bây giờ?”

“ Làm sao có thể? !”

“Dao kiếm không có mắt, vì cái gì lại không thể chứ? Hơn nữa danh hào không thể ăn được, ta cần nó để làm cái gì?”

Người sợ nổi danh heo sợ mập, nàng rất có tin tưởng với bản thân, cảm thấy nếu nàng đi Hoa Sơn luận kiếm, tranh một cái Lục Tuyệt thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng vấn đề là tranh danh hào Lục Tuyệt thì có ý nghĩa gì sao? ! Nếu thực sự có nguy hiểm, mất nhiều hơn được, nàng không đi.

Đối với cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn, Vân Trúc Thanh cũng không ý kiến. Lâm Triều Anh từng nói qua, Cửu Âm Chân Kinh được bảo tồn ở Vân gia nhiều năm như vậy, con cháu Vân gia lại không được tu luyện, lại để người ta biết được trên người bọn họ có bí tịch võ công như thế, còn đưa tới họa sát thân, với hần mà nói, không phải là chuyện may mắn gì. Hơn nữa đến thế hệ này của Vân gia cũng chỉ còn lại có một mình hần, cái gọi là người hữu duyên, cũng là do hần quyết định. Hần cảm thấy Vương Trùng Dương là người hữu duyên, Cửu Âm Chân Kinh lại giao cho Vương Trùng Dương rồi, như vậy lúc này chủ nhân Cửu Âm Chân Kinh là Vương Trùng Dương, phải xử trí như thế nào, toàn bộ do Vương Trùng Dương định đoạt.

Vương Trùng Dương thấy Vân Trúc Thanh có ý tứ như thế, đã phân phó đệ tử môn hạ chuẩn bị phát thiệp anh hùng , thông báo cho các nhân sĩ võ lâm đến Hoa Sơn luận kiếm.

Đêm lạnh như nước, ban đêm núi Chung Nam cực im ắng, bốn phía đều là tiếng côn trùng kêu vang. Một mình Vương Trùng Dương đứng ở phía trên Chủ Điện của Toàn Chân giáo, nhìn vầng trăng trên bầu trời. Bề ngoài hần nhìn như bình tĩnh, nhưng trong nội tâm lại không bình tĩnh chút nào. Từ lúc nhìn thấy Lâm Triều Anh và Lâm Linh song kiếm hợp bích, nội tâm của hần khiếp sợ vẫn chưa từng giảm bớt.

Ở trong lòng hần, giữa nam và nữ chỉ là tình yêu nhỏ nhặt, trong lòng hần quả thật có yêu thích Lâm Triều Anh, nhưng cái loại yêu này lại không thắng được chí hướng cùng tâm nguyện của hần. Hần cố ý xuất gia, ngăn cách khỏi ràng buộc của thế tục, chuyên tâm tu đạo. Nhưng sau khi hần xuất gia, Lâm Triều Anh đuổi theo, cố ý ở tại Phía tây núi Chung Nam, cũng sử dụng kế sách để hần nhượng lại Cổ Mộ. Ngày đó, lúc nàng vào ở trong Cổ Mộ, cũng là lúc khôn mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Ngày đó ta và người ước định phải làm bạn đến già, hiện giờ người ở phía Đông núi Chung Nam, ta ở phía Tây, coi như là hoàn thành ước định ngày đó.”

Nàng ở Cổ Mộ vài năm, chỉ ru rú ở trong nhà, áy náy trong lòng hần không thể buông xuống, sau đó lại thấy nàng mang theo Lâm Linh xuống núi, nghĩ đến nàng đã buông tay. Ai ngờ hôm nay, nàng song kiếm hợp bích cùng Lâm Linh, mắt thấy chiêu thức này không hề có sát khí, hoàn toàn là vì hỗ trợ chiêu thức của đối phương, hần kinh ngạc phát hiện, hóa ra chấp nhất trong lòng Lâm Triều Anh, so với trong tưởng tượng của hần càng sâu hơn.

Suy nghĩ xong, cảm giác bất đắc dĩ hồi lâu chưa từng xuất hiện trong lòng hần lại dâng lên. Trên mặt hần nhìn không được cười khổ, nếu Lâm Triều Anh luôn luôn ru rú ở trong Cổ Mộ, tim của hần ngược lại sẽ không bất ổn giống như giờ phút này vậy. Lại nhớ đến mấy năm trước, tính tình nàng bỗng nhiên thay đổi rất nhiều, trở nên tùy tâm, tùy ý, có đôi khi không chút nào che dấu ý tưởng của nàng, cũng không suy nghĩ một chút xem lời nói và việc làm của bản thân sẽ tạo lên sóng gió trong lòng người khác như thế nào. Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới, mặc dù là trong lòng hần nổi lên sóng gió, thì có làm sao chứ?

17. Chương 17: Thay Đổi Bất Ngờ.

Trong lúc tâm tư của Vương Trùng Dương đang phập phồng, thì Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư và Vân Trúc Thanh ngồi uống rượu trong đình cách Cổ Mộ không xa.

Hồng Thất Công ôm bầu rượu, nhìn về phía Vân Trúc Thanh đang ngồi với tư thế thả lỏng, hỏi: “Vân huynh đệ, ta có một vấn đề, tò mò đã lâu rồi.”

Vân Trúc Thanh cười hỏi lại: “Hồng bang chủ có phải muốn hỏi ta, vì sao người hữu duyên không phải là tiểu thư?”

Hồng Thất Công nói: “Người ngày đó lựa chọn nàng làm chỗ che chở, tự nhiên cũng là có chút thưởng thức đối với nàng, hơn nữa người làm việc ở dưới trướng của nàng đã nhiều năm, vẫn không hiểu được tính tình của nàng hay sao? Vì sao nàng không phải là người hữu duyên?”

Đối với vấn đề này, kỳ thật Hoàng Dược Sư cũng tò mò như Hồng Thất Công. Cho nên ánh mắt của hắn cũng dừng ở trên người Vân Trúc Thanh.

Vân Trúc Thanh mỉm cười, nói: “Thân là một nữ tử, giống như tiểu thư nhà ta vậy, đã là thiên hạ hiếm có. Ta rất thưởng thức cũng như bội phục nàng, nhưng tiểu thư. . . .” Lời nói của hắn bỗng nhiên ngừng lại, sau đó hàm súc nói: “Tiểu thư không si mê võ học.” Lâm Triều Anh có một thân võ công giỏi, tu vi khinh công cũng là hiếm có trong thiên hạ, nhưng nàng không thích cái gọi là võ công này nọ, ngày thường ngẫu nhiên sẽ luyện công, nhưng luyện tập không chăm chỉ. Người như vậy sẽ không có ý chí phấn đấu ở trên phương diện võ học, nói thật, Vân Trúc Thanh cũng rất ngạc nhiên ngày trước, Lâm Triều Anh đã làm sao để luyện được một thân công phu tốt như thế. Hơn nữa, điều mấu chốt nhất là, nếu Lâm Triều Anh có được Cửu Âm Chân Kinh, cũng sẽ không giống như Vương Trùng Dương vậy, không muốn hủy nó, nếu là Lâm Triều Anh, nàng có lẽ là thật sự sẽ đốt Cửu Âm Chân Kinh. Nếu như có thể đốt, tổ tiên Vân gia cũng sẽ không cần hao hết tâm tư lưu truyền Cửu Âm Chân Kinh xuống dưới.

Hồng Thất Công gằn ra.

Hoàng Dược Sư vẫn luôn tiếc chữ như tiếc vàng, lúc này, cuối cùng cũng mở miệng vàng, hắn nói: “Tiểu thư nhà ngươi thích tận hưởng lạc thú trước mắt.” Theo như nàng nói ‘Luyện võ vì tự bảo vệ mình, đánh đàn là vì hưởng lạc’ lời này liền khái quát được hết.

Tiểu thư nhà mình bị người ta nói như vậy, thân là thuộc hạ cũng không quá mức vẻ vang. Nhưng Vân Trúc Thanh cũng không để ý, mỉm cười nói: “Tiểu thư thích những ngày yên bình, không thích trải qua cuộc sống ở trên giang hồ.”

Đối với chuyện Lâm Triều Anh nói không thích lăn lộn ở trên giang hồ này, Hồng Thất Công cũng có cùng nhận thức. Lâm Triều Anh có một thân võ công rất tốt, nhưng người trên giang hồ hiểu được nàng lại càng ít, điều này có quan hệ rất lớn tới việc nàng không thích lăn lộn trong giang hồ. Nhưng là đối với câu trước, hắn bảo trì thái độ trông mong.

Hoàng Dược Sư nói một câu trúng ngay vấn đề: “Nhưng với tính tình của nàng, đại khái khiến nàng vô duyên với những ngày yên bình.” Bộ dạng xinh đẹp, lại có sức mạnh, mấu chốt nhất chính là làm việc không hề khiếm tốn, tính tình phô trương. Nàng yêu thích những ngày yên bình là một chuyện, còn ngày yên bình có thích nàng hay không lại là một chuyện khác.

Hồng Thất Công nghe vậy, nở nụ cười ha ha, tay vỗ bả vai Hoàng Dược Sư, nói: “Hoàng Dược Sư, người nói cực kỳ đúng. Sở dĩ lúc trước ta có thể quen biết A Anh, cũng là bởi vì nàng trở thành Lão Đại của những tên côn đồ đường phố ở thành Dương Châu, nàng đắc tội đầu sỏ của bọn họ, nên những kẻ đó muốn đi tìm nàng quấy rối. Ta thấy tình trạng đó, nghĩ xem đến tột cùng là một cô nương như thế nào, cư nhiên tùy ý làm bậy như vậy, liền tiến đến xem náo nhiệt. Cơ duyên xảo hợp, liền quen biết với nàng. Từ lúc làm bằng hữu với nàng, cho tới bây giờ sẽ không cảm thấy buồn chán, cuộc sống của nàng đều rất náo nhiệt!”

Vân Trúc Thanh nghe vậy, cũng nhin không được cong môi mỉm cười. Lâm Triều Anh thích những ngày an tĩnh, nhưng cuộc sống của nàng quả thật giống như Hồng Thất Công nói vậy, cũng không bình ổn, luôn cực kỳ náo nhiệt, bởi vì chính bản thân nàng là một người rất biết dày vò người khác.

Lâm Triều Anh cảm thấy mình rất xui xẻo, quả thực là xui xẻo kéo về đến tận nhà. Nàng vốn nghĩ đến chỉ cần định ra Hoa Sơn luận kiếm thì nàng sẽ không có chuyện gì, dù sao nàng cũng đã quyết định sẽ không tiếp tay làm việc xấu, bởi vì nàng lo lắng khi tiếp tay làm việc xấu sẽ không cẩn thận có ngày bị bắt, khiến nàng không còn mạng nhỏ này nữa.

Nhưng bây giờ, cho dù nàng không tiếp tay làm việc xấu, mạng nhỏ của nàng cũng có thể bị nguy hiểm bất cứ lúc nào.

“Tiểu thư!” Lâm Linh chep miệng, hơi nước đảo quanh ở trong mắt, nhìn sắc mặt Lâm Triều Anh tái nhợt đến không tin được, môi màu tím đen.

Lâm Triều Anh cảm thấy trên người đau đến hoảng sợ, nàng nhìn Lâm Linh, dằn dò nói: “Em đừng vội, trước tiên đi tìm đám người Thất huynh tới đây.” Tốt nhất là Hoàng Dược Sư có ở đó, nàng nhớ rõ Hoàng Dược Sư tinh thông y thuật.

“Em đi rồi chỉ còn lại một mình tiểu thư, tiểu thư làm sao bây giờ?” Lâm Linh áp chế nước mắt đang sắp rơi xuống, đỡ Lâm Triều Anh, sau đó cặp mắt to kia hung hăng trừng về phía Âu Dương Phong.

Đối mặt với ánh mắt khiển trách của Lâm Linh, Âu Dương Phong lại chẳng có nửa điểm áy náy, “Người trông ta làm cái gì? Nàng là vì người mới bị thương, ta cũng không mời người đến Xà trượng của ta!”

“Giải được đâu!”

Âu Dương Phong lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ ném cho Lâm Triều Anh, nói: “Đây là quái xà do ta tỉ mỉ bồi dưỡng ra, không có giải được. Nhưng mà ta có Giải Độc Đan ở đây, mặc dù không thể giải hết toàn bộ, nhưng có thể tạm thời bảo vệ tính mệnh của người, có ăn hay không tùy người.” Hắn rất muốn xử lý sạch chủ tớ Lâm Triều Anh, nhưng nơi này là núi Chung Nam, nếu hắn động thủ, Hồng Thất Công và Vương Trùng Dương có giao tình với Lâm Triều Anh nên sẽ ra mặt, hắn chưa bao giờ làm chuyện không có lợi đối với mình.

Lâm Triều Anh tiếp nhận Giải Độc Đan, ăn xong một viên, hướng Lâm Linh nói: “A Linh nếu em không đi tìm Thất huynh, ta cũng chỉ có thể chờ chết, còn không mau đi.”

Lâm Linh nghe vậy, lau vội nước mắt, vừa hung ác trừng mắt nhìn Âu Dương Phong một cái, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Âu Dương Phong nhìn Lâm Triều Anh ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong mắt không khỏi có chút kinh ngạc: “Cô nương không sợ chết?” Hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn như vậy, biết rõ gặp nguy hiểm, còn muốn ở lại đây.

Âu Dương Phong tạm thời dừng chân ở núi Chung Nam, chờ Vương Trùng Dương bọn họ định ngày luận kiếm ở Hoa Sơn tốt thì liền rời đi. Ai ngờ trong lúc vô ý nhìn thấy Lâm Linh một mình ở trong rừng cây tìm nấm, hắn nhớ tới uy lực lúc Lâm Triều Anh cùng Lâm Linh hai người song kiếm hợp bích, lúc này thấy Lâm Linh đi một mình, liền nghĩ nhân cơ hội xử lý tiểu nha đầu kia luôn, để tránh cho sau này nàng và Lâm Triều Anh song kiếm hợp bích tạo thành một cái tai họa ngầm cho hắn.

Âu Dương Phong đang định động thủ, ai ngờ, Lâm Linh kia lại phát hiện không ổn, thấy bộ dạng sát khí của Âu Dương Phong, sợ hãi kêu ra tiếng, liền kinh động Lâm Triều Anh. Âu Dương Phong vừa thấy Lâm Triều Anh, liền thu lại sát ý. Nhưng Lâm Linh nhìn thấy Xà trượng của Âu Dương Phong, cảm thấy hai con rắn nhỏ màu bạc uốn éo ở trên đó thật chướng mắt, lại nhớ tới khi Lâm Triều Anh đánh nhau với Âu Dương Phong, suýt nữa thì bị kia hai cái con rắn nhỏ cắn bị thương, liền thừa dịp Âu Dương Phong không chú ý, bắn Băng Phách Ngân Châm trong tay ra. Âu Dương Phong là người thế nào, nếu dễ dàng để kẻ khác ám toán, hắn vẫn còn là Âu Dương Phong sao?

Âu Dương Phong thấy Lâm Linh ra tay, không chút khách khí chần Băng Phách Ngân Châm trở về, Xà trượng cũng không lưu tình chút nào đánh lại. Hắn đang lo không có lý do chính đáng để dạy dỗ tiểu nha đầu này, hiện giờ, chính nàng động thủ trước, thật đúng lúc!

Lúc ấy Lâm Triều Anh thấy Xà trượng đánh thẳng đến trước mặt Lâm Linh, mà thủ pháp của Âu Dương Phong nhanh chóng vô cùng, Kim Linh Tắc không kịp đánh ra, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể một tay đẩy Lâm Linh ra, một tay ngăn cản Xà trượng, nhưng vô ý lại bị con quái xà kia cắn bị thương.

Lâm Triều Anh dựa lưng vào thân cây ở phía sau, chịu đựng đau đớn trên người, nhắm hai mắt lại hỏi: “Người có sợ chết không?” Là ai nói, cái chết giống như một bữa tiệc kết thúc vội vã, ta và người cuối cùng cũng đến nơi hẹn thề? Cho dù biết cái chết là kết quả cuối cùng của mỗi người, nhưng nàng cũng không phải là không sợ chết, chính là hiện giờ không kịp sợ hãi nữa rồi.

Âu Dương Phong đánh giá nàng, nói: “Ta không sợ chết, nhưng không ai lại muốn chết cả.”

Lâm Triều Anh không đáp lại, đây không phải là vô nghĩa sao? Chẳng lẽ sẽ có ai muốn chết sao?

Âu Dương Phong thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng trên mặt không có biểu tình luống cuống gì, không khỏi có chút kinh ngạc. Nếu như là người bình thường khi biết tánh mạng mình khó có thể giữ được, dù là anh hùng kiên cường như sắt thép, cũng không tránh được mà kinh hoảng luống cuống, thậm chí cũng có không ít những người sẽ đau đớn, khóc thành tiếng. Nhưng loại phản ứng này của nàng, cực kỳ là hiếm thấy. Hơn nữa người trúng độc con quái xà kia, trên người đau đớn khó nhịn, đừng nói là một cô nương yếu đuối như nàng, mà ngay cả là một đại nam nhân, cũng có lúc không nhịn được mà phải lăn lộn trên mặt đất.

Âu Dương Phong là người xấu, nhưng cũng là một kẻ xấu thẳng thắn, cũng không chút nào che giấu dã tâm của hắn. Mặc dù lúc này, Lâm Triều Anh trên người trúng độc quái xà, nàng cũng phải thừa nhận rằng, Âu Dương Phong người nọ là người xấu rất có phẩm cách. Không nghe được âm thanh Âu Dương Phong rời đi, Lâm Triều Anh nghi ngờ, sau đó mở hai mắt ra nhìn về phía hắn, vừa vặn đối diện với cặp con ngươi đen kìa của hắn mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Nàng nhíu mày lại, “Vì sao ngươi còn không đi?” Sắc mặt tái nhợt, âm thanh suy yếu, cả người nàng có vẻ vô cùng yếu đuối, so sánh với thần sắc phô trương lúc nàng nói chuyện, quả thực khác biệt một trời một vực.

Âu Dương Phong cũng thực thẳng thắn: “Trên người cô nương thân trúng độc quái xà của ta, sau khi ta rời đi nếu ngươi có cái gì ngoài ý muốn, lỡ tiểu nha đầu nhà ngươi nói bậy là ta làm hại ngươi, ta đây chẳng phải là lưng đeo tội sát hại cô nương sao?” Đến lúc đó đám người Hồng Thất Công có giao tình với nàng lại có thể không tìm hắn gây phiền toái sao? Hắn đương nhiên phải đợi bọn Hồng Thất Công đến đây chứng minh hắn trong sạch, Cái Bang là bang phái lớn nhất thiên hạ, Toàn Chân giáo là giáo phái có danh tiếng trong thiên hạ, nếu sau này hai giáo phái này cũng liên kết đánh Bạch Đà sơn trang của hắn, vậy cũng không phải là chuyện tốt!

Nếu không phải lúc này tình huống bản thân rất không lạc quan, Lâm Triều Anh sẽ cảm thấy khi nghe được lời nói của Âu Dương Phong khẳng định sẽ nhịn không được mà cười to. Nàng không có sức lực nói: “Lòng của ngươi thật sự là vừa xấu xa lại vừa xảo hoạt.”

Âu Dương Phong đứng cách nàng không xa, “Hừ” lạnh một tiếng. Hắn chỉ cần trước khi đám người Hồng Thất Công đến bảo trụ mạng nhỏ của Lâm Triều Anh là đủ rồi, về phần sau đó, tánh mạng của nàng như thế nào, kỳ thật chẳng có quan hệ gì với hắn. Quan trọng là đám người Hồng Thất Công hiểu được sự tình từ đầu đến cuối, sẽ không thể trách hắn được, quy củ giang hồ, tuy hắn có ý định xử lý Lâm Linh, nhưng sau đó người ra tay trước cũng không phải là hắn.

Thấy sắc mặt Lâm Triều Anh càng ngày càng tái nhợt, trên trán không nhịn được chảy ra mồ hôi, lông mày Âu Dương Phong càng nhăn chặt lại, trầm giọng dặn dò: “Mặc kệ đau đớn thế nào, nhớ rõ phải vận khí bảo vệ tâm mạch của ngươi.” Bằng không đến lúc đó độc khí xâm nhập vào tim, cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu nổi nàng.

Lâm Triều Anh cười khổ: “Âu Dương Trang chủ bỗng nhiên quan tâm tánh mạng của ta như vậy, là tự dưng nổi lòng từ bi, hay là trong lòng có tính toán khác?” Nàng cũng không phải là kẻ ngốc, Âu Dương Phong lại không phải là kẻ tốt lành gì, lúc này lại đột nhiên có ý tốt nhắc nhở, tất nhiên là có ý đồ khác.

Hàng lông mày kiếm của Âu Dương Phong giương lên, nói: “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, tóm lại là hiện giờ ngươi không thể chết được, mà ta cảm thấy lúc này ngươi không đáng chết.” Quái xà hắn nuôi dưỡng, độc vô cùng, hắn còn chưa nghiên cứu, chế tạo ra giải dược, cho nên độc trên người Lâm Triều Anh không có thuốc nào chữa được. Nếu là đám người Hồng Thất Công cố ý dùng nội lực kéo dài tính mạng cho nàng, có lẽ nàng có thể chống đỡ được vài ngày. Nếu thật sự muốn đi Hoa Sơn luận kiếm, đám người Vương

Trùng Dương lúc này vì Lâm Triều Anh mà tiêu hao nội lực, như vậy trong cuộc luận kiếm người có lợi nhất chính là hắn, cho nên lúc này, hắn thật sự không chút để ý, nhắc nhở Lâm Triều Anh để nàng kéo dài mạng nhỏ.

18. Chương 18: Hình Như Có Tình.

Lúc Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư đuổi tới, nhìn thấy Lâm Triều Anh đang nhú chặt lông mày, hai mắt nhắm chặt tựa vào thân cây, mà Âu Dương Phong lại đang chấp hai tay ở sau lưng, trong khi đó cảnh tượng của Lâm Triều Anh lại trái ngược lại. Xà trượng của Âu Dương Phong dựng ngay ở bên người, hai con rắn nhỏ màu bạc uốn lượn qua lại ở trên đầu trượng, vẩy màu bạc lờ lờ tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

“A Anh!” Hồng Thất Công bước nhanh tới, ngồi xổm bên người nàng.

Lâm Triều Anh mở ra mắt, nhìn về phía hắn, cười khổ mà nói: “Người nếu vẫn không tới, ta liền chống đỡ không được nữa rồi.” Nói xong, hai mắt khép lại, thân thể vẫn cố gắng bây giờ chống đỡ liên đồ xuống, đầu áp vào trong ngực của hắn.

Hồng Thất Công sửng sốt, nhanh chóng đỡ nàng dậy: “Hoàng Dược Sư, người nhanh đến xem A Anh bị làm sao vậy?”

Hoàng Dược Sư theo đuổi mà đến thấy thế, nhướng mày, đi qua, ngón tay thon dài đặt tại động mạch trên cổ tay trắng nõn của nàng, sau đó hai hàng lông mày nhú chặt lại, lại càng nhấn chặt hơn nữa. Hắn lấy ra một cái bình sứ ném cho Hồng Thất Công, “Bây giờ Lâm cô nương rất suy yếu, đây là Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn được chế luyện theo phương pháp gia truyền của ta, người cho nàng ăn mấy viên, có thể trợ giúp nàng bảo trì thể lực.”

Bị Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư bỏ lại ở phía sau, Lâm Linh lúc này cũng chạy đến, nhìn thấy Lâm Triều Anh nhắm nghiền hai mắt tựa vào trên người Hồng Thất Công, liền nhin không được rơi lệ, “Thất Công, tiểu thư nhà ta làm sao vậy?”

“Tiểu thư nhà người tốt lắm, người khóc cái gì?” Lông mày Hồng Thất Công cũng xiết chặt lại, dứt cho Lâm Triều Anh ăn hai viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, sau đó hỏi: “A Anh, có thể tự đứng lên không?”

Lâm Triều Anh chậm rãi mở ra mắt, cười khổ: “Ta cả người đều tê dại, một chút khí lực cũng không dùng được.”

Hồng Thất Công nghe vậy, không chút do dự ôm lấy nàng, một đôi mắt sáng ngời thẳng tắp nhìn về phía Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong nhìn thẳng tầm mắt của hắn, không chút nào lui bước, “Tuy rằng nàng trúng độc quái xà của ta, nhưng không phải ta ám toán nàng, là tiểu nha đầu bên người nàng không biết trời cao đất rộng muốn giết quái xà của ta, ta bắt quá chỉ là đánh trả mà thôi, là vị Lâm cô nương này tự mình nhúng tay vào, vô ý để quái xà cắn bị thương.”

“Người. Nếu không phải người ra chiêu ác độc, muốn lấy tính mạng của ta, tiểu thư của ta cũng sẽ không vì ta mà bị thương!” Lâm Linh tức giận tố cáo.

“Nếu không phải trước đó người phát ra ám khí muốn giết quái xà của ta, làm sao ta có thể ra tay?” Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, phản bác tố cáo của Lâm Linh.

“Người.” Lâm Linh nghe được lời nói của Âu Dương Phong, vừa tức vừa giận, nhưng hắn nói không sai, tiểu thư nhà nàng chính là vì nàng nên mới bị bị quái xà cắn. Nghĩ vậy, nước mắt liền nhin không được rơi xuống tí tách, ngàn sai vạn sai, đều là nàng sai.

Hoàng Dược Sư thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó nói với Hồng Thất Công nói: “Bây giờ nhiều lời vô ích, trước tiên vẫn nên đưa Lâm cô nương trở về rồi nói sau.” Nếu thật sự là Âu Dương Phong cố ý làm, hắn sẽ không ung dung mà đứng ở chỗ này như vậy, chờ bọn họ đến. Hơn nữa hắn biết, tuy Âu Dương

Phong là khẩu Phật tâm xà, trong ngoài không đồng nhất, nhưng vẫn sẽ tự biết giữ thân phận, loại thủ đoạn thấp kém như hạ độc này, từ trước đến nay hẳn đều khinh thường dùng. Vì vậy, tuy rằng bản lĩnh nuôi độc của Âu Dương Phong một không hai trong thiên hạ có, nhưng khi võ lâm Trung Nguyên nhắc tới Âu Dương Phong, thì chỉ luôn tán thưởng đến tu vi võ công của hắn cao như thế nào mà thôi.

Hồng Thất Công gật đầu, ôm Lâm Triều Anh chạy nhanh mà đi.

“A Anh, nàng có khỏe không?”

Trong lúc mơ hồ, Lâm Triều Anh nghe được tiếng nói của Hồng Thất Công ở bên tai nàng. Có khỏe không? Kỳ thật. . . . rất tốt a, trừ bỏ trên người vừa đau lại vừa tê dại, ngoài ra còn không thể nhúc nhích, thì nàng cảm thấy những thứ đều rất tốt. Đúng rồi, nếu A Linh ngừng khóc, vậy thì càng tốt hơn, tiếng khóc kia khiến lòng nàng có chút khó chịu, thực dễ dàng nhớ lại một ít chuyện đã cố ý quên đi.

Thật vất vả, nàng nâng mi mắt lên, chỉ thấy Lâm Linh với đôi mắt đỏ hoe giống như mắt thỏ, thấy nàng mở mắt, nước mắt lại rớt xuống, “Tiểu thư.”

Lâm Triều Anh nhìn về phía nàng, “Đỡ ta ngồi dậy.” Cả người run lên, cảm thấy chân tay đều cứng ngắc, nàng lo lắng nếu lại nằm xuống nữa, nàng sẽ hóa đá mất.

Lâm Linh chạy nhanh tiến lên đỡ nàng dậy tựa vào đầu giường, sau đó lại để vài cái gối đầu ở sau thắt lưng nàng.

“Thất huynh đâu? Mới vừa rồi ta còn nghe được hắn nói chuyện.”

“Thất Công và Hoàng đảo chủ cùng đi tìm lão đạo sĩ thối Vương Trùng Dương kia rồi.”

Lâm Triều Anh nhìn bộ dạng Lâm Linh nước mũi nước mắt kèm nhèm, cau mày nhẹ chê bai nói: “Ta còn chưa có chết đâu, em khóc cái gì?”

Lâm Linh bẹp miệng một phát, “Em nhịn không được thôi! Đều là bởi vì em, tiểu thư mới trở thành như vậy.” Nàng tình nguyện bản thân có chết cũng không hy vọng tiểu thư bởi vì vậy mà có chuyện không hay xảy ra.

“Em cũng không nghĩ tới sẽ thế này mà.” Đâu chỉ là Lâm Linh không nghĩ tới, nàng cũng không nghĩ tới, lúc ấy tình thế cấp bách, cũng chỉ có thể làm như vậy. Nếu Lâm Linh trúng một chút độc kia của Âu Dương Phong, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Đây là chuyện liên quan đến A Linh, tỷ muội của nàng, không phải người khác, làm sao nàng có thể thấy chết không cứu? Hơn nữa nàng tự thấy võ công cao hơn so với Lâm Linh một bậc lớn, nhất định có thể chặn được, tình huống tới quá đột ngột, cũng không kịp nghĩ tới hai con quái xà kia sẽ cần bị thương người.

Đang nói, tiếng cửa đá bị dịch chuyển vang lên, là Vân Trúc Thanh mang theo Hồng Thất Công tiến vào.

Lâm Triều Anh nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Hồng Thất Công với vẻ mặt băng cương nghị, môi mím thành một đường, nhìn về phía nàng, đường cong môi thoáng dịu đi chút, trong giọng nói mang theo vài phần vui vẻ, “Hoàng Dược Sư nói lúc này nàng nên tỉnh rồi, quả nhiên là không nói sai!”

Nói xong, bước đi tới trước giường, sau đó ngồi xuống ghé ngồi bên cạnh. Lúc này Hồng Thất Công vẫn chưa thay đổi trở về trang phục của tên khất cái, vẫn là trang phục ngày đó đi cùng với Lâm Triều Anh, một thân trường bào màu đen.

Tuy rằng trên mặt hắn mang theo vài phần vui mừng, nhưng lông mày vẫn nhíu lại như cũ. Lâm Triều Anh cười cười, nói với Lâm Linh: “Ta có lời muốn nói với Thất huynh.” Ngụ ý là để cho nàng ở riêng với Hồng Thất Công một lát.

Lâm Linh ngẩn ra, cảm thấy để Hồng Thất Công ở cùng Lâm Triều Anh có chút không ổn, nhưng với giao tình của hai người bọn họ lại không cần người bên ngoài. Đang do dự, Vân Trúc Thanh ở bên cạnh nàng nhẹ giọng nói: “Linh cô nương, chúng ta bên ngoài một chút là được.” Lâm Triều Anh để bọn họ ra ngoài, nhất định là muốn hỏi Hồng Thất Công về chuyện độc trên người nàng. Hắn vừa rồi đã hỏi qua đạo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư, tình huống cũng không lạc quan lắm, Lâm Triều Anh bảo bọn họ ra ngoài, là không muốn Lâm Linh ở chỗ này, nghe được những điều đó lại rơi lệ. Tính mạng bản thân nguy có thể

nguy hiểm bất cứ lúc nào đã đủ khiến nàng tâm phiền ý loạn , thêm cái áy náy tự trách của Lâm Linh, trong lòng Lâm Triều Anh có mạnh mẽ bao nhiêu, cũng không chịu nổi.

Lâm Linh cùng Vân Trúc thanh lui xuống, đôi mắt đẹp của Lâm Triều Anh nhìn về phía Hồng Thất Công, trực tiếp hỏi: “Độc trên người của ta không có thuốc nào giải được?”

Hồng Thất Công ngẩn ra, muốn gạt đầu, đầu lại nặng đến mức không gạt được, muốn lắc đầu, lại cảm thấy được khẳng định không thể gạt được nàng. Trầm mặc một lúc lâu, nói: “Vương chân nhân đang cùng Hoàng Dược Sư nghĩ biện pháp, sẽ có biện pháp.” Vương Trùng Dương thích luyện đan, rất có nghiên cứu với dược ký, đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư lại càng không phải nói, tinh thông y thuật. Chuyện nghĩ biện pháp giải độc liền giao cho hai người bọn họ, mà hắn lại chẳng hiểu gì về dược lý, nên phụ trách dùng chân khí giúp Lâm Triều Anh bảo vệ tâm mạch.

Lâm Triều Anh đầu dựa vào đầu giường, cười hỏi: “Thật sao?”

Hồng Thất Công gạt đầu, “Tất nhiên là thật. Nàng không biết là cái tên quái vật Hoàng Dược Sư kia không có gì không làm được sao? Những chuyện người khác không biết, cứ hỏi hắn, hắn đều biết hết.”

Lâm Triều Anh bật cười, nếu Hoàng Dược Sư thật sự là không gì không làm được, như vậy sau này Phùng Hành cũng sẽ không qua đời.

Hồng Thất Công nhìn khuôn mặt nàng có chút tiêu tụy, mày lại càng nhăn, “Có phải lại khó chịu hay không?”

Lâm Triều Anh lắc đầu, “Tốt lắm. Chỉ là cảm thấy có chút lạnh.” Cả người run lên, cứng ngắc cũng coi như xong đi, còn một trận lại một trận khí lạnh tuôn ra.

“Lạnh?” Hồng Thất Công sửng sốt, “Ta vận khí giúp nàng làm ấm ” , một bàn tay nắm bàn tay trắng nõn của Lâm Triều Anh đang đặt ở trên giường, lòng bàn tay hai người chạm nhau, nội lực liên tục theo lòng bàn tay truyền đến.

Lâm Triều Anh cup mắt, nhìn bàn tay to của hắn, ngăm đen hoàn toàn trái ngược với tay nàng , lộ ra một cái mỉm cười, rồi sau đó nhắm mắt điều tức. Nàng cảm thấy được sau khi đi vào thế giới này, việc tốt nhất mà nàng đã làm được, chính là kết giao làm bằng hữu với Hồng Thất Công này. Mặc dù là là người tham ăn, nhưng tâm địa lại thiện lương, tính cách thẳng thắn nghĩa hiệp, đối với bằng hữu cũng cực kỳ chu toàn.

Qua một hồi lâu, cảm giác được bàn tay to, ấm áp kia buông lỏng tay nàng ra, nàng mới từ từ mở ra hai mắt.

Hai tròng mắt Hồng Thất Công mang theo vài phần lo lắng nhìn nàng, hỏi: “Đỡ chút nào không ?”

“Tốt hơn rất nhiều rồi .”

Hồng Thất Công nhìn sắc mặt nàng có chút mỗi mệt, nhin không được nhắc tới, “A Anh, ta nói này, có phải nàng lại đem bản lĩnh giữ nhà xuất ra, cho nên mới biến mình thành bộ dạng như quỷ thế này chứ?”

. Nói cứ như là nàng nguyện ý đem chính mình thành bộ dạng như quỷ này vậy. Lâm Triều Anh không nói gì, lười nói với hắn.

Hồng Thất Công nhìn nàng nhắm mắt lại, bộ dạng không muốn nói với người, đáy lòng âm thầm thở dài, lại có chút xao động bất an, Lâm Triều Anh im lặng lại suy yếu như vậy, khiến cho hắn rất không quen, tự nhiên trong lòng có chút buồn bã. Muốn nói cái gì đó với nàng, nhưng cái gì cũng đều nói không ra lời, thấy vẻ mặt mỗi mệt của nàng, trong lòng lại sinh ra vài phần không đành lòng. Hắn than thở một tiếng, trầm giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, ta đi tìm Vương chân nhân cùng Hoàng Dược Sư xem có thể nghĩ được biện pháp gì hay không.”

Trên thực tế là, tuy rằng đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư có kiến thức rất rộng, và Vương Trùng Dương cũng có hiểu biết đôi chút ở phương diện dược liệu, nhưng bọn hắn thật sự không có biện pháp giúp Lâm Triều Anh giải độc. Đã nhiều ngày trôi qua, độc trên người Lâm Triều Anh càng ngày càng tái phát nhiều hơn, Hồng Thất Công không tiếc hao phí chân khí giúp nàng bảo vệ tâm mạch, giúp nàng kéo dài tánh mạng, nhưng Vương Trùng Dương cùng Hoàng Dược Sư vẫn không có biện pháp, kể cả chính bản thân Âu Dương Phong, cũng không có biện pháp với độc của quái xà này.

Đã nhiều ngày, Lâm Triều Anh bị độc của quái xà kia dày vò nhiều lần, đau đớn trên người không thể giảm bớt, mà ngay cả khi đang ngủ, cũng không thể giảm bớt nửa phần. Hơn nữa cũng không biết là vì nguyên nhân gì, đã nhiều ngày nay, một khi nàng có thể đi vào giấc ngủ, sẽ mơ thấy rất nhiều chuyện xưa trước kia của Lâm Triều Anh và Vương Trùng Dương, hai người cùng nhau ngắm hoa dưới trăng, cùng nhau pha trà nói chuyện phiếm, nàng đánh đàn hân múa kiếm. Rất nhiều chuyện mà nàng không có tham dự trong quá khứ đều hiện lên toàn bộ ở trong mộng của nàng, làm cho nàng đứng ở bên cạnh xem đồng thời tìm lại nhện không được ẩn ẩn phát đau, dù đang ở trong mộng cũng không thể có nửa khắc an ổn.

Nàng tỉnh lại từ trong mộng, trợn tròn mắt nhìn ánh sáng chiếu vào màn lụa trước mắt, có chút giật mình. Bỗng nhiên, nàng nghe được một tiếng than nhẹ.

Nàng quay đầu, chỉ thấy tấm rèm lụa trong phòng bị vén lên, nàng trừng mắt nhìn, sau đó cứ lẳng lặng nhìn nam nhân đứng chân ở trước giường. Mặc dù ánh sáng không đủ, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra người trước mắt này, không phải Hồng Thất Công, mà là Vương Trùng Dương. Nàng không nghe được tiếng cửa đá vang lên, không biết là hân từ chỗ nào vào, hay là nàng vẫn đang nằm mơ như cũ?

Vương Trùng Dương cúi đầu, tầm mắt quán lấy nàng. Ánh mắt kia, thực bình tĩnh.

Đại khái là Lâm Triều Anh đang ngủ, chợt tỉnh lại, còn có chút chưa kịp phản ứng, nàng cứ như vậy kinh ngạc nhìn hân đứng ở phía đối diện, cũng không nói lời nào. Khi hân xoay người ôm lấy nàng, nàng cũng không có nửa điểm giấy dụa.

Sau đó, lúc Lâm Triều Anh đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh đã bị Vương Trùng Dương ôm lấy rồi biến mất trong Cổ Mộ.

19. Chương 19: Tư Tâm (tâm Tư Riêng)

Hôm sau, lúc Lâm Linh đi vào trong phòng Lâm Triều Anh, phát hiện bên trong phòng không một bóng người, trên bàn đá chỉ lưu lại một phong thư, do Vương Trùng Dương viết, hân nói muốn dẫn Lâm Triều Anh rời đi một thời gian, chờ lo.

Khi Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư đến Cổ Mộ, nhìn thấy Lâm Linh đang mê man ngồi ở trên tảng đá lớn, chỗ lối ra vào của Cổ Mộ, mà Vân Trúc Thanh lại lẳng lặng đứng ở một bên.

Hồng Thất Công nhíu mày, trầm giọng hỏi: “A Linh, ngươi làm sao vậy?”

Lâm Linh ngược mắt, khổ sở nói: “Thất Công, không thấy tiểu thư nhà ta.”

Hai người Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư đều ngẩn ra, không thấy?

Vân Trúc Thanh lấy bức thư của Vương Trùng Dương lưu lại từ trong tay áo ra, nói: “Tiểu thư đã bị Vương chân nhân mang đi.”

“ !” Hồng Thất Công nghe vậy, nhất thời trở mắt, đây là cái tình huống gì?!

Hoàng Dược Sư cũng không tránh được kinh ngạc, chạng vạng hôm qua hân và Vương Trùng Dương nói về độc trên người Lâm Triều Anh, đều cảm thấy là độc tính khó có thể giải trừ. Nhưng khi đó, Vương Trùng Dương cũng không đề cập qua với hân việc phải mang Lâm Triều Anh đi.

Vân Trúc Thanh còn nói thêm: “Sáng sớm nay, ta liền đi tới Toàn Chân giáo, cầu kiến Vương chân nhân, đại đệ tử của hân - Khâu Xử Cơ nói, Vương chân nhân lúc buổi tối hôm qua đã đem giao phó tốt toàn bộ việc trong giáo, sau đó liền đi, trước khi bắt đầu cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn, sẽ trở về. Xem ra, Khâu Xử Cơ cũng không biết được hướng đi của Vương chân nhân.”

Hàng lông mày kiếm của Hoàng Dược Sư khẽ nhíu, nhưng không nói chuyện. Hai mắt nhìn về phía Vân Trúc Thanh, nói: “Lâm cô nương mất tích, ngươi tựa hồ cũng không lo lắng.”

Vân Trúc Thanh mỉm cười, nói: “Tiểu thư nhà ta cùng Vương chân nhân có quan hệ sâu xa, tuy không để cho người ngoài biết, nhưng ta nghĩ Hồng bang chủ cùng Hoàng đảo chủ đối với việc này cũng biết một chút. Nếu Vương chân nhân mang tiểu thư nhà ta đi, cũng là do được tiểu thư nhà ta cho phép.”

Cặp mắt đen như mực của Hoàng Dược Sư dừng ở trên người Vân Trúc Thanh, chỉ thấy vẻ mặt hần không biến sắc, cũng không muốn nói thêm nữa. Hần từng bàn qua với Vương Trùng Dương, nếu Lâm Triều Anh muốn tìm được một đường sống, có lẽ chỉ có Nhất Dương Chỉ của Đoàn Thị Đại Lý mới có thể cứu nàng được. Lúc này Vương Trùng Dương mang Lâm Triều Anh đi, chỉ có hai khả năng: một là phải hao phí nội lực của chính mình để tiếp tục giúp Lâm Triều Anh kéo dài tánh mạng, sau đó mang nàng đi Đại Lý cầu y; hai là cảm thấy nếu tính mạng Lâm Triều Anh đã không thể kéo dài, chỉ bằng dứt khoát mang đi, để nàng sống nốt những ngày còn lại không còn tiếc nuối.

Hồng Thất Công nghe vậy, thở dài một tiếng, nói: “Mặc dù là như thế, nhưng tình huống của A Anh lúc này là như thế nào, tốt xấu gì cũng nên cho chúng ta biết chứ.” Đúng là, Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh trong quá khứ từng lưỡng tình tương duyệt, nhưng Lâm Triều Anh bây giờ, không chỉ có Vương Trùng Dương quan tâm nàng, còn có bằng hữu cũng quan tâm nàng nữa. Cứ như vậy mà đi, làm sao để cho những người quan tâm nàng yên tâm được? Sống hay chết, tốt xấu cũng nên báo một tiếng chứ. Cái đó nói sau, hiện giờ Vương Trùng Dương đã là người xuất gia, danh không chính ngôn không thuận, hần lấy thân phận là gì mà mang Lâm Triều Anh đi? May mắn hiện giờ ở đây cũng xem như không có người ngoài, nếu không, chẳng may không cẩn thận truyền ra ngoài, những người bên ngoài biết được, sẽ bàn tán về bọn họ như thế nào đây?

Nghe được lời nói của Hồng Thất Công, Vân Trúc Thanh trầm ngâm một lát, sau đó ôm quyền nói: “Hồng bang chủ, Hoàng đảo chủ, ba tháng sau là đến kỳ luận kiếm ở Hoa Sơn, nếu hai vị đã có lòng muốn tham gia, không bằng trước hết đi trở về chuẩn bị cho việc luận kiếm đi. Về phần tiểu thư nhà ta, nếu có tin tức, tại hạ sẽ đưa tin cho hai vị. Nếu tiểu thư có thể mạnh khỏe trở về, ngày sau tất nhiên sẽ tự mình đi bái tạ hai vị đã quan tâm.”

Hiện giờ trừ bỏ làm như vậy, tựa hồ cũng không có biện pháp khác. Hoàng Dược Sư thì tốt rồi, giao tình giữa hần và Lâm Triều Anh chỉ như đoạn nhạc đệm cầm – tiêu kia, tuy rằng đối với Lâm Triều Anh có chút thưởng thức, cũng vì nàng trúng độc không trị được mà tiếc hận, nhưng hần không giống Hồng Thất Công, người này quen biết tiểu thư lâu như vậy. Nếu Lâm Triều Anh bị Vương Trùng Dương mang đi, hần ở lại cũng không có tác dụng, lập tức liền rời đi núi Chung Nam sơn. Còn Hồng Thất Công, mặc dù trong lòng lo lắng cho Lâm Triều Anh, nhưng trong Cái Bang cũng có nhiều chuyện phải xử lý, cũng đành phải rời đi trước.

Kỳ thật Vương Trùng Dương cũng không mang Lâm Triều Anh đi nơi khác, hần chỉ mang Lâm Triều Anh đi đến cơ quan sâu trong Cổ Mộ, mà cơ quan kia, ngay cả Lâm Triều Anh cũng không biết rõ ràng.

Trong ấn tượng của Lâm Triều Anh, Cổ Mộ chỉ có hai lối ra, một chỗ là Đoạn Long Thạch chỗ lối ra vào, người bên ngoài đều cho rằng đó là cửa ra vào duy nhất của Cổ Mộ, một khi Đoạn Long Thạch đóng xuống, thì không còn lối ra bên ngoài nữa. Mà nàng được hưởng lợi từ việc xuyên qua, nên biết Cổ Mộ còn có một lối ra khác, cơ quan ngay tại trong Cổ Mộ ... phía dưới quan tài. Nhưng nàng cũng không biết, trong Cổ Mộ này còn có lối ra khác nữa.

Chỗ mà hiện giờ Lâm Triều Anh đang ở, là ở một cái huyết động giấu đằng sau thác nước, bên ngoài là thác nước đang chảy xuống, mà bên trong, lại là một cái huyết động từ Cổ Mộ thông thẳng tới. Cái cửa động này được thác nước che giấu rất kỹ, nhìn từ bên ngoài, một chút cũng nhìn không ra bên trong còn có hang động. Đương nhiên, từ cái cửa động bay ra ngoài cũng là khảo nghiệm công lực, ít nhất, hiện tại, nàng không thể bay xuống. Vì cái gì? Bởi vì nội lực của nàng đã bị Vương Trùng Dương phế bỏ, muốn luyện như lúc xưa... chẳng thể nào nữa. Tuy nhiên, Vương Trùng Dương nói nàng không cần luyện lâu như vậy, nàng chỉ cần luyện ba tháng là có thể quay về như cũ, bởi vì lúc này, nàng đang tu luyện nội công tâm pháp Cửu Âm Chân Kinh.

Lúc này Lâm Triều Anh đặt đàn cổ trên đùi, ngón tay khi thì hạ xuống, khi thì nâng lên khảy đàn, tiếng nước chảy của thác nước bên ngoài thật lớn, bây giờ nàng chẳng còn nội lực, không có bản lãnh làm cho tiếng đàn truyền ra ngoài thác nước, bởi vậy nàng thật sự yên tâm đánh đàn. Mà bên kia, Vương Trùng Dương đang nướng một con gà rừng mới bắt được từ bên ngoài.

Lâm Triều Anh nghiêng đầu, nhìn về phía nam nhân vẫn một thân áo đạo sĩ màu đen như cũ kia. Nói thật, nàng chẳng thể hiểu được hắn đang nghĩ cái gì, nhưng nàng hiểu được, sở dĩ Vương Trùng Dương mang nàng đến chỗ này, cũng không phải bởi vì nàng, mà là bởi vì cảm tình ngày xưa của hắn đối với Lâm Triều Anh. Mà nàng, cũng không phải là Lâm Triều Anh chân chính.

Ngón tay đang gảy đàn cổ của nàng ngừng lại, cặp mắt dài, nhỏ kia chớp chớp, sau đó lên tiếng gọi hắn, “Vương Triết.” Lúc này, nàng không gọi hắn là Đạo Trưởng cũng không gọi hắn là Vương Trùng Dương, mà là gọi theo cách xưng hô ngày xưa lúc Lâm Triều Anh tức giận hắn, Vương Triết. Đừng hỏi nàng vì cái gì, nàng tự nhiên muốn gọi như vậy mà thôi.

Wang Trùng Dương nghe vậy, nâng mắt nhìn về phía nàng.

“Đại trưởng hãy nói thật cho ta biết, ở Cổ Mộ rốt cuộc còn có bao nhiêu cơ quan mà ta không biết?” Đêm đó, hắn từ trong một thông đạo mà nàng không biết, thần không biết quỷ không hay mang nàng đi, tuy rằng nàng không đến mức quanh năm suốt tháng ở lại trong Cổ Mộ, nhưng lại có người quen thuộc cơ quan của Cổ Mộ hơn cả nàng, điều này khiến nàng rất không có cảm giác an toàn.

Wang Trùng Dương cười nói: “Trừ bỏ một chỗ này, thì không còn chỗ khác nữa.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhin không được bĩu môi. Còn nói với Âu Dương Phong cái gì mà người xuất gia không nói dối, lời hắn nói cũng không biết câu nào là thật câu nào là giả, cố tình khiến những người đó đều cho rằng hắn nói câu nào cũng là sự thật.

Nàng hỏi: “Đạo trưởng cùng ta ở chỗ này như vậy, còn muốn ở bao lâu? Hay là nói, đạo trưởng tính toán cùng ta mai danh ẩn tích, cả đời ở cùng một chỗ như thế này?”

Wang Trùng Dương vội giải thích: “Khi chất độc trong cơ thể cô nương giải trừ toàn bộ, chúng ta liền rời đi.” Một tháng trước, trước khi hắn mang Lâm Triều Anh đi, Vân Trúc Thanh từng đi tìm hắn.

“Kịch độc trên người tiểu thư, có thể dùng tâm pháp trên Cửu Âm Chân Kinh để giải trừ.” Vân Trúc Thanh nói.

Lúc ấy, Vương Trùng Dương đang sút đầu mồ trán vì kịch độc trên người Lâm Triều Anh không thể giải được, nghe thấy vậy, lập tức vừa mừng vừa sợ. “Vì sao bây giờ người mới nói?”

“Cửu Âm Chân Kinh là tinh hoa của võ học chính thống trong thiên hạ, tâm pháp tinh diệu thâm ảo, tu luyện nội công này sẽ tẩy tủy gân cốt, giúp tiểu thư bức chất độc trong cơ thể ra.” Ngừng một chút, Vân Trúc Thanh lại nói: “Nhưng khi dùng tâm pháp bức độc, cần có người tương trợ. Hơn nữa, hiện giờ chỉ sợ là nội lực của tiểu thư đều đã mất hết, vừa đúng lúc tu luyện lại.”

Wang Trùng Dương nghe vậy, nhất thời trong lòng hiểu được vì sao Vân Trúc Thanh kéo dài tới hôm nay mới nói cho hắn biết chuyện này. Mất đi một thân nội lực, đối với một người tập võ mà nói, tương đương với việc lấy mạng của hắn. Nếu không phải cho đến hôm nay, độc trên người Lâm Triều Anh thật sự là không có thuốc nào cứu được thì e là Vân Trúc Thanh cũng sẽ không nói ra.

“Võ học trong thiên hạ, kết quả cuối cùng đều là trăm sông đổ về một biển. Cửu Âm Chân Kinh là võ học chính thống trong thiên hạ, hắn là cũng có thể dung hợp với các loại nội lực khác mới đúng chứ”.

Vân Trúc Thanh nghe vậy, cũng mỉm cười, nói: “Nếu người khác tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, tất nhiên là có thể. Nhưng tiểu thư trúng kịch độc, phải mất đi toàn bộ công lực, sau đó một lần nữa dựa theo nội công tâm pháp trên Cửu Âm Chân Kinh tu luyện lại nội công, mới có thể đạt tới công hiệu tẩy tủy gân cốt.”

“Đây là vì sao?” Vương Trùng Dương hỏi.

“Tại hạ cũng không hiểu được, đây là do đại tổ tiên Vân gia truyền xuống khi giao lại Cửu Âm Chân Kinh. Nguyên nhân chân chính, chắc là phải hỏi Hoàng Thường mới biết được. Hoặc là nói, chuyện này đại khái là tổ tiên Vân gia ta đã truyền qua nhiều thế hệ, bất luận là thật hay giả, đạo trưởng đều chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, không phải sao?”

Wang Trùng Dương không nói gì, Vân Trúc Thanh nói rất đúng, hắn trừ bỏ tin tưởng cũng không còn phương pháp khác, bởi vì tính mạng Lâm Triều Anh không chịu nổi mạo hiểm.

“Nhưng ta đã từng nói trước khi có kết quả của cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn, ai cũng không thể tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, người của Toàn Chân giáo, lại càng không được tu luyện.”

Vân Trúc Thanh cũng khẽ cười một tiếng, nói: “Ta đã sớm nói qua đạo trưởng là người hữu duyên với Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh nếu đã giao cho ngài, đó là của ngài. Ngài xử trí như thế nào, để cho người nào tu luyện, có liên quan gì với người ngoài cơ chứ? Ngài tổ chức ra Hoa Sơn luận kiếm, là vì hi vọng để cho người thật sự có bản lãnh bảo quản Cửu Âm Chân Kinh, nhưng vẫn chưa tìm ra người nọ, đạo trưởng xử trí bản kinh thư này như thế nào, chẳng lẽ còn phải chiêu cáo anh hùng trong thiên hạ mới được sao?”

Quả nhiên, hẳn nên sớm biết, người quản sự có thể làm cho Lâm Triều Anh không tiếc khiêu chiến cùng Âu Dương Phong cũng muốn bảo hộ này, không phải là người bình thường, hay thấp hèn. Đêm đó hẳn luôn cân nhắc mãi, rốt cục chống cự không nổi tư tâm của bản thân, đi đến Cổ Mộ dẫn Lâm Triều Anh đi.

Lúc một thân nội công của nàng bắt đầu tiêu tán đi, độc tính trên người nàng chưa giải hết, nàng không những phải chịu đau đớn do độc của quái xà gây à còn phải chịu đựng nỗi khổ của việc nội công bị hủy đi, nhưng nàng cắn môi lại, cổ họng không kêu một tiếng. May mắn có Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn mà Hoàng Dược Sư tặng để cho nàng ăn vào, mặc dù không thể giảm bớt thống khổ cho nàng, nhưng lại có thể giúp nàng mau chóng khôi phục thể lực.

Hiện giờ một tháng đã qua, sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như cũ, nhưng so với lúc trước, đã tốt hơn rất nhiều. Ít nhất, bộ dạng cũng không gầy gò như trước, giữa lông mày lúc này cũng có thêm thần sắc của ngày xưa.

Lâm Triều Anh đặt đàn cổ trên đùi qua một bên, hai tay ôm chân, hai mắt xem xét Vương Trùng Dương, hỏi: “Đạo trưởng làm như vậy, là do trong lòng luyện tiếu ta chết, hay vẫn là nghĩ sau khi giúp ta giải trừ hết chất độc trong cơ thể, ta và đạo trưởng liền thanh toán xong?”

Trên mặt Vương Trùng Dương vẫn là thần sắc không gợn sóng như cũ, nói: “Cho dù chỉ là một người xa lạ, ta cũng không nhẫn tâm nhìn hấn mất mạng một cách vô tội được.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cười cười, nàng nghĩ muốn phản bác lại Vương Trùng Dương, thật ra, mỗi một giây ở thế giới bên ngoài đều xảy ra sinh lão bệnh tử, hẳn có tấm lòng rộng lớn như vậy, như thế nào không đi cứu tế những người đó? Nhưng nàng lại không phản bác, mấy ngày nay, nàng nghĩ tới rất nhiều, cũng đã hiểu được rất nhiều sự việc.

Ngày đó Lâm Triều Anh tình nguyện sống tại Cổ Mộ, lấy một loại phương thức khác thực hiện lời hứa ngày xưa của hai người, cũng chỉ nhẫn nhìn không làm khó xử Vương Trùng Dương, vậy lúc đó nàng cũng đã hiểu được khát vọng trong lòng nam nhân này. Vương Trùng Dương khi đó không phải là không thương, mà là so sánh với chí hướng trong lòng hấn, tình yêu nam nữ cũng chỉ là những chuyện tầm thường, xuất gia lập giáo, cứu tế dân chúng thiên hạ mới là triết lý vĩ đại mà hấn theo đuổi. Nếu không, lấy tài trí cùng sự thông minh của Lâm Triều Anh, thật sự muốn ép Vương Trùng Dương lấy nàng, ngoài luận võ ra cũng sẽ có những biện pháp khác, nhưng nàng lại lựa chọn cách vô ở trong Cổ Mộ.

Hiện giờ, Lâm Triều Anh phong hoa tuyết đại kia đã không còn tồn tại, thay vào đó là nàng - một kẻ giả mạo, cho dù có hỏi ra được kết quả, khiến Vương Trùng Dương thừa nhận hấn vẫn để ý Lâm Triều Anh như cũ thì như thế nào chứ? Lâm Triều Anh trước kia, rốt cuộc cũng không thể trở về được.

20. Chương 20: Được Và Mất

Ngoài sơn động, tiếng thác nước trút nước xuống ‘ầm ầm’, lúc đầu trong sơn động tối om, giờ được treo vài viên Dạ Minh Châu, khiến sơn động sáng như ban ngày.

Mái tóc dài của Lâm Triều Anh tùy ý buông xuống, mười ngón tay trắng nõn, thon dài gầy dầy đàn. Tiếng đàn tùy tâm mà gảy, lên cao xuống thấp tùy ý, cùng với tiếng nước từ bên ngoài truyền vào lại càng tăng

thêm sức mạnh. Mười ngón tay nàng lưu loát gãy đàn cổ, sau đó tập trung suy nghĩ, tay phải vừa nhấc, vài tiếng “choang choang” vang lên, sau đó một loạt chén sứ cách nàng không xa vỡ ra, lên tiếng trả lời nàng.

Nàng trợn mắt nhìn, thật sự vỡ?

Mấy ngày nay, trừ bỏ tu luyện nội công tâm pháp trên Cửu Âm Chân Kinh để trừ độc, cảm thấy chán đến chết. Chợt nhớ tới ngày trước từng xem qua Lục Chỉ Cầm Ma, có thể âm công (công kích bằng âm thanh), lại nghĩ tới tiếng đàn ngày trước của nàng có chứa nội lực, có thể truyền đi thật xa, nhưng tu vi âm luật của nàng kém hơn Hoàng Dược Sư, không thể giống hẳn thối một khúc Bích Hải Triều Sinh như vậy, dung hợp võ học cùng âm luật lại vô cùng tốt, vô hình mà đã thương người. Nhưng nàng lại nghĩ, Hoàng Dược Sư vô hình đã thương người, nàng có thể làm tốt thứ hai sau hắn, hữu hình đã thương người. Ngày đó trong biệt viện ở Dương Châu, mỗi lần Hồng Thất Công tới quấy rầy nàng khi nàng đang đánh đàn, nàng cũng dùng dây đàn bắn ra nội lực đi công kích hắn, chẳng qua là vì cự ly gần, cho nên đó chỉ là một trò chơi trẻ con. Tuy nhiên nếu dụng tâm nghiên cứu, nói không chừng đàn cổ cũng có thể trở thành vũ khí của nàng thì sao?

Kỳ thật không chỉ Lâm Triều Anh có chút kinh ngạc, mà ngay cả Vương Trùng Dương cũng có chút kinh ngạc. Lúc hắn trở về thấy Lâm Triều Anh đang chuyên tâm đánh đàn, bộ dáng trên mặt như có điều suy nghĩ, tất nhiên, hắn cũng thấy được một hàng chén sứ kia, lúc ấy trong lòng cũng có chút buồn bực, nàng lấy chỗ bát này làm cái gì? Thấy nàng cứ nhiên có thể dùng tiếng đàn đánh vỡ những cái chén sứ này, mới bình tĩnh đại ngộ.

“Mấy ngày nay, tựa hồ thu hoạch của cô nương không ít.” Vương Trùng Dương đứng ở chỗ những cái bát vỡ, mỉm cười nhìn về phía Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh nâng mắt nhìn về phía hắn, “Buồn bực lâu như vậy, cũng nên có chút tâm đắc, đạo trưởng nói có đúng không?” Trước kia nàng cảm thấy Vương Trùng Dương là một người đơn giản, hiện giờ ngẫm lại đó đều là ảo giác, Vương Trùng Dương có rất nhiều bảo bối, thí dụ như huyết động này cùng mấy viên Dạ Minh Châu vô giá kia, cũng không biết làm sao mà hắn có được. Người nam nhân này nhìn thì đạo đức tốt, kì thực bên trong chứa không biết bao nhiêu gian trá. May mà có Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư, khi nhắc tới bọn họ có khi còn có vài phần kính nể.

Vương Trùng Dương khom người, nhặt những cái chén sứ đã bị vỡ này lên. Lâm Triều Anh vốn là người vừa có tài vừa thông minh, hơn nữa, tu vi âm luật từ trước đến nay không tồi, hiện giờ đột nhiên phát minh ra ý tưởng như vậy, muốn dùng tiếng đàn làm vũ khí cũng không có gì kỳ quái. Nghĩ nghĩ, hắn lại nói thêm: “Nếu quả thật muốn dùng tiếng đàn làm vũ khí, thì quần công (đánh đám đông) là tốt nhất, nhưng không nên đấu lâu.” Lúc đánh đàn, nội lực sẽ phải liên tục ngưng tụ ở đầu ngón tay, mục tiêu càng nhiều càng tốt, bởi vì như vậy có thể có cơ hội bớt lãng phí nội lực. Nhưng nếu đấu một mình, thì không thích hợp dùng âm công, cùng dạng nội lực đó, mục tiêu nếu chỉ cps một, sẽ chỉ khiến hao tổn nội lực, hơn nữa không thể đạt tới hiệu quả là đánh lui địch.

Lâm Triều Anh nghe vậy, gật đầu “Ừ” một tiếng. Bàn về ngộ tính trên phương diện võ học, nàng kém Lâm Triều Anh trước kia, cũng không nhanh nhạy hơn Vương Trùng Dương, đối với lời nói này của Vương Trùng Dương, nàng cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Vương Trùng Dương có chút mỉm cười nhìn về phía nàng, hắn cảm thấy được những năm gần đây tính tình cô nương này cải biến rất nhiều, đã không còn lạnh lùng như trước, trở nên hiền hoà hơn, nhưng kì thực ngày thường ở trước mặt người khác cũng giương nanh múa vuốt không ít, kiêu ngạo lại bá đạo. Bây giờ lại phát hiện thấy, đó cũng chỉ là ra vẻ, bản chất của Lâm Triều Anh, không phải người không hiểu lí lẽ, ngẫu nhiên lúc không đề phòng, trên người sẽ bớt đi những thứ đó, mang vài phần ý tứ mềm mại khó mà có được. Chẳng qua, cơ hội nàng rút đi phòng bị rất ít mà thôi. Mặt mày nàng lúc này vẫn có vẻ phô trương, chỉ là vài phần thần sắc kia, khiến người ta có cảm giác nàng có tươi đẹp hơn vài phần.

Hắn đang muốn nhặt mấy mảnh bát nhỏ lên để qua một bên, lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, quay đầu lại, thấy thân mình Lâm Triều Anh chao đảo, sắp ngã sắp xuống. Trong đầu còn không kịp nghĩ nhiều lắm, vút mảnh bát nhỏ đang cầm trên tay ném xuống mặt đất, bóng dáng màu đen chợt lóe, cánh tay dài đã ôm eo nhỏ nhắn của Lâm Triều Anh, ôm nàng vào trong lồng ngực.

Lúc Lâm Triều Anh đứng lên, bởi vì ngồi lâu mà làm ầu không lưu thông, lúc đứng lên trước mắt liền tối

sầm, bên người lại không có đồ vật để vịn vào, trong lòng cả kinh, nghĩ lúc này chắc nguy rồi. Vừa mới nghĩ xong, cả người liền đổ vào một bức tường người.

Nàng ngẩn người, nhìn chăm chú vật liệu may mặc màu đen trước mắt. Hai tay của nàng đang để tại trên vật liệu may mặc màu đen kia, thậm chí, tay phải của nàng có thể cảm giác được, dưới tay nàng, chính là trái tim của nam nhân, một chút lại một chút nhảy lên. Mà cánh tay hần đang ôm hông của nàng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, chống lại cặp con ngươi đen kia.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, nói nhỏ hỏi: “Cô nương có khỏe không?”

Có khỏe không?

Lâm Triều Anh trầm mặc, buông tay đang để ở trước ngực hần xuống, “Rất tốt.”

Hắn chậm rãi buông cánh tay dài đang ôm bên hông nàng, kéo dài ra khoảng cách trong lúc đó của hai người, ôn tồn nói: “Tuy rằng nội lực của cô nương đã luyện trở về được bảy tám phần, nhưng dư độc trên người dư độc chưa hết, thân thể khó tránh khỏi suy yếu. Cửu Âm Chân Kinh mặc dù có khả năng tẩy tủy gân cốt, nhưng độc quái xà lại cực kỳ bá đạo, tồn tại ở trong cơ thể cô nương một thời gian dài, cho dù độc tố có thể tiêu hết, trên người của cô nương cũng sẽ lưu lại mầm mống.” Độc tố giải trừ, nàng cũng nhân cơ hội tu luyện võ công cao hơn một bậc trên Cửu Âm Chân Kinh, nhưng thân thể đã từng bị thương tổn cũng không thể thay đổi được.

Lâm Triều Anh nghe vậy, mày nhíu lại. Nàng chỉ biết trên đời này không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, nàng có thể giải trừ độc tố trong cơ thể, bảo trụ mạng nhỏ đã là rất may mắn rồi, hiện giờ lại tập được nội công tâm pháp của Cửu Âm Chân Kinh, đương nhiên phải trả giá lớn tương ứng đại giới này. May mà, cái đại giới này cũng không phải không trả nổi, dù sao, có cái đại giới gì có thể so sánh với tánh mạng của mình?

Vương Trùng Dương nhìn bộ dáng nàng nhíu mày lại, ho nhẹ một tiếng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một quyển kinh thư cho nàng.

Lâm Triều Anh sửng sốt, tiếp nhận kinh thư lật ra xem, có chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Trùng Dương. “Đạo trưởng muốn ta luyện võ công này?” Lúc trước nàng luyện là một phần nội công trên Cửu Âm Chân Kinh, mà hiện tại Vương Trùng Dương đưa cho nàng, là ngoại công (chiêu thức) Cửu Âm Chân Kinh.

Vương Trùng Dương đối với vấn đề mà Lâm Triều Anh hỏi cũng không đáp, chỉ nói: “Ta có chuyện quan trọng phải rời đi mấy ngày, mang kinh thư ở trên người cũng không tiện, cho nên giao cho cô nương thay ta bảo quản. Khi trở về cô nương lại trả kinh thư lại cho ta thì tốt rồi.”

Lâm Triều Anh chớp chớp cặp con ngươi kia, nhìn Vương Trùng Dương, “Đạo trưởng phải rời đi?” Gần hai tháng thời gian, bởi vì vẫn có hần làm bạn, tựa hồ đã muốn hình thành một loại thói quen. Chợt nghe hần nói phải rời đi mấy ngày, trong lòng không hiểu sao sinh ra vài phần cảm giác quái dị.

Vương Trùng Dương gật đầu, “Nội công của cô nương đã trở về hơn phân nửa, đã có năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa đây là cơ quan trọng Cổ Mộ, người bên ngoài cũng không biết được, một mình cô nương ở chỗ này, thực an toàn. Phòng bên cạnh có tích trữ lương khô, cô nương không cần lo lắng về vấn đề thức ăn.” Ngừng lại một chút, hần lại nhìn về phía Lâm Triều Anh, nói: “Ta sẽ mau chóng trở về.”

Lâm Triều Anh cúi đầu, mười ngón tay vuốt vuốt trên váy dài, lạnh nhạt nói: “Nếu đạo trưởng có việc thì rời đi đi, xử lý cho tốt chuyện của người. Bây giờ ta cũng không phải là kẻ trói gà không chặt, sẽ tự chăm lo ỉnh tốt.”

Vương Trùng Dương “Ừ” một tiếng, sau đó còn nói: “Ta đi đây. Cô nương. bảo trọng, an tâm luyện công.” Nói xong, người đã đi theo phương hướng thác nước, tiếp theo bóng dáng màu đen nhoáng lên một cái, đã không còn bóng dáng.

Đêm khuya, tiếng nước trút như trước, lúc đầu trong sơn động có bốn viên Dạ Minh Châu, lúc này đã gõ xuống ba viên, chỉ một viên lơ lửng ở trên vách đá. Trên giường đá, một nữ tử đang nằm nghiêng người, hai mắt nhắm nghiền, hai tay không an phận thò ra bên ngoài tấm thảm lông mỏng manh.

Một bóng dáng cao to, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong hang đá, sắc mặt có chút phức tạp nhìn người đang ngủ mơ kia, nàng luôn thiếu tính cảnh giác mà người luyện võ nên có. Hắn nhìn dung nhan khi ngủ say của nàng, sau đó đầu ngón tay bắn ra một đạo nội lực, điểm trúng huyệt ngủ của nàng, mới tới gần trước giường.

Hắn giúp nàng đắp lại cái thảm lông, sau đó nắm lấy một bàn tay của nàng, ngón trỏ cùng ngón giữa đặt lên phía trên cổ tay tuyết trắng kia, bắt mạch cho nàng, nhìn độc tố trong cơ thể nàng như thế nào. Sau một lúc lâu, trên mặt hắn lộ ra vài phần vui mừng, sau đó bỏ tay nàng vào bên trong tấm thảm lông.

Hắn biết được dư độc trong cơ thể nàng đã sắp hết hoàn toàn, trong lòng vui mừng vô cùng, lúc này hắn nên rời đi mà không cần lo lắng nữa, nhưng không hiểu vì sao lại không thể nhấc nổi chân. Đây là lần đầu tiên từ sau khi hắn quyết ý xuất gia lập giáo phái, nàng mềm mại, im lặng dựa vào hắn gần như vậy. Hắn cúi đầu thở dài một tiếng, ánh mắt dừng ở điểm đỏ trên vành tai nàng. Hắn nhớ rõ, từ trước đến giờ Lâm Triều Anh rất sợ đau, điểm đỏ trên vành tai là do vết sẹo lúc trước nàng đeo khuyên tai tạo nên. Cô nương thích chưng diện, nàng cũng không ngoại lệ, muốn đeo khuyên tai, nhưng lại chịu không nổi nỗi đau khi xỏ lỗ tai, sau đó vẫn là từ bỏ. Nàng sợ đau như vậy, những ngày qua làm như thế nào lại có thể chịu được đau đớn do độc quái xà và nội công bị phế mà tiếp tục sống đây?

Nghĩ vậy, ngón tay thô ráp kia nhìn không được xoa điểm đỏ trên vành tai nàng. Lần này, nếu không phải nàng thân trúng kịch độc, hẳn mang nàng đến tận đây trị liệu, tình cảm qua lại trước kia sẽ yên lặng mà biến mất ở trong thế giới của hắn. Thời gian hai tháng, tuy rằng vẫn lấy lễ cùng đãi (đối xử có lễ phép), nhưng có vài vấn đề vẫn không chú ý trong quá khứ lúc này đang trở nên rõ ràng hơn.

Hắn nhìn không được cười khổ, “Mặc kệ là từ trước hay là bây giờ, nàng luôn thay đổi biện pháp đến để gây sức ép cho ta.” Một mình mang nàng rời đi trị liệu độc tố không phải là hành động sáng suốt, nhưng hắn lại không có lựa chọn nào khác, không thể trở mặt nhìn nàng chết, lại không thể để cho người khác biết được nàng tu luyện Cửu Âm Chân Kinh để trừ độc, để tránh ngày sau đưa tới mối họa cho nàng.

Sau một lúc lâu, hắn bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, sau đó thân hình giống như quỷ my, theo hướng cửa động phi thân rời đi.

Đợi sau khi hắn rời đi một lúc, nữ tử từ đầu vẫn ngủ say như lợn chết kia lại mở mắt ra, ánh mắt tỉnh táo, nàng không nói gì nhìn sơn động gồ ghề phía trên, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm : “Rõ ràng là lòng tu đạo của người không tinh khiết, lại còn muốn trách người khác gây sức ép cho người?”

Lâm Triều Anh phải thừa nhận rằng, Vương Trùng Dương là một nam nhân xuất sắc, bộ dạng ngũ quan của hắn không tuần nhã như Hoàng Dược Sư, không cương nghị, hay âm áp như ánh mặt trời giống Hồng Thất Công, thậm chí có thể nói là rất bình thường, thẳng ở chỗ có vài tia xuất trần, xứng với một thân đạo bào, còn mang theo vài phần mỹ cảm cấm dục. Hắn lên đem nàng mang đi, mục đích cũng là vì giúp nàng trị liệu độc, trong lòng Vương Trùng Dương có tình yêu lớn, cũng có tình yêu nhỏ. Nàng đối với Vương Trùng Dương, ngẫu nhiên hiểu ý, nhưng nàng rất rõ ràng, nam nhân như vậy, đối với việc giữ lấy hay bỏ đi phải được quyết định cho rõ ràng, cho tới bây giờ nàng không vọng tưởng sẽ đi chiếm đoạt Vương Trùng Dương.

Đã nhiều ngày nay, nàng đang luyện ngoại công trên Cửu Âm Chân Kinh, Vương Trùng Dương giao kinh thư cho nàng, không có nói chính xác cái gì, nhưng nàng hiểu được ý tứ của hắn. Với những thứ tốt đưa lên tận cửa, không có lẽ gì mà không nhận cả. Nàng đã nghĩ kỹ rồi, nàng luyện tốt võ công trên Cửu Âm Chân Kinh, và luyện tốt âm công của nàng là đủ rồi. Về phần gây sức ép gì đó cho Vương Trùng Dương .v.v..., nàng nghĩ về sau không cần nàng đi gây sức ép, tự Vương Trùng Dương cũng sẽ giằng co. Không thể chuyên tâm tu đạo. Ách, hình như cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

21. Chương 21: Phùng Hành

Lâm Triều Anh biến mất ở trong Cổ Mộ đã khoảng hai tháng, Lâm Linh ngồi ở trên tảng đá lớn trước cửa ra vào Cổ Mộ, ánh mắt đại ra nhìn Vân Trúc Thanh một thân lam bào cách đó không xa, vẫn theo như thường lệ đứng ở chỗ cách nàng không xa, bộ dạng như có điều suy nghĩ.

Lâm Linh ngẩn người một lúc lâu, những ý tưởng rối loạn thành một đồng trong đầu mới thông suốt, quay đầu hỏi Vân Trúc Thanh, “Vân quân sự, đều đã qua hai tháng, như thế nào mà đến một chút tin tức của tiểu thư cũng không có vậy?” Lão đạo sĩ chết tiết Vương Trùng Dương kia, tiểu thư nhà nàng rốt cuộc là làm sao vậy, tốt xấu gì cũng phải báo tin a!

Vân Trúc Thanh quay đầu lại, hai đạo ánh mắt dừng ở trên gương mặt bánh bao nhẵn thành một nhúm của Lâm Linh, thanh âm đều đều nói: “Đại khái nhanh thôi.”

Lâm Linh nghe vậy, có chút uể oải, nàng hai tay ôm đầu gối, nói: “Tiểu thư chúng ta có thể hay không đã bị lão đạo sĩ kiêu ngạo Vương Trùng Dương kia bắt cóc?”

Trên mặt Vân Trúc Thanh lộ ra thần sắc mỉm cười, đang muốn nói chuyện, lại nghe được một giọng nữ mang theo ý cười vang lên, “Em mới bị bắt cóc a.”

Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh đều là sửng sốt, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Lâm Triều Anh một thân y phục màu đỏ đứng giữa một khoảng trời tràn đầy màu xanh của núi rừng, một thân y phục đỏ bay bay, còn đeo thêm cái đàn cổ, trên mặt mang theo tươi cười.

Lâm Triều Anh buồn cười, nhìn vẻ mặt đại ra của Lâm Linh, trong lòng có chút mềm nhũn. Nàng chậm rãi đi đến trước tảng đá lớn, đưa tay sờ sờ đầu Lâm Linh, ôn nhu nói: “A Linh, là ta, ta đã trở lại.”

Lâm Linh mở to mắt, nhìn nữ tử áo đỏ trước mắt, sau đó “Oa” một tiếng liền khóc lên.

“Tiểu thư, người cuối cùng đã trở lại! Cái lão đạo sĩ thói Vương Trùng Dương kia không nói một tiếng liền mang người đi, em thật lo lắng... Em...em...em lo lắng chất độc trên người của tiểu thư không giải được, cái lão đạo sĩ thói kia mang người đi chờ chết. Em lại lo lắng chất độc trên người của tiểu thư đã giải hết, cái đạo sĩ thói kia sẽ bắt cóc người. Trước kia hẳn đối với người như vậy, nếu người đi cùng hẳn rồi, ngày sau hẳn lại đột nhiên nghĩ đến những chuyện còn phải làm, sau đó đổi ý, vậy người làm sao bây giờ? Em, em” Còn chưa nói xong, Lâm Linh đã khóc đến mức không nói ra lời, kéo nơi nào đó trên ống tay áo màu đỏ của Lâm Triều Anh khóc thật mãnh liệt, cũng không sợ mất mặt. Dù sao nàng chính là thực lo lắng, thực sợ hãi, hiện tại tiểu thư cuối cùng đã trở lại.

Lâm Triều Anh thấy thế, cười ra tiếng, cầm bàn tay Lâm Linh đang kéo ống tay áo màu đỏ của nàng, nói: “A Linh, hiện tại tiểu thư nhà em đối chết đi được, em là muốn tiếp tục khóc đến chết hay là muốn làm cho ta đối chết?”

Lâm Linh nghe được lời nói của Lâm Triều Anh, ngẩng đầu, “Tiểu thư, người còn cười được!” Nàng đều lo lắng muốn chết, thật vất vả người đã trở lại, tiểu thư vừa mở miệng đã nói những lời không hay, động một chút lại nói đến chết, hai tháng qua nàng cũng không dám nghĩ đến từ này.

Lâm Triều Anh nhéo nhéo mặt của nàng, cười nói: “Không cười chẳng lẽ còn khóc giống em sao? Ta thật sự rất đói bụng, đi thôi, làm tạm chút gì đó cho ta ăn.”

Lâm Linh xem xét nàng, hỏi: “Độc trên người tiểu thư thế nào rồi? Đều giải hết rồi sao?”

“Đều hết rồi.” Lâm Triều Anh nói.

“Thật sự?” Trên mặt Lâm Linh mang vài phần kinh hãi.

“Thật sự.” Chân châu cũng chưa thật như vậy, không chỉ là giải được độc rắn, còn luyện được võ công trên Cửu Âm Chân Kinh.

Lâm Triều Anh nghĩ, nàng là trong họa có phúc, tuy rằng nội lực mất đi vẫn chưa khôi phục hết toàn bộ, nhưng trong hai tháng này, nàng nghĩ ngộ tính của mình ở trên phương diện võ học đại khái là cao hơn một ít, thí dụ như nói về âm công của nàng. Bởi vì một lần nữa tu luyện nội công, lại dùng là võ học chính

thống như Cửu Âm Chân Kinh vậy, ngày sau nàng mặc kệ là ở phương diện nội công hay là ngoại công, so với ngày trước càng muốn tốt hơn.

Lâm Linh nhìn Lâm Triều Anh, thấy trên mặt nàng khí sắc hồng nhuận, con ngươi mang ý cười, lúc lơ đãng nhìn xung quanh toát ra vài phần cảm giác lười biếng. Tiểu thư như vậy, làm cho người ta nhớ tới bộ dạng sáng khoái khi ở Dương Châu. Vừa thấy như vậy, cuối cùng nàng cũng yên tâm. Nàng tháo đàn cổ trên lưng Lâm Triều Anh xuống dưới, cau mày, nói: “Tiểu thư sao lại mang theo đàn cổ trở về? Dọc đường đi còn phải đeo nó trên lưng, thật là mệt mỏi!”

Lâm Triều Anh bật cười, “Không sao, không phiền lụy gì.”

Lâm Linh đưa đàn cổ cho Vân Trúc Thanh, nói: “Người giúp tiểu thư ôm đàn, ta đi làm chút điểm tâm.” Nói xong, bóng dáng nhỏ xinh màu lam nhạt biến mất ở lối vào Cổ Mộ.

Vân Trúc Thanh ôm đàn cổ Lâm Linh đưa cho hắn, cặp con ngươi đen kìa nhìn về phía Lâm Triều Anh, mặt mày nàng lúc này đã thu liễm bớt đi phần nào kiêu căng, hai tháng không thấy, vẫn là một thân quần đỏ cùng đai lưng khảm ngọc màu đen như cũ, nhưng so với trước kia, giống như là thiếu đi vài phần bá đạo, nhiều hơn vài phần thanh cao, tao nhã. Nói đến cũng kỳ quái, người bình thường mặc đồ đỏ thường mang theo vài phần cảm giác yêu nghiệt, nhưng Lâm Triều Anh là ngoại lệ, trước kia là liễu lĩnh, tươi đẹp, động lòng người, hiện giờ cũng là thanh cao, tao nhã càng làm cho người ta dễ dàng bị thuyết phục.

Vân Trúc Thanh chậm rãi thu hồi tầm mắt, cười nói: “Hai tháng không thấy, xem ra võ công của tiểu thư không chỉ là cao hơn một bậc.” Khí chất của một người sẽ không vô duyên vô cớ thay đổi, xem ra mấy ngày nay, Lâm Triều Anh đã có tiến bộ nhảy vọt đích trên nhiều khía cạnh.

Lâm Triều Anh ngồi ở trên tảng đá lớn mà Lâm Linh vừa mới ngồi lúc nãy, nhướng mày nói: “Đã đi dạo ở Quỷ Môn Quan một vòng mà, trong lòng tự nhiên là đối với rất nhiều sự tình đều có nhận thức mới, Vân quân sự người nói có đúng không?”

“Bất kể là như thế nào, cuộc đời không có gì tiếc nuối mới là tốt nhất.” Vân Trúc Thanh ôn nhu cười mà trả lời, trong lời nói như có tâm sự.

Lâm Triều Anh xem xét Vân Trúc Thanh, kỳ thật nàng cũng hiểu được Vương Trùng Dương sẽ không có lý do gì mà mang nàng đi, lại còn để cho nàng tu luyện võ công trên Cửu Âm Chân Kinh nữa. Cho tới nay, hiểu rõ ràng nhất đối với Cửu Âm Chân Kinh không phải Vương Trùng Dương, mà là Vân Trúc Thanh, hơn nữa Vương Trùng Dương đã nói qua, ở trước khi nàng tu luyện võ công Cửu Âm Chân Kinh, hắn chưa bao giờ lật xem qua Cửu Âm Chân Kinh. Tuy rằng sau khi trải qua hai tháng ở chung, nàng cảm thấy Vương Trùng Dương là một người thuộc phái hành động, trong lòng nghĩ một đằng, ở mặt ngoài làm một nẻo, nhưng đối với những vấn đề liên quan đến danh dự Toàn Chân giáo, nàng cảm thấy những lời ngày đó Vương Trùng Dương nói với Âu Dương Phong chính là sự thật.

Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Vân quân sự, người có nhớ rõ khẩu quyết võ công trên Cửu Âm Chân Kinh?”

“Đọc thuộc lâu lâu.” Dừng một chút, Vân Trúc Thanh còn nói: ” Tổ tiên Vân gia chỉ nói không cho tu luyện, chưa nói không cho xem.”

Quả nhiên là dễ giải thích hơn! Khó trách Vân Trúc Thanh lại lựa chọn Vương Trùng Dương là người hữu duyên mà không phải là những người khác, mọi người đều say chỉ mình nàng tỉnh, người đời đều bị bề ngoài của hai người kia lừa gạt, còn cho rằng bọn hắn là người khiêm tốn.

Cặp con ngươi của Lâm Triều Anh nhìn về phía hắn, lạnh nhạt nói: “Lời người vừa nói với ta, không cần lại nói với người khác, dù là A Linh cũng không thể nói.”

Vân Trúc Thanh sửng sốt.

Lâm Triều Anh đỡ trán, có chút đau đầu nói: “Nói thật, có một người quân sự mọi lúc đều có thể bị người đuổi giết, thật ra ta cũng hiểu được thực là phức tạp. Vân quân sự, người rốt cuộc có hay không nhìn trúng nhà giàu có nào đó, người có muốn đi ăn máng khác không?”

Vân Trúc Thanh: “.”

Lâm Triều Anh đã quay về Cổ Mộ, nhưng không tính toán lại tiếp tục ở trên núi Chung Nam nữa. Nàng tự tay viết hai phong thư giao cho Vân Trúc Thanh, để cho hắc phái người chia ra đưa đi hai nơi, Cái Bang và đảo Đào Hoa.

Vân Trúc Thanh đem thư cất kỹ, hỏi: “Không biết tiểu thư có tính toán lập tức quay về Dương Châu không?”

Lâm Triều Anh lại lắc đầu, nói: “Ta cùng với A Linh một đường du sơn ngoạn thủy, chậm rãi trở về. Vân quản sự đi theo chúng ta mọi việc không tiện, vẫn là quay về Dương Châu trước đi, khi nào chơi chán, tự nhiên sẽ mang theo A Linh trở về.”

Vân Trúc Thanh nhất thời giật mình, sau đó ánh mắt dừng ở trên người cô nương đang đi qua đi lại ở bên trong thạch thất thu thập hành lý.

Lâm Triều Anh nhíu nhíu đôi mi thanh tú lại, chậm rì rì nói: “Nếu thực sự gặp phải nguy hiểm, mà có ta ở đều không thể thoát hiểm được, vậy thì mặc dù là có Vân quản sự ở bên cạnh, cũng đều không giúp được gì.” Vân Trúc Thanh rất có bản lĩnh, nhưng bản lĩnh đó chỉ giới hạn trong quản sự, nếu thật sự là gặp phải cái gì nguy hiểm, giá trị sức mạnh của hắc còn chưa đủ cao. Bàn về tùy cơ ứng biến, Lâm Triều Anh tuyệt đối cũng không kém hơn Vân Trúc Thanh.

Vân Trúc Thanh nghe vậy, gật đầu nói: “Vậy ngày mai thuộc hạ liền quay về Dương Châu.”

Lâm Triều Anh cười cười, bỗng nhiên còn nói: “Người yên tâm, ta sẽ đem nàng hoàn hảo trở về.” Xem ra trong khoảng thời gian nàng không có ở đây, Vân Trúc Thanh cùng Lâm Linh trong lúc đó đã xảy ra một sự tình, làm cho tình cảm Vân Trúc Thanh đối với Lâm Linh bỗng nhiên trở nên không giống với trước kia.

Vân Trúc Thanh trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, hướng Lâm Triều Anh ôm quyền nói: “Đa tạ tiểu thư.” Nàng nói như vậy, chính là ngầm đồng ý chuyện tình trong lúc đó của hắc cùng Lâm Linh.

“Hiện tại cảm ơn ta vẫn là có chút hơi sớm.” Lâm Triều Anh lạnh lạnh nói. Lâm Linh đối với Vân Trúc Thanh cũng có chút quan tâm, trước đó, Lâm Triều Anh sinh ra cảm giác phiền muộn ‘gái lớn không thể giữ’ đối với Lâm Linh, sau đó quan sát kỹ, lại cảm thấy Lâm Linh quan tâm Vân Trúc Thanh, nhưng giống như là còn chưa có xem lẫn loại yêu thích giữa nam nữ. Nhưng mặc kệ như thế nào, đối với Lâm Linh mà nói, Vân Trúc Thanh là một lựa chọn không tồi.

Vân Trúc Thanh trầm mặc, sau đó nói: “Chỉ cần tiểu thư không ngăn cản là tốt rồi.”

Lâm Triều Anh nhướng mày, “Ta cũng không làm cái kia chuyện nhảm chán kia.” Người xấu chia rẽ nhân duyên là sẽ bị sét đánh, nàng mới không làm chuyện như vậy đâu.

Bảo Vân Trúc Thanh đi trở về Dương Châu trước, Lâm Triều Anh mang theo Lâm Linh một đường du sơn ngoạn thủy, một đường nghe giang hồ bát quái. Gần nhất giang hồ thực rất náo nhiệt, Hoa Sơn Luận Kiếm hấp dẫn các lộ anh hùng tiến đến, đấu ba ngày ba đêm, Ngũ Tuyệt Trung Nguyên cuối cùng cũng ra lò.

Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái, Trung thần thông.

Lâm Linh bĩu môi, có chút buồn bực nói: “Ngũ Tuyệt Trung Nguyên, cư nhiên lại để cho Vương Trùng Dương đứng thứ nhất.”

Lâm Triều Anh cũng là cười cười, “Ban đầu hắc chính là người hữu duyên Vân quản sự chọn trúng, hiện giờ hắc đứng thứ nhất, bảo quản Cửu Âm Chân Kinh coi như là đồ về với chủ.”

Tuy nói là như thế. Nhưng Lâm Linh vẫn là cảm thấy có chút buồn bực. Lâm Triều Anh nhìn rừng hoa đào bên đường, không nói gì. Nhớ tới nửa năm trước, khi nàng cùng Hồng Thất Công đi ngang qua nơi đây, đúng là lúc hoa đào nở rộ, hiện giờ đã là sang thu, hoa đào sớm đã không còn bóng dáng, quả đào cũng bị người ngắt hết, chẳng qua. Lâm Triều Anh trợn mắt nhìn, nàng như thế nào lại nhìn đến trạch viện ngày đó hiện giờ bị một đám cỏ về giống cỏn đồ vây quanh vậy ?

“Này, này, này, chủ tử nhà ngươi đoạt mất di nương chưa qua cửa của Gia (lão gia) nhà ta đi rồi, lấy cái gì bồi thường đây?”

“Gia chúng ta nói, hắc không cần các ngươi đưa tiền bồi thường, chỉ cần lấy lại di nương chưa qua cửa thôi!”

“Đừng cho là chúng ta không vào được trong viện thì mọi chuyện đều đã xong, nói cho người biết, chọc Gia ta tức giận, ta ột mỗi lửa đốt luôn viện này của người!”

“”

Tuy nhiên sự thật là, đám côn đồ kia không đốt được trạch viện, ngược lại là bị Lâm Triều Anh lấy tới làm vật thí nghiệm, nàng đặt đàn cổ trên tay, dùng âm công đem đám côn đồ kia đánh cho hoa rơi nước chảy, sau đó chạy trốn chết. Lâm Triều Anh ôm đàn cổ, nhìn đám người này bay nhanh hơn chim, trong lòng tràn ngập đắc ý. Âm công này dùng thật tốt, trừ bỏ hơi cổ sức khí một chút thì không có tổn hại gì cả.

Đang ở lúc Lâm Triều Anh sững sờ suy nghĩ, một giọng nữ nhu hòa dễ nghe vang lên sau lưng nàng, “Đa tạ tỷ tỷ hỗ trợ giải vây, không bằng tiến vào uống ly trà, như thế nào?”

Lâm Triều Anh quay đầu lại, chỉ thấy chủ nhân cẩu âm thanh một thân áo trắng, ngũ quan tinh xảo, cặp mắt kia lúng liếng, linh động. Nàng cứ như vậy nhẹ nhàng đứng ở trước cửa, chậm rãi nở nụ cười, ôn nhu giống như gió xuân thổi nhẹ qua.

Chỉ thấy cô nương áo trắng kia từ từ kéo lên ống tay áo bên tay phải, lộ ra một cái vòng trang sức tạo hình độc đáo, kia đúng là trang sức ngày đó Lâm Triều Anh giao cho người hầu của tòa trạch viện này. Chỉ nghe nàng cười nói: “Tiểu muội là Phùng Hành, lễ vật khi đó tỷ tỷ tặng uội, muội rất là thích.”

22. Chương 22: Mạc Sầu

Vì thế, chủ nhân của tòa trạch viện kia không phải ai khác mà chính là Phùng Hành. Sau khi Lâm Triều Anh biết được việc này, trong lòng kinh ngạc một lúc lâu. sau đó không chút do dự cùng người ta nhận làm tỷ - muội tốt.

Lâm Triều Anh vẫn luôn cảm thấy, Phùng Hành thật thần bí, nàng cũng rất ngạc nhiên, đến tận cùng đây là một nữ tử như thế nào, cư nhiên có thể làm cho Hoàng Dược Sư yêu thương, quyết chí sẽ không thay đổi.

Phùng Hành xuất thân từ gia đình giàu có, thuở nhỏ do cả cha lẫn mẹ đều bận rộn, nàng bị đưa đến sống cùng Tổ mẫu (bà nội). Tổ phụ (ông nội) của nàng lúc tuổi còn trẻ từng làm quan, lúc ấy lại được đích thân Hoàng đế ban cho chức Tham hoa, sau đó không được triều đình trọng dụng, lại khinh thường cùng người khác thông đồng làm bậy, cuối cùng từ chức về ở ẩn. Hiện giờ, tổ phụ của nàng là một người tài giỏi hiếm thấy trong thiên hạ, ngày thường yêu thích nhất chính là Thuật Kỳ Môn Độn

Giáp (trận pháp) , Phùng Hành chịu hun đúc từ Tổ phụ, ở trên phương diện Thuật Kỳ Môn Độn Giáp rất có thành tựu, là trò giỏi hơn thầy. Trước đó vài ngày, sở dĩ đám người vây quanh trạch viện này không dám xông vào là bởi vì từng cây hoa, ngọn cỏ trong viện này đều là dụng tâm mà sắp xếp, bố trí theo trận pháp

.

Những điều này đều là trong quá trình Lâm Triều Anh cùng Phùng Hành làm bạn mà nghe ngóng được. Lúc này, Phùng Hành đang cùng Lâm Triều Anh ngồi ở chòi nghỉ mát trong viện, phía trên bàn đá trong đình, bày đàn cổ của Lâm Triều Anh. Ở chỗ cách chòi nghỉ mát không xa, có vài cây quế cao lớn, lúc gió thổi qua, liền đưa tới từng đợt hương thơm, thấm vào ruột gan.

Lâm Triều Anh bưng một ly trà xanh, có chút mỉm cười nói: “Có cái gọi là ‘ rỗng mạnh không đè bọn rắn độc’*, muội quả nhiên là lớn mật, sao lại đối địch với bọn côn đồ nơi này ?”

(* ý là người đoàn đoàn k ai muốn dây dưa với bọn côn đồ)

Phùng Hành cười trả lời: “Phụ thân của vị cô nương kia bệnh tình nguy cấp, mấy ngày gần đây, hoa màu trong nhà đều bị người khác cố ý phá hoại, cho nên không đóng nổi địa tô. Lúc ấy, xe ngựa của muội đi ngang qua cửa nhà nàng, liền nhìn thấy người của nhà họ Lý kia mạnh mẽ cướp người, nói nếu vị cô nương kia làm di nương (thiếp) của hắn, hắn liền không hề truy cứu việc các nàng thiếu địa tô. Lúc đó Mạt tổng

quản cũng ở đấy, muội liền để cho hắn đi hỏi rõ nguyên nhân hậu quả, hỏi xong, muội liền biết hoa màu nhà cô nương kia bị người khác phá hoại không khỏi liên quan đến nhà họ Lý kia. Cùng là nữ tử, muội cũng không thể không giúp đỡ, như thế nào có thể trơ mắt nhìn vị cô nương kia nhảy vào hố lửa đâu?”

Khuôn mặt mềm mại, tinh xảo kia mỉm cười, giọng điệu ôn nhu, rất nhẹ, cũng rất tao nhã, cho dù là nói đến chuyện làm cho người ta tức giận, âm thanh của nàng vẫn nhẹ nhàng như là mưa xuân khiến cho vạn vật sinh sôi. ‘Nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc’, Lâm Triều Anh cảm thấy, Phùng Hành thật sự là có năng lực như vậy.

Còn không đợi Lâm Triều Anh trả lời, đã nghe thấy tiếng cười sung sướng của Phùng Hành vang lên, nói: “Vị họ Lý kia ở chỗ này hoành hành ngang ngược, ức hiếp dân lành, đúng là nên giáo huấn hắn một chút. Hắn phái người đến vây quanh trạch viện của muội, tỷ tỷ cũng đã làm cho người của hắn không sống khá giả được. Hơn nữa ngày ấy, Mạt tổng quản đã đi điều tra tỉ mỉ từng việc phạm pháp mà nhà họ Lý kia làm trong những năm gần đây, hiện giờ đã đem bằng chứng phạm tội trình lên cho quan phủ.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhướn mày nói: “Muội vẫn còn tin vào quan phủ?”

Phùng Hành đứng lên, đi tới trước bàn đá, nhìn đàn cổ màu đỏ thẫm trên bàn kia, cười nói: “Muội không tin quan phủ, nhưng muội tin mọi người ai cũng có nhược điểm.” Nàng quay đầu lại, hướng Lâm Triều Anh cười xinh đẹp, nói: “Muội từng nghe nói qua chuyện khi tỷ tỷ ở Dương Châu, ý nghĩ của muội, kỳ thật giống với tỷ tỷ.” Người làm quan, không có trong sạch tuyệt đối. Nhưng là muốn quan phủ làm việc, cũng không phải là việc khó. Đánh rắn đánh giáp đầu, Tổ phụ của nàng mặc dù đã từ quan ở ẩn, nhưng đệ tử từ trước đến nay của Người cũng không ít.

Lâm Triều Anh cũng đi tới bên cạnh nàng, nhìn đàn cổ trước mắt, ngón tay có chút không an phận gảy cầm huyền.

“Cái chuôi đàn cổ này của tỷ tỷ màu sắc thiên về đỏ thẫm, là dùng gỗ cây sam đỏ tốt nhất chế tạo, có thể thấy được tỷ tỷ tiêu phí rất nhiều tâm tư. Tuy nhiên. . . .” Ánh mắt của nàng dừng ở vết cháy xém trên cầm vĩ, cười nói: “Tuy nhiên dấu vết này là sao vậy?”

Phùng Hành không chỉ biết Thuật Kỳ Môn Độn Giáp, còn là một cao thủ trong âm luật, không chỉ đàn giỏi mà còn có thể tự chế tạo ra đàn, những đàn nàng dùng, ngay cả cầm huyền cũng đều là nàng tự làm ra.

Kỳ thật đối với vết cháy xém trên vĩ cầm, không chỉ là Phùng Hành tò mò, mà cả Lâm Linh cũng rất ngạc nhiên. Bởi vì Lâm Linh cảm thấy tiểu thư nhà nàng soi mói rất kỹ đối với những đồ vật mà tiểu thư dùng, cái nào hơi có tý vết, liền vứt đi không cần dùng nữa. Vết cháy xém trên phần chuôi của đàn cổ kia, giống nhau như là từng bị lửa thiêu qua.

Đối với vấn đề của Phùng Hành, Lâm Triều Anh cũng không có ý tứ giấu diếm, “Đàn này là một vị bằng hữu tặng cho. Hắn nói khi đó hắn đi ngang qua một hộ gia đình, vừa vặn thấy hộ gia đình kia đang nhóm lửa, hắn nghe được âm thanh tiếng lửa cháy liền biết đàn này là do gỗ quý khó mà có được trên thế gian làm ra, lúc ấy cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền vọt vào phòng bếp đem đàn này trong đồng lửa lấy ra.”

Ngày đó, độc tố trong cơ thể nàng đã giải hết, Vương Trùng Dương vừa từ bên ngoài trở về, vì nàng mà mang về cây đàn cổ này. Nàng nhận đàn cổ, hai người liền rời khỏi hang động mà nàng đã luyện công trị độc, hắn trở về Toàn Chân giáo, mà nàng là trở về Cổ Mộ.

Phùng Hành nghiêng mặt nhìn, gặp Lâm Triều Anh khoe miệng khê nhếch, buông mắt nhìn đàn cổ trên bàn, vẻ mặt kia, tựa hồ có chút xuất thần. “Vị bằng hữu này của tỷ tỷ đích cũng có thể nói là một người có tâm.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nao nao, sau đó nở nụ cười, nói: “Vậy sao?” Vương Trùng Dương là một người có tâm, tuy nhiên trong tim hắn chứa đựng thật sự là nhiều việc lắm, không còn chỗ cho tình cảm nam nữ.

Phùng Hành cũng cười theo, đứng lên, lúc này, một nam tử mặc quần áo màu xám đi tới, ngoài ba mươi tuổi, là nam nhân ngày đó dẫn Lâm Triều Anh vào trạch viện, cũng là Mạt tổng quản trong miệng Phùng Hành.

“Tiểu thư.” Hắn hướng Phùng Hành hành lễ.

“Mặt thúc, có chuyện gì vậy?” Phùng Hành hỏi.

“Lão phu nhân có thư, nói là đợt này tiểu thư ở bên này lâu rồi, người trong lòng rất là nhớ ngài, làm cho ngài sớm trở về chút.”

Phùng Hành sững sốt, khe thở dài, cười nói: “Đều tại ta, mấy ngày nay cùng Lâm tỷ tỷ ở chỗ này, ta nhất thời cao hứng, liền ở lâu thêm chút thời gian. Mấy ngày trước, Tổ mẫu đã đáp ứng ta rồi, sao hiện giờ lại bảo ta đi trở về đâu?”

Trên mặt ngăm đen của Mặt tổng quản lộ ra một cái mỉm cười, nói: “Thuộc hạ cũng đã hỏi một chút, nghe nói là mấy ngày nay Lão Thái gia có kết giao với một vị rất tài ba, người nọ văn thao vũ lược, mọi thứ đều biết, khó có được nhất chính là, hần thể nhưng có thể phá trận pháp mà ngày đó tiểu thư bày ra trong hậu viện của Lão Thái gia. Mấy ngày nay, Lão Thái gia đều vội vàng cùng vị tân bằng hữu kia luận bàn trao đổi đến mất ăn mất ngủ. Hiện giờ, Lão Thái gia cũng chỉ nghe lời tiểu thư khuyên, Lão Phu nhân cũng là lo lắng cho thân thể Lão Thái gia, cho nên hi vọng tiểu thư sớm trở về.”

Phùng Hành nghe vậy, vẻ mặt lộ ra một cái mỉm cười, nói: “Nói vậy là Tổ phụ khó có thể gặp gỡ được tri kỷ, hiện giờ gặp được một người có thể cùng bàn luận với hần, cho nên như si như cuồng?”

Lâm Triều Anh cũng rất tò mò, nàng không biết Tổ phụ Phùng Hành có bao nhiêu lợi hại, nhưng là có thể nuôi dưỡng được một người tài giỏi như Phùng Hành vậy, khẳng định cũng không đơn giản. Hơn nữa nàng cảm thấy lão nhân gia đều rất kỳ quái, trong lòng tính toán rất nhiều chuyện, nhưng là lại cái gì cũng không nói ra.

Lâm Triều Anh cười nói: “A Hành, hay là muội không tò mò đến tột cùng là người như thế nào lại có thể được Tổ phụ của muội kính trọng vài phần như vậy sao?”

Phùng Hành thoáng ngần ra, nhìn về phía Mặt tổng quản.

Mặt tổng quản nói: “Thuộc hạ nghe nói người nọ thập phần trẻ tuổi, diện mạo vô cùng tốt, võ công cực cao, ngày thường thích nhất màu xanh, luôn một thân y phục xanh, cầm trong tay tiêu ngọc bích.”

“” Lâm Triều Anh nghe vậy, biểu tình trên mặt thật kinh ngạc, đây không phải là Hoàng Dược Sư sao?

Phùng Hành thấy biểu tình của nàng như vậy, cặp con ngươi như nước kia chớp chớp, cười hỏi: “Về mặt tỷ tỷ như vậy, chẳng lẽ là có quen biết với người mà Mặt thúc vừa miêu tả?”

“Muội đoán được rồi?” Lâm Triều Anh hỏi lại. Cô nương giống như Phùng hành vậy, nhất định là không đi lại trong giang nhưng nàng kiến thức rộng rãi, không đi lại trong giang hồ cũng không có nghĩa là nàng không biết Ngũ tuyệt Trung nguyên hiện giờ mỗi người đều là nam tử xuất sắc, nhất là vị thanh sam đảo chủ đảo Đào Hoa kia, cũng không ít nữ hiệp giang hồ đối với hần mền mộ không thôi.

Phùng Hành mỉm cười, nói: “Muội lúc bắt đầu không biết được, nhưng hiện giờ nghe được Mặt thúc nói như vậy, đại khái cũng đoán được.”

Lâm Triều Anh thấy thế, trong lòng cũng nhịn không được than thở, thật là một cô nương khéo léo, thông minh. Nói thật, nàng cảm thấy Tổ mẫu của Phùng Hành gọi nàng trở về, đại khái là không phải đang lo lắng cho Tổ phụ của nàng, mà là trong lòng tính toán chuyện gì đó đi. Dù sao, Phùng Hành cũng đã gần hai mươi, cô nương hai mươi đặt ở hiện đại là thật nhỏ, nhưng ở nơi này, đã là gái lỡ thì, sớm nên định ra chung thân đại sự. Tưởng tượng như vậy, Lâm Triều Anh lại cảm thấy, nàng bây giờ có phải hay không có thể xem như là cô nương bà ngoại? (đáng tuổi làm bà ngoại còn là cô nương)

Lúc Lâm Triều Anh đi vào thế giới này, chưa từng nghĩ đến có thể có bằng hữu để tâm sự, tuy có Lâm Linh, nhưng Lâm Linh cùng Phùng Hành lại là không đồng dạng như vậy. Tình cảm của nàng và Lâm Linh tốt lắm, nhưng nàng vẫn đều coi Lâm Linh là một tiểu muội muội, trong đáy lòng có rất nhiều chuyện mà có nói Lâm Linh cũng sẽ không hiểu. Nhưng là Phùng Hành lại không giống như vậy, kiến thức của nàng ấy không tầm thường, người cũng thông minh, đối với rất nhiều chuyện tình đều có giải thích độc đáo. Đó cũng là lý do mà vì sao lúc ban đầu Lâm Triều Anh tính toán một đường cùng Lâm Linh du ngoạn quay về Dương Châu, lại ở trong nhà Phùng Hành lưu lại một ít thời gian.

Hiện giờ gặp Phùng Hành phải đi về, cũng thuận thể cáo từ. Sắp chia tay là lúc có qua có lại, đương nhiên là phải rất nhiệt tình mời muội tử Phùng Hành ghé qua nhà nàng ở Dương Châu ở vài ngày. Ngày đó, nàng ở trong nhà Phùng Hành biểu diễn Thuật Ngự Phong thuật cho nàng ấy xem, bắt đặc dĩ là ông hoang dã này không phải do mình thuần dưỡng, luôn có vài phần kém cỏi, tuy rằng Phùng Hành nhìn thấy thật kinh hãi, nhưng là Lâm Triều Anh cảm thấy, Phùng Hành càng có thể kinh hãi hơn nữa.

Từ biệt Phùng Hành, Lâm Triều Anh lại mang theo A Linh của nàng tiếp tục du sơn ngoạn thủy, chính là, khi sắp đến biệt viện ở Dương Châu, các nàng phát hiện trong rừng hoa hòe một viên thịt tròn, cả người trắng nõn, dùng áo choàng màu đỏ bao lại, còn chưa nói được, nhưng có thể nhìn được, nhìn thấy hai người cưỡi ngựa, cũng không sợ hãi, cặp mắt đen bóng kia không một chút sợ hãi, xem xét các nàng.

Lâm Linh nhìn thấy, thực sửng sốt, xoay người xuống ngựa, lại phát hiện trên người viên thịt tròn này có phong thư, nói là trong nhà nghèo quá nuôi không nổi, cho nên đem nàng đặt ở cái chỗ này, hi vọng người hữu duyên gặp được có thể hỗ trợ nuôi con. Kí tên, là Lý thị.

Lâm Triều Anh nhìn lá thư trên tay, có chút không nói gì, cười nhạo một tiếng nói: “Nếu thật sự hi vọng có người nuôi đứa nhỏ của nàng, như thế nào sẽ bỏ ở trong rừng này?” Rừng hoa hòe này là sản nghiệp tư nhân của nàng, còn có người nào có thể đến đây nữa? Nếu không phải các nàng đi ngang qua, đứa nhỏ này có bị chết đói cũng sẽ không có người nhận nó làm con nuôi.

Lâm Linh ôm viên thịt tròn trắng nõn kia, hỏi Lâm Triều Anh, “Vậy tiểu thư, đứa nhỏ này làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đặt nó ở chỗ này sao?”

Lâm Triều Anh nhìn về phía Lâm Linh, sửng sốt hỏi: “Em thích đứa bé này sao?”

“Không ghét a, tiểu thư, phái Cổ Mộ chúng ta đến bây giờ còn không có đệ tử đâu. Chờ đứa bé này trưởng thành, có thể cho nàng làm phái đệ tử Cổ Mộ.” Lâm Linh vẻ mặt hưng phấn.

Chờ viên thịt tròn này lớn lên? Lâm Triều Anh nhìn viên thịt Lâm Linh ôm trong ngực kia, đầu xoay tới xoay lui, cũng không biết là đang nhìn thứ gì. Thật ra, đem đứa nhỏ này ôm trở về cũng không có gì, dù sao ăn được cũng không nhiều lắm, Vân quân sự lại biết kiếm tiền như vậy. Nghĩ nghĩ, Lâm Triều Anh thực sắc khoái nói: “Được rồi, vậy em đem đứa bé này mang về, để cho nó làm đồ đệ của em thì tốt lắm.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Em đây phải giúp bé đặt một cái tên, tiểu thư, người nói nên đặt tên là gì thì tốt đây?” Lâm Linh lấy ngón tay chọc chọc hai má viên thịt tròn, cười dài hỏi.

Lâm Triều Anh thấy thế, đôi mi thanh tú khẽ nhếch, sau đó nói: “Lý Mạc Sầu.”

23. Chương 23: Quy Củ Giang Hồ

Lại nói về Vân Trúc Thanh một mạch đi thẳng về đến Dương Châu, thấy Lâm Triều Anh và Lâm Linh chậm chạp mãi không trở về, trong lòng cũng có chút lo lắng. Tuy rằng, Lâm Triều Anh võ công đủ cao, người cũng rất thông minh, nhưng tính tình thì. Vân Trúc Thanh nhớ tới đó, da đầu cũng có chút run lên.

Cũng may, ngay tại lúc Vân Trúc Thanh đang suy nghĩ xem có nên đi đến phân đà Cái Bang ở Dương Châu nhờ Hồng Thất Công hỗ trợ tìm hiểu xem Lâm Triều Anh ở nơi nào thì nàng rốt cục cũng mang theo Lâm Linh trở lại, còn kèm theo một em bé dùng áo choàng màu đỏ bao lại.

Lâm Linh mang ngựa đến hậu viện, Lâm Triều Anh ôm em bé gái, nhìn thấy Vân quân sự liền nhét vào trong ngực của hắn.

“Vân quản sự, ta cùng với A Linh đã trở lại. Bé gái này là đại đồ đệ của A Linh, tên là Lý Mạc Sầu. Ừm. Chờ A Linh quay lại, các người thương lượng một chút xem phải chăm sóc nó như thế nào cho tốt đi.”

Vân Trúc Thanh tay chân có chút luống cuống đỡ lấy Tiểu Mạc Sầu kia, cúi đầu, chỉ thấy ánh mắt em bé đang xem xét hắn, sau đó hé ra cái miệng còn chưa có mọc răng cười, cười có chút giống với một bà lão. Hắn nhìn về phía Lâm Triều Anh, khuôn mặt từ trước đến nay không chút thay đổi, lạnh như núi băng, lúc này khẽ biến, khóe miệng co rút, “Tiểu thư. Đây.”

“Người không biết phải chăm sóc đứa nhỏ như thế nào đấy chứ?” Lâm Triều Anh xem xét hắn.

Vân Trúc Thanh sắc mặt cứng đờ, hắn một đại nam nhân, không có huynh đệ tỷ muội, cũng chưa có thành thân, như thế nào biết được? Hơn nữa đứa nhỏ này cả người mềm nhũn, hắn sợ rằng không cẩn thận sẽ làm bị thương nó.

Lâm Triều Anh thấy thế, nhất thời hiểu rõ. Nàng đỡ trán, sau đó nói: “Đứa nhỏ này răng cũng chưa dài, chắc là còn chưa có cai sữa, người trước hết đi dán thông báo, tìm cho nó một bà vú. Còn có, đêm nay nó cũng cần có người ngủ cùng, người khẳng định là không được rồi, A Linh cũng không biết cách chăm sóc đứa nhỏ, người để cho nó đến ngủ cùng phụ nhân đã từng sinh đứa nhỏ trong nhà chúng ta đi, miễn cho buổi tối nó khóc nháo. Đúng rồi, điều hai tiểu nha hoàn đến để A Linh sai bảo.”

Vân Trúc Thanh ôm Lý Mạc Sầu, tiếp thu từng điều. Thấy Lâm Triều Anh đã dặn dò xong đang bước đi, hắn vội đi theo, nói: “Tiểu thư, Hồng bang chủ nói nếu người trở về Dương Châu, thì cho người báo tin cho hắn.”

Bước chân Lâm Triều Anh bỗng nhiên chậm lại, nhưng sau đó lại lập tức đi về phía trước, “Ừ, vậy thì người đi một chuyến đi. Đúng rồi, vào bên trong hầm rượu chọn ít rượu ngon đưa qua cho hắn.”

Khi Hồng Thất Công nhận được rượu ngon do Vân Trúc Thanh đưa tới, thì biết Lâm Triều Anh đã trở lại Dương Châu, sớm tối ngày hôm đó lại đến chỗ Lâm Triều Anh ăn chực cơm. Sau khi ăn uống no đủ, hắn cảm thỏa mãn vuốt cái bụng phình ra, nói: “Ta nghe nói nàng ôm về một đứa bé?”

Lâm Triều Anh cầm bầu rượu trong tay, gạt đầu, “Không sai.”

“Nàng dự định thu đồ đệ?” Hồng Thất Công vẻ mặt hoài nghi nhìn Lâm Triều Anh. Trời mới biết được cô nương trước mắt này sẽ dạy dỗ đồ đệ như thế nào !

Lâm Triều Anh nhìn thấy biểu tình của Hồng Thất Công, con ngươi leo lên ánh sáng mang theo vài phần không tán thành, “Chẳng lẽ ta không thể thu đồ đệ?” Biểu tình đó của hắn là có ý gì vậy? Thật muốn đánh một chưởng vào vẻ mặt tràn đầy hoài nghi của hắn.

Hồng Thất Công thấy thế, sờ sờ cái mũi, cười gượng nói: “Đương nhiên là có thể, ta chỉ là tò mò không biết nàng sẽ dạy nó võ công gì thôi mà .” Nếu hắn nói ‘không thể’, nói không chừng Lâm Triều Anh sẽ giận dữ với hắn sau đó đi thu mười tám đồ đệ mang trở về, nàng đối với loại chuyện thu đồ đệ này, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không ham thích. Mỗi khi Lâm Linh nói đến chuyện của phái Cổ Mộ các nàng, Hồng Thất Công đều cảm thấy xấu hổ thay cho phái Cổ Mộ của các nàng, cũng không mong phái Cổ Mộ có thể so sánh với Cái Bang, nhưng tốt xấu. Cũng không nên chỉ có hai người a! Cổ tình là Lâm Triều Anh nói người quý ở chất lượng không phải số lượng, luôn nói nàng muốn tìm kiếm người có duyên. Nhưng cái người có duyên này. Hiện giờ vẫn chưa đứng được, ngay cả răng cửa cũng chưa mọc, việc này có chút rất -_-!!! đi ?

Lâm Triều Anh liếc hắn, miễn cưỡng đáp: “Dạy tất cả đi, phái Cổ Mộ nhiều võ công như vậy, nó muốn học công phu còn không phải thực dễ dàng sao, đến lúc đó, A Linh sẽ dạy nó.” Lý Mạc Sầu, ai biết được Lý Mạc Sầu này có phải hay là Lý Mạc Sầu kia không chứ, bất quá nếu đã là đệ tử của nàng ấy, mặc kệ là Lý Mạc Sầu nào đi nữa, đều do nàng ấy chăm sóc. Sau này có chuyện gì, đều do nàng ấy làm chủ!

Hồng Thất Công nghe vậy, đối với ánh trắng cảm khái hàng vạn hàng nghìn: “Không nghĩ tới nàng muốn làm tổ sư bà bà .”

“Phốc” một tiếng, Lâm Triều Anh không chút nhả nhận, phun hết rượu trong miệng ra, sau đó ho không ngừng.

Hồng Thất Công thấy thế, cau mày, đưa cánh tay đi qua, bàn tay giúp nàng vỗ lưng, “Làm sao vậy?”

Lâm Triều Anh bị bàn tay không biết nặng nhẹ của hắn vỗ, ho càng thêm nghiêm trọng, nàng xua tay, “Người đừng vỗ nữa.”

Hồng Thất Công sững sờ, nhưng là động tác tay cũng không có dừng lại.

Lâm Triều Anh dứt khoát nắm lấy cổ tay của hắn, giọng điệu nhỏ nhẹ có chút trách mắng, “Thất huynh, ta bảo là người đừng vỗ nữa.” Lực vỗ mạnh như vậy, nàng bị hắn vỗ sắp chết!

Nàng vẫn còn ho sặc sụa, vẫn cảm nhận được cảm giác rượu đốt cháy yết hầu, nàng ho đến sắc mặt đỏ bừng, cặp mắt kia đều nhanh có một chút hơi nước.

Hồng Thất Công nhìn nàng, trong chột lát, thế nhưng sinh ra một loại cảm giác nàng trông như vậy thật mềm mại.

Thật vất vả lắm Lâm Triều Anh mới hết ho, quay đầu nhìn về phía hắn, giọng điệu mang theo vài phần nén giận, “Người dùng sức lực lớn như vậy, rốt cuộc là nghĩ muốn giúp ta vỗ lưng thuận khí, hay vẫn là muốn đánh cho ta chết luôn hả?”

Mặt đỏ hồng, ánh mắt cũng che kín hơi nước, giọng điệu của nàng có vài phần hờn dỗi. Hồng Thất Công trừng mắt nhìn, sững sờ ở tại chỗ, cũng không biết nói gì thì tốt, bỗng nhiên ý thức được tay nàng còn nắm cổ tay của hắn, nhất thời cả người không được tự nhiên.

“Ta. Ta sao có thể nghĩ vỗ chết nàng được?” Hồng Thất Công bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Lâm Triều Anh bị giọng nói của hắn làm hoảng sợ, cau mày, “Người còn lớn tiếng như vậy, muốn hù chết người sao?”

Hồng Thất Công cảm thấy được thực oan uổng, hắn như thế nào lại muốn dọa chết nàng? Làm ơn mắc oán, tuy rằng hắn biết nàng rất sĩ diện, bị thất lễ, sặc rượu ở trước mặt hắn có thể sẽ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nàng cũng không cần giận chó đánh mèo sang hắn như vậy a, hắn chắc chắn là sẽ không nói chuyện của nàng với ai.

Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, các tiền bối quả nhiên không gạt hắn!

“Ta.. ta nào có lớn tiếng, rõ ràng là do nàng nói chuyện không rõ ràng trước!” Không biết vì cái gì mà cảm thấy lại có chút ngượng ngùng, bởi vì đứng sát bên nàng, mùi hương mát lạnh trên người nàng thoang thoảng truyền đến, miệng lưỡi của hắn nhất thời có chút khát.

Lâm Triều Anh trừng hắn, “Hóa ra là do ta không đúng?” Nói xong, lơ đãng rút lại bàn tay đang nắm trên cổ tay hắn về.

Hồng Thất Công thấy bàn tay trắng như tuyết kia rời đi, trong lòng không hiểu vì sao mà thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xê dịch thân thể, cách xa nàng một chút, cái loại cảm giác không được tự nhiên khi nãy cũng không còn. Vì thế gãi đầu, hắn cười hắc hắc, nói: “Là ta không đúng, là ta không đúng, nàng đừng tức giận. Đúng rồi, A Anh, như thế nào mà nàng bỗng nhiên lại sặc rượu?” (Gin: Thê nô a~ -_-)

Nói chưa dứt lời, cặp mắt kia của Lâm Triều Anh lại mang theo vài phần tức giận trừng hắn, “Còn không phải bởi vì người!”

“Lại là bởi vì ta?” Hồng Thất Công thực vô tội, thực oan uổng. Hắn cảm thấy vị cô nương trước mắt này đúng là càng ngày càng không phân rõ phải trái.

“Người làm cái gì mà lại nói ta muốn làm tổ sư bà bà?” Nàng nào đã đến tuổi làm bà bà cơ chứ? Nàng có già như vậy sao? !

“Vốn chính là như vậy a~, võ công của A Linh là do nàng dạy, tuy rằng nàng ấy không có bái nàng làm sư phụ, nhưng theo quy củ giang hồ, nàng chính là ân sư của nàng ấy. Hiện giờ nàng ấy thu nhận đồ đệ, đồ đệ của nàng ấy không gọi nàng là tổ sư bà bà, vậy thì gọi nàng là cái gì?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhất thời không nói gì. Lý Mạc Sầu không gọi nàng tổ sư bà bà, vậy phải gọi là cái gì? Cái này quả nhiên là một vấn đề rất hay!

Giang hồ là một nơi thực chú trọng bồi phận, một người có bồi phận càng cao, có nghĩa địa vị càng cao. Nghĩ như vậy, buồn bực trong lòng Lâm Triều Anh cuối cùng cũng bớt đi vài phần, nhưng mà dù sao, nàng tuổi còn trẻ như vậy mà lại là tổ sư bà bà, điều này làm cho nàng, một cái linh hồn đến từ tương lai như thế nào có thể chấp nhận? Đây đặt ở trong thời hiện đại, để cho các chị em nghe được có người gọi các nàng là bà bà, các nàng chắc chắn sẽ khóc.

Lâm Triều Anh ngồi ở trên nóc nhà, trong tay cầm một bầu rượu, chốc chốc lại uống một ngụm.

Đêm nay là ngày tốt, Vân Trúc Thanh thành thân cùng Lâm Linh, Tiểu Mạc Sầu đã được bà vú ôm đi ngủ, sau đó hai người kia bị đưa vào động phòng, để mình nàng một cái ngồi trên nóc nhà uống rượu với ánh trăng, thực phiền muộn. Lại nói tiếp, Vân Trúc Thanh cũng thật có bản lĩnh, nàng mang theo Lâm Linh trở về mới được hai tháng, hẳn đã cầu hôn nàng ấy, nhớ tới biểu tình xấu hổ của Lâm Linh khi Vân Trúc Thanh cầu hôn lúc ấy, thật sự là làm cho nàng bội phục.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên bên cạnh có thêm người ngồi, nàng không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Tùy tay cầm bình rượu bên người còn chưa có mở qua, ném tới.

Hồng Thất Công tiếp nhận bầu rượu kia, động tác lưu loát mở ra, sau đó ‘ừng ực, ừng ực’ uống vài hớp, mới cười nói: “Ta cũng đoán được nàng sẽ ở chỗ này.” Lâm Triều Anh từ từ nằm xuống nóc nhà.

Lâm Triều Anh không đáp.

“Vốn là A Linh cùng Vân huynh đệ thành thân, bất kể như thế nào ta cũng nên đến tham dự, nhưng trong Cái Bang đã xảy ra chút chuyện, thế nào cũng phải do ta tự đi qua xử lý. Ta còn tưởng rằng có thể đến trước khi bọn họ hoàn thành nghi thức đâu, ai ngờ vẫn là đã tới chậm.” Thanh âm hơi hơi khàn khàn, lại mang theo vài phần tiếc nuối.

Lâm Triều Anh quay đầu lại, thấy hắc mây kiếm mất sáng, nhưng là trên mặt có vẻ mệt mỏi rõ ràng, xem ra là bởi vì vội đi đường. Sau đó, ánh mắt của nàng lại dừng ở trên bộ quần áo xám đầy mảnh vá của hắn, kỳ thật Hồng Thất Công từng nói với nàng, hẳn cũng không bắt buộc phải mặc y phục khất cái. Nếu là như vậy, vì cái gì hắn luôn mặc một thân trang phục khất cái này, mặc dù là không bẩn, nhưng vẫn cảm giác thực rách nát.

Cảm thấy được ý nghĩ của mình thật sự là rất mơ hồ, Lâm Triều Anh đem suy nghĩ kéo lại, nói: “A Linh cùng Vân quần sự cũng biết người có việc, hơn nữa người không tới, nhưng không phải là cũng tặng lễ đến đây sao? Hơn nữa, không phải ta muốn nói người đâu, nhưng sính lễ người tặng có đáng giá phải để cho tám đại trưởng lão Cái Bang mang theo một đám khất cái cùng nhau đến tặng sao?” Cũng quá phô trương đi? Những người dân trong quanh đây cũng không đi lại trong giang hồ, nhưng nhìn thấy tá điền của nàng đã biết là nhà nàng có tiền, rồi lại thấy nhiều ăn xin như vậy, cũng sẽ cảm thấy rất kỳ quái a!

Hồng Thất Công nghe vậy, cười hắc hắc, “Như vậy Vân huynh đệ sẽ có mặt mũi chút hơn! Bằng hữu của Hồng Thất ta thành thân, ta không đến được, nhưng mặt mũi tuyệt đối không thể mất được!” Lão trưởng lão, làm tốt lắm! Tuy rằng Lâm Triều Anh tự có năng lực bảo vệ mình, nhưng thân là bằng hữu, đương nhiên là hy vọng có thể giúp nàng giảm bớt chút rắc rối. Lão trưởng lão mang theo đệ tử trong bang ở gần đây đến, người hơi có kiến thức vừa thấy liền biết trạch viện này được Cái Bang che chở, có thể làm cho những người có tâm địa bất chính ít đến gây chuyện.

24. Chương 24: Siêu Phong – Nhược Hoa

Lời nói của Hồng Thất Công, làm cho Lâm Triều Anh không còn gì để nói.

“Người để ột đám khất cái đến tặng lễ vật cho Vân quần sự, người khác đều cho rằng người trong Cái Bang của các là thân thích của Vân quần sự, cười thầm hẳn có một đám thân thích như vậy, người có biết là người cho hắc mặt mũi cũng quá lớn rồi không?” Nàng là nói thật, những người đến uống rượu mừng đêm nay của Vân Trúc Thanh, đều là một ít tiểu địa chủ cùng tá điền, còn lại cũng có các quần sự ở các tiểu

thôn trang khác do chính Vân Trúc Thanh bồi dưỡng ra, giang hồ luôn luôn cách những người này thực xa xôi, bọn họ nhìn thấy nhiều khát cái nâng đồ vật này nọ đến như vậy, nói không chừng đều cho rằng đó là thân thích của Vân Trúc Thanh cũng nên.

Hồng Thất Công nghe vậy, nhin không được trờng Lâm Triều Anh. “A Anh, có người nào nói như nàng vậy không hả? Hả? Quản sự của nàng thành thân, ta cho hấn mặt mũi, không chỉ là bởi vì ta và Vân huynh đệ là bằng hữu, mà còn là vì nhìn ở mặt mũi của nàng nữa. Hiện tại nàng nói như vậy, nàng còn là bạn thân của ta sao? Hả? Nàng nói xem, nàng tự hỏi lòng xem nói như thế được sao? Hả?” Lập tức đứng lên vì kích động, cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể túm lấy bả vai Lâm Triều Anh mà lắc mạnh liệt.

Lâm Triều Anh nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt với hấn, nàng cảm thấy thỉnh thoảng Hồng Thất Công sẽ lên cơn động kinh. Nàng trầm mặc, sau đó nói: “Bình thường người ở Cái Bang đều như vậy sao?”

“Cái gì đều như vậy?” Hồng Thất Công hỏi lại.

“Ặc. Chính là, đều điên điên khùng khùng như vậy.”

“ ”

Nửa ngày không có nghe được câu trả lời, Lâm Triều Anh quay đầu lại, thấy Hồng Thất Công vẻ mặt không nói gì mà nhìn nàng, “Ta nào có điên điên khùng khùng? !”

Ham chơi, lại tham ăn,.. tuy rằng nàng biết khi đối mặt với những việc lớn hấn không điên điên, mà thực đứng đắn, nhưng trong ngày thường bộ dạng đúng là có điểm cà lơ phất phơ, hơn nữa thỉnh thoảng hấn lại lên cơn động kinh. Nàng thật sự cảm thấy được hấn có chút điên.

Lâm Triều Anh đón nhận ánh mắt khiển trách của hấn, môi mấp máy mấy lần, cuối cùng vẫn quyết định không nói ra những lời đó thì có vẻ tốt hơn.

Hai người ngồi một lúc lâu, Lâm Triều Anh bỗng nhiên nói: “Ta muốn rời khỏi đây một thời gian ngắn.”

Hồng Thất Công sững sốt, nhìn về phía nàng.

“Gần nhất ta cảm thấy cứ ở mãi Dương Châu có chút buồn chán. Ta nghĩ đi ra ngoài du lịch một thời gian ngắn.”

“Chỉ một mình nàng đi?”

“Đây là tự nhiên.”

Trước đây, khi nàng muốn đi du lịch khăng định sẽ mang theo Lâm Linh, nhưng hiện giờ Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh đang trong thời kỳ tân hôn, lại nói đến vẫn còn có Tiểu Mạc Sầu nữa, nàng càng không thể mang theo Lâm Linh đi cùng.

Hồng Thất Công nhìn Lâm Triều Anh, thấy sắc mặt nàng thản nhiên, trong tay cầm bầu rượu, chốc chốc lại nâng lên uống một chút. Bỗng nhiên trong lúc đó, Hồng Thất Công nhớ tới việc của Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương, lại nhìn dưới sân giăng đèn kết hoa đầy vui mừng.

Hồng Thất Công nhú mày, sau đó nói: “Mấy ngày nữa ta muốn đi Đại Lý, không bằng nàng đi luôn cùng ta đi.”

“Đại Lý?” Lâm Triều Anh trờng mắt nhìn, “Vị Đoàn vương gia kia ở Đại Lý?”

“Ừ, vị Đoàn vương gia kia ở Đại Lý.” Hồng Thất Công gật đầu, có chút gật gù, nói: “Cái Bang cũng có phân đà ở Đại Lý, ta muốn qua đó xử lý chút chuyện.”

“Có chuyện gì gấp gáp đến mức cần người tự mình qua đó xử lý chứ?”

“Ừm. Gần đây ở vùng Vân Nam có người giả mạo người của Cái Bang làm xằng làm bậy, Lý trưởng lão phụ trách công việc ở vùng Vân Nam nói với ta là hoài nghi trong bang có nội gián, ta đi xem xét một chút.” Loại chuyện này một khi xử lý không tốt, nói không chừng Cái Bang sẽ sụp đổ, Cái Bang trăm năm nghiệp lớn, như thế nào cũng không thể bị hủy ở trên tay hấn được.

Lâm Triều Anh nhướn mày, “Cư nhiên to gan như vậy?” Luận Kiếm ở Hoa Sơn, tuy rằng Hồng Thất Công không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng hắn cũng là một trong Ngũ tuyệt của Trung Nguyên, so với Vương Trùng Dương là yếu hơn một chút, nhưng so với ba người kia đều bất phân thắng bại, nổi bật hơn cả. Tại thời điểm này, phải không có người dám gây chuyện mới đúng chứ.

Hồng Thất Công cười ha ha nói: “Đúng vậy! A Anh, người này dám can đảm khiêu khích vào lúc này, xem ra cũng rất gan dạ sáng suốt. Nếu hắn thực sự là một nhân vật rất giỏi vậy thì rất gay go, nếu nàng đi cùng ta, nói không chừng còn có thể giúp ta một phen.”

Quả nhiên là quen biết đã lâu, ngay cả tính tình đối phương đều hiểu rõ. Nếu Hồng Thất Công tùy tiện nói muốn cùng Lâm Triều Anh đi Vân Nam du lịch, Lâm Triều Anh khẳng định lười để ý đến hắn, lý do là người đi làm việc ta đi du lịch, sao có thể đi cùng nhau? Lúc này, ý của Hồng Thất Công là hắn lo lắng đầu óc bản thân không đủ để sử dụng, hi vọng Lâm Triều Anh có thể giúp hắn một phen. Hồng Thất Công là một người nóng tính, Lâm Triều Anh cũng cảm thấy, bằng hữu đối nàng trọng nghĩa, vậy nàng nhất định là phải bán ít đi, bán quy lại (có qua có lại). Khi đó, lúc nàng trúng độc quái xà của Âu Dương Phong, ít nhiều cũng nhờ Hồng Thất Công không tiếc hao phí chân khí vì nàng bảo vệ tâm mạch, nàng đối với Hồng Thất Công, vẫn đều thực cảm kích. Hiện tại nghe Hồng Thất Công nói như thế, nàng cũng hiểu được gần nhất ngày quá mức an nhàn, làm cho nàng nhàm chán đến mức muốn đuổi ruồi. Hiện giờ có chuyện này gây sức ép cho nàng, chuyện tốt như vậy, nàng chỉ mới nghĩ thôi, trong lòng cũng đã rục rịch.

Lâm Triều Anh đồng ý muốn đi Vân Nam cùng Hồng Thất Công, nhưng có điều kiện, Hồng Thất Công không thể mặc trang phục khất cái. Đối với điều kiện của Lâm Triều Anh, Hồng Thất Công thực không biết nói gì, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Nhưng ngay tại lúc Lâm Triều Anh đi ra ngoài mua một ít đồ ăn, vật phẩm phải dùng trên đường đi, nàng ở trên đường lớn của Dương Châu nhìn thấy một tiểu cô nương khoảng mười tuổi bị mấy tên côn đồ vây quanh. Lâm Triều Anh luôn luôn đối với những việc không liên quan đến mình, cũng không thích xen vào mà, nhưng mà lúc nàng đi ngang qua bên người mấy người kia, âm kém dương sai, nghe được tên tiểu cô nương kia, nàng tên là Mai! Nhược! Hoa!

Mai Nhược Hoa?

Mai Nhược Hoa!

Đây không phải là Mai Siêu Phong còn chưa đi đến đảo Hoa Đảo sao? !

Lâm Triều Anh quay đầu, chỉ thấy tiểu cô nương kia trên người ăn mặc rách nát, trên mặt bẩn hề hề, nhưng hình dáng ngũ quan vẫn mơ hồ có thể nhìn ra được là một mỹ nhân bại hoại. Không biết, nếu nàng đem người đáng lẽ ra là ái đồ của Hoàng Dược Sư mang trở về, làm đồ đệ của Lâm Linh, đồ tôn của nàng, thì sẽ như thế nào đây?

Tưởng tượng như vậy, trong lòng cô nương Lâm Triều Anh liền thấy ngứa ngáy, nhịn không được ra tay tương trợ, đem mấy tên côn đồ kia dạy dỗ một chút, sau đó mang theo Mai Nhược Hoa cùng trở về.

Vân Trúc Thanh gặp Lâm Triều Anh, người vốn là phải đi ra ngoài mua đồ, nhưng đồ vật này nọ còn không có mua, ngược lại là dẫn theo tiểu cô nương trở về, kim lòng không được sưng sốt một chút.

“Tiểu thư, đây là....?” Giọng nói mang ý hỏi thăm.

Lâm Triều Anh cười mỉm, rõ ràng là tâm tình rất tốt, “Đó cũng là đệ tử nhập môn đời thứ ba của phái Cổ Mộ chúng ta, Mạc Sâu là đại đệ tử, nàng liền xếp thứ hai đi.”

“.....” Vân Trúc Thanh cảm thấy hắn càng ngày càng không đoán ra được tiểu thư nhà mình đang suy nghĩ cái gì rồi. Tuy rằng, dù có đến mấy chục người rảnh rỗi, bọn họ đều nuôi được, nhưng ai có thể nói cho hắn biết, Lâm Triều Anh từ trước đến nay đều vẫn không muốn thu nhận đệ tử, hiện giờ như thế nào mang một người...lại một người về nhà vậy? Hơn nữa, tuổi đều còn nhỏ như vậy, người vẫn chưa thể dùng được vào việc gì a. Chê hắn cùng với Lâm Linh mới thành thân, nhân đến hoảng không có việc gì làm, vì thế tìm chút chuyện phiền phức đến cho bọn hắn sao?

Lâm Triều Anh cũng không để ý tới Vân Trúc Thanh, nàng quay đầu nhìn về phía tiểu cô nương kia, nói: “Mai Nhược Hoa là tên do phụ thân người đặt, hiện giờ người đã có sư môn, vậy để sư môn đặt cho người

một cái tên khác, có được không?” Dừng một chút, Lâm Triều Anh lại nói: “Nếu người luyện tiếu cái tên Mai Nhược Hoa này, cũng có thể tiếp tục dùng.”

Tiểu cô nương kia nhìn Lâm Triều Anh, nàng chỉ cảm thấy hồng y nữ tử này rất lợi hại, hai ba lần đã đem mấy người vây quanh nàng kia giải quyết xong. Trong lòng nàng đối với Lâm Triều Anh tràn đầy sùng bái, sau đó lại thấy Lâm Triều Anh hỏi nàng có muốn đi cùng nàng ấy hay không? Nàng vốn là một đứa trẻ mồ côi, phiêu bạt khắp nơi, thường nếm trải nỗi khổ của cuộc sống lang thang, sau lại nghe được Lâm Triều Anh muốn mang nàng đi cùng, trong lòng nàng đương nhiên rất nguyện ý. Lúc này, nghe được Lâm Triều Anh nói muốn giúp nàng đặt một cái tên khác, cũng không có ý kiến gì.

“Toàn bộ do tiểu thư làm chủ.”

Thực ngoan! Lâm Triều Anh đôi mắt cười cong cong, nói: “Vậy ta gọi người là Siêu Phong, sau này, tên người dùng trong sư môn là Mai Siêu Phong.” Nói xong, chỉ hướng Vân Trúc Thanh, nói: “Còn hần chính là sư trưởng của người, đợi lát nữa hần sẽ mang người đi gặp sư phụ của người.”

Tiểu cô nương có tên mới gật gật đầu, sau đó hướng Vân Trúc Thanh hành lễ, “Siêu Phong gặp qua sư trưởng.”

Sư trưởng? Mày kiếm của Vân Trúc Thanh khê nhếch, tuy rằng, hần đối với hành động của Lâm Triều Anh không biết nên khóc hay cười, nhưng khi Mai Siêu Phong gọi một tiếng ‘Sư trưởng’ hần lại vô cùng hưởng thụ, hần lên tiếng đáp lại, sau đó vẫy một nha hoàn lại đây, để cho nàng mang theo Mai Siêu Phong đi tắm rửa, đổi một thân quần áo mới, sau đó lại đi gặp Lâm Linh.

“Tiểu thư, để cho A Linh thu tiểu cô nương này làm đồ đệ, có thỏa đáng không?” Vân Trúc Thanh nhìn bóng dáng đã đi xa của Mai Siêu Phong, khê cau mày. Tiểu Mạc Sầu coi như xong đi, rằng còn chưa mọc dài ra, chờ thời điểm khi nó bắt đầu hiểu biết, Lâm Linh đại khái cũng trầm ổn hơn rất nhiều. Nhưng hiện giờ Mai Siêu Phong này, nhìn nhỏ hơn vài tuổi so với Lâm Linh, tuy rằng Lâm Triều Anh vẫn cố ý bồi dưỡng Lâm Linh, nhưng Lâm Linh hiện giờ, không đủ trầm ổn, vẫn không thể tự mình đảm đương công việc được.

Lâm Triều Anh nghiêng đầu, cặp con mắt sáng kia nhìn về phía Vân Trúc Thanh.

Vân Trúc Thanh nói: “Tiểu thư là có ý tốt mang nàng trở về, nhưng là không biết tính cách nàng như thế nào, thuộc hạ chỉ sợ dạy không tốt, nàng ngược lại trở thành một cái phiền toái.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, thoáng nghĩ chút, cười nói: “Người nói cũng không sai, nếu là dạy không tốt, nàng quả thật có thể sẽ trở thành một cái phiền toái. Nhưng người là phu quân của A Linh, đồ đệ của nàng cũng là đồ đệ của người, người trước của để cho Siêu Phong đi theo người học quản sự, nếu thấy nàng đi lầm đường, cũng nên đem nàng về đúng đường.” Nàng không quên, Mai Siêu Phong trong nguyên tác trộm kinh thư của Hoàng Dược Sư, làm hại các sư huynh đệ trong sư môn đều bởi vì nàng mà bị Hoàng Dược Sư giận chó đánh mèo, trục xuất khỏi sư môn. Nàng cũng không quên, Mai Siêu Phong vì luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo mà làm ra những chuyện tàn bạo đến cực điểm.

Nhưng Lâm Triều Anh lại nghĩ, chuyện này, cũng không đủ để làm tiêu chuẩn cho nàng nhận xét Mai Siêu Phong hiện tại tốt hay xấu. Mai Siêu Phong hiện giờ, không biết võ công, là một bé gái mồ côi lưu lạc ở đầu đường, bị người bắt nạt. Hơn nữa, về sau Mai Siêu Phong cũng không nhất định phải tập võ, để cho nàng học quản sự cũng không sai. Trạch viện lớn như vậy, cũng nuôi không ít người, việc chi tiêu ngày thường..v..v, cũng phải có người quản lý. Quản lý sổ sách..v...v.., đó cũng là một môn kỹ năng giúp rèn luyện con người.

Vân Trúc Thanh thở dài, nói: “Tiểu thư, đạo này có phải hay không là người rất nhân rồi?” Cũng không phải nói là nàng rảnh rồi không tốt, nhưng mà là nàng vừa rảnh rồi, chuyện của hần mà sẽ nhiều hần lên. Nếu cứ tiếp tục như thế, hần lo lắng bản thân sớm muộn gì cũng sẽ chết vì bị làm phiền.

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hần một cái, giọng điệu rất không vui vẻ: “Vân quản sự, người là muốn ta mang theo A Linh đi Vân Nam, để người một mình trông phòng sao? !”

“ ”

25. Chương 25: Chảy Máu Mũi

Ban đêm.

Lâm Triều Anh vừa tắm rửa xong, liền nằm nghiêng ở trên tháp (giường nhỏ) đối diện cửa sổ, tóc dài của nàng hơi ẩm ướt, cứ xõa xuống như vậy, trên người chỉ mặc một chiếc áo mỏng, vạt áo khê buông lỏng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

“Tiểu thư, cùng Thất Công đi Vân Nam, làm người vui sướng như thế sao?”

Lâm Linh bưng một cái khay vào phòng, thấy tiểu thư nhà mình lười biếng nằm ở trên tháp, khoe miệng như có như không hơi nhếch lên, cười giống như là đang nghĩ đến một chuyện gì đó rất vui vẻ.

Nàng là rất vui sướng, có thể ra ngoài đi dạo là một nguyên nhân, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Thấy Lâm Triều Anh không đáp lời, Lâm Linh lại thử thăm dò hỏi: “Tiểu thư cao hứng như thế, chẳng lẽ là bởi vì thư Phùng cô nương gởi?” Phùng cô nương chính là Phùng Hành, Phùng cô nương cùng với tiểu thư nhà nàng mới gặp đã thân, hiện giờ hai người thường xuyên trao đổi thư từ qua lại.

Lâm Linh bưng chén gì đó đặt lên bàn, sau đó đi tới trước tháp của Lâm Triều Anh, cầm lấy một cái khăn, giúp nàng chà lau tóc ẩm.

Nói đến thư Phùng Hành gởi, Lâm Triều Anh lại nhớ tới Hoàng Dược Sư, độ cong khoe miệng càng rõ ràng hơn. Nàng quay đầu, mặt hướng phía ngoài cửa sổ, để cho Lâm Linh xử lý một đầu tóc đen uốn lượn của nàng, nàng nói: “Muội ấy gởi thư trong lòng ta đương nhiên là vui vẻ, tuy nhiên hôm nay ta vui vẻ chủ yếu là bởi vì Siêu Phong.”

“Siêu Phong?” Lâm Linh sửng sốt, nhưng tay cũng không nhàn rồi, giúp nàng lau khô một đầu tóc dài, sau đó lấy lược đến, cẩn thận chải qua tóc đen có cảm xúc vô cùng tốt kia.

Lâm Triều Anh cười lên tiếng, sau đó cả người ngồi dậy, nhìn về phía Lâm Linh, nói: “A Linh, ta giúp Vân quân sự của em tìm người nổi nghiệp rồi, em có cảm ơn ta không?”

Vân quân sự của nàng. Lâm Linh nghe vậy, trên mặt ửng hồng, nhưng bộ dạng không có vẻ ngượng ngùng, “Rõ ràng là tiểu thư bảo Siêu Phong bái em làm thầy mà, như thế nào lại là người nổi nghiệp của Trúc Thanh rồi?”

“Em chỉ cần dạy Siêu Phong một ít khinh công là được rồi, nó cũng đã lớn như vậy, cho dù bắt đầu luyện võ, khởi đầu cũng quá muộn, không đạt được thành tựu lớn.” Lâm Triều Anh cười nói, “Hơn nữa, phái Cổ Mộ ít người, nhưng người trong trạch viện của chúng ta cũng không ít, phân công luôn phải phân rõ ràng. Hiện giờ, bên người Vân quân sự cũng không chọn được người thích hợp, không bằng để cho Siêu Phong đi theo hần là tốt rồi.”

Lâm Linh nhin không được nói: “Vậy còn không bằng để cho Siêu Phong bái Trúc Thanh làm thầy.”

“Điều đó sao có thể giống nhau được? Siêu Phong bái em làm thầy, vậy thì khi còn sống là người của phái Cổ Mộ ta, khi chết cũng là ma của phái Cổ Mộ ta! Nếu nó bái Vân quân sự làm thầy, Vân quân sự cũng không ra nhập phái Cổ Mộ, hần chỉ là bán thân cho ta, sau đó cùng em thành thân mà thôi.” Nói đi nói lại, mục đích vẫn là muốn cướp đồ đệ của Hoàng Dược Sư đây mà. -_-

“ Có điều gì khác biệt sao?” Lâm Linh mở to hai mắt nhìn, còn không phải đều giống nhau, đều là người của phái Cổ Mộ.

Đôi mi thanh tú của Lâm Triều Anh khê nhếch, nói: “Đương nhiên là có khác biệt, bản lĩnh của em là do ta dạy, bản lĩnh của Vân quân sự là do chính hần tự học được!” Không cùng nguồn gốc tự nhiên là có khác biệt.

Lâm Linh nghe vậy, yên lặng không nói gì, sau đó xác nhận tóc Lâm Triều Anh đã khô hoàn toàn, đem bát nước gì đó màu đen thui đặt trên bàn đưa cho nàng, “Tiểu thư, uống thuốc.” Từ sau khi tiểu thư nhà nàng bị trúng độc quái xà của Âu Dương, tuy rằng đã giải độc hết, nhưng là thân thể thường xuyên bị mắc những bệnh vặt vãnh, thí dụ như nàng hay nói nàng bị đau, tức ngực. Đây là phương thuốc do danh y mà Vân Trúc Thanh mời ở bên ngoài giúp nàng điều dưỡng thân thể.

Lâm Triều Anh nhú mày, có chút ừ ừ nói: “Trước hết cứ đặt ở bên kia đi, chờ nguội chút lát ta sẽ uống.” Vương Trùng Dương lúc trước cũng đã nói với nàng, độc quái xà trong cơ thể nàng tuy rằng đã giải hết, nhưng không trị hết được tận gốc. Hiện tại xem ra, quả nhiên là không sai, đôi khi ngực sẽ đau đến mức không thở nổi.

“Tiểu thư, thuốc đắng là thuốc hay, Trúc Thanh nói thuốc này là ngàn vàng cũng khó mua được.” Lâm Linh nói.

“Ta tự có chừng mực, em đã khi nào thì gặp qua ta lấy thân thể của bản thân ra đùa giỡn ?” Lâm Triều Anh tức giận nói. Cũng không biết có phải hay không bởi vì Lâm Linh đã thành thân, Lâm Triều Anh cảm thấy, dạo này nàng ấy là càng ngày càng phát tiến theo hướng bà già .

Lâm Linh thấy thế, đành phải tùy nàng: “Vậy tiểu thư, em về viện của mình trước vậy .”

Lâm Triều Anh có chút không chút để ý đáp: “Ừ, đi đi.”

Lâm Linh thấy tiểu thư nhà mình bộ dạng xuất thần như đi vào cõi thần tiên, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng đành phải lui ra.

Mà này Lâm Triều Anh bên này, thấy Lâm Linh lui ra ngoài, lại lười nhác nằm ở trên tháp, nghĩ những việc muốn làm. Chỉ là khi nàng đang suy nghĩ , bỗng nhiên đầu của một người xuất hiện ở cửa tầm nhìn nàng, nàng hoảng sợ, giọng nói liền mang theo vài phần không hoan nghênh: “Thất huynh, người làm cái mà xuất hiện không chút tiếng động thế!”

Thì ra là Hồng Thất Công cả người lộn ngược từ trên mái hiên, bàn chân dắt trên mái ngói, đầu tóc lộn xộn cùng khuôn mặt của hắc bổng nhiên xuất hiện ở trước mắt Lâm Triều Anh.

Vốn muốn đùa với Lâm Triều Anh, lúc này Hồng Thất Công lộn lại trở mình một cái, vững vàng đứng ở trên mặt đất ngoài cửa sổ, “Hắc hắc, A Anh, ta cũng đến một lúc lâu rồi , tại sao tính cảnh giác của nàng vẫn kém như vậy?”

Lâm Triều Anh nhìn Hồng Thất Công một thân trang phục khất cái, bỗng nhiên có loại xúc động muốn một chưởng đập chết hắc. Cho dù tính cảnh giác của nàng không kém, loại tuyệt đỉnh cao thủ giống bọn họ là dễ dàng bị phát hiện như vậy sao?

“A Anh?” Hồng Thất Công cả người dựa sát vào, đầu gác ở trên cửa sổ. Bỗng nhiên, hắc ngửi được mùi hương của thuốc, chân mày cau lại, “Vị thuốc đông y? Là nàng phải uống thuốc sao?”

Hồng Thất Công vừa nói như thế, Lâm Triều Anh mới nhớ tới bát thuốc lúc này Lâm Linh mang đến, nàng nghiêng người qua, đem kia bát thuốc còn ấm kia cầm lấy, biểu tình ghét bỏ mười phần, nhưng lại không thể không uống. Y học cổ đại không tiên tiến như hiện đại, nhưng thầy thuốc ở đây so với thầy thuốc ở hiện đại đáng tin cậy hơn nhiều lắm, nàng cũng không muốn còn trẻ đã chết sớm, cho nên ngoan ngoãn đem bát thuốc đắng đến dọa người kia uống hết sạch, cuối cùng còn uống thêm một chén nước.

Hồng Thất Công mang vẻ mặt đồng tình nhìn nàng, nhưng mặt mày đang lúc này lại mang theo vài phần lo lắng, hỏi: “A Anh, thân thể của nàng không khoẻ sao? Nếu không chuyển đi Vân Nam này. . . .”

Lâm Triều Anh quay đầu lại, “Ta không sao, đây là thuốc do danh ý mà Vân quán sự quen biết bốc cho, nói là uống vào có thể làm cho người khỏe mạnh giống như trâu, phòng ngừa trăm bệnh, nên để cho ta thử dùng xem có hiệu quả thật như vậy hay không.”

Hồng Thất Công liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì. Hắc là cảm thấy lúc Lâm Triều Anh nói chuyện, tuy rằng không đến mức lừa hắc, nhưng là luôn nói một nửa còn một nửa không có nói. Hiện giờ nói như vậy, đại khái cũng là thuận miệng bịa chuyện, hắc cùng với nàng quen biết đã lâu, trước kia chưa từng lúc nào thấy qua thân thể nàng không khoẻ đến mức cần phải uống thuốc.

Mày đen như mực của hắn nhú lại, ánh mắt dừng ở trên người nàng, lúc này mới phát hiện trên người nàng chỉ mặc duy nhất một áo mỏng màu trắng, tấm chăn mỏng che hờ trên người không che được vẻ quyến rũ, một đầu dây tóc màu đen uốn lượn ở trên thóp. Như vậy nhìn, trên người nàng hoàn toàn không có nửa phần gương nang múa vuốt của ngày thường, ngược lại là mang theo vài phần yếu đuối. Đang muốn nói cái gì đó, hắn lại bỗng nhiên ý thức được cô nương này hiện tại quần áo không chỉnh tề, mà hắn cũng không chút nào kiêng kỵ cùng nàng mặt đối mặt.

Đầu “Oanh” một tiếng, hắn nhanh chóng di chuyển thân mình qua chỗ khác.

Lâm Triều Anh bị hành động của hắn làm cho không hiểu ra sao, “Thất huynh?”

“Ừ. Hả? Chuyện gì vậy?” Giọng nói của hắn bỗng nhiên trở nên có chút cứng nhắc.

Lâm Triều Anh không nói gì, “Phải là ta hỏi người đêm khuya tìm đến, rốt cuộc là có chuyện gì mới đúng chứ?”

Hồng Thất Công muốn quay đầu lại, nhưng lại không dám quay đầu, “Này, này, này. Đúng rồi, ta là tới nói cho nàng biết hai ngày sau đi Đại Lý, nàng đã thu dọn xong chưa?”

Lâm Triều Anh cuối cùng vẫn cảm thấy Hồng Thất Công là lạ, tuy rằng bình thường, đôi khi hắn sẽ lên cơn động kinh, nhưng lại chưa từng có biểu hiện giống hôm nay như vậy. Nàng trừng mắt nhìn, nói: “Ta mọi lúc đều có thể xuất phát.”

“À, vậy là tốt rồi.” Hồng Thất Công gật đầu lung tung, có loại cảm giác tay chân hỗn loạn không biết phải làm sao. Tựa hồ mỗi lần, khi hắn ý thức được người trước mắt này, chính xác là một cô nương, sẽ có loại cảm giác này, giống như có cái gì đó không thích hợp, cả người không được tự nhiên. Nhưng là hôm nay giống như có chút nghiêm trọng hơn, trên mặt cũng nhịn không được nóng lên. (Gin : Lười tình là bề khổ a~~)

Lâm Triều Anh nhìn bóng lưng của hắn, vừa cười nói: “Thất huynh người cứ yên tâm, khó mà có việc người muốn ta giúp, mặc kệ như thế nào, ta cũng đều cố hết sức.”

Hiện tại, trong đầu Hồng Thất Công đều là bộ dạng mới nhìn thấy lúc nãy của nàng, tóc dài xõa ra, vạt áo mỏng màu trắng giống như có điểm nổi lõng, hắn vừa rồi giống như là còn nhìn thấy da thịt trong suốt như ngọc kia. Hơn nữa, ai có thể nói cho hắn biết, vì cái gì hiện tại tim của hắn cứ bang bang nhảy loạn lên không, cảm giác yêu cầu hắn phải dùng miệng chạm vào đó? (cái nào thế?)

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên cái mũi nóng lên, có một luồng nhiệt theo xoang mũi chảy ra. Hắn đưa tay chạm vào một chút, ngây ngẩn cả người.

Màu đỏ Máu?

Chảy máu ?

Chảy máu mũi ? ! Hắn? !

Rồi đột nhiên hiểu được đó là cái gì, Hồng Thất Công nhanh chóng đưa tay, dùng tay áo che cái mũi, “Cái kia. A Anh, ta còn có việc, đi trước một bước a!” Nói xong, nhanh chóng đi về phía trước mặt.

“Này! Thất huynh! Cẩn thận.” Lâm Triều Anh vươn tay, làm ra tư thế giữ lại, nhưng là không còn kịp rồi.

“Đông” một tiếng, Hồng Thất Công đang che đây cái mũi vội đầu đi về phía trước đập vào cửa đang đóng ở trước mặt.

Lâm Triều Anh buông tay, vẻ mặt có chút buồn cười, đem những lời lúc nãy chưa kịp nói ra nói nốt: “Chậm chút”.

Đang chảy máu mũi, cái trán còn bị đụng mạnh một cái, Hồng Thất Công trong đầu vẫn là loạn một đống, hắn che lại cái mũi quay đầu nhìn về phía Lâm Triều Anh, thấy vẻ mặt nàng mang theo ý cười, giật mình sửng sốt, bây giờ thì tốt rồi, mặt vốn dĩ đã nóng giờ thì quả thật là sắp bị thiêu cháy rồi !

Hồng Thất Công cảm thấy chính mình hôm nay thật sự quá mức khác thường, nhanh chóng cùng Lâm Triều Anh cáo từ, vì để tránh cho lại mất mặt lần nữa, hắn không đi cửa lớn, hắn thi triển khinh công trực tiếp trèo tường đi ra. May mắn, khinh công của hắn vẫn là thực vững vàng, hắn không có từ trên đầu tường ngã xuống.

Lâm Triều Anh nhìn sân không có một bóng người, sững sốt nửa ngày, nghĩ Hồng Thất Công như thế nào lại khác thường như vậy. Bỗng nhiên, nàng cúi đầu, phát hiện mình còn mặc áo đơn, vạt áo có chút lỏng, lộ ra xương quai xanh, chần mông trên người cũng không che được cái gì. Hồng Thất Công như vậy, là bởi vì thấy được áo của nàng không chỉnh tề sao?

Lâm Triều Anh suy nghĩ nửa ngày, nhận không được cười lộ lên, cười đến cả người như nhũn ra, cơ hồ không thở nổi, cũng không dừng lại được. Tuy rằng nói, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng nàng cũng biết y phục của chính mình có chút mỏng manh, tuy nhiên cũng không thể trách nàng a, đã khuya rồi cũng sắp đi ngủ, nàng lại không biết Hồng Thất Công bỗng nhiên xuất hiện! Lại nói tiếp, vẫn là nàng thiệt a~, như thế nào mà Hồng Thất Công lại chạy giống như là bị quỷ đuổi vậy?

Lâm Triều Anh cả người ghé vào trên tháp, mỗi lần nghĩ đến một màn Hồng Thất Công đâm vào cánh cửa kia, tiếng cười khó khăn lắm mới ngừng được lại nhận không được vang lên.

Nàng chưa bao giờ biết, hóa ra khi gặp chuyện đứng đắn, Hồng Thất Công ngày thường đôi khi điên điên cũng có một mặt ngây thơ như vậy ngây thơ!

26. Chương 26: Công Việc Của Cái Bang (1)

Mưa phùn mênh mông, mang đến vài phần cảm giác mát lạnh, hoa trong điền trang đua nhau nở rộ, trong dấu hiệu trời sắp mưa, có chứa cái lạnh mang theo mùi hương thần nhiên.

Nam nhân mặc cẩm bào màu đen một tay nhu nhu cái mũi có chút ngứa, tay kia thì cầm cái dù bằng giấy dầu, giúp một nam tử khác mặc y phục màu tím đậm che chắn khỏi mưa phùn.

“A Anh, nàng xác định phải nghỉ chân ở chỗ này sao?”

Hai người này không phải ai khác, mà chính là kết bạn cùng nhau đi đến Đại Lý Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh để cho tiện..., cũng thay nam trang.

Lâm Triều Anh vẫn theo hướng dẫn, đi dọc con đường nhỏ trải đá phía trước, sau đó bước lên bậc thang, đi trên sàn nhà bằng gỗ, nói: “Ta vừa mới đưa bạc cho người ta rồi, người còn cho là ta đùa giỡn hay sao?” Nàng cái gì cũng không có nhiều, chỉ có rất nhiều ngân phiếu, xuất môn bên ngoài một đường bốn ba đã đủ một học, hiện giờ thật vất vả mới tới Đại Lý, đương nhiên không cần ủy khuất chính mình. Hơn nữa nơi này khí hậu thật sự rất tốt, phong thổ có một phen ý nhị khác.

Hồng Thất Công thu lại cái dù bằng giấy dầu, khẽ cau mày nói: “Ta chắc là phải ở tại phân đà của Cái Bang, nàng vẫn là cùng ta đi đến phân đà Cái Bang đi.”

Lần trước cùng Lâm Triều Anh đi núi Chung Nam, đại khái là bởi vì sự tình quan đến an nguy của Vân Trúc Thanh cùng với Lâm Linh, cho nên dọc theo đường đi Lâm Triều Anh cơ hồ không yêu cầu gì đối với việc ăn ở. Nhưng lần này không giống vậy, bọn họ mặc dù đang chạy đi, nhưng là mỗi lần đến chỗ đặt chân, Lâm Triều Anh đều đã ở lại khách điểm tốt nhất, sau đó gọi một bàn thức ăn đặc trưng của nơi đó. Nếu điều kiện không cho phép, nàng cũng sẽ không ăn ngủ ở bên ngoài, nàng sẽ tìm một gia đình ở nơi núi rừng này, cho gia đình người ta một chút tiền, ở tại nơi đó ký túc một đêm. Bởi vậy có thể thấy được, bình thường cô nương này đối với vấn đề ăn ở thật sự rất lắm yêu cầu. Hồng Thất Công cảm thấy Lâm Triều Anh đôi khi ở thời điểm bất buộc, thực sự có thể chịu được cực khổ, nhưng dù sao vẫn chỉ là cô nương mà thôi, cũng sẽ có chút yếu ớt, hơn nữa Lâm Triều Anh lại là một kẻ có tiền.

Lâm Triều Anh thấy cẩm bào màu đen trên người Hồng Thất Công ướt hơn phân nửa, nhận không được nói hắn: “Quần áo trên người của người đều ướt, đi vào thay ra hãy rồi nói sau.”

Hồng Thất Công xua tay: “Bị chút mưa xối vào thế này không bệnh được, A Anh, ta nói nàng vẫn là theo ta cùng nhau đến phân đà Cái Bang đi thôi.” Hắn còn không hết hy vọng.

Lâm Triều Anh nói: “Ta mới không giống ngươi, không có một chút yêu cầu về ăn ở như vậy đâu, phân đà Cái Bang các ngươi khẳng định đều là khát cái, ta không đi.”

Hồng Thất Công trừng mắt: “Bọn họ mặc dù là khát cái, thời điểm ở bên ngoài có thể có chút ô uế, nhưng khi về ở phân đà thì không bẩn a! Nàng nhìn Lão trưởng lão xem, nàng nhìn ta xem, chúng ta tuy là mặc trang phục khát cái, có chút rách nát, nhưng chúng ta không hề bẩn!” Trên người hắn thực sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm rửa quần áo. Hơn nữa ở phân đà Cái Bang cũng có sương phòng chuyên môn chuẩn bị cho khách quý.

Lâm Triều Anh trợn mắt lại với hắn một cái, sau đó đi tới sà nhà bằng gỗ cuối hành lang, cuối hành lang là cửa sổ, đứng đó diện cửa sổ, có thể nhìn thấy hồ ở bên ngoài. Mưa phùn rơi nghiêng trên mặt hồ, có đóa hoa màu hồng nhạt ở trong gió nhẹ của mưa xoay vòng vòng sau đó dừng ở trên mặt hồ, tạo ra gợn sóng thần nhiên. Lâm Triều Anh bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, có chút không chút để ý nói: “Ta chưa nói các ngươi bẩn. Nhưng là các ngươi một đám tên khát cái tụ tập lại cùng một chỗ, ngày thường đều là uống rượu vung quyền, âm ỉ muốn chết.”

Như thế. Khí thế của Hồng Thất Công yếu đi vài phần, nhưng vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn xoay chuyển tình thế. Hắn đi qua, đứng ở bên người Lâm Triều Anh, nói: “Nhưng nếu ta ở phân đà của Cái Bang, nàng cũng chỉ có một mình, không an toàn.”

Lâm Triều Anh quay đầu lại, cặp mắt sáng kia cười như không cười, nhìn hắn, “Không an toàn? Phân đà ở Cái Bang của các ngươi nói không chừng còn có nội gián kia kìa, vậy càng thêm không an toàn.” Dừng một chút, nàng còn nói: “Trước đây ngươi đã nói, chuyện ngươi tới Đại Lý, phân đà ở bên này tuy rằng đã biết được, nhưng cũng không biết ngươi tới khi nào. Ngươi còn nói, sau khi ngươi tới đây, không đi phân đà trước tiên, mà âm thầm quan sát mấy ngày, xem người trong phân đà có gì khác thường không sau đó mới tới phân đà. Nếu là như vậy, trong những ngày ngươi chưa đi tới phân đà thì chúng ta ở đâu?”

Kết quả của việc Vu Hồng Thất công thay ra trang phục khát là bỗng nhiên biến thân trở thành một nam tử khí thế bừng bừng, thân cao bảy thước, mày kiếm mắt sáng, một thân cẩm bào màu đen càng làm tăng thêm sự tồn tại của hắn. Ai nhìn thấy người này, cũng sẽ liên tưởng nổi hắn chính là bang chủ Cái bang, cho nên cho dù bọn họ có xuất hiện oanh động lớn như vậy ở Đại Lý, dù là Cái Bang tinh thông mọi chuyện trong thiên hạ, cũng không biết được bang chủ của bọn họ đã đến Đại Lý.

Lâm Triều Anh cảm thấy Hồng Thất Công nhìn như vậy, ở trước mặt người khác thật sự rất có khí thế. Bất quá, nàng biết đó chỉ là hình tượng. Hình tượng giả vờ.

Hồng Thất Công nhất thời nghẹn lời. Hắn phải tìm hiểu tin tức..v..v, có đôi khi buổi tối hắn sẽ dễ dàng làm việc hơn, nhưng thật ra có thể tùy tiện đặt chân chỗ nào đều được. Nhưng là vị cô nương trước mắt này. Đại khái sẽ không nguyện ý.

Lâm Triều Anh nói: “Ngươi nên không phải là muốn để ta với ngươi cùng nhau ở tại ngôi miếu đổ nát đi?”

Hồng Thất Công lại trừng mắt: “. Đương nhiên sẽ không!” Hắn có muốn cho nàng ở tại ngôi miếu đổ nát sao? ! Tuy rằng nói Cái Bang đều là khát cái, khát cái nhìn thực nghèo nàn, nhưng trên thực tế cũng không giống như mọi người vẫn suy nghĩ như vậy? Nếu không thì cũng không thể phát triển trở thành bang phái đệ nhất thiên hạ, không phải sao? Hắn có ngân phiếu, chính là không có rêu rao như nàng mà thôi.

Lâm Triều Anh gật gật đầu, giống như vô ý nói: “Nếu ngươi cảm thấy ngưng ngừng khi để cho ta trả tiền, ngươi có thể đem một nửa ngân lượng của ngươi cho ta. Như vậy, chính là ngươi trả cho phần của ngươi, ta trả phần của ta.” Người trong giang hồ nha, đại hiệp nha, đều thực để ý bản thân mình có hay không khí khái của đại hiệp. Nàng không biết Hồng Thất Công có tật xấu này hay không, nhưng là nói không chừng cũng có một chút, dù sao tiền ăn ngủ dùng dọc đường đi đều là hắn đòi trả.

Hồng Thất Công nghe vậy, đường cong hàm dưới kéo căng ra, sau đó thực tài đại khí thô (kiểu thô thiển ý) từ trong ngực lấy ra tấm ngân phiếu, nhét vào trong tay Lâm Triều Anh, “Cái gì mà nàng trả phần của nàng chứ, toàn bộ đều để ta thanh toán đi!”

Lâm Triều Anh nhìn đồng ngân phiếu được nhét vào trong tay nàng, sau đó vừa thấy con số trên mặt ngân phiếu, nhíu nhíu đôi mi thanh tú. Nàng quả nhiên không đoán sai, Cái Bang thật sự rất có tiền. Khát cái chính là phú ông, hóa ra câu này không chỉ áp dụng cho chức nghiệp khát cái ở hiện đại, khát cái trong thế giới võ hiệp này cũng áp dụng thật đúng!

Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh chọn điền trang ở lại xong. Mấy ngày nay, Hồng Thất Công và Lâm Triều Anh đều đi đến mấy con phố lớn nhỏ ở Đại Lý, gặp người dân đều an cư lạc nghiệp, có thể thấy được hoàng gia rất biết cách thống trị. Ngẫu nhiên, cũng sẽ nhìn thấy những tên khát cái tụ tập thành một đoàn, gây chuyện ở chợ, sau đó bị quan viên địa phương mang đi sau, khổ nỗi là bọn hắc cũng không phạm tội lớn, không thể bắt giữ, đành phải thả bọn họ ra.

Hồng Thất Công nằm nghiêng người trên bang ghế dài trong nhà thủy tạ ở trong hồ, tay chống đầu. Ở ghế dựa bên cạnh, còn bày một bầu rượu.

Hắn khẽ cau mày, nói: “Cái Bang tuy lớn, nhưng chưa bao giờ gây chuyện vô cớ. Lý trưởng lão từ trước đến nay cũng rất đúng mực, hiện giờ như thế nào mà để người do mình quản lý dính dáng vào những chuyện như vậy?” Cái Bang có được kết quả như hôm nay, một trong những nguyên nhân là do bang có nhiều đệ tử, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là Cái Bang từ trước đến nay sẽ không chống đối với quan phủ, nước sông không phạm nước giếng, hai bên đều không gây chuyện, sống an bình. Hiện giờ lại phát sinh chuyện như vậy, sợ là sẽ khiến cho Cái Bang cùng quan phủ Đại Lý xung đột.

Lâm Triều Anh ngồi trên một cái ghế đặt ở chỗ khác, đang ngắm vệt trời bơi trong hồ. Nghe được lời nói của Hồng Thất Công, quay đầu lại nói: “Nói không chừng có người cố ý lấy tên Cái Bang, gây chuyện ở Đại Lý, ý đồ khơi dậy mâu thuẫn giữa Cái Bang và quan phủ Đại Lý đâu. Người quan sát những người trong Cái Bang đã nhiều ngày rồi, có thể nhìn ra điều khác thường gì không?”

Hồng Thất Công nói: “Thật ra, khác thường thì không có, nhưng mà Lý trưởng lão lại con rể mới.”

Lâm Triều Anh thuận miệng hỏi: “Lý trưởng lão sao lại có con rể mới? Hắn có rất nhiều con gái sao?”

“Một người.” Hồng Thất Công ngồi dậy, một chân duỗi thẳng ra, một tay gác ở trên đầu gối, một tay đặt ở bên cạnh người, tư thế này nhìn như thế nào cũng thấy đẹp trai.

“Lý trưởng lão vốn là ở Dương Châu, lại nói tiếp, ông cũng là trưởng bối nhìn ta lớn lên. Sau đó thành lập phân đà ở Đại Lý, ông liền chủ động xin chuyển đến. Con gái Lý Hinh của ông. . . .” Hắn đang nói chợt dừng lại một chút, sau đó lại nói tiếp: “Con gái Lý Hinh của hắn sau khi tới Đại Lý liền gả cho người, nghe nói hai năm trước trạng phu đã bệnh chết. Năm trước, lúc nàng lên núi hái thuốc, vô ý bị rắn độc cắn bị thương, được một gã thiếu hiệp Đại Lý cứu. Vị thiếu hiệp kia đối với Lý Hinh vừa gặp đã yêu, cũng không để ý nàng thân phận quả phụ, cùng nàng thành thân. Hiện giờ hai người đều ở tại phân đà của Cái Bang.”

Lâm Triều Anh nghe được lời của hắn, trừng mắt nhìn, hỏi: “Người hoài nghi người rắp tâm làm ra chuyện này là chồng Lý Hinh?” Hồng Thất Công bình thường nói rất nhiều, ngẫu nhiên có thời điểm nàng lười phản ứng lại hắn, hắn vẫn còn tự lẩm bẩm một mình. Nhưng mà, hắn cũng không thích buồn chuyện. Hiện giờ, hắn không lý do nói đến vị chồng của Lý Hinh này, nhất định là cảm thấy hắn có vấn đề.

Cặp con ngươi đen của Hồng Thất Công nhìn về phía Lâm Triều Anh, khó mà có được thần sắc đứng đắn, “Ta tin tưởng Lý trưởng lão, ông ấy là một người trung nghĩa. Khi còn bé ta không hiểu chuyện, được ông chăm sóc. Đã nhiều ngày nay, những người gây chuyện mà chúng ta nhìn thấy, ta cũng đã điều tra rồi, bọn họ đúng là đệ tử của Cái Bang.”

“Nếu theo như lời người nói, Lý trưởng lão là một người đáng tin cậy. Hiện giờ, đệ tử của Cái Bang phát sinh chuyện như vậy, mà ông ta cũng không nghe, không hỏi, đây là vì sao?”

Hồng Thất Công mày mặt nhăn càng chắc hơn, “Ta nghĩ không ra chính là điều này.”

Tuy rằng hai người chưa nói gì, nhưng bọn họ đều cảm thấy, có khả năng nhất chính là Lý trưởng lão ở vào thế khó xử, trong lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, nên không biết phải lựa chọn như thế nào.

“Chồng của Lý Hinh cũng là họ Đoàn?”

“Phần lớn người dân ở Đại Lý đều họ Đoàn.”

“Nói không chừng họ người Đoàn kia, cùng Đoàn vương gia có thù oán, không muốn nhìn thấy con dân của ‘hắn’ an cư lạc nghiệp, cho nên để cho người của Cái Bang đi gây chuyện cũng không chừng.” Lâm Triều Anh cảm thấy lý do này rất có khả năng xảy ra, nói cách khác, chính là chồng của Lý Hình kia có tật xấu, là loại người không làm chết người buông tay.

Anh mắt Hồng Thất Công dừng ở trên người Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh đón tầm mắt của hắn, nói: “Dù sao ta cũng cảm thấy là hắn cùng Đoàn vương gia có thù oán, Đại Lý là một nước lớn như vậy, hắn muốn làm chuyện này âm ỉ lên, kết quả cuối cùng chính là cùng quan phủ đối lập. Thế lực của Cái Bang không nhỏ, nếu quan phủ muốn xử trí, nhất định phải xin chỉ thị của Đoàn vương gia.”

Hồng Thất Công giật mình sửng sốt, nói: “Nàng nói rất có lý. Ta lúc trước vẫn luôn nghĩ Đoàn vương gia tuy là vua của một nước, nhưng trái tim nhân hậu, đối với mọi người cũng không hề tự cao tự đại, cho nên sẽ không có ai kết thù kết oán với hắn.” Dừng một chút, hắn nói: “Nàng nói xem, liệu ta có cần đi gặp Đoàn vương gia một lần hay không?”

“Người đi gặp hắn xong rồi trực tiếp hỏi hắn xem dạo gần đây có kết thù kết oán với ai không chắc?” Lâm Triều Anh tức giận hỏi lại.

Hồng Thất Công nghe vậy, cười vang lên, ánh mắt kia cũng mang theo ý cười dừng ở trên người Lâm Triều Anh: “A Anh, ta cùng với Đoàn vương gia có chút giao tình, cho dù là trực tiếp hỏi hắn cũng không quan hệ. Vả lại, hiện giờ đệ tử của Cái Bang ở bên gây chuyện, mặc dù không đến mức là chuyện lớn tày đình, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng gây cho hắn thêm chút phiền toái, ta đi gặp hắn, giáp mặt bồi tội sẽ tốt hơn nhiều.”

Hồng Thất Công lại hỏi: “Nàng có muốn đi cùng ta hay không?”

“Ta? Rất tốt!” Lâm Triều Anh thực sáng khoái đáp ứng.

27. Chương 27: Cái Gọi Là Khác Biệt

Ngũ tuyệt Trung Nguyên: Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cối, Trung Thần Thông.

Trong năm người này, Lâm Triều Anh đã gặp qua bốn, duy nhất chỉ chưa thấy qua Nam Đế - Đoàn Trí Hưng. Nàng biết Đoàn Trí Hưng là Nhất Đẳng đại sư, cuộc đời của hắn cũng coi như là một truyền kỳ, một thân võ công Nhất Dương Chỉ, là công phu rất tốt để chữa thương, hơn nữa ở trong võ lâm Trung Nguyên cũng không có người có thể phá giải.

Lúc nàng nhìn thấy Đoàn Trí Hưng, nàng cảm thấy được toàn thân hắn đều toát ra hai chữ ‘hiền hoà’. Lẽ ra loại cảm giác này là không nên xuất hiện ở trên người một hoàng đế, nhưng Đoàn Trí Hưng là một ngoại lệ, một thân trang phục màu vàng chói lóa làm cho hắn nhìn thực tôn quý, nhưng là tươi cười trên mặt hắn, thật ấm áp, nhìn như là ánh mặt trời của mùa xuân.

Bọn Hồng Thất Công đều gọi Đoàn Trí Hưng là Đoàn vương gia. Nghe nói là lúc mấy người kia quen biết là lúc, Đoàn Trí Hưng còn chưa có lên làm hoàng đế, gọi theo thói quen, hiện tại cũng không muốn sửa lại.

Đối với Đoàn Trí Hưng, Lâm Triều Anh không tò mò nhiều lắm, nàng muốn biết về sau đến cuối cùng là Anh quý phi cùng Chu Bá Thông có phát sinh gian tình hay không hơn. Để mò hỏi, nàng thừa nhận nàng không thuần khiết. Nói đến Chu Bá Thông, trong đầu nàng cũng có chút ấn tượng, tuy rằng không phải chính nàng trải qua, nhưng những đoạn ngắn này đều ở trong đầu của nàng. Trong cả Toàn Chân giáo, có thể áp chế Chu Bá Thông, cũng chỉ có Vương Trùng Dương.

Đoàn Trí Hưng bày tiệc chiêu đãi Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh, sau khi nghe được Hồng Thất Công nói về chuyện tình của Cái Bang, cười ôn hòa, nói: “Ta vốn cũng đang suy nghĩ chuyện phái người

đưa tin cho Thất huynh, nếu hiện giờ người đã đến rồi, thật là đúng lúc. Về công, Cái Bang cùng Đại Lý từ trước đến nay đều sống yên ổn, không gây chuyện; về tư, ta và người lại có giao tình. Nếu Thất huynh đã đến đây để xử lý việc của Cái Bang, ta đây cũng đỡ phải tốn sức. Mặc dù Đại Lý không thể so sánh với cùng quý quốc, nhưng mà ta vẫn luôn luôn bận bịu, không làm xong mọi chuyện.” Nói xong, hắn bỗng nhiên dừng lại, sau đó cười nói: “Ngược lại là Thất huynh, đã lâu không gặp, làm người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa a!” Nói xong, ánh mắt kia dừng ở một thân cẩm bào màu đen trên người Hồng Thất Công.

“Đoàn vương gia, ta là người thô lỗ, người cũng đừng nói vòng vo với ta.” Mày đen của Hồng Thất Công giương lên, cười nói: “Hóa ra nếu ta mặc một thân trang phục khác cái đến, người liền không cho ta đi vào hoàng cung.”

Đoàn Trí Hưng thấy Hồng Thất Công như thế, ý cười trên mặt càng đậm, “Thất huynh vẫn là lòng dạ ngay thẳng, trước sau như một.” Nói xong, quay đầu nhìn về phía Lâm Triều Anh, “Ngày đó lúc Luận kiếm ở Hoa Sơn, đã nghe nói cô nương võ nghệ phi phàm, đáng tiếc lại không thể cùng cô nương luận bàn một phen, lại nghe được cô nương có khả năng điều khiển ong, lúc bấy giờ, trong lòng đối với cô nương mới là thật sự bội phục.”

Tự dung bị chụp lên một cái nón cao quá đỉnh đầu như vậy, Lâm Triều Anh cảm thấy nàng không thể nào ngồi yên được nữa, cười có lẽ, nói: “Đoàn vương gia nói quá lời rồi.”

” Bốn mùa ở Đại Lý đều như mùa xuân, hoa sơn trà có ở khắp nơi, hiện giờ đúng giữa mùa hoa, tất nhiên là có không ít ong mật. Không biết là ta có vinh hạnh được thấy Thuật Ngự Phong của cô nương hay không?” Đoàn Trí Hưng cười hỏi.

Lâm Triều Anh thoáng giật mình, sau đó mỉm cười gật đầu, “Đương nhiên là có thể.”

Nàng vừa dứt lời, Hồng Thất Công liền nhin không được liếc mắt nàng một cái, khóe miệng nhin không được cong lên. Hắn đã sớm biết Lâm Triều Anh ăn mềm không ăn cứng, khi đó Hoàng Dược Sư muốn xem Thuật Ngự Phong của nàng, nàng cố tình không biểu diễn, làm cho Hoàng Dược Sư đâm vào vách tường. Kết quả như vậy, hắn đã sớm dự đoán được, nhưng hắn lại không ngờ được hiện giờ, Đoàn Trí Hưng này chỉ nói vài câu tốt đẹp, lại bày ra một bộ dạng khiêm tốn, nàng liền dễ dàng đáp ứng rồi. Xem ra về sau, khi cùng nàng bàn chuyện, phải học được cách lấy lòng nàng như thế nào vậy.

Lâm Triều Anh nhận thấy được tươi cười của Hồng Thất Công, hơi trừng mắt, liếc nhìn hắn một cái. Hồng Thất Công thấy thế, trong lòng càng cảm thấy buồn cười, muốn cười ra tiếng, lại sợ sau này nàng sẽ tính sổ, liền nhin xuống ý cười. Ở trên phương diện một vài sự tình, hắn vẫn đều thực nhường nhin nàng.

Lúc này, lại nghe Đoàn Trí Hưng khách khí hỏi: “Cô nương có phiền nếu ta gọi thêm một người đến xem hay không?”

Lâm Triều Anh lúc này mới đem tầm mắt đang trừng Hồng Thất Công thu trở về, cười rục rồ giống như dất trời vào xuân: “Đương nhiên là không ngại.” Cái gọi là không chia tay đánh người có khuôn mặt tươi cười, người khác đối với nàng khách khí, nàng đối với người ta càng khách khí hơn; người khác đối với nàng hiền hoà, nàng càng hiền hoà hơn.

Đoàn Trí Hưng nghe vậy, vẫy một cung nữ đến, “Đi mời Anh quý phi đến đây.”

Hắn lại nhìn về phía Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh, nói: “Anh quý phi chính là phi tử của ta, khuê danh là Anh Cô. Trước khi diễn ra luận kiếm ở Hoa Sơn, Vương chân nhân có từng Đại Lý dò hỏi ta. Lúc ấy cô nương thân trúng độc quái xà, trên người đã lưu bệnh căn, Vương chân nhân từng đến hỏi Nhất Dương chỉ của Đại Lý có thể giúp cô nương chữa thương, đi trừ bệnh căn hay không. Anh Cô từ trước đến nay đều thích nghe nói chuyện, liền quần quít lấy Vương chân nhân cùng nàng nói chút chuyện lý thú của võ lâm Trung Nguyên, khi đó, trong lúc vô ý, Vương chân nhân có cùng Anh Cô nói người có khả năng điều khiển ong, nàng trong lòng tò mò mười phần. Từng không ít lần ẩn ý cùng ta nhắc tới, thật muốn đến Trung Nguyên đi gặp cô nương một lần đâu.” Trong lời nói, có hàm ý cưng chiều, sủng nịch một cách thần nhiên, nhìn ra được lúc này, Anh Cô thực được sủng ái.

Lâm Triều Anh sững sốt, nhìn về phía Đoàn Trí Hưng, “Vương chân nhân từng đến Đại Lý tìm Đoàn vương gia vì ta?” Nàng như thế nào mà không biết được chuyện này vậy? Chẳng lẽ là đoạn thời gian kia, khi Vương Trùng Dương nói để nàng một người ở lại sơn động? Cho dù Vương Trùng Dương tới hỏi Đoàn Trí

Hưng loại chuyện này, đại khái chắc sẽ không nói ra nàng là nam hay là nữ, lại càng sẽ không nói đến tên của nàng.

Đoàn Trí Hưng mỉm cười giải thích: “Nếu chỉ là do Vương chân nhân nói, ta khẳng định là không biết được cô nương là người phương nào. Vương chân nhân chỉ nói, hắn có một cổ nhân trúng độc quái xà. Bất quá, sau khi Luận kiếm ở Hoa Sơn định ra bài danh, Thất huynh tiếc hận nói, nếu như cô nương có thể tới, nói không chừng sẽ không phải là Ngũ tuyệt Trung Nguyên, mà là Lục tuyệt Trung Nguyên đâu, còn nói đến Thuật Ngự Phong của người, cho nên ta liền đem cô nương cùng người trong lời nói của Vương chân nhân quy về là một người cho nên đoán được.”

Vì thế nói đến nói lui, kỳ thật vẫn là do miệng Hồng Thất Công gây họa. Cặp mắt đẹp kia của nàng nhìn về phía Hồng Thất Công, Hồng Thất Công mỉm cười, sờ sờ cằm, “Lúc ấy nàng không thể đi Hoa Sơn Luận Kiếm, đúng là thực đáng tiếc. Đoàn vương gia, người nói đúng hay không?”. ‘Chết đạo hữu chứ không chết đạo bạn’ *, cho dù bản thân phải chết, cũng muốn lôi kéo thêm người chết cùng.

(* người chết kẻ người, ta mà chết thì phải kéo người chết theo chứ không chết một mình).

Đoàn Trí Hưng gật đầu phụ họa, nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Lâm Triều Anh: “.”

Thời điểm khi nhìn thấy Anh Cô, Lâm Triều Anh cảm thấy nàng rất khó có thể đem nữ tử trẻ tuổi, khí chất thoát tục trước mắt này, cùng vị Anh Cô tuổi trung niên trong ấn tượng của nàng liên tưởng là một được. Lúc này Anh Cô mặt mày như tranh họa, gặp được Đoàn Trí Hưng, cặp mắt kia chứa đựng đầy ôn nhu, đi tới trước mặt nhẹ nhàng hành lễ.

Đoàn Trí Hưng đem nàng nâng dậy, giới thiệu từng người Lâm Triều Anh và Hồng Thất Công cho nàng. Khi nàng nhìn thấy Lâm Triều Anh, kéo tay nàng một cách thân thiết, cười nói: ” Bộ dạng tỷ tỷ thật là anh tuấn.”

Bộ dạng thực anh tuấn? Đây là dạng ca ngời gì vậy? Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn.

Anh Cô mỉm môi miệng cười, nói: “Chính là tỷ tỷ ăn mặc như vậy, nếu là những công tử bình thường thì thật anh tuấn, nếu không phải muội biết được tỷ là cô nương, muội còn cho là tỷ là vị thiếu hiệp giang hồ giống như Hồng bang chủ đâu!”

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, nàng mặc dù mặc là nam, nhưng mà có bộ dạng giống nam nhân như vậy sao? Thời điểm nàng mới vừa thay nam trang, Hồng Thất Công liền cau mày nói nàng mặc bộ quần áo này, nam không ra nam nữ không ra nữ , rất kỳ cục. Còn nói không bằng nàng cứ để nguyên bộ dạng cô nương, bởi vì nàng mặc nam trang vào vẫn rất giống cô nương.

Anh Cô ôn nhu giải thích nói: “Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, ý của muội là diện mạo của tỷ tỷ, nam nữ đều thích hợp, đều là diện mạo vô cùng tốt.”

Lâm Triều Anh xem xét Anh Cô, vẫn là cảm thấy một nữ tử như vậy, thật sự là tâm tư cẩn thận, huệ chất lan tâm, tâm tư người khác dao động một chút nàng đều có thể phát hiện, cũng khó trách lúc này Đoàn Trí Hưng lại sủng ái nàng như vậy.

Tạm biệt Đoàn Trí Hưng, Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh cùng nhau trở về điện trang.

Dọc theo đường đi, về mặt Hồng Thất Công nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là đem lời muốn nói nuốt trở về. Cuối cùng, Lâm Triều Anh đỡ trán thở dài, nói: “Người có cái gì muốn hỏi?”

Hồng Thất Công mắt sáng ngời, nhìn về phía nàng, “Ta hỏi nàng sẽ nói sao?”

“Xem tình huống gì đã.” Nếu như là vấn đề thực nhằm chán, nàng cũng lười trả lời.

Hồng Thất Công trầm mắt mặc, hay là hỏi , “Nàng giống như đối với Anh Cô thực đặc biệt, trước kia nàng đã gặp qua nàng ấy?”

Bước chân Lâm Triều Anh dừng một chút, xoay người nhìn về phía hắn, “Người lúc này đều nghĩ về vấn đề này?” Nàng nghĩ hắn sẽ muốn hỏi vì cái gì khi đó Hoàng Dược Sư muốn xem Thuật Ngự Phong của nàng, nàng không đồng ý, vậy mà hiện giờ Đoàn Trí Hưng muốn xem, nàng lại vui vẻ đồng ý.

“Không sai biệt lắm đi.” Vị cô nương này đại khái không biết được biểu tình khi nàng nhìn thấy Anh Cô, đầu tiên là sững sốt, có vài phần kinh ngạc, lập tức biểu tình kia lại trở thành vẻ có chút tiếc hận.

Hắn thấy tình cảm của Anh Cô cùng Đoàn Trí Hưng tựa hồ không tồi, động tác, ánh mắt trao đổi qua lại trong lúc đó, hắn nhìn đều cảm thấy chán ngấy. Còn nữa, tuy rằng hắn chưa gặp nhiều hoàng đế, nhưng hắn nghĩ Đoàn Trí Hưng xem như là hoàng đế không phong lưu nhất trên đời này, trong hậu cung trừ bỏ một vị hoàng hậu, cũng chỉ có một vị Anh quý phi. Như vậy xem như rất tốt a~, cho nên Lâm Triều Anh hẳn không phải là tiếc hận Anh Cô sống ở chỗ không thích hợp với bản thân ..v.v..

Lâm Triều Anh lắc đầu, “Ta chưa từng gặp nàng.”

Hồng Thất Công không nói gì: “Vậy người như thế nào lại có vẻ mặt tiếc hận khi thấy nàng vậy, hiện giờ đã trở về cũng không nói một lời nào?”

Sẽ không là, nàng tiếc hận không phải Anh Cô, mà là Đoàn vương gia đi? Chẳng lẽ nàng xem trọng Đoàn vương gia, nhưng đáng tiếc là Đoàn vương gia lại là một hoàng đế? Ý thức ý niệm trong đầu của chính mình, Hồng Thất Công khẽ nhủ đôi chân mày anh khí, lông mày thành một hình như sâu róm .

Lâm Triều Anh nhìn vẻ mặt của hắn, nói: “Rất xấu.”

Hồng Thất Công sững sốt, cái gì rất xấu?

Lâm Triều Anh đưa tay chỉ chỉ lông mày của hắn, nói: “Người nhìn lông mày thành như vậy, rất khó xem.”

“” Nhanh chóng thả lỏng chân mày.

Lâm Triều Anh thấy thế, vừa lòng gật đầu, sau đó nói: “Ta có vẻ mặt tiếc hận, là do không đến một cô nương xinh đẹp như vậy, cư nhiên thích nghe Vương Trùng Dương nói, có thể thấy được trước khi nàng chưa được Hoàng thượng sủng ái, nhất định là bị đạo pháp nhằm chán này đổ đầu độc nghiêm trọng mười phần. Từ lúc ra về ta không nói được một lời, là do nói chuyện với Đoàn vương gia quá mệt mỏi , thực hao tâm tổn sức, ta muốn nghỉ một lát.”

Nhưng thật ra nửa câu sau có vài phần nói thật, Hồng Thất Công nói không sai, thái độ làm người của Đoàn Trí Hưng rất tao nhã, nho nhã, hơn nữa đối xử với người khác thực hiện hoà. Nhưng là. Hắn nói chuyện thực nho nhã, lại rất có lễ , làm cho không người nào có thể cự tuyệt thỉnh cầu của hắn đồng thời lại cảm thấy thật gò bó. Nghĩ đến điều này, Lâm Triều Anh lại nhìn không được phát ra cảm thán, “Hoàng Dược Sư so với Đoàn vương gia thì dễ ở chung hơn.”

“Nàng cảm thấy Hoàng Dược Sư tốt hơn so với Đoàn vương gia ?”. Lông mày của Hồng Thất Công mới vừa giãn ra, giờ lại bắt đầu nhăn lại một chỗ, trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy hơi hơi chua chua. Rõ ràng là nàng cùng Hoàng Dược Sư vừa thấy mặt sẽ không hợp để tán gẫu, tuy rằng khi đó, ở núi Chung Nam hai người đấu một khúc cầm tiêu mà quen biết, nhưng rõ ràng là hai người không có nói cái gì. Như thế nào hiện tại lại cảm thấy Hoàng Dược Sư so với Đoàn vương gia tốt hơn đây? Chẳng lẽ ở thời điểm nào đó hắn không biết, hai người này lại có giao tình khác? Hắn là bằng hữu thân thiết nhất với A Anh, chẳng lẽ bây giờ ở trong lòng A Anh hắn đã lui xuống vị trí thứ hai ?

Này thức được điều này, làm cho Hồng Thất Công thực thấy đả kích.

Lâm Triều Anh sửa lại lời hắn cho đúng: “Không phải Hoàng Dược Sư so với Đoàn vương gia tốt hơn, mà là cảm giác nói chuyện với Hoàng Dược Sư so với nói chuyện cùng Đoàn vương gia thì thoải mái hơn rất nhiều.” Ít nhất không cần giả dạng như vậy. Đỡ chán, nàng cảm thấy thật mệt mỏi.

Có gì khác biệt sao? Hồng Thất Công vẻ mặt mờ mờ, thân là anh chàng giang hồ lỗ mãng và cũng là bang chủ Cái bang tỏ vẻ hắn thấy không có gì khác biệt cả!

28. Chương 28: Tâm Tư

Buổi tối, Lâm Triều Anh lặn qua lộn lại, không sao ngủ ngon giấc được, một lát nhớ tới lời nói của Đoàn Trí Hưng, Vương Trùng Dương vì độc của quái xà trong cơ thể nàng mà đến Đại Lý hỏi thăm hẩn, một lát lại nghĩ tới tình yêu sâu đậm mà ngọt ngào của Đoàn Trí Hưng với Anh Cô. Tới nửa đêm, nàng rất cục nhịn không được, xốc chăn ngồi xuống, sau đó đi chân trần đi trên sàn nhà bằng gỗ, đi tới cái tháp ở phía trước cửa sổ miễn cưỡng ngồi lên trên đó.

Mất ngủ. Đã lâu rồi nàng chưa thử qua tư vị của mất ngủ. Nàng không nguyện ý thừa nhận rằng nàng mất ngủ là bởi vì nghe được những chuyện mà Vương Trùng Dương đã làm, nhưng sự thật lại là như vậy. Nàng nhớ tới trong Thần Điều có đề cập qua, không lâu sau khi diễn ra Luận kiếm ở Hoa Sơn, Vương Trùng Dương tạ thế. Mà ‘Lâm Triều Anh’ thật sự, cũng là qua đời trước khi diễn ra Luận kiếm ở Hoa Sơn. Có thể hay không. Vương Trùng Dương qua đời sớm như vậy, là có liên quan đến Lâm Triều Anh? Cái loại áy náy tình cảm gì đó, khó có thể giải quyết, loại tình hình tâm bệnh khó chữa, cho nên liền tạ thế sớm?

Mọi việc đều có thể a. Nàng mím môi, cầm đũa ở trên mu bàn tay. Vương Trùng Dương đối với Lâm Triều Anh là có cảm tình, nhưng lại không muốn vì Lâm Triều Anh mà buông tha cho sự nghiệp của mình. Ở trong hai tháng hẩn giúp nàng trị độc kia, thật ra, nàng cũng không phải chưa từng có ảo tưởng, mỗi người phụ nữ đều từng có ảo tưởng, ảo tưởng một ngày nào đó có một nam nhân, nguyện ý vì mình buông tha cho hết thảy. Nhưng là Vương Trùng Dương không làm được, hơn nữa Vương Trùng Dương cứu nàng, giúp nàng trị độc, là bởi vì nàng là ‘Lâm Triều Anh’, nhưng chỉ nàng biết là nàng không phải.

Nghĩ vậy, nàng liền nhịn không được thở dài một tiếng, nhìn vầng trăng trên đầu, nhịn không được lẩm bẩm: “Ở chỗ này thật quý quái, muốn tìm một người có thể nói chuyện cũng khó như vậy.” Cho nên cũng đừng nói đến việc muốn tìm một người có thể bồi nàng cả đời.

Nàng nhớ tới hôm nay, nhìn thấy bộ dạng kia của Anh Cô, mặc dù là nữ nhân của Hoàng đế, nhưng là, nhìn bộ dạng thực thỏa mãn và hạnh phúc của nàng ấy, sau này lại vì cái gì mà nàng ấy liền yêu thương Chu Bá Thông? Đó chỉ là một đêm của Chu Bá Thông nhưng lại là cả đời của nàng, cuối cùng chuyển hết thù hận lên người Đoàn Trí Hưng, muốn mượn tay Hoàng Dung giết Đoàn Trí Hưng. Như thế nào lại không nghĩ đến, thật ra, người đáng hận nhất là Chu Bá Thông mới đúng.

Nghĩ đến trong đầu rối loạn cả lên, dứt khoát kéo lại áo choàng trên người, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, ngồi ở bậc thang của cầu thang bằng gỗ trên hành lang. Mới ngồi một lát, bên cạnh chợt nhiều thêm một người.

“A Anh, sao nàng lại ra đây?”

Bởi vì bản thân Lâm Triều Anh thường xuyên không có tự giác của người luyện võ, không có tính cảnh giác, cho nên Hồng Thất Công sẽ ở ngay cách vách của nàng, để tránh có người tâm địa bất chính đến gần, đánh lén hoặc là trộm hương, nàng còn ngủ say vù vù, cái gì cũng không biết được. Dựa theo quan sát ngày thường của hẩn, nàng chỉ cần nằm ở trên giường, không cần đến thời gian uống hết 1 ly trà nhỏ, liền có thể đi vào giấc ngủ. Tình huống lặn qua lộn lại giống như đêm nay vậy, thật sự là rất hiếm thấy.

Lâm Triều Anh ngẩng đầu, nhìn về phía Hồng Thất Công, vẻ mặt rất là không tốt: “Ta không ngủ được.”

‘Ta không ngủ được’. Một câu nói như vậy, hơn nữa trên mặt nàng có chút ảm ức, thật giống như là thời điểm một cô nương bình thường nói hết ủy khuất trong lòng với một vị trưởng bối. Nàng từ trước đến nay đều là kiêu ngạo, tính tình thường xuyên kiêu ngạo, đôi khi lại có chút bá đạo, còn không phân rõ phải trái, vẫn đều làm cho người ta cảm thấy trên người nàng có một loại cảm giác không thể tùy tiện đắc tội. Bộ dạng giống như đêm nay vậy, Hồng Thất Công cũng là lần đầu nhìn thấy, trong lòng sửng sốt. Sau đó đi đến bên cạnh nàng, cùng nàng sống vai ngồi ở trên bậc thang, nhìn cảnh sắc trong viện được bao phủ dưới ánh trăng.

Hồng Thất Công ngày thường ngay thẳng, cũng không thích kết giao cùng người quanh co lòng vòng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hẩn không thông minh. Nếu hẩn không thông minh, hẩn không có khả năng làm người đứng đầu một bang, đối với tâm tư của người khác, cách làm người của người khác, hẩn đều xem rõ ở trong mắt, chính là hẩn cái gì cũng không nói. Đối với những người hẩn thích, hẩn sẽ tiếp tục kết

giao, đối với người hấn không thích, vậy rồi xa, không chút nào che dấu biểu hiện của chính mình. So sánh với người tới ta đi, âm thầm tính kế, hấn càng thích quang minh chính đại khiêu chiến. Cho nên cho dù là đối mặt với một trong Ngũ tuyệt, Tây Độc - Âu Dương Phong, hấn cũng không chút khách khí với người có danh xưng là Độc vật này.

Cả buổi tối, Lâm Triều Anh lẩn qua lộn lại, hấn tổng cảm thấy tránh không khỏi được có liên quan đến Vương Trùng Dương.

Hồng Thất Công cảm thấy, từ trước đến nay hai từ ‘hàm súc’ và ‘nội liễm’ này không hề có quan hệ gì với Lâm Triều Anh cả, đương nhiên với hấn cũng không có quan hệ gì. Nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là không nhìn được, hỏi: “Kỳ thật, trước kia, nàng cùng Vương chân nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mi thanh tú của Lâm Triều Anh hơi nhú, một lát sau, nói: “Cũng không có chuyện gì cả, chính là trước kia hấn cùng ta ước định một chuyện, sau đó, hấn muốn xuất gia, cho nên hấn đổi ý. Cổ Mộ là ta lừa được, mới đầu ta nghĩ, hấn đổi ý, nên hi vọng ta sớm đi lập gia đình, vậy ta không nên ở lại núi Chung Nam nữa, đôi khi nhìn thấy hấn sẽ lơ đãng nhớ tới chuyện kia, sẽ không thoải mái, muốn quên đi nhưng lại không quên được. Sau đó lại xảy ra sự kiện ta bị thương trong khi luyện công, sau khi suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, liền mang theo A Linh xuống núi.”

“Ta còn cho rằng nàng sẽ đem hấn chém thành tám mảnh chứ.” Ở lại núi Chung Nam, làm cái gai trong mắt người khác không giống như là tính cách của nàng, có thể là nàng muốn làm cho người khác ngọt ngào trong lòng, nhưng là nếu làm người khác ngọt ngào trong lòng lại đồng thời cũng làm chính mình ngọt ngào trong lòng, như vậy, khẳng định nàng không muốn.

“Nếu khi đó ta có thể đánh thắng được hấn, ta sẽ không chém hấn thành tám khối, ta muốn trói hấn, bắt hấn bái đường thành thân cùng ta. Nếu hấn không đồng ý, sẽ giết hấn!” Bất quá điều kiện tiên quyết là khi đó Lâm Triều Anh là nàng mới được.

Hồng Thất Công nở nụ cười, “Việc này thật phù hợp với tính tình của nàng.”

“Người lại biết tính tình của ta như thế nào sao?” Lâm Triều Anh nhú đôi mi thanh tú lại, khiêu khích nói.

“Thời gian ta quen biết nàng cũng không tính là ngắn, sẽ hiểu được một chút. Ta chỉ cần nghe nàng ‘ừ’ nhẹ một tiếng, cũng có thể biết được là nàng đang vui vẻ hoặc là như thế nào.”

“Thật không?”

“Ta chỉ cần nhìn một ánh mắt của nàng, là biết nàng đang có chủ ý gì.”

“Bậy bạ!”

Lâm Triều Anh nghe được lời nói của Hồng Thất Công, quay đầu nhìn về phía hấn. Nhất thời vô ý, lại chìm vào một đôi con ngươi đen láy, lấp lánh giống như dải Ngân Hà. Nàng thoáng có chút thất thần, sau đó hoàn hồn, quay đầu, ‘ừ’ nhẹ một tiếng, “Vậy người biết hiện tại ta nghĩ muốn làm gì không?”

Hồng Thất Công nói: “Thiên nhai chỗ nào không có cỏ thơm, hà có gì phải đơn phương yêu mến một cảnh hoa?” A Anh, ta quả thật là không nghĩ tới nàng cùng Vương chân nhân lại có một đoạn chuyện xưa như vậy. Bây giờ, hấn đã là người xuất gia, tuy nhiên ta nghĩ, với cách làm người của hấn như vậy, cho dù là không xuất gia, chắc chắn nàng cũng sẽ không là điều hấn muốn, cho nên nàng cũng không cần khổ sở. Cổ nhân cũng đã nói: ‘trải qua mọi chuyện trong quá khứ, xem như ngày hôm qua đã chết’. Nàng nếu đã sớm suy nghĩ cẩn thận, lại mang theo A Linh xuống núi, khẳng định cũng không nghĩ làm khó xử Vương chân nhân. Cho dù sau này, Vương chân nhân lại giúp nàng giải độc, cũng cho là hấn bù lại những gì đã nợ nàng từ trước kia. Việc này là tốt rồi, so với nước chảy hướng Đông, không thể quay đầu lại, có suy nghĩ nữa cũng không có ý nghĩa gì. Cho nên, nàng không cần lại hao tổn tinh thần cho những việc như thế này!”

Lâm Triều Anh nhìn không được quay đầu, cặp mắt kia mang theo vài phần lửa giận nhìn hấn. Nhìn nàng như vậy, thế nhưng cảm thấy Lâm Triều Anh như vậy mới có vài phần sức sống, xinh đẹp động lòng người.

Hồng Thất Công nói rất đúng, nàng nghĩ cũng là những điều này, nhưng mà, nàng chính là ngẫu nhiên nhìn không được hao tổn tinh thần. Thế nhưng, nàng chán ghét loại cảm giác bị người đoán trúng tâm tư này,

quan hệ giữa người với người, cho dù là bằng hữu thực thân mật, cũng nên có chút khoảng cách mới đúng. Nàng cảm thấy, có điểm khoảng cách này, mới có thể cảm thấy tương đối an toàn.

Hồng Thất Công bị nàng trừng mắt, cũng không đau không ngứa, dù sao bị nàng trừng vài cái, đối với một người nam nhân thân cao bảy thước, khí thể bồng bồng như hắc cũng không có gì ảnh hưởng gì đến nam tính cả. Đã là bằng hữu, sẽ hiểu được, lời thật lòng thì khó nghe, hiểu được, cho dù bằng hữu sẽ tức giận, cũng muốn đem lời thật lòng nói ra. Vì thế hắc lại tự trấn định lại nói: “A Anh, ta cảm thấy, hiện tại nàng cũng không có thích Vương chân nhân nhiều lắm, có thể là trong lòng nàng.”

Lâm Triều Anh rốt cục không thể nhịn được nữa, giọng điệu phi thường không tốt: “Hong Thất!”

“Cái gì?”

Lâm Triều Anh nhắm mắt lại, hít sâu, nàng lo lắng nàng không kiềm chế được bản thân, nhịn không được thật sự động thủ, một chưởng đập chết hắc. Nàng mở mắt ra, ánh mắt kia rõ ràng mang theo lửa giận, đưa tay chỉ phía phòng của hắc, nói: “Ta thấy ngươi là do buổi tối không ngủ, đầu óc không được tỉnh táo, ngươi vẫn là trở về ngủ đi!”

“”

Hôm sau thức dậy, Lâm Triều Anh mặc một thân nam trang màu tím sậm, sau đó đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Hồng Thất Công một thân cẩm bào màu đen, tay cầm Đả Cầu Bổng, hai tay khoanh trước ngực đứng ở trước hành lang bằng gỗ.

Nàng nao nao, sau đó đi ra ngoài. Hồng Thất Công nghe được động tĩnh, quay đầu, trên mặt tuấn lãng lộ ra một cái tươi cười, “A Anh, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Lâm Triều Anh không mẫn không nhạt đáp lời, thật sự không muốn trả lời lại hắc.

Hồng Thất Công cũng không để ý, nhếch miệng lộ ra hai hàng răng trắng, nói: “Hôm nay ta muốn đến phân đà của Cái Bang, nàng đi cùng ta đi?” Dừng một chút, hắc còn nói: “Vừa vặn cũng có thể giúp ta lưu ý một chút, mọi việc trong Bang có chỗ nào không ổn không?”

Lâm Triều Anh vẫn là không hé răng, đi thẳng trên hành lang bằng gỗ, sau đó đi xuống cầu thang.

Hồng Thất Công thấy thế, đi theo, cùng nàng song song đi ở trên đường nhỏ, “Tối hôm qua ta đã suy nghĩ hồi lâu, khi chúng ta đi gặp Đoàn vương gia, Đoàn vương gia cũng nói cảm tình huynh đệ trong tộc của hắc đều hòa hợp, đạo gần đây cũng chưa kết thù kết oán ở bên ngoài. Có lẽ, chủ mưu đứng phía sau lợi dụng Cái Bang gây chuyện, cùng con rể của Lý trưởng lão không có liên quan.” Nàng không nói lời nào cũng không sao, hắc biết nàng sẽ nghe.

Lâm Triều Anh trầm mặc một lúc lâu, rốt cục xoay người nhìn về phía Hồng Thất Công, đã thấy đôi con người đen nhánh của Hồng Thất Công khóa ở trên người nàng, chuyên chú mà sâu thẳm. Nàng thừa nhận tối hôm qua, chính mình bị nói trúng nỗi lòng có vài phần thẹn quá hóa giận, nhưng nàng tự nhận mình cũng không phải là người hay ngại ngùng, hiện giờ Hồng Thất Công đều không có nhắc tới, nàng làm sao lại để ý? Hơn nữa, quen biết vài năm nay, nàng cũng không ít lần thưởng thức phong thái người lãnh đạo của Hồng Thất Công, từ trước đến nay, hắc cũng không để cái gì ở trong lòng. Suy nghĩ xong, Lâm Triều Anh rốt cục cảm thấy chính mình không tất yếu phải cảm thấy xấu hổ, liền ho nhẹ, hỏi: “Ngay bây giờ chúng ta sẽ đi xem phân đà Cái Bang hay sao?”

Hồng Thất Công thấy nàng nguyện ý nói chuyện, cặp mắt kia mang cho vài phần ý cười, làm cho ngũ quan tuấn lãng tràn đầy ý cười rực rỡ, ầm ầm như ánh mặt trời, “Không vội, dùng xong điểm tâm rồi đi.”

Hai người Lâm Triều Anh và Hồng Thất Công dùng qua điểm tâm, sau đó đi tới phân đà của Cái Bang. Nhưng mà, bọn họ còn chưa tới cửa của phân đà Cái Bang, chợt nghe đến một trận tiếng ồn. Hai người liếc nhau, sau đó thì triển khinh công, bóng dáng chợt biến mất giống như quỷ mị, rồi xuất hiện ở trước cửa. Xuất hiện ở trước cửa, là quan binh cùng khát cái. Trong đó, một người dẫn đầu nhóm khát cái, trên mặt đỏ bừng có chút sung huyết, tranh chấp với tên bộ khoái kia, nói: “Chúng ta chưa bao giờ làm việc trái pháp luật, tuy nhiên, muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do! Ngươi muốn mang người của chúng ta đi, đúng là mơ tưởng!”

Tên bộ khoái kia cau mày, nói: “Lý trưởng lão, những năm gần đây Cái Bang cùng chúng ta không gây chuyện, sống an ổn, nhưng ta một đường đuổi theo, quả thật nhìn thấy những người kia chạy vào đây? Nếu người nếu không cho vào, ta sẽ mạnh mẽ xông vào !”

“Ai dám? !” Lý trưởng lão gầm lên một tiếng, tất cả khất cái bên người đều lấy ra vũ khí.

“Dừng tay!” Hồng Thất Công thấy thế, trầm giọng quát. Thanh âm kia, mang theo khí thế không giận mà uy. Lâm Triều Anh nhin không được ghé mắt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hồng Thất Công đứng ở trước mặt mọi người Cái Bang đâu, ừ, cùng dáng vẻ lúc bình thường khi ở chung với nàng có chút khác biệt.

Đám khất cái kia nghe được một tiếng gầm lên, ngẩn ra, sau đó không hện mà cùng nhìn về nơi phát ra tiếng động. Lọt vào tầm mắt của bọn họ, là một nam tử cao lớn mặc cẩm bào màu đen, mày kiếm, tóc cột gọn gàng, ánh mắt sáng ngời, đường cong ngũ quan trên mặt cứng nhắc. Sau đó, ánh mắt dừng ở Đả Cầu Bổng trong tay hắn.

Nam tử y phục màu đen đầy khí thế khiếp người này, chính là ngày người mà huynh đệ trong bang thường nhắc đến. bang chủ hào sảng lại hiệp nghĩa? Thấy thế nào cũng không giống đại hiệp ngược lại giống như là gia chủ xuất thân nhà giàu vậy?

Nam tử mặc y phục màu đen, cao lớn vĩ ngạn kia không để ý tới mọi người đang ngây ra như phỗng, đi thẳng về phía trước, hướng tới khất cái đầu lĩnh trung niên kia trầm giọng hỏi: “Lý trưởng lão, rốt cuộc đây là làm sao lại thế này?”

29. Chương 29: Thanh Mai Trúc Mã

“Này, này, này. Bang, Bang chủ?” Lý trưởng lão ghen hòng trôn trối nhìn nam tử cao lớn mặc y phục màu đen trước mắt, hần hàng năm đều đã quay về Tổng đà của Cái Bang một chuyến, cùng Hồng Thất Công báo lại những chuyện ở phân đà Đại Lý, đối với bộ dáng của Hồng Thất Công chắc chắn là không nhầm được. Khi còn chưa lên làm Bang chủ, Hồng Thất Công cũng không phải là hay mặc trang phục khất cái, tuy nhiên, từ sau khi lên làm bang chủ, bất kể khi nào, đều mặc trang phục khất cái kia. Hiện giờ, chợt nhìn thấy hần bộ dạng như vậy. Không, không đúng! Là dáng vẻ đường đường như vậy, làm cho hần một hồi lâu đều không kịp phản ứng.

“Thật là trùng hợp, hóa ra là Hồng bang chủ.” Bộ khoái đi đầu kia hai tay ôm quyền, thần sắc trên mặt mang theo vài phần cung kính.

Hồng Thất Công hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía đối phương.

Đối phương cười nói: “Tại hạ Đoàn Thanh, trước khi Hoàng thượng chưa đăng cơ, từng là hộ vệ bên người Ngài ấy, từng có duyên gặp qua Hồng bang chủ.”

Hồng Thất Công ôm quyền, “Đoàn huynh đệ.” Sau đó nhìn người hai bên đang giằng co, tiếng nói trầm tĩnh hỏi: “Xin hỏi Đoàn huynh đệ, trong việc này có chỗ nào hiểu lầm không?”

“Từ trước đến nay, tại hạ đối Hồng bang chủ rất là bội phục, những năm gần đây Cái Bang cùng chúng ta cũng yên ổn sống, không gây chuyện. Nhưng, những ngày gần đây, đệ tử của quý bang tựa hồ không có đem vương pháp để ở trong mắt, gây sự khắp nơi.” Dừng một chút, Đoàn Thanh giương mắt nhìn về phía Hồng Thất Công, nói: ” Dưới chân Thiên tử, thế nhưng lại càn rỡ như thế, lúc này lại có mấy người đang gây náo loạn trong chợ, nhìn thấy chúng ta liền bỏ chạy, một bộ dạng có tạt giạt mình. Tại hạ dẫn vài vị thuộc hạ một đường đuổi theo đến tận đây.”

Hồng Thất Công nghe vậy, cặp con ngươi đen sáng ngời kia từ từ đảo qua đệ tử Cái Bang ở đây, cuối cùng dừng ở trên người Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão nói: “Đoàn Bộ đầu một đường đuổi theo mà đến, muốn xông vào bắt người trong phân đà của Cái Bang, nói ta chứa chấp kẻ cắp. Hỡi Đoàn đại nhân có nhớ rõ những người kia tướng mạo như thế nào không, Đoàn đại nhân lại nói cũng không thấy rõ ràng, chỉ thấy mấy người tóc tai lộn xộn, mặc y phục rách rưới, màu xám. Đệ tử Cái Bang ta nhiều như vậy, rất nhiều người có trang phục phù hợp với lời Đoàn đại nhân vừa mới nói. Hay là theo như lời của Đoàn đại nhân tất cả bọn họ đều là kẻ cắp?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, đôi mi thanh tú nhin không được nhướng lên, nhìn về phía vị Đoàn Thanh kia. Chỉ thấy vẻ mặt Đoàn Thanh đang kiềm chế lửa giận, cắn răng nói: “Ý của Lý trưởng lão đó là ta nói oan cho các người?”

“Không dám!” Lý trưởng lão sống lưng dựng thẳng, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Lâm Triều Anh thấy thế, nhìn về phía Hồng Thất Công, thấy Hồng Thất Công nhú mày. Nàng mỉm cười, nhìn về phía Đoàn Thanh, nói: “Đoàn Bộ đầu, bất luận là trong đó có hiểu lầm hay không, hay là có ẩn tình khác, hiện giờ Hồng bang chủ đã đến đây, tự nhiên sẽ cho các người một cái công đạo.”

Đoàn Thanh nghe được một âm thanh thanh thúy vang lên, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Người trước mắt mặc một thân trang phục màu đỏ sẫm, mặc dù là mặc nam trang, nhưng cũng không cố ý giấu diếm giới tính của nàng. Nàng thân hình thon dài, so với nữ tử bình thường thì có chút cao hơn, mang trên mặt vài phần tươi cười thản nhiên, nhưng vẻ mặt lúc này mang theo vài phần kiêu căng hẳn không khỏi sửng sốt: “Không biết các hạ là người nào?”

Lâm Triều Anh ở ánh mắt của mọi người đi đến, đứng ở bên cạnh Hồng Thất Công, cười nói: “Ta chỉ là một người vô danh, không đủ để Đoàn Bộ đầu phải tìm hiểu.” Lời tuy là như thế, nhưng giọng điệu cũng đủ làm cho người ta cảm thấy được ngụ ý của nàng, chính là ‘chỉ bằng Đoàn Thanh còn chưa đủ tư cách để biết nàng là ai’.

Đoàn Thanh sửng sốt.

Lâm Triều Anh một đôi con mắt sáng nhìn về phía hắn, mang theo vài phần châm chọc, nói: “Đoàn Bộ đầu là người phá án, nên hiểu được bắt người cũng phải có chứng cứ rõ ràng, có đôi khi mắt thấy cũng chưa hẳn là sự thật, huống chi Đoàn Bộ đầu cũng không có cách nào miêu tả được diện mạo của những người kia như thế nào. Lúc này, nếu để cho Đoàn Bộ đầu đi vào, ngày sau, có phải hay không là tùy tiện một người nào đó nói, thấy có kẻ trộm trốn vào địa bàn của Cái Bang, cũng không có chứng cứ rõ ràng, Cái Bang đều phải mở cửa lớn ra để cho người nọ tùy ý đi vào lục soát?”

Lâm Triều Anh vừa nói xong, đệ tử của Cái Bang cùng nhin không được hòa theo, nói: “Chính là ý tứ này!”

Ánh mắt lạnh lùng của Hồng Thất Công quét ngang mọi người, mọi người lập tức thức thời lùi phần, vội ngậm miệng lại. Người của phân đà Cái Bang ở Đại Lý, trước kia mặc dù đã nghe được đại danh của Hồng Thất Công, nhưng lại cực ít người được nhìn thấy hắn. Hiện giờ vừa thấy, tất cả mọi người không biết được tính tình của hắn như thế nào, sợ chẳng may chạm chọc vào lửa giận của hắn, bản thân liền đứng mũi chịu sào. Dù sao, uy nghiêm của người đứng đầu một bang, luôn không thể bị khiêu khích.

Đoàn Thanh bị lời nói của Lâm Triều Anh làm cho sắc mặt hết trắng lại xanh, khó coi mười phần.

Ai ngờ lúc này Lâm Triều Anh lại hướng hắn ôm quyền, nói: “Ngày xưa Đoàn bộ đầu từng là hộ vệ của Đoàn vương gia, hiện giờ là Tổng Đầu Mục bắt người của Đại Lý, được hưởng Thánh ân sâu nặng, tự nhiên sẽ không hành động giống như lời ta vừa mới nói như vậy. Vừa rồi trong lời nói của ta có phần đắc tội, mong rằng Đoàn Bộ đầu bao dung.”

Đoàn Thanh nghe vậy, sắc mặt hoà hoãn hơn, lại đối với Lâm Triều Anh thi lễ, “Công tử nói quá lời.” Người ta đã ột bậc thang, là một người thông minh đều hiểu được phải theo bậc thang xuống dưới.

Tạm dừng chút, Đoàn Thanh lại nhìn về phía Hồng Thất Công, nói: “Chuyện này là ta quá mức lỗ mãng, mong rằng Hồng bang chủ chớ trách.” Ngừng lại chút, lại hướng đệ tử của Cái Bang ôm quyền, “Khi này đã tùy tiện xông vào chỗ của các vị, cũng mong chư vị chớ trách.” Có câu là, quan tốt không đấu với dân. Mâu thuẫn trở nên gay gắt, đối với hai bên đều không có lợi, dân chúng an cư lạc nghiệp mới là trọng yếu nhất.

Đệ tử của Cái Bang thấy Đoàn Thanh đều đã nói như vậy, cũng ngưng ngừng lại bày ra sắc mặt cho người ta nhìn xem.

Đoàn Thanh còn nói thêm: “Nhưng mà Hồng bang chủ, những ngày gần đây, Cái Bang có rất nhiều chuyện, nếu như Hồng bang chủ không chính đốn lại không khí, chỉ sợ trăm năm nghiệp lớn của Cái Bang đích, cũng khó lấy lại được huy hoàng.”

Hồng Thất Công hơi hơi vuốt cằm, “Đoàn huynh đệ nói rất đúng. Người yên tâm, nếu ta đã đến Đại Lý, chắc chắn sẽ điều tra rõ việc này, cho các người một cái công đạo.”

“Một khi đã như vậy, tại hạ liền yên lặng chờ tin lành từ Hồng bang chủ, cáo từ!”

Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công nhìn theo Đoàn Thanh mang theo vài bộ khoải rời đi, sau đó nghiêng đầu, liếc hướng bên cạnh Hồng Thất Công. Chỉ thấy khuôn mặt từ trước đến nay luôn tuấn lãng như ánh mặt trời của hắn giờ như bị kéo căng ra.

“Gặp qua Bang chủ, trước đó vài ngày, Bang chủ chỉ nói là phải đi đến Đại Lý, nhưng dọc đường đi cũng không có tin tức, mọi người còn tưởng rằng Bang chủ trì hoãn mấy ngày nữa mới đến đâu!”

Hồng Thất Công đưa tay, chạm vào cái bao cổ tay (cái đeo vào cổ tay ý) trên cổ tay phải, “Ta vốn là nghĩ muốn truyền tin, nhưng lại nghĩ đến việc này trước người nói với ta, không muốn để lộ tin tức, liền cải trang đi đến đây.” Dừng một chút, hắn như là nghĩ tới chuyện gì, giọng điệu hòa hoãn nói: “Lý trưởng lão, người từ trước đến nay xử sự ôn hòa, vì sao hôm nay lại cùng đám người Đoàn huynh đệ nổi lên xung đột?”

Lý trưởng lão nghe vậy, nét mặt già nua đỏ lên, lập tức hướng Hồng Thất Công cúi đầu, cười khổ nói: “Bang chủ, thuộc hạ là chịu nhờ vả.”

Hồng Thất Công vội vàng nâng hắn lên, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía những người còn đang đứng ở đây, thanh âm không giận tự uy: “Người của Cái Bang có rãnh rỗi như vậy sao? Một đám người còn sống sờ đứng ở đâu làm cái gì? Nên làm gì thì đi làm đi!”

Những người đó nghe vậy, lập tức tản đi.

Trong Cái Bang không phải là có nội gián, Lý trưởng lão làm cho Hồng Thất Công đến Đại Lý, là vì con gái của hắn Lý Hinh. Lại nói tiếp, đây cũng là một đoạn nghiệt duyên, hiện giờ người cưới Lý Hinh, hắn nói với Lý Hinh, hắn chính là đời sau của Hoàng tộc Đoàn thị, bắt đắ dĩ là ông cố nội của hắn bị đường huynh hãm hại, nửa thân không cử động được, cuối cùng chưa già đã chết. Mà tổ phụ của hắn vì sợ bị người làm hại, vẫn mai danh ẩn tích ở Đại Lý, hi vọng một ngày kia có thể đem để vị cướp về. Tới rồi thế hệ hắn, hắn đã sớm nhìn trúng thế lực của Cái Bang ở Đại Lý, sau khi cưới Lý Hinh được hai tháng, liền tiến đến thử Lý trưởng lão, có hay không muốn trợ giúp hắn. Lý trưởng lão tất nhiên là không muốn, nguyện vọng của hắn từ lúc bắt đầu thành lập phân đà, chính là phải làm rạng rỡ truyền thống của Cái Bang, như thế nào lại can thiệp vào việc phân tranh chính trị này. Lại nói, dân chúng Đại Lý an cư lạc nghiệp, vì thế Lý trưởng lão lập tức giận Đoàn Kỳ, con rể của hắn đoạn căn bản là vì ham muốn cá nhân mà không để ý dân chúng, lúc trước muốn kết hôn với Lý Hinh, cũng chỉ là muốn lợi dụng Cái Bang mà thôi.

Đoàn Kỳ thấy thế, biết Lý trưởng lão không muốn trợ giúp hắn, nhưng trong hai tháng này, hắn cũng vẫn mượn sức của người trong bang, cả ngày sai sử bang chúng đi sinh sự. Vốn là Lý trưởng lão muốn hắn đuổi ra khỏi Cái Bang, nhưng bất hạnh là, lúc này, con gái của hắn không rời khỏi được Đoàn Kỳ. Hắn không thể quyết tâm, đành phải mời Hồng Thất Công đến để chủ trì đại cục.

Lâm Triều Anh nghe được một đoạn chuyện xưa như vậy, có chút không hiểu, nàng nhin không được hỏi Lý trưởng lão, “Lý trưởng lão, hay là lệnh thiên kim còn chưa biết được thái độ làm người của chồng nàng là như thế nào?”

Lý trưởng lão thở dài nói: “Lâm cô nương có điều không biết, nữ nhi của ta, hai năm trước liền mắc phải bệnh lạ, khi thì tốt khi thì xấu, ngày đó, khi Đoàn Kỳ đến cầu thân, ta liền nói rõ hiện trạng bệnh với hắn. Đoàn Kỳ kia nói hắn cũng không thêm để ý, hơn nữa một năm này, Hinh Nhi cũng không tái phát bệnh, ta nghĩ là đã khỏi hẳn. Nó cũng từng nói với ta, nó hiểu được ý tưởng của Đoàn Kỳ, cũng hiểu được khó xử của ta, nói nàng sẽ cùng Đoàn Kỳ rời khỏi Cái Bang. Nhưng ai ngờ trước khi nàng rời đi lại phát. Lúc này, cuộc sống hàng ngày của nàng, toàn dựa vào Đoàn Kỳ chăm sóc, tuy là Đoàn Kỳ kia vô liêm sỉ nhưng mà đối với Hinh Nhi vẫn tốt lắm, ta. . . .” Lý trưởng lão nói đến đây mà, nhin không được thở dài một tiếng.

Lâm Triều Anh nhất thời hiểu rõ, trong thiên hạ, đáng thương nhất là tấm lòng của cha mẹ, Lý trưởng lão

là lo lắng con gái hắt ở bên ngoài chịu khổ. Nhưng nói đến nói đi, Lý trưởng lão còn chưa nói đến trọng điểm, cảm thấy được tính nhẫn nại của chính mình đã không còn lại được bao nhiêu, Lâm Triều Anh quyết định tự lực cánh sinh, chủ động đặt câu hỏi.

“Lý trưởng lão, lúc này, theo như lời nói của Đoàn Thanh, hắt đuổi theo mấy người kia, đúng là người của Cái Bang sao?”

Hồng Thất Công cùng Lý trưởng lão không hện mà cùng nhìn về phía nàng.

Lâm Triều Anh vẻ mặt thần nhiên, nói: “Nói đến cùng, không phải là muốn làm rõ vấn đề này sao?”

Lý trưởng lão vẻ mặt xấu hổ, sau đó hướng Hồng Thất Công quỳ gối, lại bị hai tay Hồng Thất Công trước một bước nâng hắt dậy

“Lý trưởng lão!” Hồng Thất Công âm thanh nặng nề, đỡ hắt nâng dậy, nói: “Ta thuở nhỏ không có người thân, mọi việc đều do người chăm sóc, còn mang ta ra nhập Cái Bang. Nhận được ưu ái của tiền lão bang chủ, truyền lại chức vị cho ta, trong lúc đó cũng may nhờ có trưởng lão ở bên phụ trợ. Thành lập phân đà ở Đại Lý, cũng là trưởng lão xung phong nhận đến tận đây quản lý, trưởng lão vì Cái Bang, rời xa quê hương, nếu thật sự phải lạy, quỳ cũng là Hồng Thất mới đúng.”

Lý trưởng lão nghe vậy, nhẹn không được nước mắt tung hoành, “Thuộc hạ thật sự thẹn với tín nhiệm của bang chủ ”

Hồng Thất Công thở dài nói: “Trưởng lão, chuyện đã qua không cần nhắc lại, sự tình phía sau phải như thế nào xử lý mới là mấu chốt nhất. Hiện giờ tình huống của Hình Nhi có chuyển biến tốt đẹp gì không?”

Hình Nhi? Lâm Triều Anh nghe vậy, nhẹn không được liếc mắt Hồng Thất Công một cái.

Lý trưởng lão nói: “Trước kia Người là cùng nó cùng nhau chơi đùa mà lớn lên, nó đối với người lại luôn luôn.” Dừng một chút, Lý trưởng lão như là nghĩ đến một vài chuyện gì đó, mới nói tiếp: “Hình Nhi đối với Bang chủ từ trước đến nay vẫn luôn kính trọng, có lẽ vẫn là nhận thức được.”

Nghe thế mà, Lâm Triều Anh cảm thấy được chính mình hiểu được một chút đầu đuôi sự việc . Vì vậy, Lý Hình cùng Hồng Thất Công là thanh mai trúc mã, nghe có vẻ như không chỉ đơn giản là thanh mai trúc mã.

30. Chương 30: Trùng Hợp Thần Kỳ

Lúc bình thường, ở trước mặt người luôn hi hi ha ha, gây ầm ĩ , người ngẫu nhiên lại có chút điên một khi thay đổi bộ dạng, thật sự rất không có thói quen. Thí dụ như nói Lâm Triều Anh, nàng cũng rất không có thói quen Hồng Thất Công bỗng nhiên một bộ dạng thực đứng đắn, già dặn, đôi lông mày lại còn chau lại như con sâu róm.

Lâm Triều Anh có thói quen ngồi trên nóc nhà, Hồng Thất Công liền mang theo nàng ngồi trên nóc tòa nhà cao nhất của phân đà Cái Bang, mỗi người cầm trong tay một bầu rượu.

Nàng liếc mắt Hồng Thất Công bên cạnh một cái, hỏi: “Người đã đi gặp vị Lý cô nương kia chưa ?”

Hồng Thất Công trầm trọng, gật gật đầu.

“Tình huống thế nào? Nàng còn nhận thức được người?”

“Nhận thức được, nhưng là có rất nhiều chuyện nàng cũng không nhớ rõ .”

Lâm Triều Anh khẽ gật đầu, không nói gì. Trên đời này không có bức tường nào cản được gió, Hồng Thất Công cùng Lý Hình là thanh mai trúc mã, năm đó Lý trưởng lão nhìn thấy Hồng Thất Công là một người có tiền đồ, nghĩ là sau này hắt với con gái nhỏ của ông sẽ có kết quả. Ai ngờ Lý Hình cũng có tâm hồn thiếu nữ đối với Hồng Thất Công, bắt đặc dĩ Thần nữ có tâm, Tương Vương vô mộng (= hoa rơi cố ý nước chảy vô tình), lúc Lý trưởng lão thử thăm dò hỏi Hồng Thất Công, nếu hắt đem con gái gả cho Hồng Thất

Công, Hồng Thất Công có đồng ý hay không. Hồng Thất Công lại nói hắn không cha không mẹ, lại là một người thô tục, hiện giờ hoàn toàn không có nghiệp lớn, cũng không có ý cưới vợ.

Từ trước đến nay, Lý trưởng lão là nhìn Hồng Thất Công lớn lên, biết lời hắn nói là thật, liền không hề miễn cưỡng. Sau đó Hồng Thất Công lên làm Bang chủ, suốt ngày ăn mặc như mấy tên khất cái, cô nương đều thích sạch sẽ, Lý Hinh thấy bộ dạng Hồng Thất Công lời thôi lếch thếch, tuy rằng trong lòng sinh vài phần không hài lòng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định. Vừa lúc đó, Cái Bang thành lập phân đà ở Đại Lý, Lý trưởng lão liền chủ động xin đi giết giặc, mang theo con gái đi đến Đại Lý, hi vọng nàng có thể an tâm lập gia đình. Quả nhiên, một năm sau khi Lý Hinh tới Đại Lý, liền cùng một thanh niên bản địa lưỡng tình tương duyệt. Sau khi hai người thành thân, cũng trải qua hai năm thật là tốt đẹp, nhưng đáng tiếc người thanh niên kia bạc mệnh, bị bệnh qua đời. Lý Hinh bị việc chồng qua đời đã kích lớn, mắc phải bệnh lạ, trừ bỏ Lý trưởng lão, ai cũng không nhận thức được. Tình duyên nửa năm, mới dần khôi phục, sau lại gả cho Đoàn Kì, ngày trôi qua cũng hài lòng, ai ngờ hai tháng trước lại đột nhiên phát bệnh.

Tuy nhiên, nếu mỗi ngày đều hạnh phúc mỹ mãn, như thế nào lại sẽ đột nhiên phát bệnh đâu? Khi Lâm Triều Anh nghe được chuyện này, cảm thấy được trong đó khẳng định có ẩn tình. Nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe đến thanh âm của Hồng Thất Công vang lên ở nàng bên tai.

“A Anh, nàng là cảm thấy Hinh Nhi phát bệnh, không phải là đột nhiên, mà là có người cố ý gây ra?”

“Người cũng đoán vậy ?” Lâm Triều Anh cười hỏi.

“Ta nói rồi, ta chỉ cần nhìn một ánh mắt của nàng, liền biết được nàng có tâm tư gì?”

Lâm Triều Anh nhin không được cong môi, cười nói: “Đúng là ta cảm thấy Lý cô nương bị bệnh là có nguyên nhân gây ra. Bất quá, ta và người ngồi ở đây, không phải là vì chuyện của nàng cùng Lý trưởng lão sao? Người đoán được tâm tư của ta, cũng không có gì ngạc nhiên.”

Hồng Thất Công nghe vậy, trầm mặc, tay nắm thành đấm để ở cằm, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Triều Anh thật sự là không quá có thói quen với bộ dạng này của hắn, nhin không được giấu cợt hắn, “Ta nhưng thật ra chưa bao giờ nghĩ tới, hóa ra người cùng Lý cô nương, là thanh mai trúc mã, còn là từ trước đến nay, cảm tình rất tốt nha.”

Hồng Thất Công sững sốt, cặp mắt kia nhìn về phía nàng.

Lâm Triều Anh mỉm cười, mắt ngọc mảy mai, “Xem đi, hiện giờ, nàng trừ bỏ vị hôn phu cùng phụ thân, ai cũng không nhận ra được , nhưng lại vẫn nhận thức được người. Có thể thấy được ở trong lòng nàng, người cũng rất trọng yếu.”

Hồng Thất Công ánh mắt trừng lớn , “A Anh, không thể nói lung tung!”

“Người cảm thấy ta nói lung tung sao?” Lâm Triều Anh trừng lại hắn, nói: “Đừng cho là ta ngốc giống người vậy, cái gì cũng không hiểu được. Ta biết người bắt đầu ăn mặc y phục giống như khất là bởi vì Lý Hinh, sau lại cũng không thay đổi lại, nhưng thật ra bởi vì thói quen , cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, nên mới vẫn mặc . Ta nói có đúng hay không?”

Hồng Thất Công đang muốn nói gì đó, nàng còn nói: “Người đừng nói với ta là không phải, người nói người nhìn thấy một ánh mắt của ta liền hiểu được ta đang suy nghĩ gì, ta cho người biết, ta so với người còn lợi hại hơn. Ta chính là nhìn thấy một sợi tóc của người, cũng biết việc trong lòng của người!”

Hồng Thất Công nghe vậy, ngẩn người, sau một lúc lâu, mới hỏi: “Thật... thật sự?”

“Cái gì thật sự?”

“Nàng thật sự là nhìn thấy một sợi tóc của ta, liền biết trong lòng ta nghĩ gì?”

“Vậy người ăn ngay nói thật, lời ta vừa mới nói, có đúng hay không ?”

Hồng Thất Công cười hắc hắc, nhưng thật ra thẳng thắn: “Sai, nhưng thật ra cũng đúng. Lý trưởng lão nói, cô nương sẽ thích nam nhân bộ dáng chỉnh tề , từ trước đến nay, ta đối với Hinh Nhi đều là giống như muội muội bình thường, chưa từng có tâm tư khác. Sau đó lại thấy Lý trưởng lão thường xuyên vì chung thân đại sự của nàng mà buồn rầu, mà ta lại không phải là phu quân của nàng, liền thay đổi y phục của

khất cái trang, rồi đi Dương Châu nửa năm.” Kết quả thời điểm trở về, trên mặt trên đầu đầy bụi, Lý Hình nhìn thấy hần mặc trang phục khất cái, hoảng sợ đến mức bát bưng trong tay đều rơi hết xuống trên bàn, có thể thấy được là hiệu quả không tồi.

Lâm Triều Anh nghe vậy, khẽ hừ một tiếng, “Cho nên đừng nghĩ lừa gạt ta.”

Hồng Thất Công nhìn một bên mặt nghiêng xinh đẹp của nàng, trong lòng cảm thấy Lâm Triều Anh nhìn như vậy làm cho trong lòng hần có chút cảm giác quái dị, giống như là có cái gì gãi ở tim của hần, có chút ngứa, muốn gãi gãi nàng nhiều chút.

“A Anh.”

“Sao?”

“Ta đã hỏi qua Lý trưởng lão, lại lịch của Đoàn Kỳ là gì, nàng có biết được ta đã hỏi ra cái gì không?”

Lâm Triều Anh thấy hần một bộ dáng thừa nước đục thả câu, tức giận nói: “Hỏi ra hần là con cháu của Hoàng tộc Đại Lý Đoàn thị?”

Hồng Thất Công lộ ra hai hàng răng trắng, “Đoàn Kỳ, ông cố nội của hần, tên là Đoàn Diên Khánh.”

Đoàn Diên Khánh? !

Cặp mắt sáng kia của Lâm Triều Anh mở to, trong lòng quá mức khiếp sợ, bỗng nhiên bóng dáng không xong, suýt nữa theo trên nóc nhà lăn xuống.

Hồng Thất Công thấy nàng có vẻ như sắp ngã, cánh tay dài chụp tới, liền đứng lúc ôm vào hông của nàng, đem nàng kéo trở về.

“A Anh, sao đêm nay nàng lại liều lĩnh như vậy?” Nói xong, chậm rãi buông bàn tay đặt ở bên hông nàng ra.

Lâm Triều Anh khó có được lúc không phản bác lại hần, về có chút không thể tin được: “Người nói, ông cố nội của Đoàn Kỳ là Đoàn Diên Khánh?”

“Đúng, nàng cũng từng nghe nói qua người này?” Lúc này, Hồng Thất Công cũng nhin không được kinh ngạc.

Thế giới này thật sự là thần kỳ, nơi nơi đều là trùng hợp!

“Nghe qua, đại khái ở một, hai trăm năm trước trong chốn võ lâm, hần là người đứng đầu Tứ Đại Ác Nhân.” Nàng chính là người ôm võ hiệp của Kim Dung mà lớn lên, làm sao có thể không biết Đoàn Diên Khánh cho được.

Hồng Thất Công thở dài nói: “Ta biết đến người này, là nhìn thấy trong điển tịch được bảo tồn của Cái Bang. Lúc ấy Tiêu Phong, bang chủ Cái Bang, chỉ bằng một bộ Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng với Đả Cẩu Bổng Pháp, liền uy chấn võ lâm. Đáng tiếc, khi rơi vào trong tay ta đây, có vài chiêu thức trong Hàng Long Thập Bát Chưởng đã bị thất truyền. Nếu không.”

“Nếu không như vậy, trong cuộc Luận kiếm ở Hoa Sơn nói không chừng người có thể thắng Vương Trùng Dương?” Lâm Triều Anh nói tiếp.

“Võ công của Vương chân nhân mặc dù rất giỏi, nhưng cũng chỉ là thắng hiếm mấy người chúng ta mà thôi.” (ý là chỉ trội hơn chút). Giọng nói của Hồng Thất Công rất đúng lý hợp tình, dừng một chút, hần còn nói: “Đợi đến Hoa Sơn Luận kiếm lần sau, ta nhất định có thể vượt qua hần.”

Lâm Triều Anh lạnh nhạt liếc mắt nhìn hần, nói: “Đến lúc đó người cũng không cách nào đánh cùng hần.” Đến lúc đó Vương Trùng Dương đều chết từ lâu rồi, như thế nào cùng đánh nhau với hần được?

Lời nói của Lâm Triều Anh nghe vào trong lỗ tai của Hồng Thất Công, lại hiểu thành ý tứ khác, hần cảm thấy ý của Lâm Triều Anh là đến lúc đó hần cũng vẫn kém xa so với Vương Trùng Dương. Vì thế hướng Lâm Triều Anh trừng mắt, có chút không phục, “Người cảm thấy hần thật lợi hại như vậy sao?” Hần cũng không kém a! Có cần phải xem thường hần như vậy không đây?

Lâm Triều Anh có chút không hiểu gì liếc mắt nhìn Hồng Thất Công một cái, nói: “Chẳng lẽ người không cảm thấy hấn rất lợi hại sao?” Nếu không thấy là Vương Trùng Dương lợi hại, vậy làm cái gì mà thời điểm nói đến Vương Trùng Dương, trong giọng nói đều mang theo vài phần kính trọng như vậy?

Hồng Thất Công có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không phải không thừa nhận: “Hiện tại hấn so với ta lợi hại hơn.” Dừng một chút, hấn lại có điểm không cam lòng bổ sung, “Nhưng về sau không thể nói chính xác được.”

“Vậy không phải là được rồi sao.” Cuối cùng, Lâm Triều Anh vẫn cảm thấy Hồng Thất Công như vậy mới làm cho nàng thấy quen thuộc, “Cái người Đoàn Kỳ kia, người muốn bắt hấn thế nào?” Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Đoàn Kỳ này thực sự chính là con cháu của Đoàn Diên Khánh. Đoàn Trí Hưng lại là cháu trai của Đoàn Dự, Đoàn Dự thật ra là con trai của Đoàn Diên Khánh. Đó không phải là thật ra đều là người một nhà sao? Nhưng theo nàng biết, sự thật Đoàn Dự là con trai Đoàn Diên Khánh này, hấn là năm đó đã bị Đoàn Dự mang theo xuống dưới mộ rồi.

Hồng Thất Công nói: “Ta muốn đi tìm Đoàn vương gia xác minh một chút. Nàng cũng biết đấy, những người có liên quan đến Hoàng tộc, nếu trên người không có dấu hiệu gì để chứng minh, thì cho dù là võ học của bên ngoài cũng không được học. Nếu Đoàn Kỳ kia đã nói hấn là đời sau của Hoàng tộc thì dù sao cũng phải có chút chứng cứ gì đó.” Dừng một, giọng điệu của Hồng Thất Công bỗng dưng chìm hấn xuống, nói: “Đúng là đồ vô liêm sỉ, dám có can đảm đánh chủ ý đến Cái Bang của ta!”

“Người muốn giết hấn?”

Hồng Thất Công lắc đầu, nói: “Nếu sau này hấn quả thật là Hoàng tộc Đoàn thị, hơn nữa lại phạm sai lầm ở Đại Lý, ta sẽ giao hấn cho Đoàn vương gia xử trí. Nhưng, Lý trưởng lão bởi vì bận tâm Hình Nhi, dung túng hấn phá vỡ Bang quy, tất nhiên là phải trị tội.”

“Lý trưởng lão mắc tội rất nghiêm trọng?”

“Còn phải xem trưởng lão Chấp pháp định đoạt như thế nào đã, kể cả là ta cũng không có biện pháp can thiệp. Tuy nhiên, Cái Bang có Bang quy, nếu đệ tử bản bang phạm quy, không được đặc xá, bang chủ nếu muốn khoan dung, liền để áu tươ của mình tự chảy, lấy để rửa sạch tội cho người đó.” Hồng Thất Công dừng một chút, nói: “Cho nên, ta tất nhiên là có biện pháp cứu Lý trưởng lão.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cũng không còn gì để nói, liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hấn để an ủi. Để áu tươ tự chảy? Không biết Hồng Thất Công muốn bảo trụ Lý trưởng lão, cần phải chảy bao nhiêu máu mới được đây.

“Đoàn Kỳ? Thật ra người này cũng không có năng lực gì, bắt quá chỉ là trùng hợp gặp gỡ một người nữ nhân được cha yêu thương, vì thế liền vẽ đường cho hươu chạy, làm xằng làm bậy.” Nàng hai tay ôm đầu gối, nhìn sân phía dưới. Đoàn Kỳ đã làm cho Hồng Thất Công không muốn buông tha, mà Lý Hình lại liên lụy đến Lý trưởng lão. Theo lý, nàng có lẽ nên đi gặp nữ nhân kia một chút, nhưng nàng không muốn đi. Lý Hình tuy rằng thực thâm, nhưng là nàng có một người cha tốt, cái này đã là ông trời cho nàng sự chăm sóc tốt nhất.

Nàng cũng từng có người cha yêu thương như vậy, vô luận phát sinh việc gì, ông đều là chỗ dựa của nàng, vì nàng mà chống đỡ một bầu trời. Nhưng đến cuối cùng, nàng cũng không kịp làm chuyện gì cho cha mình, hai người đã không ở cùng một thế giới, có lẽ vĩnh viễn đều không thể gặp lại.

Hồng Thất Công nhìn Lâm Triều Anh, nói: “A Anh, trong lòng nàng không vui sao?”

Lâm Triều Anh lạnh nhạt trả lời: “Không có.”

Hồng Thất Công nói: “Tuy rằng ta chưa đến mức nhìn một ánh mắt của nàng liền hiểu được nàng đang suy nghĩ gì, nhưng mà A Anh, nàng ở trước mặt ta, cho tới bây giờ đều không nói dối được.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, đôi mi thanh tú khẽ nhú, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hồng Thất Công, sau đó vẻ mặt có chút buồn cười, hỏi: “Ta đây nói cho người biết, hiện tại trong lòng ta rất không vui, người lại có thể làm được cái gì?”

31. Chương 32: Công Việc Của Cái Bang (2)

Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh đi xuống dưới, cùng tạ lỗi với Đoàn Trí Hưng, sau đó Đoàn Trí Hưng phân phó người đi thu thập tàn cục.

Đoàn Trí Hưng nhìn về phía Hồng Thất Công, giống như lơ đãng hỏi: “Thất huynh, người cùng Lâm cô nương, như thế nào không lý do lại xuất hiện ở nơi này?”

Hồng Thất Công sững sốt, hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi nói với Đoàn Trí Hưng ý định ban đầu của hắn là muốn dẫn Lâm Triều Anh đi Ngự Thiện Phòng ăn cái gì đó. Hắn lộ ra hai hàng răng trắng, nói: “Ta cùng với A Anh đang ở trên nóc nhà của Cái Bang đàm luận công việc, ai ngờ trong lúc vô ý nhìn thấy một bóng dáng màu trắng thì triển khinh công đi theo hướng này, nhất thời cảm thấy tò mò, liền một đường theo đuôi tới đây. Tới rồi mới phát hiện, hóa ra người nọ chính là Âu Dương Phong.”

Lâm Triều Anh bỗng nhiên cảm thấy, sau này, lời nói của Hồng Thất Công là không thể tin tưởng được hết. Người này a, muốn nói cái gì, thật sự tùy tay nhặt ra, liền có thể nói được trôi chảy mười phần lại hợp tình hợp lý.

Đoàn Trí Hưng khó có khi lộ ra vẻ mặt cười như không cười, ánh mắt đảo qua Hồng Thất Công, rồi sau đó dừng ở trên người Lâm Triều Anh, ôn hòa, nói: “Xem ra quả thật là hai vị có hứng thú với nóc nhà ở đây. Lâm cô nương nói sao?”

Lâm Triều Anh mỉm cười, nói: “Mỗi người một sở thích mà thôi.” Ai nói Nam Đế Đoàn Chính Thuần tao nhã, nho nhã? Rõ ràng là trong bông có kim, tiểu lí tàng đao! (Nham hiểm, khẩu Phật tâm xà)

Đoàn Trí Hưng nghe vậy, cũng không có tiếp tục cái đề tài kia, chỉ nói: “Một chiều Lâm cô nương đánh sau cùng kia, cùng với Nhất Dương Chỉ của Đoàn thị ta chỉ khác ở vị trí ra tay.”

Lâm Triều Anh sớm đã đoán được Đoàn Trí Hưng sêhỏi như vậy, nàng thờ ơ nói, lấy bất biến ứng vạn biến*: “Thật không? Ta không biết Nhất Dương Chỉ, võ công lúc này dùng, là sư phụ ta truyền thụ.”

(* Dùng thái độ không thay đổi ứng phó với mọi chuyện).

Đoàn Trí Hưng lại hỏi: “Không biết sư phụ cô nương ở nơi nào?”

“Cũng không phải là ta không muốn với Vương gia là sư phụ ta ở chỗ nào, nhưng thật sự là ta cũng không biết sư phụ ta rốt cuộc là người nào, ngày đó, lúc người dạy võ công cho ta, là ở thời điểm đêm khuya mới xuất hiện. Ta đi theo người, học ba năm, sau đó người không hề xuất hiện nữa.” Đây là sự thật, chính bản tôn Lâm Triều Anh cũng chưa từng thấy qua bộ mặt thực của sư phụ nàng. Đối với nữ tử thần bí kia, nàng cũng chỉ là hướng dẫn Lâm Triều Anh đi đến cánh cửa võ học mà thôi, thành tựu sau này, đều là dựa vào chính Lâm Triều Anh mới có được.

Đoàn Trí Hưng nghe vậy, than thở nói: “Đúng là ‘thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.’” (ý là có nhiều người tài giỏi).

Lâm Triều Anh cười cười, không nói gì. Một chiều thức nàng sử dụng cuối cùng kia, không phải sư phụ nàng dạy, mà là Vương Trùng Dương dạy. Ngày đó, tối điểm Vương Trùng Dương dạy cho nàng, nói, sau này nếu nàng gặp phải Âu Dương Phong, nếu đánh không lại Cáp Mô Công của Âu Dương Phong, thì sử dụng một chiêu kia, đảm chắc mười phần là có thể hóa giải được Cáp Mô Công của Âu Dương Phong. Vương Trùng Dương quả nhiên không lừa nàng. Nghĩ vậy, ngực nàng nhịn không được mà khó chịu một lúc, không khỏi đưa tay dè chừng, mảy hơi nhú lại.

Hồng Thất Công nhận thấy hành động của nàng, nghiêng đầu quan tâm hỏi: “A Anh, cảm thấy thân thể không được khoẻ sao?”

Lúc này, Lâm Triều Anh cũng hoàn toàn không có hứng thú cùng đám người Hồng Thất Công thảo luận sự tình, thấy Hồng Thất Công hỏi như vậy, biết thời biết thế, gật đầu, “Ta cảm thấy tức ngực.”

“Chắc là bị thương trong lúc đánh nhau, không bằng ta gọi ngự y đến giúp cô nương bắt mạch?” Đoàn Trí Hưng nói.

Lâm Triều Anh lắc đầu: “Đa tạ Đoàn vương gia, đây là bệnh cũ của ta, để ta nghỉ một lát mà thì không sao rồi, không cần mất công như vậy.” Nói xong, nhìn về phía Hồng Thất Công, “Người không phải nói còn có việc muốn bàn bạc cùng Đoàn vương gia hay sao, không bằng ta đi về trước?”

“Như vậy sao được?” Hồng Thất Công mắt trừng lớn, hắc cốt như thế nào cũng sẽ không để cho nàng quay về một mình. Nếu ở trên đường gặp phải chuyện gì, vậy phải làm như thế nào đây? Hơn nữa, mặc kệ là ở phân đà của Cái Bang hay là điền trang mà bọn họ đang thuê đi chẳng nữa, chỉ có một mình nàng. Hồng Thất Công nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy, chỉ khi nàng ở trong tầm mắt của hắn mới là an toàn nhất!

Đoàn Trí Hưng xem ở trong mắt, nhin không được đề nghị, nói: “Không bằng như vậy, ta cho người mang Lâm cô nương đến chỗ Anh Cô nghỉ một lát, về phần Thất huynh, nếu đã có việc muốn bàn bạc với ta, liền dời bước tới Ngự Thư Phòng của ta, có được không?”

Đề nghị này Hồng Thất Công cảm thấy không tồi, vì thế ánh mắt kia nhìn về phía Lâm Triều Anh, “A Anh, có được không?”

Với bộ dạng này của hắn, nàng còn có thể nói không được sao?

Lâm Triều Anh tới chỗ ở của Anh Cô, nghỉ ngơi cũng như là không nghỉ. Có lẽ nguyên nhân là do Đoàn Trí Hưng có liên quan đến võ lâm Trung Nguyên, Anh Cô cũng thực cảm thấy hứng thú đối với chuyện tình của võ lâm Trung Nguyên. Lâm Triều Anh thấy Anh Cô một bộ dạng như đệ tử ngoan đang nghe giảng bài, cũng cùng nàng nói một ít chuyện lý thú của giang hồ mà Hồng Thất Công từng nói qua.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Trên gương mặt xinh đẹp của Anh Cô lộ ra vài phần tò mò, nhin không được hỏi Lâm Triều Anh: “Tỷ tỷ, công phu điểm huyệt của các người, thật sự là thần kỳ như vậy sao?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhìn về phía Anh Cô. Lúc trước, Chu Bá Thông cùng với Anh Cô làm ra tai họa, chính là bởi vì Chu Bá Thông muốn dạy công phu điểm huyệt cho Anh Cô.

“Muội muốn học?” Lâm Triều Anh cười hỏi.

Anh Cô nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Lâm Triều Anh nói: “Nếu muội muốn học, sao không trực tiếp hỏi Đoàn vương gia. Nói về công phu điểm huyệt, hiện tại những người khác đều kém hơn so với phu quân của muội đây.” Đây là nói thật, công phu điểm huyệt của Nhất Dương Chỉ là duy nhất trong thiên hạ, trừ bỏ Đoàn thị, người khác đều không thể phá giải. Tới một thế hệ của Đoàn Trí Hưng này cũng coi như là kém hơn, thất truyền không ít, Lâm Triều Anh còn nhớ rõ ở trong Thiên Long Bát Bộ, tiểu tử Đoàn Dự kia chỉ dựa vào Lục Mạch Thần Kiếm học còn chưa thông thạo vậy mà không biết là có bao nhiêu kiêu ngạo đâu.

“Nhưng Hoàng thượng, hắc.” Anh Cô cắn cắn môi, vẻ mặt có chút ảm đạm, nhưng lại lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo tươi cười ôn nhu, rồi nói tiếp: “Ngày thường, Hoàng thượng có rất nhiều công vụ, muội sao có thể không biết điều mà yêu cầu hắn dạy chứ.”

“Muội lại không hỏi thì làm thế nào mà biết được hắn không muốn dạy?” Lâm Triều Anh hỏi lại, nghĩ nghĩ, nàng vừa cười nói: “Ta xem Đoàn vương gia đối với muội cũng rất tốt, lại vì muội mà mời ta biểu diễn Thuật Ngự Phong, nếu như muội nói muốn học công phu điểm huyệt với hắn, có khả năng là hắn cũng là thực nguyện ý dạy muội.” Huống chi, Lâm Triều Anh cảm thấy, cũng không phải là tư tưởng của nàng không thuần khiết, mà là, ách, nàng cảm thấy, nói không chừng Đoàn Trí Hưng còn có thể cảm thấy, dạy Anh Cô công phu điểm huyệt, sờ huyệt vị khắp người và v...v. Có thể tăng thêm tình thú vợ chồng giữa hai người cũng nên?

Anh Cô nghe được lời nói của Lâm Triều Anh, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào lại mang theo vài phần xấu hổ, hơi hơi cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng như bạch ngọc. Một bộ dạng của tiểu cô nương thẹn thùng, loại thần thái này, đừng nói là nam nhân, ngay cả Lâm Triều Anh cũng cảm thấy chính nàng nhin không được tâm động.

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, nói: “Muội liền lớn mật đi hỏi Đoàn vương gia đi, chẳng lẽ muội không hy vọng hắn sẽ tự mình dạy muội hay sao?”

Nghe Hồng Thất Công nói, Đoàn Trí Hưng gửi thiệp mời đến Vương Trùng Dương, mời Vương Trùng Dương đến làm khách quý. Nếu dựa theo nội dung vở kịch, Vương Trùng Dương nhất định là mang theo Chu Bá Thông tới đây. Bất quá nói không chừng là, lúc trước Vương Trùng Dương đến Đại Lý, mục đích chính là cùng Đoàn Trí Hưng trao đổi võ học, đem Nhất Dương Chỉ kết hợp cùng võ công của hắn, phá giải Cáp Mô Công của Âu Dương Phong. Đại khái là lúc nàng trúng độc rắn, hắn (VTD) có đến Đại Lý, cũng đã từng trao đổi với Đoàn Trí Hưng, nên mới có thể dạy cho nàng bộ điểm huyết kia. Bất quá mặc kệ như thế nào, dù là phòng ngừa chu đáo, hay hợp tình hợp lý, nàng cũng nên giúp Vương Trùng Dương một phen, đỡ đỡ cho sự dè của hắn mỗi ngày đều trêu chọc tai họa cho hắn gánh, đánh mất mặt mũi của hắn. Cũng tốt, để cho hắn bớt một chút việc phải giải quyết, tiết kiệm tinh lực, nói không chừng, hắn còn có thể sống lâu vài năm.

Lâm Triều Anh nghĩ rằng Vương Trùng Dương sẽ đến Đại Lý, nhưng mà, lúc Hồng Thất Công cùng Đoàn Trí Hưng bàn bạc xong công việc, thời điểm cùng nàng quay về điền trang, Hồng Thất Công nói, Vương Trùng Dương đã trả lại thiệp mời của Đoàn Trí Hưng, nói là núi Chung Nam có việc, không thể đến được.

Lâm Triều Anh nghe vậy, “A” một tiếng.

Hồng Thất Công nghiêng đầu, đánh giá vẻ mặt của nàng, thấy không có khác thường, mới cười nói: “A Anh, ngày mai nàng sẽ đi cùng ta đến phân đà của Cái Bang không?”

“Người hỏi được cách xác minh thân phận của Đoàn Kỳ ?”

Hồng Thất Công gật đầu.

” Làm như thế nào?” Lâm Triều Anh đối với việc này cũng có chút tò mò .

Hồng Thất Công nói: “Đoàn Vương gia nói, con cháu của Hoàng tộc Đoàn thị bọn họ, trước ngực đều có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm.”

“Cứ như vậy thôi?” Lâm Triều Anh có chút há hốc mồm. Ở hiện đại, ít nhất cũng phải xét nghiệm ADN, nàng đã nghĩ ở cổ đại, ít nhất cũng phải giả bộ tiến hành lấy máu nhận người thân. Tuy nhiên, lấy máu nhận người thân đoán rằng cũng đúng chính xác lắm, Đoàn Kỳ cũng không phải cha hắn *. Nhưng mà chỉ với một cái bớt hình trăng lưỡi liềm, lại có thể kết luận, kia cũng quá dọa người đi .

(* chỗ này ta cũng k hiểu lắm, nhưng đoán là nói nếu là cha Đoàn Kỳ thì may ra lấy máu nghiệm thân được, Đoàn Kỳ xa quá rồi, sợ không chuẩn).

Hồng Thất Công nói: “Cứ như vậy thôi.”

Lâm Triều Anh trầm mặc, “Ta không đi.” Đấy không phải là Hồng Thất Công chỉ cần cởi hết quần áo của Đoàn Kỳ, nhìn xem có bớt hình trăng lưỡi liềm không thì xong việc hay sao? Còn có thể có thêm việc nào ngoài việc này chắc? Lâm Triều Anh cảm thấy, hành trình đi Đại Lý lần này thật sự có chút làm cho nàng không biết nên khóc hay cười, ban đầu còn tưởng rằng thực sự có nội gián, kết quả chính là chuyện như thế này. Nhưng mà. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hồng Thất Công, chuyện này so với chuyện lớn thật sự của Cái Bang thì có chút tốt hơn.

Hồng Thất Công cũng tùy nàng, nói: “Nàng không đi vậy ở điền trang nghỉ ngơi nhiều một chút, bằng không thì nàng đi ra bên ngoài đi dạo cũng được.” Hắn đã nghĩ tốt lắm, nếu Đoàn Kỳ thật sự là Hoàng tộc Đoàn thị, vậy hắn khẳng định sẽ đem Đoàn kỳ giao cho Đoàn vương gia. Về phần Lý trưởng lão cùng Lý Hinh, Lý trưởng lão tuổi tác cũng cao , hiện giờ lại phạm phải Bang quy, khẳng định sẽ phải về tổng đà của Cái Bang để lĩnh phạt. Mà Lý Hinh lại mắc bệnh lạ, hắn dự định đón hai người bọn họ quay về sống ở Dương Châu. Về phần phân đà ở Đại Lý bên này, hắn sẽ xem xét chọn người tiếp quản.

Hồng Thất Công nghĩ nghĩ, lại hỏi Lâm Triều Anh, “A Anh, không phải nàng có rất nhiều đất sao?”

Lâm Triều Anh quay đầu, nhìn về phía hắn.

Hắn cười hắc hắc, nói: “Lý trưởng lão và Hinh Nhi phải quay về Dương Châu, ta nghĩ chắc là sau này Lý trưởng lão cũng không quan tâm chuyện trong Bang, hoàn cảnh ở biệt viện kia của nàng thực yên tĩnh,

nhóm tá điền nhìn qua có vẻ cũng dễ ở chung, lại không có người đến gây chuyện, ta nghĩ để ấy người Lý trưởng lão ở gần đây, thuê vài mẫu đất các loại của nàng, mang theo Hình Nhi sống một cuộc sống yên ổn, như vậy có lẽ đối với bệnh tình của Hình Nhi cũng có chuyển biến.”

Hóa ra là vì chuyện này, nếu có thể giúp đỡ tất nhiên nàng sẽ giúp đỡ.“Việc này, ngươi đi hỏi Vân quản sự.”

“Phòng ở cùng đất, nàng cũng phải thu tiền thuê hay sao?” Hồng Thất Công hỏi.

“Đương nhiên phải thu rồi, còn phải là thu đủ ! Đất này, nếu không thu tiền thuê, ta lo lắng Lý trưởng lão sẽ cảm thấy là ta cho hăn, sau đó đem hoa mẫu của chỗ đất kia làm thành bộ dạng nửa chết nửa sống, người bên ngoài nhìn thấy , còn tưởng rằng ruộng tốt của ta có tiếng mà không có miếng, là loại không trồng được hoa mẫu tốt đâu!”

Hồng Thất Công không nói gì, hăn cũng không trông cậy vào Lâm Triều Anh nói không thu tiền thuê, hăn chỉ là cảm thấy, Lâm Triều Anh có lẽ xem xét ở giao tình của hai người, sẽ nói thu ít tiền đi một chút...v...v... Nghe được đáp án này, hăn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thật chua xót. Tuy rằng hăn thừa khả năng trả được tiền thuê. Nhưng vẫn cảm thấy lòng thật chua xót.

32. Chương 33: Bao Tích Nhược

Nghe nói trước ngực Đoàn Kỳ thật sự có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm, vì thế Hồng Thất Công giao Đoàn Kỳ cho Đoàn Trí Hưng. Về phần lúc trước Lâm Triều Anh và Hồng Thất Công hoài nghi vì sao Lý Hình lại đột nhiên phát bệnh , cũng biết nguyên nhân rồi. Là Đoàn Kỳ thấy Lý Hình nhất quyết phải rời khỏi phân đà Cái Bang, liền lộ ra bộ mặt thật, cũng uy hiếp Lý Hình, nếu nàng dám can đảm rời đi, hăn liền phái người ám sát Lý trưởng lão. Đêm đó, Lý Hình liền phát bệnh rồi.

Về phần Hồng Thất Công hỏi, vì sao mà Đoàn Kỳ lòng muông dạ thú như vậy mà Lý Hình còn có thể nhận ra hăn, Lâm Triều Anh cảm thấy có lẽ là Lý Hình đối với Đoàn Kỳ, kỳ thật là có tình cảm sâu sắc. Nói cách khác, Lâm Triều Anh cũng hiểu được là không thể giải thích.

Rời khỏi Đại Lý, Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công cũng không có trực tiếp quay về Dương Châu, hai người tùy ý nơi nơi đi dạo. Ở thời điểm đi ngang qua Ngưu Gia thôn ở Lâm An, Lâm Triều Anh không có ý tưởng gì đặc biệt cả. Nhưng mà, lúc nửa đêm, khi nàng nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng đánh nhau ở bên ngoài là lúc, nàng cũng chưa có ý tưởng đặc biệt gì, chính là nhìn không được chạy đến bên ngoài xem chút thôi, vừa vặn nhìn thấy Hồng Thất Công một thân cẩm bào màu đen cũng đi ra.

“A Anh, ta đi nhìn một chút xem, sao lại thế này?”

“Ta đi cùng với ngươi.”

Hồng Thất Công nhìn về phía nàng, gật gật đầu, sau đó thanh âm mang theo vài phần lửa giận, nói: “Ta đoán nhất định là chuyện, bọn cầu quan đang làm gì đó để vu hãm lương dân đây, nếu không thì tại sao lại làm việc lúc khuya khoắt như vậy? !” Nói xong, cùng Lâm Triều Anh thì triển một đạo khinh công nhằm phương hướng có tiếng động mà bay đến.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, là một đám quan binh đuổi theo vài người. Trong đó có một người trên thân đã bị trúng một mũi tên, ngã xuống. Mà trên một con ngựa khác, một cô gái sợ hãi kêu lên.

Hồng Thất Công thấy thế, làm bộ sẽ đi qua. Lại bị Lâm Triều Anh kéo lấy ống tay áo, hăn sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Lâm Triều Anh. Đã thấy Lâm Triều Anh không biết từ chỗ nào lấy ra hai cái khăn màu đen, đưa một cái cho hăn, “Bịt kín.”

Hồng Thất Công vẫn còn sửng sờ.

Lâm Triều Anh đem mặt mình che kín, sau đó nói với Hồng Thất Công : “Không phải là người muốn để cho đám quan binh này nhận ra khuôn mặt của ngươi đi?” Nói xong, mặc kệ Hồng Thất Công, chính mình thì triển khinh công đi qua.

Hồng Thất Công thấy thế, cũng nhanh chóng che mặt, đuổi kịp.

Lâm Triều Anh đi đến, cũng không có ý tứ cùng đối phương đánh nhau, chính là cứu cô gái kia, sau đó không thấy bóng dáng đâu. Hồng Thất Công vốn định cùng đám quan binh này đánh nhau một phen, đánh cho bọn họ phải chạy trốn đến mức phọt rắm, vãi nước tiểu (Gin : T.T) rồi lại nói tiếp, thấy Kim Linh Tác của Lâm Triều Anh quần lấy phần eo của cô gái kia, trông như là treo cô gái kia lên, rồi rời đi, làm cô gái kia sợ tới mức liên tục kêu to. Hồng Thất Công thấy thế, cũng nhịn không được đổ mồ hôi, cứu người như vậy, cho dù khinh công của Lâm Triều Anh có đủ cao đi chăng nữa, truy binh này cũng luôn luôn có biện pháp đuổi theo các nàng. Tiếng kêu sợ hãi của cô gái kia thật sự rất, rất có lực xuyên thấu.

Hồng Thất Công sử dụng một chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng để thoát thân, xoay người đuổi theo Lâm Triều Anh, cũng đuổi cánh tay ôm lấy cô gái bị Lâm Triều Anh treo lên kia, nói: “A Anh, ta tiếp được nàng ta rồi .”

Lâm Triều Anh thấy thế, thu lại Kim Linh Tác, sau đó lấy bình mật ra, gọi tất cả ong dại ở chung quanh lại đây, đem toàn bộ truy binh này đốt đến mức ôm đầu lẫn lộn trên mặt đất.

Nàng ‘hừ’ nhẹ một tiếng, đem bình mật ném đi, nói với Hồng Thất Công: “Chúng ta đi.”

Vì thế, hai người mang theo cô gái kia, suốt đêm rời khỏi Ngưu Gia thôn chạy về Dương Châu.

Cô gái Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh cứu được, tên là Bao Tích Nhược, lại còn đang mang thai. Sau khi Lâm Triều Anh biết được tin tức này, ngoài việc yên lặng cũng không biết nói cái gì cho đúng.

Bao Tích Nhược hai mắt đầm lệ, đem sự tình từ đầu đến cuối nói ra, trượng phu của nàng Dương Thiết Tâm cùng Quách Khiếu Thiên vốn là người trung thực, hiện giờ ẩn cư ở Ngưu Gia thôn. Nhưng trước đây, bọn họ kết bạn một vị đạo sĩ tên là Khâu Xử Cơ, cùng giết vài tên giặc Kim, nhưng đây đã là chuyện của mấy tháng trước. Mà đêm khuya ngày hôm qua, cũng không biết là vì sao mà Đoàn Thiên Đức mang theo rất nhiều quan binh đến chỗ bọn họ ở, vu hãm Dương Thiết Tâm cùng Quách Khiếu Thiên là phản tặc, bọn họ chạy trốn suốt đêm, trên đường đi Quách Khiếu Thiên đã chết, mà thê tử Lý Bình của Quách Khiếu Thiên cũng không rõ tung tích.

Bao Tích Nhược lau đi nước mắt trên mặt, giọng khan khan, nói: “Phu quân của ta bị trúng một mũi tên, hiện giờ không rõ sống chết. Ta là một người phụ nữ, cũng không biết phải làm như thế nào cho đúng. Nhận được hai vị ân công cứu giúp, cầu xin hai vị ân công giúp người thì giúp đến cùng, giúp ta tìm được phu quân.”

Hồng Thất Công nghe vậy, tức giận nói: “Thật đúng là tức chết! Giết vài tên địch quốc, quan binh thì như thế nào? Cầu tặc như thế, tới một người ta giết một người! Vị phu nhân này cứ yên tâm, phu quân của người cùng với nghĩa huynh hần (anh kết nghĩa) lúc trước đều là con người chính trực, Hồng Thất ta không gặp thì chưa tính, hiện giờ gặp được rồi, không có đạo lý khoanh tay đứng nhìn!” Nói xong, nhìn về phía Lâm Triều Anh, “A Anh, nàng nói đúng không?”

Lâm Triều Anh lạnh nhạt liếc mắt nhìn hần, sau đó đi tới trước giường Bao Tích Nhược ngồi lên ghế đặt ở phía trước.

“Dương phu nhân, đêm khuya ngày đó, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì đó mà phu quân người không biết? Nếu đúng là quân Kim đều đã bị giết sạch, quan phủ không có khả năng lại vô duyên vô cớ tìm được chỗ của các người. Ở Ngưu Gia thôn nhiều người như vậy, đám quan binh này, tại sao lại tìm được các người?”

Bao Tích Nhược nghe vậy, nhất thối, mặt tái xanh lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Triều Anh.

“Có hay không?” Lâm Triều Anh hỏi.

“Đêm đó ta cứu một người, trên người hần mặc quần áo quan binh. Ta lúc ấy cảm thấy hần đáng thương, không đành lòng nhìn hần chết thảm, liền cứu hần, nghĩ khi trời sáng sẽ hỏi phu quân ta xem xử trí như thế nào, nhưng sau khi trời sáng, người nọ liền không thấy ! Ý của cô, cô nương là.” Nàng mặc kệ nước mắt tuôn rơi, ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Triều Anh.

Hồng Thất Công thấy thế, mày cũng nhú lại, “A Anh, ý của nàng là Dương phu nhân bọn họ bị người đem khuya đuổi giết như thế, là bởi vì tên quan binh được Dương phu nhân cứu kia?”

Lâm Triều Anh gật đầu: “Nếu không phải do tên quân Kim kia, vì sao con chó săn Đoàn Thiên Đức kia lại đến truy bắt một nhà Dương phu nhân? Ở Ngưu Gia thôn, mỗi một hộ gia đình đều giống nhau, khi mặt trời mọc thì thức dậy đi làm, Quách Khiếu Thiên cùng Dương Thiết Tâm ở trong đám người đó có gì đặc biệt bắt mắt hay sao?”

Bao Tích Nhược nghe vậy, ánh mắt trợn trắng, ngất đi.

“Này! Dương phu nhân!” Hồng Thất Công thấy thế, sắc mặt kinh hãi: “A Anh, làm sao bây giờ?” Hắn là một đại nam nhân, cũng không đụng chạm linh tinh vào phụ nữ, hơn nữa Bao Tích Nhược trước mắt này còn đang mang thai.

“Gấp cái gì, nàng ấy chính là kích thích quá độ, ngất đi mà thôi.” Lâm Triều Anh liếc trắng mắt Hồng Thất Công một cái, sau đó đứng dậy, đưa tay ấn vào nhân trung của Bao Tích Nhược, chỉ thấy nàng từ từ tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại, lại rơi lệ không ngừng.

Bao Tích Nhược nghẹn ngào nói: “Đều là sai lầm của ta, đều là ta hại nghĩa huynh cùng Thiết ca.”

Lâm Triều Anh nói: “Người có thể cứu, nhưng trong lòng sớm đã biết được người nọ không phải là người tốt, cứu hắn làm gì? Kết quả chính là hại mình còn liên lụy đến người khác?”

Bao Tích Nhược đang rơi lệ, nàng là một cô gái còn trẻ, trong một đêm gặp phải biến đổi lớn, lại biết được tai họa hôm nay, toàn bộ là do mình cứu lầm người. Nếu không phải nàng còn đang mang thai, mà Lý Bình cùng Dương Thiết Tâm sống hết chưa biết, nàng thực sự sẽ lấy cái chết tạ tội.

Hồng Thất Công thấy nàng khóc thê lương như vậy, nhịn không được nói: “Dương phu nhân, người không cần khổ sở như vậy, A Anh trong lời nói. Bất quá là.” Phỏng đoán mà thôi.

Nhưng mà lời Hồng Thất Công còn chưa nói xong, đã bị Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn mà nuốt trở về.

Lâm Triều Anh nói: “Lời của ta tuyệt đối không sai.” Không phải nàng phỏng đoán, mà căn bản là nàng biết chuyện xưa của thế giới Xạ Diêu Anh Hùng này, khởi đầu tất cả mọi truyện là do Bao Tích Nhược cứu Hoàn Nhan Hồng Liệt, mà Hoàn Nhan Hồng Liệt lại ham mê sắc đẹp của Bao Tích Nhược.

Hồng Thất Công không nói gì.

Lúc này Lâm Triều Anh còn nói: “Dương phu nhân, chuyện đã qua cũng không có cách nào quay đầu lại được, phu quân của người cũng chưa chắc là đã chết, người hiện giờ không để ý bản thân, cũng nên nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng, vẫn là an tâm dưỡng tốt thân mình rồi hãy nói sau.”

Hồng Thất Công nghe vậy, liên tục gật đầu, nói: “Không bằng phu nhân miêu tả tướng mạo của trượng phu người với ta đi, ta sẽ vẽ lại tướng mạo trượng phu người rồi phái người đi thăm dò.” Không phải hắn khoe khoang, nhưng chỉ cần Cái Bang ra tay, cho tới bây giờ cũng chưa có tin tức gì mà tra không được cả.

“Người vẽ?” Lâm Triều Anh nghe vậy, đôi mi thanh tú nhướng lên, dùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi nhìn về phía Hồng Thất Công. Xem ra, Hồng Thất Công là dự định gánh chuyện này lên thân. Cũng không biết hiện giờ Hoàn Nhan Hồng Liệt kia đã quay về nước Kim chưa? Nếu như còn ở tại trên lãnh thổ nước Tống, lại có ý nhất định phải tìm được Bao Tích Nhược, nói không chừng có thể dùng Bao Tích Nhược để ‘thả con tép, bắt con tôm’, đem Hoàn Nhan Hồng Liệt dụ đến, sau đó đánh cho hắn rụng răng.

Hồng Thất Công trầm mặc, hắn phát hiện mình nói quá nhanh, đã quên bản thân không không giỏi về lĩnh vực này. Vì thế cười lấy lòng, nói: “A Anh.”

Lâm Triều Anh trợn trắng mình mắt, nàng đã sớm biết được kết quả là như vậy.

Nếu Lâm Triều Anh cảm thấy nàng giúp được Bao Tích Nhược cùng Hồng Thất Công, đơn giản chỉ là vẽ một bức tranh như vậy, thì nàng cũng quá ngây thơ rồi. May mắn, Lâm Triều Anh cho tới bây giờ cũng không khờ dại, bởi vì nàng biết khi Hồng Thất Công tức giận, sẽ làm đại hiệp ‘gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ’, thời điểm nếu quyết định muốn xen vào chuyện gì đó, sẽ không ai ngăn cản được. Vì thế, Hồng

Thất Công dính vào chuyện lớn của Bao Tích Nhược này rồi. Không, nàng nên nói là, Hồng Thất Công dính vào chuyện lớn của hai tiểu tử Quách Tĩnh, Dương Khang mới đúng.

Hồng Thất Công thật sự nói là làm, hắn nói phải giúp Bao Tích Nhược, liền thật sự giúp Bao Tích Nhược. Hắn mang Bao Tích Nhược về Dương Châu, sau đó. . . . dự định ‘đặt’ ở trong nhà Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh đối với việc này thật sự là không thêm để ý, nói thật, có đến mười Bao Tích Nhược nàng cũng vẫn nuôi được.

Sau mấy tháng, Lý Mạc Sầu vốn là răng còn chưa mọc hiện giờ đã mọc dài, còn có thể bị bỏ nói một và từ không hề có ý nghĩa, Mai Siêu Phong vốn gầy yếu, hiện giờ đã được chăm sóc trông mềm mại như nước, một bộ dạng có thể véo ra nước. Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh quản lý mọi chuyện trong nhà ở Dương Châu, ngẫu nhiên cũng sẽ đi Cái Bang hỏi một chút tin tức của Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công, nhưng vẫn không thấy người quay trở về.

Hôm nay, hai người vẫn còn đang thảo luận, thì đã thấy Lâm Triều Anh cùng Hồng Thất Công cười ‘hắc hắc’ cùng nhau vào cửa, ở phía sau bọn họ, còn có một người phụ nữ bộ dạng xinh đẹp mười phần đi theo. Nhưng! Cái đó cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là người phụ nữ kia, bụng rất lớn, nhìn giống như là sắp sinh.

Lâm Linh còn chưa kịp vui mừng đi theo sát Lâm Triều Anh nói ‘Tiểu thư, người rốt cục đã trở lại!’ Thì đã bị cái bụng lớn của người phụ nữ kia dọa mất rồi.

“Tiểu, tiểu, tiểu thư, đây là.”

“Đây là người do Thất Công mang đến, Dương phu nhân. A Linh, Vân quản sự, các người đi an bài một chút, chọn một viện nhỏ phía sau để vị phu nhân này tạm thời ở lại.”

Lâm Linh sửng sốt, nhìn về phía Bao Tích Nhược, chỉ thấy nàng mặc dù có bầu, nhưng cả người vẫn toát ra một cỗ khí chất trái ngược với vẻ xinh đẹp bề ngoài, chỉ là trên mặt có chút bất an.

Vân Trúc Thanh thấy thế, tiến lên, “Tiểu thư, Hồng bang chủ.”

Mới vừa tập đi, Lý Mạc Sầu cũng ngã trái ngã phải chạy tới, không sợ Lâm Triều Anh mà ôm lấy chân nàng.

Lâm Triều Anh cúi đầu, đối diện với mọi đôi mắt đen nhánh của cô bé, trầm mặc, sau đó xoay người đem cô bé ôm lấy. Lý Mạc Sầu cũng không sợ nàng, tay nhỏ bé mập mạp chủ động ôm lấy cổ Lâm Triều Anh, cười khanh khách không ngừng.

Lâm Triều Anh đối với chuyện tình của Bao Tích Nhược, trừ bỏ về chân dung Lý Bình cùng Dương Thiết Tâm ra, cũng không có tâm tư tham gia vào chuyện gì nữa. Tin tức..v...v.. đều là do Cái Bang tìm hiểu, nghe nói bọn họ đã có tin tức của Lý Bình, lúc biết được tin, thì Lý Bình đang trên đường đi đến Mông Cổ, sắp sinh. Hồng Thất Công phái người đi chăm sóc cho Lý Bình, nói nếu là nàng đồng ý, Cái Bang sẽ cung cấp chỗ ở, bảo vệ nàng, hỏi nàng có đồng ý trở về không. Lý Bình đã đồng ý, nhưng ở trên đường liền sanh ra con trai là Quách Tĩnh. Chờ khi Lý Bình hết tháng ở cũ, sẽ cùng người của Cái Bang quay lại Dương Châu.

Lâm Triều Anh ôm Lý Mạc Sầu, ánh mắt dừng ở trên bụng Bao Tích Nhược, lại nhìn về phía ôm cổ của nàng cười không ngừng, Lý Mạc Sầu. Bỗng nhiên, Lâm Triều Anh nhận không được hỏi Bao Tích Nhược: “Nếu không tìm được phu quân của người, người cùng đứa nhỏ trong bụng định làm như thế nào?”

Bao Tích Nhược ngẩn ra, nước mắt lại ở trong hốc mắt đảo quanh. Nhưng là mấy ngày nay, nàng đã không còn là cô gái yếu đuối trong quá khứ nữa, tuy trong lòng có bị thương, nhưng mà vẫn có thể ẩn nhẫn nước mắt, suy nghĩ.

Nàng chợt hướng Lâm Triều Anh quỳ xuống, nói: “Cầu xin cô nương thu lưu.” Hồng Thất Công mấy ngày nay đều ám chỉ nàng, vị cô nương trước mắt này nhìn như ý chí sắt đá, nhưng kỳ thật lòng mềm giống như đậu hũ. Chỉ chuyện hợp tình hợp lý, nàng nhất định sẽ nguyện ý hỗ trợ.

Lâm Triều Anh sửng sốt, sau đó cặp mắt đẹp kia híp lại, nhìn về phía Hồng Thất Công, đã thấy Hồng Thất Công vẻ mặt như không có chuyện gì đùa với Lý Mạc Sầu.

Bao Tích Nhược còn nói: “Cô nương, người yên tâm, ta sẽ làm việc, ta sẽ làm công việc của phụ nữ, sẽ làm quần áo sẽ thêu thùa, ta sẽ làm rất nhiều chuyện.” Nàng nhớ rõ, nàng từng nghe Lâm Triều Anh cảm thán, nữ tử mặc dù là yếu đuối như cành liễu, nhưng cũng có thể có bản lĩnh tự lực cánh sinh. Trước kia, nàng không có ý thức được điểm này, về sau, nàng sẽ vì mình cùng đứa nhỏ trong bụng làm được.

Lâm Linh gặp bộ dạng của Bao Tích Nhược, một trận không đành lòng, nhìn về phía Lâm Triều Anh, nói: “Tiểu thư, dù sao dạo này người cũng mang về không ít người, cũng không ngại thêm một người nữa.” Mới mấy ngày trước, lại có một cặp cha con mang theo thư viết tay của Lâm Triều Anh tới cửa tìm Vân Trúc Thanh, nói là Hồng Thất Công nhờ giúp đỡ. Người cha kia thấy Vân Trúc Thanh gọi là Lý thúc, nghe nói cô gái kia gọi là Lý Hình, mắc phải bệnh lạ.

Lâm Triều Anh nhất thời không nói được gì để chống đỡ, nàng cảm thấy chỗ của nàng, hiện giờ đã trở thành nơi thu nhận. Vào lúc này, nàng trừ bỏ cảm thấy may mắn là chính mình có một Vân quần sự, rất có bản lĩnh kiếm tiền ra thì còn có thể may mắn cái gì nữa đây?

Cho nên mới nói, kết giao bằng hữu cũng có nguy hiểm, chọn bạn cần phải cẩn thận!

33. Chương 34: Chương 34

34. Chương 35: Ý Thế Hiếp Người.

Gần đây, trong trạch viện của Lâm Triều Anh rất náo nhiệt, bởi vì có thêm hơn hai đứa nhỏ. Hai đứa nhỏ này cùng với Lý Mạc Sầu ở trong nhà rất được hoan nghênh, bởi vì một người là đồ đệ của chủ tử, một người là bạn tốt của đồ đệ của chủ tử, một người là đồ tôn của chủ tử.

Vốn Lý Mạc Sầu ở trong nhà là nhỏ nhất, từ trước đến nay, đều là mặt của nàng bị người khác sờ nắn, từ sau khi có Dương Khang cùng Quách Tĩnh, nàng cũng chạy tới véo mặt người ta. Làm lúc Mai Siêu Phong đi theo phía sau Vân Trúc Thanh đến viện Bao Tích Nhược cùng Lý Bình ở, chính là thấy một màn như này: tay nhỏ bé của Lý Mạc Sầu véo mặt Dương Khang, Dương Khang trên mặt đỏ bừng đỏ bừng, còn nhìn về phía Lý Mạc Sầu cười.

Mai Siêu Phong nhanh chóng chạy đến, ôm lấy Lý Mạc Sầu nói: “Tiểu sư tỷ, không thể véo mặt sư thúc như vậy được.

- ” Nghe nói, mặt của trẻ nhỏ là không thể véo bừa được, nếu không sẽ biến dạng.

Khi Vân Trúc Thanh bước vào viện nhìn thấy một màn này, trừ bỏ lắc đầu thở dài vẫn là lắc đầu thở dài. Hẳn đối với khả năng dày vò người của tiểu thư nhà mình tỏ vẻ vô cùng bội phục.

Lý Mạc Sầu nói vẫn là có chút không rõ,

- “Chơi thật vui.”

Lý Mạc Sầu hiện giờ là bị trạng thái nuôi thả, sau khi Lý Bình cùng Bao Tích Nhược đến ở, các nàng vì tỏ vẻ chính mình cũng là người hữu ích, xung phong nhận việc chăm sóc Lý Mạc Sầu, làm cho vài đứa trẻ cũng có bạn, đồng thời trong lúc đó cũng bồi dưỡng tốt tình cảm sư thúc - chất (cháu). Vân Trúc Thanh thấy thế, lập tức thu xếp cho Lý Mạc Sầu một gian phòng ở trong viện của các nàng, sau đó lại điều hai nha hoàn đến để chăm lo ẩm thực, cuộc sống hàng ngày cho các nàng.

- “Chơi thật vui cũng không có thể véo a~.”

Mai Siêu Phong đặt nàng ở ghế trên. Nhìn về phía Dương Khang cùng Quách Tĩnh đang chạy lung tung trên mặt đất, Bao Tích Nhược cùng Lý Bình đang ngồi ở bên cạnh làm quần áo, đều cười nói:

- “Bọn trẻ chơi đùa có can hệ gì đâu?”

Thấy Vân Trúc Thanh đi vào, nhanh chóng đứng lên.

Vân Trúc Thanh nói:

- “Hai vị phu nhân không cần câu nệ. Hôm nay, ta cùng Siêu Phong lại đây, là muốn nhìn xem trong viện các người có thiếu gì hay không.”

Bao Tích Nhược cùng Lý Bình liếc nhau, sau đó cười hướng Vân Trúc Thanh nói:

- “Vân quần sự khách khí, nơi này cái gì cũng đều đầy đủ cả.”

- “Nếu là có thiếu cái gì, để cho nha hoàn đi nói với Siêu Phong, nàng sẽ sắp xếp.”

Dừng một chút, Vân Trúc Thanh còn nói:

- “Nhị vị phu nhân cũng không nên khách khí, hiện giờ hai vị tiểu huynh đệ, một người là sư đệ của phu nhân nhà ta, một người là đồ đệ của Hồng bang chủ, Mạc Sầu đã ở chỗ này của các người, mấy người bọn họ đều không thể qua loa được.”

Bao Tích Nhược cùng Lý Bình sửng sốt, rồi sau đó cười nói:

- “Vân quần sự yên tâm, có thiếu như thế nào cũng không thiếu của mấy đứa bé.”

Vân Trúc Thanh gật gật đầu, rồi sau đó như là nhớ ra chuyện gì đó, nhìn về phía hai người, hỏi:

- “Hai vị phu nhân, ngày trước, khi Quách gia và Dương gia vẫn còn, có thể nào đã đề cập đến việc báisư của Tĩnh Nhi và Khang Nhi chưa?”

Bao Tích Nhược cùng Lý Bình nhìn nhau liếc mắt một cái, lắc đầu nói:

- “Bọn họ vẫn chưa đề cập qua việc này.”

Những chuyện tình này chỉ nam nhân mới quan tâm, ban đầu các nàng cũng không hiểu biết, cũng không quan tâm, cảm thấy, chỉ cần đứa nhỏ trưởng thành khỏe mạnh thì đã thỏa mãn rồi, còn về phần có muốn học võ nghệ hay không, đều giao cho phụ thân bọn chúng suy nghĩ. Nhưng mà sau lại gặp biến đổi lớn, mới không thể không nghĩ mấy vấn đề này.

Vân Trúc Thanh nghe vậy, mỉm cười, nói:

- “Ta đây hiểu được. Hai vị phu nhân, ta cùng với Siêu Phong có việc, đi trước một bước.”

Rời khỏi viện của Bao Tích Nhược cùng Lý Bình, Mai Siêu Phong đi theo phía sau Vân Trúc Thanh, nhin không được hỏi:

- “Sư trưởng (chồng sư phụ), chuyện vị Khâu đạo trưởng kia đến tìm Dương đại tẩu cùng với Quách đại tẩu, không nói cho các nàng sao?”

Biểu tình của Vân Trúc Thanh có chút bất đắc dĩ, nói:

- “Hay là con muốn ta nói cho các nàng, vị Khâu đạo trưởng kia bị tổ sư bà bà của con dọa chạy mất sao? Huống chi, Khâu Xử Cơ kia cũng nói không cần báo cho các nàng, vậy thì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Mai Siêu Phong nghe vậy, nhất thời không nói gì. Kỳ thật Khâu Xử Cơ không phải bị tổ sư bà bà dọa chạy, mà là bị tổ sư bà bà ý thế hiếp người, bắt nạt chạy mất.

Ngày ấy vị Khâu Xử Cơ kia tới chơi, nói là hắn biết được bằng hữu bị người làm hại, hắn chạy đến chỗ Đoàn Thiên Đức, chỗ đầu sở, không tìm được Đoàn Thiên Đức, nhưng mà lại thấy được thủ cấp (đầu) của bằng hữu Quách Khiếu Thiên bị treo trên cột cờ. Hắn gỡ thủ cấp Quách Khiếu Thiên xuống, sau khi chôn ở bên Tây Hồ, liền luôn luôn đi tìm thê tử của Quách Khiếu Thiên cùng Dương Thiết Tâm, muốn giúp các nàng dàn xếp tốt. Sau đó, rốt cục ở Dương Châu nhìn thấy một bóng người có chút quen thuộc, nhìn kỹ lại, đúng là Lý Bình đang đi cùng với người khác, mua đồ ăn vật dụng ở bên ngoài. Hắn một đường theo đuôi, theo tới trạch viện, nhưng không biết đó là trạch viện ở Dương Châu của Lâm Triều Anh.

Ngày ấy cũng khéo, Vân Trúc Thanh cùng với Lâm Linh cũng đi ra ngoài, nếu không, Khâu Xử Cơ cũng không đến mức không biết gì mà gặp bị kịch bị như vậy.

Khâu Xử Cơ cầu kiến, Mai Siêu Phong thấy hắn ăn mặc giống người theo Đạo, tuy rằng Lâm Linh sư phụ thực chán ghét đạo sĩ, nhưng nàng không như vậy, lại thấy Khâu Xử Cơ có lễ mười phần, nói là đệ tử thân truyền của Vương Chân Nhân - Toàn Chân hy vọng có thể gặp chủ nhân nơi này, nên nàng đi hỏi xem Lâm Triều Anh có muốn gặp hay không.

Lâm Triều Anh biết là Khâu Xử Cơ cầu kiến, nhướn lông mày, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm,

- “Đúng là Khâu Xử Cơ của Toàn Chân giáo cầu kiến?”

- “Tiểu thư, hắn là nói như vậy.”

Lâm Triều Anh trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đứng lên sửa sang lại trang phục màu tím sậm một chút, nói:

- “Ta đây phải đi gặp hắn.”

Khâu Xử Cơ nhìn thấy chủ nhân trạch viện hóa ra là Lâm Triều Anh, trong mắt không dấu được kinh ngạc, nhưng vẫn là hướng Lâm Triều Anh ôm quyền:

- “Gặp qua Lâm cô nương.”

Hắn đã sớm biết Lâm Triều Anh mang theo Lâm Linh xuống núi Chung Nam, lại không nghĩ rằng nàng tới Dương Châu làm địa chủ ở đây.

Lâm Triều Anh cũng không nhìn hắn, thản nhiên đi qua vị trí chủ nhà rồi ngồi xuống. Mai Siêu Phong dâng trà nóng, nàng tiếp nhận trà nóng nhấp hai ngụm, mới không nhanh không chậm nói:

- “Ta còn tưởng là vị cao nhân nào, hóa ra lại là người. Người tới đây là muốn làm cái gì?”

Khâu Xử Cơ là đồ đệ Vương Trùng Dương, đối với chuyện xưa của sư phụ mình với nữ tử này, mặc dù không hiểu biết mười phần, nhưng cũng là có biết. Trước kia, ở núi Chung Nam, Vương Trùng Dương đối với Lâm Triều Anh nhún nhường khắp nơi, còn hơn cả đồ đệ. Cho dù Khâu Xử Cơ không quen nhìn bộ dáng nàng ta kiêu ngạo vô lễ mười phần, nhưng bất đắc dĩ đối phương vẫn là nhân vật cùng thế hệ với sư phụ hắn, trừ bỏ cung kính vẫn là cung kính.

Chỉ nghe Khâu Xử Cơ có lễ nói:

- “Một năm trước, bản đạo ở Ngưu Gia thôn, Lâm An kết bạn bè với hai vị, bất đắc dĩ bọn họ bị nhân làm hại, chỉ để lại thê tử đều đang có bầu. Trong một năm này, bản đạo điều tra chung quanh, nhưng vẫn không tìm được. Hôm qua ở Dương Châu, gặp được một nữ tử, tướng mạo tương tự với thê tử bằng hữu kia của bản đạo, bản đạo một đường theo sát, thấy nàng vào trạch viện này. Liên nghĩ đến hỏi chủ nhân một chút, có thể để cho bản đạo gặp nàng ấy được không. Lại không thể tưởng được chủ nhân trạch viện này lại là Lâm cô nương.”

Lâm Triều Anh trong mắt mang ý cười, hỏi:

- “Người đang nói đến thê tử Quách Khiếu Thiên cùng Dương Thiết Tâm?”

Vốn là trong lòng Khâu Xử Cơ còn có chút không xác định, hiện giờ gặp Lâm Triều Anh trực tiếp nói như vậy, trong lòng khẳng định Bao Tích Nhược cùng Lý Bình ở tại đây, trong lòng mừng rỡ, gật đầu nói:

- “Đúng vậy.”

Lâm Triều Anh thấy hắn trên mặt vui mừng, trừng mắt nhìn, nói:

- “Các nàng ở trong nhà của ta, nghe nói tên Quách Tĩnh cùng Dương Khang đều là do người đặt. Tuy rằng không phải là rất hợp ý người, nhưng mà miễn cưỡng có thể nghe được.”

Khâu Xử Cơ sắc mặt cứng đờ. Hắn giúp đặt tên, nhắc nhở hai vị huynh đệ này không quên nỗi nhục của nước Tĩnh Khang, tương lai nhất định phải dốc lòng đền nợ nước, ngụ ý bức này, làm sao lại không bằng ý người?

Lâm Triều Anh thấy sắc mặt hắn như vậy, nụ cười trên mặt càng thêm động lòng người, hai tay đặt ở trên đầu gối, nghiêng đầu nói:

- “Hiện giờ Quách Tĩnh là đồ nhi Hồng bang chủ của Cái Bang, Dương Khang là đệ tử thứ hai của phái Cổ Mộ ta, cũng chính là đồ đệ của ta. Chuyện của Dương Khang ta có thể làm chủ; về phần Quách Tĩnh, Hồng bang chủ để nó nuôi thả ở chỗ ta đây, nói vậy cũng không để ý việc ta thay hắn làm chủ. Người muốn gặp ta, là muốn đưa bọn họ đi hay là làm thế nào?”

Tư thế như vậy, cho dù có muốn cướp người với nàng, vẫn phải suy nghĩ lại thì tốt hơn.

Khâu Xử Cơ nghe vậy, không khỏi cười khổ:

- “Cô nương, bản đạo chỉ nghĩ đến xem mấy đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ của bằng hữu xem có mạnh khỏe hay không.”

Kể lại tình huống đương nhiên không phải như vậy, ngày đó, hắn cùng Dương Thiết Tâm, Quách Khiếu Thiên kết bạn, đáp ứng sẽ truyền thụ võ nghệ cho Quách Tĩnh, Dương Khang. Ngày đó, lúc ở trong doanh trại của Đoàn Thiên Đức, trong lòng hắn liền suy nghĩ, sau khi mai táng cho Quách Khiếu Thiên, nếu tìm được Quách Tĩnh, Dương Khang, thì sẽ dạy dỗ bọn chúng thành nhân vật anh hùng, ngày này, dưới tuổi vàng, mới còn mặt mũi gặp hai người Quách - Dương. Sau đó lúc hắn truy tìm Đoàn Thiên Đức có gặp được Giang Nam Thất Quái, bởi vì bắt đầu địch mấy người có hiểu lầm nên không hòa thuận, sau đó lại đánh cuộc, đều muốn thu Quách Tĩnh, Dương Khang làm đồ đệ, truyền thụ võ nghệ, mười tám năm sau ở luận võ ở Túy Hương Lâu, phủ Gia Hưng. Giang Nam Thất Quái cũng đã đồng ý, ai ngờ hiện giờ hắn tìm được Quách Tĩnh, Dương Khang rồi, nhưng bọn họ cũng đã báỉ sư.

Lâm Triều Anh thấy bộ dạng cười khổ của Khâu Xử Cơ, vẻ mặt rất là hiền hoà gật đầu, nói:

- “Hóa ra là như vậy, nếu người đã muốn gặp bọn chúng, đương nhiên là có thể.”

Dừng một chút, nàng vừa cười nói:

- “Ta còn tưởng người muốn thu đồ đệ đâu!”

Khâu Xử Cơ trừ bỏ cười khổ vẫn là cười khổ, hắn muốn thu đồ đệ, nhưng là nữ tử trước mắt này cùng với Hồng Thất của Cái Bang đều là loại nhân vật nào chứ? Có nhân vật bậc này ở đây, hắn cùng với Giang Nam Thất Quái đều đứng sang một bên thôi.

- “Không phải là như vậy. Lâm cô nương, nếu hiện giờ biết được thê nhi hai vị bằng hữu đều mạnh khỏe, vậy bản đạo cũng an tâm. Bản đạo xin cáo từ.”

- “Người thật sao không muốn gặp bọn họ sao?”

Lâm Triều Anh tốt bụng hỏi.

- “. Không cần, đa tạ ý tốt của cô nương. Hai vị phu nhân gặp phải biến đổi lớn như vậy, trong lòng tất nhiên chưa hết đau xót, nhìn thấy bản đạo, nói không chính xác còn có thể thấy cảnh thương tình. Các nàng hiện giờ mới sinh xong, khóc lóc, đau buồn đều là tối kỵ.”

Lâm Triều Anh gật gật đầu, tiếc hận nói:

- “Thật đáng tiếc. Vậy để lần sau đi, Siêu Phong, tiễn khách!”

- “.”

Vì thế, Khâu Xử Cơ xám xịt rời đi. Vân Trúc Thanh nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đáng tiếc ngày không như ý nguyện của hắn. Sau khi hắn rời khỏi viện của Bao Tích Nhược cùng Lý Bình, lại có người tìm tới cửa, nói là cái gì mà Giang Nam Thất Quái. Hắn tránh không khỏi lại bị một trận đau đầu, nói với Mai Siêu Phong:

- “Con đi mời tổ sư bà bà của con đi ra.”

Nghe nói mấy người kia đánh cuộc với Khâu Xử Cơ, hiện giờ tìm tới cửa, nói vậy cũng là cùng Quách Tĩnh, Dương Khang thoát không được quan hệ.

Lâm Triều Anh đối với Giang Nam Thất Quái đã đến, nhưng thật ra một chút cũng không đau đầu, thời điểm Mai Siêu Phong đến tìm nàng, nàng đang ở trong viện gọi ông xếp trận, mà cái đàn cổ tốt nhất kia để ở trên bàn đá trong viện. Sau khi nghe Mai Siêu Phong nói rõ sự tình, nàng huyết lên một tiếng, gọi ông

quay về, còn không quên dặn Mai Siêu Phong ôm đàn cổ của nàng cùng đi ra gặp khách không mời mà tới kia.

Mai Siêu Phong ôm đàn cổ, cũng không hiểu ra sao, có chút không hiểu, tổ sư bà bà nhà mình đi gặp khách, vì cái gì lại muốn mang theo đàn cổ đi cùng.

35. Chương 36: Nổi Danh Giang Hồ

Lâm Triều Anh đi đến phòng tiếp khách, Giang Nam Thất Quái đang chờ ở đó, trong đó, Kha Trấn Ác tính tình vội vàng, xao động, trên mặt đã có biểu tình không kiên nhẫn.

Hắn nhìn về phía Vân Trúc Thanh, ‘hừ’ lạnh nói: ” Đến tốt cùng thì chủ nhân nhà ngươi là thần thánh phương nào, thế nhưng lại phô trương như vậy, làm cho chúng ta đợi nửa canh giờ đâu?”

Vân Trúc Thanh mang theo tươi cười thoả đáng trên mặt, ” Từ trước đến nay, chủ nhân nhà ta đều lấy lễ nghi đối đãi với khách được mời đến.” Về phần không mời mà tới, còn xem tâm tình của Lâm Triều Anh.

Một bên Chu Thông nghe ra ý ngoài lời nói của Vân Trúc Thanh, thở dài, cười nói: ” Tình tình huynh trưởng nhà ta có chút nóng nảy, mong rằng quần sự chớ tức giận với huynh ý.”

Cây trượng trong tay Kha Trấn Ác hướng trên mặt đất đập thật mạnh một cái, nói: “Có là người có tính nhẫn nại, cũng không thể nhẫn lại nữa mà chờ đợi lâu như vậy được!” Từ khi mấy người bọn họ xuất đạo tới nay, bị người gọi là Giang Nam Thất Quái, ở trên giang hồ rất có thanh danh, đã khi nào bị người đối xử lạnh nhạt như vậy đâu.

Bỗng nhiên, một âm thanh đầy ý cười vang lên ở ngoài cửa, mang theo vài phần lười biếng, thú vị nói: “A ? Phải không? Nếu không chờ được, có thể rời đi. Ở trong địa bàn của người khác, còn muốn cầu kiến chủ nhân, lại có thể nói được đến bậc này, chẳng phải là làm trò cười cho người trong thiên hạ?”

Mấy người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy là một mặc nữ tử đang cầm làn váy dài màu tím đậm chậm chậm mà đến, chỉ thấy bộ dạng ngũ quan của nàng cực kỳ đẹp, con mắt sáng, mang theo ý cười, lại lộ ra vài phần kiêu căng. Ở sau lưng nàng là một tiểu cô nương ôm đàn cổ, bộ dạng khoảng mười một, mười hai tuổi, cũng là bộ dạng trắng mịn .

Giang Nam Thất Quái nhìn thấy Lâm Triều Anh, sửng sốt một chút, bọn họ lại không nghĩ rằng chủ nhân nơi đây là một nữ tử, nhưng lại còn trẻ như vậy!

Lâm Triều Anh đi vào, ngồi ở vị trí chủ nhà, tiếp nhận trà do nha hoàn đưa tới, nhìn về phía Vân Trúc Thanh, chậm rì rì hỏi han: “Vân quần sự, ta còn chưa tới, đã nghe thấy âm thanh nén giận của khách, có phải là người chiều dài không tốt không?”

Vân Trúc Thanh mỉm cười, nói: ” Khách của tiểu thư, thuộc hạ không dám chậm trễ?”

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, làm ra một bộ dạng khó hiểu, “Vậy mấy vị khách này sao lại táo bạo như vậy, đây là có chuyện gì?”

Giang Nam Thất Quái gặp Lâm Triều Anh vào cửa, con mắt cũng không hề liếc nhìn bọn họ một cái, trong lòng không khỏi có chút bức tức. Mà tính tình vừa cổ quái lại nóng nảy, Kha Trấn Ác lúc này đã không chịu nổi, giọng điệu cũng có chút không tốt, nói: “Chúng ta đến vì Quách Tĩnh.”

Lâm Triều Anh nghiêng đầu nhìn về phía hắn, “A? Vì Quách Tĩnh mà đến sao?” Nàng cười cười, sau đó nói: “Đúng rồi, mấy vị là người phương nào? Sao không lý do lại tìm đến chỗ ta vậy? Hơn nữa như thế nào lại, tư thế giống như là muốn bắt nạt người yếu đuối như ta vậy? Phải biết rằng, vị đại hiệp cầm quải trượng này hung thần ác sát nhìn ta như vậy, ta sẽ sợ hãi.” Tuy lời nói là như vậy, nhưng giọng điệu kia, lại mang theo vài phần châm chọc.

Kha Trần Ác thấy thế, vốn đã một bụng tức giận, hiện giờ lại nghe thấy Lâm Triều Anh nói móc hần như vậy, tức giận đang muốn phát tác, lại bị Chu Thông kéo lại.

Hần nghiêng đầu nhìn về phía Chu Thông, đã thấy Chu Thông hướng hần lắc đầu, “Đại ca, chuyện bé không nhịn sẽ không làm được việc lớn.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, đôi mi thanh tú nhíu nhíu. Chuyên bé không nhịn sẽ không làm được việc lớn sao? Có câu là ‘không sợ đối thủ giống như Thần, chỉ sợ đội hữu giống như heo’ (= không sợ đối thủ thông minh, chỉ sợ đồng đội ngu dốt). Nàng cảm thấy, trong Giang Nam Thất Quái, cái gọi là ‘đội hữu giống như heo’, chính là nói Kha Trần Ác không thể nghi ngờ. Nàng nhìn lại, còn thấy ánh mắt hung tợn của Kha Trần Ác trừng mắt nàng, giống như nàng là ác nhân có tội ác tày trời hay gì đó giống như vậy.

Lâm Triều Anh nhịn không được nhíu mi, giọng điệu cũng thật không tốt, “Mặc kệ các người tới tìm người nào, nơi này không có!” Quách Tĩnh sao? Bây giờ Quách Tĩnh là đồ đệ Hồng Thất Công, đương nhiên là nàng phải giúp hần trông chừng đồ đệ này rồi, bằng không về sau phải đi chỗ nào tìm trả Hồng Thất Công đồ đệ đây? Bảo thủ, ngoan cố, hung thần ác sát lại không phân rõ phải trái. Xem ra đối với Kha Trần Ác mà nói, mắt mù hay không mù cũng không quan trọng, người này cho dù là mắt không mù cũng vẫn không rõ ràng tình huống lắm thì phải. Sau khi đã xuyên qua, nếu nàng còn không biết Kha Trần Ác là người như thế nào, vậy buồn cười quá. Nói thật, đã sớm chuẩn bị tốt cho việc phải đấu võ, nếu không cũng sẽ không để cho Mai Siêu Phong ôm đàn cổ đến.

Chu Thông thấy giọng điệu của Lâm Triều Anh không đúng, có lẽ nói: “Cô nương, đừng vội. Chúng ta thường xuyên hoạt động ở vùng Giang Nam, trên đường đi, mọi người thấy cảm tình của bảy huynh muội chúng ta rất tốt, tính tình khác nhau, liền gọi chúng ta là Giang Nam Thất Quái.” Nghe một chút, ánh mắt của hần dừng ở trên những đồ vật bài trí trong sảnh, lại rồi nói tiếp: “Trạch viện của cô nương thiết kế tinh xảo, vật bài trí cũng không phải là vật phàm, đoán chắc là cô nương cũng ít giao thiệp với giang hồ, không biết chúng ta mấy người, cũng không có gì kỳ quái. Nhưng Toàn Chân giáo - truyền đạo thiên hạ, không biết cô nương có hay không nghe nói qua Trường Xuân tử - Khâu Xử Cơ đạo sĩ.”

“Hay là hần còn là nhân vật giỏi hơn so với Vương Trùng Dương, bắt buộc tất cả mọi người đều phải nhận biết hần?” Lâm Triều Anh mỉm cười hỏi lại.

Giang Nam Thất Quái nghe vậy, hai mặt nhìn nhau. Chu Thông là người có tâm tư kín đáo, thông minh nhất trong bảy người, nhìn thấy phong thái Lâm Triều Anh như thế, liền biết nàng không phải người bình thường. Hiện giờ nói đến Vương Trùng Dương, giọng điệu cũng một bộ không cho là đúng, nhưng ít nhất, Chu Thông xác định nàng nhận thức Khâu Xử Cơ, nói không chừng, hai người còn có quen biết. Hần mỉm cười nói ra mục đích của bọn họ.

“Một năm trước, ở Túy Tiên lâu, phủ Gia Hưng Khâu đạo trưởng nói với chúng ta, hần có hai vị bạn bè bị gian thần làm hại, hần vốn có ý thu kìa hai đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ kia làm đồ đệ, nhưng bắt đắc dĩ là không tìm được. Sau đó, lại gây xích mích với chúng ta, liền hẹn sau khi tìm được hai đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ kia, hai bên đều tự thu một đứa nhỏ làm đồ đệ, người chúng ta muốn tìm, chính là Quách Tĩnh, mẹ đẻ của hần là Lý Bình. Một năm nay, bảy huynh muội chúng ta đi khắp đại giang nam bắc, sau đó, rốt cục nghe được tin mẹ con Lý Bình sống nhờ ở trong phủ cô nương.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cúi đầu, mười ngón vuốt vuốt quần áo trên người, nói: “Bọn họ đúng là ở trong phủ ta, vậy thì tính sao?”

Kha Trần Ác nói: “Chúng ta đến là muốn hỏi Quách phu nhân, có đồng ý để chúng ta nhận Quách Tĩnh làm đồ đệ hay không.”

“Quách Tĩnh đã bái Hồng Thất Công làm sư phụ.” Lâm Triều Anh thấy sau khi Kha Trần Ác nghe được lời của nàng, sắc mặt đều thay đổi, cười cười, nói: “Một người không thể bái hai sư phụ, đây không phải là quy củ trên giang hồ sao? Vị Kha đại hiệp này, ta thấy các người vẫn là nên rời đi đi. Ta nghe nói, ở Túy Tiên lâu, các người bại bởi Khâu Xử Cơ, đoán chắc là cũng không phục, muốn đem một thân bản lĩnh truyền cho Quách Tĩnh, để ười tám năm sau hần đáng bại nghĩa đệ của hần. Chỉ tiếc, hần hiện giờ đã nhận Hồng Thất của Cái Bang làm sư phụ, sẽ không thể lại nhận các người làm sư phụ. Không nói đến quy củ giang hồ nói, một người không thể bái hai sư (phụ), cho dù có thể, bản lĩnh của các vị, có thể so được với Hồng Thất của Cái Bang hay sao?”

“Người. đồ yêu nữ này, thế nhưng cuồng vọng như thế!” Kha Trấn Ác đập mạnh quả trứng xuống đất, trợn mắt lên nhìn.

Yêu nữ? Lâm Triều Anh bật cười, vì sao mà lời kịch của Kha Trấn Ác vẫn là giống vậy, mặc kệ là ai, miễn là hắn xem không vừa mắt, nam chính là ma đầu, nữ chính là yêu nữ. Phàm là người hắn xem không vừa mắt, chính là tà ma ngoại đạo.

Lúc này, Vân quân sự đứng lúc đứng ra nói chuyện, “Vị huynh đài này, xin ngài tự trọng. Ở vùng này, tiểu thư nhà ta làm rất nhiều việc thiện, rất có thanh danh. Mặc dù không thể nổi danh ở trên giang hồ giống như các vị, nhưng ở trong mắt dân chúng bình thường, tiểu thư nhà ta chính là người tốt ngàn dặm mới tìm được một.”

“Nàng là chủ tử của người, người không giúp nàng nói chuyện thì giúp ai?” Lời nói của Vân Trúc Thanh càng làm lửa giận trong lòng Kha Trấn Ác tăng lên, đã khi nào bọn họ bị người khác xem thường như vậy, hơn nữa, còn là xem thường một cách quang minh chính đại như vậy nữa. Hắn tức giận cũng không phải là Lâm Triều Anh nói bản lĩnh của bọn họ không thể so với Hồng Thất Công, mà vì loại giọng điệu này của Lâm Triều Anh. Đừng nói là Kha Trấn Ác, kể cả là Lục Quái, đáy lòng cũng nhịn không được tức giận.

Lúc này, Lâm Triều Anh lại lạnh lạnh nói: “Không sợ nói cho người biết, mấy hôm trước, tiểu đạo sĩ Khâu Xử Cơ kia mới đến cầu kiến ta, hắn cũng không giống các người nhảy loạn, la hoảng như vậy. Hắn chỉ nói phụ thân của Dương Khang và Quách Tĩnh là bằng hữu của hắn, hắn tới gặp ta là vì xác nhận bình an của thế nhi bằng hữu mà thôi, ngay cả gặp cũng chưa từng gặp bọn họ. Nếu hắn có ước định với các người, như thế nào lại không nói cho ta biết?”

Tiểu đạo sĩ Khâu Xử Cơ kia? Lời nói của Lâm Triều Anh làm cho Mai Siêu Phong nhịn không được ‘Xì’ một tiếng cười ra, rõ ràng là đạo sĩ kia nhìn nhiều tuổi hơn so với tổ sư bà bà của nàng.

Chu Thông nghe vậy, sửng sốt, Khâu Xử Cơ đã tìm đến chỗ này ?

“Tuy nhiên, cho dù thực sự có ước định, hắn cũng sẽ không ngu ngốc, không biết tự lượng sức mình mà cướp đồ đệ với ta. Dương Khang đã bái ta làm thầy, cho nên cái gì mà chọn người cho cuộc luận võ mười tám năm sau của các người, các người vẫn là tìm Khâu Xử Cơ sau đó thương lượng lại một phen, sau đó chọn người khác đi.” Về phần Dương Khang cùng với Quách Tĩnh, khó mà làm được.

Chu Thông nghe được giọng điệu của Lâm Triều Anh, mày mặt nhăn lại, nói: “Cô nương, có thể cho chúng ta gặp mặt Quách phu nhân một lần được không?”

“Gặp thì có thể, nhưng nàng sẽ nhận thức được các người sao?” Lâm Triều Anh hỏi lại.

Chu Thông sửng sốt, như thế, ước định của bọn họ với Khâu Xử Cơ, là chuyện bọn hắn đơn phương tình nguyện. Về phần ý nguyện của Lý Bình như thế nào, bọn họ cũng không biết được, hơn nữa, Lý Bình cùng bọn họ quả thật là chưa từng gặp mặt. Hiện giờ xem thái độ của nữ tử này, Lý Bình nhất định là đối với nàng nói gì nghe nấy, muốn Quách Tĩnh bái bọn họ làm sư phụ là điều không thể. Hơn nữa, nếu như ngay cả Khâu Xử Cơ đều không nhắc tới việc thu đồ đệ với nữ tử này, nói vậy nữ tử này cũng là một cao nhân, chính là không giao thiệp với giang hồ, cho nên không ai biết thái độ làm người mà thôi.

Chu Thông vẫn còn đang cân nhắc, đã thấy Kha Trấn Ác không kiềm chế được tức giận, nói: “Mặc dù nàng ta không nhận biết chúng ta, nhưng một năm này, chúng ta vì tìm được chỗ ở của mẹ con bọn họ mà bốn ba khắp nơi, hiện giờ chúng ta muốn gặp mặt bọn họ một lần, cũng không được sao?”

“Nói như vậy, một năm này, mẹ con bọn họ đều ở tại chỗ của ta, Hồng bang chủ của Cái Bang còn nghĩ cách giúp nàng ấy thoát ly hiểm cảnh, mang về Dương Châu, hiện giờ vẫn là sư phụ của Quách Tĩnh. Dựa theo cách nói của người, có phải hay không là ta cũng có thể yêu cầu bọn họ không gặp mấy người?” Tuy rằng, nàng sẽ không làm như vậy, nhưng mà nàng cảm thấy, dùng tiêu chuẩn của Kha Trấn Ác nói chọc tức hắn a!

“Yêu nữ, đến tốt cùng người là thần thánh phương nào, có dám đánh một trận với ta hay không? !” Cư nhiên càn rỡ, vô lễ như vậy, còn già mồm ắt lẽ phải! Kha Trấn Ác bị tức giận đến mức tóc cũng phải dựng lên, dưới cơn nóng giận, quả trứng đập xuống, rất có tư thế nhất định phải cùng nàng đánh nhau.

Lâm Triều Anh nghe vậy, cười nói: “Tại sao lại không dám? Ta chỉ sợ, nếu người bại bởi một cái yêu nữ như ta đây, sẽ nhớ mãi không quên. Đúng rồi, đồ vật trong tòa nhà của ta đều thực quý, ta lo lắng người đánh vỡ rồi không bồi thường được, cho nên vẫn là đi ra bên ngoài tỷ thí đi, như thế nào? Nếu là các người thua, muốn gặp mẹ con Lý Bình, có thể được. Nhưng mà việc thu đồ đệ, không được bàn nữa.” Dù sao trời đất bao la, nơi này, nàng lớn nhất, Hồng Thất Công không ở đây, đồ đệ của hắn sẽ do nàng trông nom. Quách Tĩnh vốn dần dần, nếu như bị Kha Trấn Ác chốc lại đánh, chốc lại mắng, sau đó giáo huấn những quan điểm gì đó cho nó, như vậy làm sao được?

Vì thế, ở vùng ngoại ô thành Dương Châu, chuyện một nữ tử họ Lâm chỉ dùng một chiếc đàn cổ đã đem Giang Nam Thất Quái đánh cho hoa rơi nước chảy, ở trên giang hồ ồn ào, huyền ảo được truyền ra. Vì thế, từ sau Luận kiếm ở Hoa Sơn, võ lâm yên tĩnh đã lâu, rốt cục cũng có chuyện để bàn tán rồi!

Nghe nói đó là môn phái mới lập gần đây, tên là phái Cổ Mộ núi Chung Nam.

Lại nghe nói chương môn phái Cổ Mộ là một nữ tử thần bí, tướng mạo cực đẹp, cầm kiếm thật tốt, cũng có thể lấy cầm làm vũ khí, lấy âm luật đả thương người. Ngày đó nàng chỉ dùng một chiếc đàn cổ, không cần tốn nhiều sức, đem Giang Nam Thất Quái đánh bại. Có người hâm mộ, tiến đến núi Chung Nam, lại phát hiện trên núi Chung Nam, trừ bỏ cung điện cùng đạo sĩ của Toàn Chân giáo, hoàn toàn không có phái Cổ Mộ như trong lời đồn đãi. Dần dà, cư nhiên phái Cổ Mộ trở thành môn phái thần bí, khó lường nhất trong miệt người giang hồ!

36. Chương 37: Hoa Đào Nở Trên Đảo Đào Hoa

Đối với những lời đồn trên giang hồ dạo gần đây, Hồng Thất Công cũng rất buồn bực, hắn nói: “Rõ ràng là phái Cổ Mộ của nàng rất ít người lớn, không ai có thể sử dụng được, cho nên người giang hồ mới không gặp được đệ tử phái Cổ Mộ của nàng. Vậy tại sao lại biến thành phái Cổ Mộ là môn phái thần bí, khó lường nhất rồi chứ?”

Lần trước, lúc Khâu Xử Cơ đến, tuy rằng không nhìn thấy Quách Tĩnh cùng Dương Khang, nhưng mà, trước khi đi có nói với Lâm Triều Anh, thủ cấp của Quách Khiếu Thiên được chôn bên Tây Hồ ở Hàng Châu, hắn đã lập bia mộ. Lâm Triều Anh đem chuyện mà Khâu Xử Cơ nói với nàng, nói ấy người Lý Bình. Mấy ngày trước, Lâm Triều Anh mới để cho Vân Trúc Thanh bố trí xe ngựa đem mấy người Lý Bình cùng với Bao Tích Nhược đi Tây Hồ, Hàng Châu tế bái Quách Khiếu Thiên. Khi đó, Hồng Thất Công đã ở phân đà của Cái Bang ở Hàng Châu, cũng đang muốn quay về Dương Châu, gặp mấy người Lý Bình cùng Bao Tích Nhược, liền cũng trở lại. Đều là cô nhi quả phụ, tuy là có Vân Trúc Thanh một đường hộ tống, nhưng nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, nhiều người cũng dễ xử lý hơn.

Lâm Triều Anh tà tà, liếc mắt hắn một cái, nói: “Như thế nào? Người có ý kiến?”

Lúc này, Lâm Triều Anh cùng với Hồng Thất Công đang đi dạo ở trong rừng hoa hòe cách trạch viện không xa, vốn là, Lâm Triều Anh lại đây nhìn xem đàn ong được nuôi dưỡng ở đây, định luyện xếp trận một chút. Ai ngờ nàng chân trước mới đến, Hồng Thất Công đã tới rồi.

Hồng Thất Công cười mỉa: “Sẽ không! Ta như thế nào lại có ý kiến? !” Cho dù có ý kiến cũng không dám nói, đồ đệ của hắn còn gỏi nuôi tại chỗ này đâu!

Lâm Triều Anh ‘hừ’ nhẹ một tiếng, đồ hắn cũng không dám có ý kiến.

“Nhưng mà A Anh, tại sao khi đó nàng lại cùng Giang Nam Thất Quái đánh nhau?” Đối với vấn đề này, hắn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu. Tuy nói cô gái trước mắt làm việc cũng không khiếm tốn, nhưng từ trước đến nay nàng không muốn cùng cái gọi là người giang hồ kết thù kết oán, vậy mà lần này lại cùng Giang Nam Thất Quái đánh nhau, hắn nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Đối với vấn đề này, kỳ thật đáp án rất đơn giản. Lâm Triều Anh nói: “Lão Đại bọn họ làm cho ta nhìn rất không vừa mắt.”

Hồng Thất Công trở mắt, “Chỉ như vậy?”

Lâm Triều Anh gật đầu, “Chỉ như vậy.” Không thể phủ nhận, Kha Trấn Ác là một người tốt, nhưng là cũng không có ai quy định, mọi người không thể ghét người tốt! Chính là đáng tiếc, trong Lục Quái, vậy mà có một đội hữu giống Kha Trấn Ác như vậy, mấu chốt nhất là, cái đội hữu này lại còn là Lão Đại nữa.

Ngừng một chút, Lâm Triều Anh còn nói: “Tuy rằng, ngay từ đầu ta đã có chuẩn bị là sẽ phải cùng họ đánh nhau một trận, nhưng nếu không phải Kha Trấn Ác kia thái độ thật sự ác liệt, ta cũng sẽ không phân rõ phải trái mà theo chân bọn họ đấu võ như vậy đâu.”

Hồng Thất Công trầm mặc, hẳn có nghe Vân Trúc Thanh thuật lại, tuy rằng đích thái độ làm người của Lão Đại Kha Trấn Ác làm cho người ta thực khó chịu, nhưng tựa hồ ở thời điểm Kha Trấn Ác nổi trận lôi đình, cô nương trước mắt này cũng không nhàn rỗi, nàng còn đang bận bịu ở một bên chăm ngời thổi gió đầu! Nói đến điểm này, Hồng Thất Công có chút đau đầu, không biết tại sao, dạo này, hẳn thực dễ dàng liên tha thứ cho tác phong làm việc đau đầu của vị cô nương này. Nhưng mà, nếu không làm cho người khác đau đầu, thì người này chắc không còn là Lâm Triều Anh rồi. Hơn nữa, nếu hẳn giảng lý lẽ với nàng, nói không chừng nàng lập tức trở mặt. Cô nương này tâm cao khí ngạo, ngày thường đám người Lâm Linh đối với nàng lại là vô cùng cung kính, tính tình đều bị làm hư.

Vì thế Hồng Thất Công đau đầu vẫn đau đầu, trong lòng lại vì nàng mà lo lắng, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Việc này biến thành như vậy, vẫn là do Khâu Xử Cơ, đồ đệ Vương chân nhân chưa cùng bọn họ nói rõ ngọn nguồn.” Nếu sau khi rời khỏi Dương Châu, Khâu Xử Cơ liền nói cho Giang Nam Thất Quái, hai người Quách Tĩnh, Dương Khang đã bái sư môn, bọn họ không thể giữ đúng lời hứa chọn người để thực hiện ước định luận võ vào mười tám năm sau, thì làm sao lại có chuyện Giang Nam Thất Quái bị Lâm Triều Anh dùng một chiếc đàn cổ đánh cho giống như là chó rơi xuống nước như vậy cơ chứ. Người trong giang hồ đối với thanh danh của mình rất là coi trọng, chắc là Giang Nam Thất Quái sẽ phải có một thời gian dài không thể nâng đầu dậy nổi ở trước mặt người trong giang hồ đây.

Lâm Triều Anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, đi thẳng trên con đường nhỏ dẫn vào trong rừng. Thân ảnh màu tím sẫm, tóc dài đến thắt lưng, gió nhẹ nhàng thổi, dây cột tóc cũng màu tím sẫm theo gió hơi bay lên, ở trên đầu, có đóa hoa bị bị gió cuốn xuống, nhìn như vậy, nhưng lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác, nàng chính là tiên nữ trong rừng.

Hồng Thất Công nhìn bóng dáng Lâm Triều Anh đích, trong phút chốc có chút thất thần.

Lâm Triều Anh thấy hắn còn không có đuổi kịp, quay đầu lại nhìn về phía hắn, hỏi: “Người không đi?”

Nhìn thấy bộ dáng cô nương kia bỗng nhiên quay đầu lại, Hồng Thất Công bỗng nhiên cảm thấy tim của mình bắt đầu gia tốc đập nhanh hơn, hơn nữa làm đầu lưỡi khô, nóng. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, Lâm Triều Anh không phải tiên tử trong rừng, nàng là nữ yêu trong rừng, chuyên môn đến để kiềm chế hắn. Không biết từ lúc nào thì bắt đầu, hắn chỉ cần nhìn thấy nàng, liền bình bại như núi, nhường nhịn mọi việc, chính là không nghĩ làm trái ý của nàng, không muốn làm cho nàng có một chút gì không vui cả.

Ý thức được điều này, làm cho tim của hắn xao động hẳn lên, nhưng mà hắn vẫn không rõ, đến tột cùng tại sao lại bị thế này.

Lâm Triều Anh thấy hắn vẫn đứng tại chỗ giống như là đầu gỗ, cũng mặc kệ hắn, xoay người rời đi, chỉ lo cho chính mình. Hồng Thất Công có lối suy nghĩ bất đồng với người khác, nàng đã sớm thành thói quen.

Hồng Thất Công thấy nàng xoay người rời đi, trừng mắt nhìn, nhanh chóng đem trong những ý niệm lộn xộn thành một bối ở trong đầu thu hồi lại, cười đuổi theo, “A Anh, đi nhanh như vậy làm gì? Không phải nàng nói muốn dùng ong sắp xếp trận hay sao?”

“Người ở bên cạnh sẽ vướng chân vướng tay.” Lâm Triều Anh không chút lưu tình nói ra sự thật.

“.....” Có tất yếu phải thẳng thắn như vậy sao? Nam nhân trầm mặc, nhưng lập tức lại da mặt rất dày chuyển hướng đề tài, “Lần trước ta nghe Vân huynh đệ thương lượng với nàng, có phải nàng sắp bán mặt hoa hòe..v.v.. hay không?” Nói xong, thấy phía trước có mấy cái nhánh cây cản đường, bước nhanh đến, đem cành cây kia gạt sang một bên, để Lâm Triều Anh đi qua.

Đối với sẵn sóc có ý, vô ý của Hồng Thất Công, Lâm Triều Anh tựa hồ đã sớm tập mãi thành thói quen, nàng đi qua, quay đầu nhìn về phía nam nhân đã muốn đi ở bên cạnh nàng, cười hỏi: “Người đối loại buôn bán này cũng có hứng thú hay sao?”

“Ta đối với loại chuyện này không có hứng thú. Nhưng mà, vì quan hệ đến nàng, ta vẫn là muốn quan tâm một chút.” Giống như là chính bản thân đều không có nhận thấy, trình độ quan tâm của hắn đối vị cô nương này, cho tới bây giờ, tựa hồ đã là bản năng vậy. Đỡ trán.

Lâm Triều Anh cũng đã sớm quen với Hồng Thất Công quan tâm nàng như vậy, cũng không cảm thấy được khác thường.

“Vân quán sự quả thật có ý tưởng như vậy, nhưng ta cảm thấy không cần thiết.” Đoạn thời gian trước, Vân Trúc Thanh nói có thể dùng ong mật gây một chút mật hoa hòe, có ý tưởng tưởng để cho ong mật gây mật hoa hòe, cứ luẩn quẩn thành một vòng tròn, thì hàng năm sẽ làm ra số lượng mật lớn, buôn bán ở vùng Dương Châu này. Như vậy cũng là một con số thu nhập khả quan. Đối với đề nghị của Vân Trúc Thanh, Lâm Triều Anh cũng từng nghĩ tới, nhưng mặc kệ là bị ong đốt, hay vẫn là ám khí độc môn, Ngọc Phong Châm của nàng, giải được đều bắt buộc phải là mật của ong mật. Ngân lượng mà thôi, đủ dùng là được rồi. Hiện tại, hàng năm nàng thu địa tô, cũng đủ sống ọi người trong trạch viện lớn này, hơn nữa còn có Vân quán sự có bàn tay vàng thần kỳ nên không có gì phải lo cả.

Hồng Thất Công nghe vậy, gật đầu, không nói gì thêm.

Lâm Triều Anh một đường đi, một đường tùy ý hỏi: “Đúng rồi, người tại sao lại chạy tới đây?”

Tại sao hắn lại chạy tới đây nhỉ? Đúng rồi, suýt nữa đem chuyện này quên mất! Hồng Thất Công vỗ vỗ đầu, sau đó nói: “Ta tới là muốn hỏi nàng, có muốn đi đảo Đào Hoa hay không?”

“Đảo Đào Hoa? Đảo Đào Hoa của Hoàng Dược Sư?” Lâm Triều Anh ngẩn ra.

“Đúng, chính là cái đảo Đào Hoa của Hoàng Đông Tà kia.” Hồng Thất Công cười hắc hắc nói, “A Anh nàng vẫn chưa biết đúng không? Cái tên Hoàng Đông Tà kia đã thành thân, sau khi cưới vợ, hiện giờ đã có đứa nhỏ. Vậy nên, trước đó vài ngày hắn để cho đại đệ tử, Lục Thừa Phong của mình truyền tin tới cho ta, mời ta đi đảo Đào Hoa làm khách. Nghe nói là uống rượu mừng con hắn tròn trăm ngày thì phải!”

Hoàng Dược Sư thành thân với Phùng Hành, chuyện này Lâm Triều Anh thật ra cũng biết. Trong thư Phùng Hành gửi cho nàng có đề cập đến, bởi vì Tổ phụ Phùng Hành qua đời, việc thành thân chỉ chuẩn bị trong vòng trăm ngày, khi Phùng Hành truyền tin đến, nàng cùng với Hồng Thất Công đang ở Đại Lý xử lý chuyện của Cái Bang. Xuân đi thu đến, hóa ra là một năm đã trôi qua, ngay cả Hoàng Dung đều xuất thế rồi đó, cũng không biết hiện giờ thân thể Phùng Hành thế nào rồi.

Hồng Thất Công nói: “Trên đảo của Hoàng Dược Sư có những trận pháp thần kỳ mười phần, lần trước không phải là nàng có nhắc tới nói muốn thử phá giải một lần hay sao? Nếu là nàng muốn đi, ta mang nàng cùng đi?”

Lâm Triều Anh nhin không được hướng hắn trợn trừng mắt, “Nếu là ta muốn đi, tại sao lại phải đợi người tới mang đi cơ chứ?” Từ rất lâu, Phùng Hành đã gửi thư mời nàng đi đến đảo Đào Hoa Đảo làm khách, nhưng khi đó nàng còn đang phiền não chuyện của Dương Khang, Quách Tĩnh, nên đã từ chối khéo ý tốt của nàng ý. Hiện giờ nàng ấy đa sinh đứa nhỏ, nói không chừng thư cũng đã được đưa đến đây rồi.

“... Vậy rốt cuộc là nàng có đi hay không?” Hồng Thất Công hỏi.

“Người đã muốn đi như vậy, thì tự người đi đi.” Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói, “Hơn nữa, người ta mời chính là người, ta là người nào của người, sao có thể đi theo người được?” Nói hắn thông minh, có đôi khi cũng thật dân đen!

Hồng Thất Công trừng mắt, rất bất mãn nói: “Chúng ta quen biết nhiều năm, tuy hai mà một, vì cái gì nàng lại không thể đi cùng ta?” Đồ đệ của hắn ở tại nhà nàng, Lý trưởng lão cùng với Hinh Nhi cũng ở tại chỗ của nàng, hắn vẫn đều thực tín nhiệm nàng, nguyện ý đem những người mình quan tâm phó thác cho nàng. Hắn cảm thấy quan hệ của bọn họ thực thân mật a!

Lâm Triều Anh không nói gì, “Ta thật sự không nghĩ sẽ thảo luận vấn đề này với người . Còn có, ai với người tuy hai mà một ? Về sau, nếu người lại ăn nói lung tung, ta sẽ không để ý đến người nữa.” Lâm cô nương dữ tợn nói, sau đó thản nhiên rời đi.

Hồng Thất Công vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt như chịu phải đả kích . Đúng rồi, hắn còn đã quên nói cho Lâm Triều Anh, Cái Bang đã có tin tức của Dương Thiết Tâm, tình huống cụ thể như thế nào, còn phải xác định sau.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Triều Anh, hai ngày sau khi Hồng Thất Công đi tìm nàng, nàng đã nhận được thư mà Phùng Hành gửi đến.

Lâm Linh thấy bộ dạng khê cong khỏe miệng của tiểu thư nhà mình, nhin không được đi qua hỏi thăm, “Tiểu thư, Phùng cô nương nói gì vậy, lại có thể làm cho người vui mừng như thế?” Lúc này, Lâm Triều Anh một thân trung y màu trắng ngồi ở trên tháp, cầm trong tay lá thư, Lâm Linh đang giúp nàng chải mái tóc dài.

Lâm Triều Anh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Linh, cười nói: “Không phải Phùng cô nương, mà là Hoàng phu nhân.”

Lâm Linh cười rộ lên, ” Cũng đều là cùng một cách nói thôi!”

“Nàng cùng Hoàng Dược Sư sinh được một bé gái, tên là Hoàng Dung. Tháng sau sẽ tròn trăm ngày , nàng hỏi ta có hứng thú đến đảo Đào Hoa hay không.”

“Phùng cô nương cùng với Hoàng đảo chủ có được một thiên kim sao? Thật tốt quá.” Lâm Linh nghe vậy, trong giọng nói mang theo vài phần hâm mộ.

Lâm Triều Anh nhin không được nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Linh, lúc trước, nàng còn bị lưu lại bệnh căn của độc quái xà, Vân Trúc Thanh mời danh y giúp nàng điều dưỡng thân thể, Lâm Triều Anh thấy Lâm Linh mới vừa thành thân với Vân Trúc Thanh, lại nghĩ đến ở hiện đại nếu muốn sinh đứa nhỏ..v..v..., trước khi sinh, đều phải chăm sóc thân thể các loại, liền để cho vị danh y kia bắt mạch cho Lâm Linh, làm tốt công tác chuẩn bị, ngày sau có bảo bối cũng không quá khó khăn chịu. Ai ngờ vị danh y kia lại nói, thân thể Lâm Linh từ khi sinh ra đã kém cỏi, rất khó có thể mang thai. Hiện giờ, Lâm Linh và Vân Trúc Thanh thành thân đã ba năm, vẫn như cũ không có đứa nhỏ.

Lâm Linh cảm nhận được ánh mắt Lâm Triều Anh, mỉm cười, nói: “Tiểu thư, em không sao. Trúc Thanh nói, hắn muốn thành thân với em, là muốn cùng em đi cả đời. Việc con nối dòng , đều là số mệnh cả, không thể cưỡng cầu. Khi còn bé, em được tiểu thư tương trợ, dạy em đọc sách, biết chữ, còn cả tập võ, sau đó lại được Trúc Thanh thương yêu, đã không uống rồi .”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cười trấn an nàng nói: “Em có thể nghĩ như vậy đó là tốt nhất.” Cũng may Vân Trúc Thanh là một người tin cậy, hơn nữa ý nghĩ của hắn cũng không quái quỷ. Lâm Triều Anh đối Vân Trúc Thanh, thực yên tâm, nàng cảm thấy người nam nhân kia, trừ bỏ cùng với Lâm Linh giúp nàng quản sự, tất cả những thứ khác cũng không để ý như thế nào cả. Mà ngay cả trẻ nhỏ, bộ dáng hắn tựa hồ cũng không có biểu hiện đặc biệt yêu thích.

Lâm Linh “Vâng” một tiếng, sau đó hỏi: “Tiểu thư, vậy người có muốn đi đảo Đào Hoa hay không? Em thấy người đạo này đều ở Dương Châu đến mức có vẻ có chút phiền muộn, không bằng đi tìm Hoàng phu nhân thư giãn một chút?” Trong ấn tượng của nàng, người duy nhất có thể nói chuyện với tiểu thư, chính là Phùng Hành . Hơn nữa, nghe nói mấy ngày trước đây, Hồng Thất Công còn lại đây hỏi tiểu thư nhà nàng có muốn đi đảo Đào Hoa hay không, nói như vậy, khẳng định là Hồng Thất Công có đi. Dọc theo đường đi, có Hồng Thất Công hỗ trợ chăm sóc tiểu thư, Lâm Linh cảm thấy cho dù nàng phải ở lại Dương Châu xử lý một gia đình nhiều người như vậy, cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, cười nói: “Ta đây tất nhiên phải đi rồi.” Nàng cũng chưa gặp qua Phùng Hành đến vài năm rồi, thân thể Phùng Hành luôn luôn không tốt lắm, hiện giờ sinh ra Hoàng Dung, không biết Hoàng Dược Sư đem thân thể của nàng ấy điều dưỡng như thế nào ?

37. Chương 38: Tình Chớm Nở

Edit : Gynnykawai

Đào Hoa Đảo nằm ở phía trên Đông Hải, thật sự là trận pháp Bát quái của Hoàng Dược Sư rất lợi hại, cho dù ngày đó, khi Lâm Triều Anh ở tạm trong biệt viện mà Phùng Hành dưỡng bệnh, từng hướng Phùng Hành lãnh giáo qua đối với loại trận pháp này phải làm như thế nào mới có thể đi ra ngoài, đã ở bên trong đi đến mức hoa cả mắt, nhưng giống như là vẫn không tìm được lối ra.

Hồng Thất Công đi theo phía sau Lâm Triều Anh, hỏi: “A Anh, đến tột cùng là nàng có thể đi ra ngoài được hay không vậy? Nếu thật sự không được, chúng ta liền gọi Hoàng Đông Tà đến mang chúng ta đi ra ngoài đi.” Trận pháp Bát quái của Hoàng Dược Sư cũng không phải là nói đùa.

Bị đi vòng quanh nhiều lần đến mức váng đầu, hoa mắt, trên trán Lâm Triều Anh còn có một lớp mồ hôi mỏng, nắng rất gắt, cùng với gió biển ẩm ướt thổi lại đây, làm cho nàng cảm giác không thoải mái mười phần. Lúc này Hồng Thất Công lại ở bên cạnh nói chuyện, vì thế, nàng thực đương nhiên mà giận chó đánh mèo.

“Nếu ta không đi ra được, đều là lỗi của người.” Nói xong, nàng đưa tay lau mồ hôi, sau đó phi thân lên phía trên của một gốc cây đại thụ, thu hết mọi thứ vào trong tầm nhìn, một vùng toàn màu hồng xinh đẹp, nhưng lại làm cho nàng nhìn xem đến mức đầu óc cháng váng, căng ra, chợt cảm thấy cả người không xong, liền ngã thẳng xuống dưới gốc cây.

Hồng Thất Công thấy thế, sửng sốt, nhanh chóng thi triển khinh công, phi thân lên, đem vị đang rơi xuống kia ôm vào trong ngực, sau đó chậm rãi hạ xuống đất.

“A Anh, làm sao vậy?” Hồng Thất Công thấy bộ dáng sắc mặt nàng một mảnh tái nhợt, cũng ngại ngần cả người. Thật cẩn thận buông nàng ra, thấy bóng dáng nàng đứng có hơi lung lay, liền dứt khoát đỡ cánh tay của nàng.

Lâm Triều Anh khóc không ra nước mắt, lúc này nàng cảm thấy cảnh vật chung quanh ở trước mắt nàng thực vui vẻ mà chuyển động xoay vòng tròn, nàng choáng váng đầu, hoa mắt, nghĩ muốn nôn.

Nàng hữu khí vô lực nói: “Ta choáng váng đầu, ta muốn nôn.” Khí trời quá nóng, nàng cảm thấy chính mình bị cảm nắng. Võ lâm cao thủ cũng là người, sẽ sinh bệnh, sẽ bị cảm nắng.

Hồng Thất Công đỡ nàng đến dưới một gốc cây đại thụ, nhện không được nhắc tới: “Ta cũng đã bảo nàng không cần xông loạn rồi, hiện giờ đúng là buổi trưa, mặt trời gắt nhất, nàng cứ không nghe.”

Lâm Triều Anh mệt mỏi tựa vào trên thân cây, không muốn thừa nhận chính mình bị cảm nắng là bởi vì xông loạn sau đó không đi ra được, lại mệt, lại nóng làm cho thế này, hơn nữa giống như là bệnh cũ cũng tái phát, ngực rất khó chịu, có chút cảm giác không thở nổi.

“Hoàng Dược Sư quái vật này, thế nhưng làm ra loại trận Bát quái này, cũng thật sự là inh đi, nếu là sau này đánh giặc, có trận pháp này của hần, còn phải nói sao? Ngày sau, lũ chó Kim lại càn rỡ, dùng trận pháp bực này đi giết hết bọn chúng đến mảnh giáp cũng không lưu.”

Lâm Triều Anh nhắm mắt lại, tuy rằng cả người không thoải mái, nhưng vẫn là nhện không được nói chuyện: “Người cho là trận pháp nào tới trên chiến trường cũng đều dùng được sao?” Nếu thực sự dùng được, trên đời này sao lại có sự thay đổi triều đại.

Hồng Thất Công không nói gì thêm, đứng lên nói: “Cũng không biết khi nào thì Hoàng Dược Sư mới phái người đến đưa chúng ta ra ngoài, ta đi tìm chút nước đến.”

Hần vừa mới đứng lên, đã bị Lâm Triều Anh kéo ống tay áo, “Đừng đi.”

Hần cúi đầu, nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy nàng chậm rãi mở mắt, nhẹ giọng nói: “Trận pháp này rất khó đi, ta lo lắng người cũng đi lạc đường.”

Hồng Thất Công nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, bộ dạng lại suy yếu, trái tim bỗng nhiên căng thẳng, giống như rất ít khi gặp phải. “A Anh, nàng cũng quá không được việc đi, mới phơi nắng dưới mặt trời một chút như vậy, liền chịu không nổi sao?”

Nếu có lực khí, Lâm Triều Anh sẽ rất không để ý hình tượng mà trừng hấn vài lần, nhưng mà hiện tại nàng muốn giữ lại một chút khí lực. Cho nên mặc kệ hấn, nhắm mắt lại, chuẩn bị dưỡng tốt tinh thần, bằng không nếu để cho Hoàng Dược Sư và Phùng Hành nhìn thấy bộ dạng nàng suy yếu giống như quỷ, thật sự là rất mất mặt.

Hồng Thất Công thấy nàng nhắm mắt lại không nói lời nào, ngồi xuống bên cạnh nàng, lẳng lặng nghĩ một vài sự việc. Hấn nhớ rõ trước kia Lâm Triều Anh cũng không dễ dàng sinh bệnh như vậy, cũng không biết là từ khi nào thì bắt đầu, hình như là cách mấy tháng nàng sẽ uống thuốc một lần, nhất là khi mùa hạ loại tình huống này càng nhiều hơn. Có vẻ. là từ sau khi nàng trúng độc của Quái xà, thân thể của nàng rõ ràng kém đi. Cho dù là luyện Cửu Âm Chân Kinh, cũng không có biện pháp giúp thân thể nàng hoàn toàn phục hồi như cũ sao? Hồng Thất Công cau mày, bỗng nhiên cảm thấy, ngày đó anh hùng đều muốn tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh cũng chỉ như một hồi chuyện cười mà thôi.

Hấn nghĩ, quay đầu muốn cùng Lâm Triều Anh nói chuyện, đã thấy đầu của nàng lung lay một chút, sau đó đổ xuống, dựa vào bờ vai của hấn. Hô hấp của nàng đều đều, kéo dài, nghe ra được là đang ngủ. Hấn cả người cứng đờ, động cũng không dám động. Cũng không biết vì cái gì, hấn cảm thấy Lâm Triều Anh dựa vào hấn như vậy, làm cho tim của hấn đập thật sự là rất nhanh, hấn rất muốn gần gũi nàng, nhưng là lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

Thời điểm khi Hoàng Dược Sư đi vào trong trận pháp, đón Hồng Thất Công cùng với Lâm Triều Anh đi ra, nhìn thấy chính là một màn như vậy: một nam nhân mặc y bào màu đen lấy tư thế nghiêng bốn mươi lăm độ nhìn lên trời xanh, ở bên cạnh hấn, là một nữ tử mặc y phục màu tím sẫm đang ngồi, hai tròng mắt nhắm chặt, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt.

Hấn nhíu nhíu mi, nhìn về phía Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công nhìn thấy Hoàng Dược Sư, nhượng mày, nhưng là không phản ứng trước Hoàng Dược Sư, ngược lại là nhẹ nhàng mà đẩy nữ tử bên cạnh, “A Anh. A Anh.”

Lâm Triều Anh mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, lúc ngủ không có cảm giác gì, vừa tỉnh lại, cảm giác không thoải mái trong người lại dâng lên, ánh mắt hơi hơi mở ra một chút, cảm thấy ánh nắng quá mức chói mắt, làm cho đầu của nàng lúc đầu vốn đỡ đau một chút nay lại càng thêm khó chịu. Nàng phản xạ nhắm chặt hai mắt, tay đỡ lấy cái trán, nhíu lại chân mày than một tiếng, “Ta thật là khó chịu.”

Hoàng Dược Sư nhanh chóng đi qua, hỏi: “Lâm cô nương cảm thấy trên người có cảm giác không khỏe?”

Hồng Thất Công thấy thế, cũng không trông nom nhiều như vậy, trực tiếp đem Lâm Triều Anh ôm lấy, “Nàng vừa mới nói đầu chóng váng nghĩ muốn nôn.”

Hoàng Dược Sư nhíu mi, thi triển khinh công đi ở phía trước dẫn đường, “Có thể là bởi vì thời tiết quá nóng, các ngươi lại lặn lội đường xa, thân thể tích tụ mệt mỏi. Các ngươi nếu đã đến đảo, sao không phái người phái người thông truyền, thế nào cũng phải chính mình vào trận sao?” Phùng Hành cũng đã sớm nói Lâm Triều Anh từng theo nàng lãnh giáo qua trận pháp Bát quái, nói không chừng đi tới đảo Đào Hoa, sẽ muốn chính mình thử phá giải trận pháp của hấn. Nếu là trận pháp bình thường, Lâm Triều Anh đại khái có thể đi, nhưng trận pháp ở trên đảo Đào Hoa của hấn, mỗi một cái đều là do hấn bỏ ra rất nhiều tâm huyết, lúc mới vào là cánh cửa giả, sao có thể nào dễ dàng tìm được lối ra chứ?

Hồng Thất Công nhìn chằm chằm bóng dáng màu xanh kia, không nói gì. Tại sao hấn lại cảm thấy, Hoàng Dược Sư đây là đang biết rõ còn cố hỏi, tính tình Lâm Triều Anh, rõ ràng là hấn cũng biết được. Chuyện nàng không có hứng thú, có ép nàng cũng không được, một khi cảm thấy có hứng thú, có như thế nào cũng muốn thử vài lần, nhưng có thể làm được hay không lại là một chuyện khác. Lâm Triều Anh tò mò đối với trận pháp Bát quái trên đảo Đào Hoa đã lâu rồi!

Hoàng Dược Sư còn nói: “Đã lâu không gặp Lâm cô nương, lại không thể tưởng được hiện giờ thân thể Lâm cô nương trở nên suy yếu như thế, đây cũng không phải là chuyện gì tốt mà.”

Hồng Thất Công nghe được lời nói của Hoàng Dược Sư, cúi đầu nhìn nhìn Lâm Triều Anh hai mắt nhắm nghiền, nàng tựa hồ thật sự rất khó chịu. Hồng Thất Công nhin không được nhú mày, vốn dĩ là không hiểu sao lại có chút cảm xúc xao động bất an, lúc này lại nghe được lời nói của Hoàng Dược Sư, nhất thời giọng điệu cũng có chút không khách khí: “Hoàng Dược Sư, người ít vui sướng khi người khác gặp họa đi.”

Thanh âm ần ần mang ý cười của Hoàng Dược Sư ở trong gió biển truyền đến, “Ta nói này Thất huynh, tuy rằng nói người cùng với Lâm cô nương lưỡng tình tương duyệt, nhưng nhanh như vậy liền che chở cho nàng, không tốt lắm đâu?”

“ !” Hồng Thất Công nghe được lời nói của Hoàng Dược Sư, dưới chân bị vấp một cái, suýt nữa đem Lâm Triều Anh trong ngực ném ra ngoài. Cúi đầu, nhìn về phía cô nương bị hấn ôm vào trong ngực, nàng không có động tĩnh gì, đại khái là bởi vì quá khó chịu cho nên cũng không có nghe rõ Hoàng Dược Sư đang nói những thứ gì.

Lưỡng tình tương duyệt? ! Hấn cùng Lâm Triều Anh? !

Thẳng cho đến khi Hồng Thất Công đem Lâm Triều Anh đưa vào trong viện mà Phùng Hành an bài cho nàng, mà Hoàng Dược Sư lại giúp nàng bắt mạch viết phương thuốc, sau đó, nàng lại ăn một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, sắc mặt chuyển biến tốt đẹp hơn, hấn mới bị Hoàng Dược Sư kéo đi, rời khỏi cái viện kia. Nhưng mà sau khi rời khỏi cái viện kia, Hồng Thất Công vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Hoàng Dược Sư nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Hồng Thất Công, nhin không được nhú mi, âm thanh lạnh lùng vang lên, “Lâm cô nương nàng thân thể không khỏe, thứ nhất là bởi vì thời tiết quá nóng, hơn nữa mấy ngày này bên ngoài mà tích tụ lại, thứ hai là trên người nàng có bệnh căn lưu lại, bỗng nhiên phát bệnh, hai điều này trộn lẫn với nhau, nên nàng mới có thể khó chịu như vậy. Ta đã kê phương thuốc giúp nàng điều trị một chút, ngày mai nàng liền có thể đánh đắm, nhảy nhót giống như trước đây vậy, người không cần lo lắng như thế.”

Hồng Thất Công vẫn là không có hé răng, trong một chỗ, hấn còn không có từ trong lời nói của Hoàng Dược Sư khôi phục lại.

Sau một lúc lâu, hấn mới nhìn hướng Hoàng Dược Sư, nói: “Hoàng Dược Sư, người vừa mới. Có phải hay không nói ta cùng với A Anh lưỡng tình tương duyệt?”

Hoàng Dược Sư quái dị nhìn hấn một cái, “Chẳng lẽ không đúng?”

Hồng Thất Công ghen hòng nhìn trần trời, “Sao, như thế nào sẽ.” Hấn, hấn cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới vấn đề này a!

Hoàng Dược Sư liếc nhìn nam nhân có vẻ mặt đần độn, tà tà liếc hấn một cái, nói: “Nếu là Lâm cô nương không cùng người lưỡng tình tương duyệt, vậy đó là người nhất sương tình nguyện (đơn phương) đem nàng trở thành là ý trung nhân của người.” Hấn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Hồng Thất Công đối với cô nương nào lại để quan tâm, còn cẩn thận lấy lòng như vậy, năm đó ở núi Chung Nam, hấn đã cảm thấy tình cảm của Hồng Thất Công đối với Lâm Triều Anh rất không bình thường, hôm nay vừa thấy, thật đúng là như thế. Nếu không phải hấn đã từng trải qua với Phùng Hành, có lẽ sẽ không biết rõ ràng, nhưng mà đã trải qua, nên thời điểm nhìn thấy Hồng Thất Công thật cẩn thận ôm cô gái kia, mới biết đó là một loại tâm tình như thế nào.

Đó là một loại tâm tình quý trọng cùng cùng chịu đựng xen vào cùng một chỗ với nhau, trong lòng như nhũn ra, hận không thể từ nay về sau đem nàng khóa ở trong phạm vi tầm nhìn của chính mình, miễn cho nàng ở chỗ mình nhìn không tới bị khổ; thời điểm thấy nàng chịu khổ, trong lòng hận không thể thay nàng chịu khổ.

“ !”

Hồng Thất Công lại thực khiếp sợ, cái vị nam nhân bình thường lâm nguy cũng không hoảng, Hồng bang chủ ở trước mặt phần đông Bang chúng thật có uy nghiêm, lúc này vẻ mặt đại ra như bị sét đánh trúng.

“Vậy, vậy, cái đó. Hoàng Dược Sư, người nói, có khi ta không thấy A Anh sẽ cảm thấy thiếu thứ gì đó, khi gặp được nàng, có khi tìm lại được nhanh hơn, không phải là bởi vì ta sinh bệnh, mà là bởi vì nàng là ý trung nhân của ta?”

Hoàng Dược Sư nghe vậy, thực không còn gì để nói, “Nếu người sinh bệnh , vậy, đó hẳn là đầu óc bị sinh bệnh .”

38. Chương 39: Hết Sức Ái Muội

Chỉ nghe cái tên thôi đã thấy hết sức ái muội rồi. Hôn đây hôn đây, hí hí)

Edit : Gynnykawai

Thời gian đêm khuya, ánh trăng nhu hòa chiếu vào cảnh vật trên đảo Đào Hoa.

Lâm Triều Anh nằm ở trên giường nhìn mặt đỉnh màn trên đầu, nghĩ đến uất ức ban ngày, liền nhịn không được có chút buồn bực. Thời điểm chàng vạng, nàng tỉnh , Phùng Hành tới đây . Sau khi sinh đứa nhỏ Phùng Hành so với trước kia, hơn vài phần ý nhị, càng thêm động lòng người.

Ban ngày ngủ nhiều lắm, buổi tối ngủ không được. Nàng chợt nhớ tới ban ngày lúc mơ màng, Hoàng Dược Sư nói nàng cùng Hồng Thất Công cái gì mà lưỡng tình tương duyệt.

Lưỡng tình tương duyệt, nàng cùng Hồng Thất Công?

Lâm Triều Anh lẳng lặng địa nhìn chằm chằm đỉnh màn trước mắt, rốt cuộc nằm không được , trực tiếp xốc chân, đi giày, phủ thêm áo khoác liền ra sân bên ngoài. Nói thật, bản lĩnh của Hoàng Dược Sư quả thật rất tốt, Phùng Hành nói từng cọng cây ngọn cỏ trên đảo Đào Hoa này, từng ngọn cây, từng viên sỏi đều là Hoàng Dược Sư dùng tâm tư để tìm. Từng vật ở đây đều thực rất khác biệt, tuy rằng dưới ánh trăng mọi vật đều không phải là rất rõ ràng, nhưng trong tiểu viện nàng ở này, tổng thể bố cục đều khéo léo, tinh xảo mười phần. Trong viện còn có một tòa nhà hai tầng lầu, phía dưới có bày một cái bàn đá, cầu thang để đi lên được làm bằng gỗ, uốn lượn phía bên ngoài, mặt trên có thêm lan can có độ cao đến tầm eo người.

Nàng ngửa đầu, nghĩ nghĩ, sau đó bước từng bậc đi lên.

Vừa lên đi, lại phát hiện phía trên có người. Nam nhân thân hình cao lớn đứng ở trước lan can, nhìn thấy nàng, có chút kinh ngạc.

- “A Anh, nàng nửa đêm không ngủ đi lên đây làm cái gì?”

Lời nói giống như vậy, hẳn cũng đã từng hỏi qua. Khi đó, là ở Đại Lý. Hóa ra việc này nàng đều nhớ rõ ràng như vậy.

Lâm Triều Anh trầm mặc, bước đi lên, nói:

- “Ta ban ngày ngủ nhiều rồi, hiện tại không ngủ được nữa.”

Hồng Thất Công từ lúc phát hiện bản thân mình thích Lâm Triều Anh vẫn chưa lấy lại tinh thần được, hiện giờ nhìn thấy nàng, nghĩ đến lời nói của Hoàng Dược Sư, tim đập lại bắt đầu không tự chủ được nhanh hơn. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói:

- “Hoàng Dược Sư nói nàng phải chú ý, đừng để mệt , đúng rồi, Hoàng Dược Sư nói trên người nàng còn có bệnh căn? Là di chứng lưu lại khi đó trúng độc quái xà sao?”

Việc này. Lâm Triều Anh đi đến bên cạnh người hắn, mỉm cười gật đầu.

- “Ừ, có chút ảnh hưởng.”

Nàng mới tới gần, mùi hương mát lạnh trên người kia lại truyền tới, Hồng Thất Công không dấu vết dời sang bên cạnh một chút, nhưng mà gió đêm thổi qua, những sợi tóc của nàng bay tán loạn, liền chạm đến trên người hắn, cũng có vài sợi lướt qua chóp mũi hắn. Hắn phát hiện, mặc kệ chính mình khắc chế cỡ nào, nhưng mà vẫn không thể nào phòng bị được lực hấp dẫn giữa nam và nữ trong lúc đó. Trước kia hắn không rõ tâm tình của mình, cho nên vẫn không để tâm mà đặt những cảm giác đó ở trong mắt. Hiện giờ bị Hoàng Dược Sư khai sáng ột chút, vào giờ khắc này, những cảm giác từng bị bỏ qua kia, tựa hồ cũng bị phóng đại

. Vị cô nương trước mắt này, từng cử chỉ, từng hành động của nàng, từng nụ cười, từng cái nhăn mày đều ảnh hưởng đến hắn.

Lâm Triều Anh nhận thấy hành động của Hồng Thất Công, trừng mắt nhìn, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía hắn, đôi tròng mắt kia xem xét hắn, hỏi:

- “Ta là quái vật sao?”

Hồng Thất Công ngẩn ra.

- “Bằng không người như thế nào bỗng nhiên lại phải đứng xa ta như vậy? Trước kia người không như thế.” Lâm Triều Anh nói.

Hồng Thất Công nghe vậy, lại ho nhẹ một tiếng, sau đó ngoan ngoãn chuyển qua đứng cạnh nàng, hắn cười hắc hắc nói:

- “Ta, ta đây không phải là sợ ta đứng chiếm nhiều chỗ, gạt nàng ra một bên hay sao?”

- “Xì” một tiếng, Lâm Triều Anh nhin không được nở nụ cười. Cặp mắt mang ý cười kia nhìn nam nhân bên cạnh người, nàng chợt phát hiện, không biết từ lúc nào thì bắt đầu, Hồng Thất Công xuất hiện ở trước mặt nàng, sẽ không lại ăn mặc trang phục khất cái giống như trước đây nữa, bởi vì nàng luôn thực ghét bỏ, cảm thấy trang phục khất cái kia không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, nhìn chướng mắt. Cũng không biết là do hắn có thói quen lười đổi y phục màu đen, hay là hắn thích màu đen, từ mấy năm trước, từ lúc cùng nàng cải trang giả dạng đến núi Chung Nam, sau đó thay trang phục màu đen, từ đó y phục của hắn, tất cả đều là một màu đen thuần túy.

Tươi cười của nàng, làm cho Hồng Thất Công có chút giật mình, có chút thất thần nhìn nàng. Toàn bộ một đầu tóc dài của nàng đều bay tán loạn, làm khuôn mặt vốn trắng nõn, khéo léo nhỏ như trứng ngỗng của nàng, càng có vẻ nhỏ bé. Lúc này, nàng cười cong hết cả mắt, khoe miệng giương lên, cả người nhìn trông rất động lòng người một cách không sao diễn tả hết bằng lời. Tim của hắn nhảy dựng, trái tim bắt đầu không có tiết tấu mà nhảy loạn kên một cách kịch liệt, làm cho hắn nhin không được căng thẳng, cảm cũng cứng nhắc lại.

Lâm Triều Anh thấy bộ dạng hắn khẩn trương như vậy, đáy lòng có chút buồn cười, nhưng mà càng nhiều hơn là, mang theo vài phần tính tình hư vinh của phái nữ. Hóa ra, nàng đối hắn có lại có ảnh hưởng rõ ràng như vậy, vì cái gì trước kia vẫn đều không có phát hiện? Là bởi vì trước kia đều đem hắn trở thành bằng hữu, mà hôm nay, thời điểm Hoàng Dược Sư nói hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, làm cho đáy lòng nàng nhiều hơn một phần tâm tình khác thường hay sao?

Nàng đi vào thế giới này, cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới sẽ có ai bồi (cùng, đi, giúp đỡ) nàng cả đời cả, kỳ thật đáy lòng cũng sẽ cảm thấy cô đơn, cũng sẽ nghĩ đến, có thể hay không có một ngày, nàng sẽ tìm được một người, một nam nhân nguyện ý vì nàng mà trả giá, cũng nguyện ý dễ dàng tha thứ cho tính tình như vậy của nàng. Sau đó bọn họ sẽ quen nhau, hiểu biết lẫn nhau, cùng nhau phát triển xa thêm. Sở dĩ có thể tiếp tục quen biết nhau, sẽ không phải là vì một chút xúc động từ đáy lòng, cũng không phải là vì tình dục, càng nhiều chính là xuất phát từ tình cảm thật sự ở trong lòng đối với lẫn nhau, không xa không rời, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, có lẽ Hồng Thất Công sẽ trở thành người kia. Nhưng mà. Hiện tại nàng đã nghĩ đến, có lẽ hiện tại bắt đầu nghĩ đến việc này, cũng là có thể đi?

- “Người có vẻ thực khẩn trương?” Nàng cố ý dựa sát vào hắn một chút, vẻ mặt vô tội hỏi han.

- “A. Không, không thể nào.” Hồng Thất Công thanh âm có chút ấp úng.

- “Thật không?” Nàng hỏi.

- “Ừ, đúng vậy!” Hồng Thất Công trả lời chắc như đinh đóng cột.

Bỗng nhiên, nàng đưa tay, muốn đụng vào hắn một chút, nhưng mà lại bị hắn theo phản xạ hất tay nàng đi.

- “Đừng đụng vào ta!”

- “” Lâm Triều Anh nhìn cái tay bị hấn hất trở về, vẻ mặt thực ủy khuất.

- “Kia, cái kia. A Anh, ta, ta không phải cố ý.”

Hồng Thất Công thấy nàng co vẻ mặt ủy khuất như vậy, thật muốn hung hăng mà đánh hai bàn tay của mình, kỳ thật hấn không phải muốn nàng khổ sở, Nhưng mà. Nhưng mà nàng chạm vào hấn như vậy, đầu của hấn thực không dễ dàng nghe sai sử, không biết sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn gì nữa.

Nhưng mà Lâm Triều Anh cũng không buông tha cho hấn. Nàng yên lặng xoay người, giọng điệu thực tủi thân:

- “Ta biết rồi, người chính là chán ghét ta chạm vào người thôi.”

- “Ta, ta.”

Hồng Thất Công nhìn bóng dáng của nàng, cái gì cũng đều không nói được.

Nói xong, nàng lại ‘hừ’ nhẹ một tiếng,

- “Ai hiếm lạ chạm vào người!”

Hồng Thất Công gấp đến độ như có kiến bò trên chảo.

Lúc này, Lâm Triều Anh còn nói:

- “Ta đi đây!” Nói xong, giống như là nổi giận dùng dùng đi xuống dưới, nhưng mà tại thời điểm đi xuống cầu thang, cũng không biết là cố ý vẫn là vô ý, vậy mà bước hụt vào khoảng không !

- “Trời ạ, bậc thang này sao lại trơn như vậy chứ? A.”

Nghe được tiếng kêu đầy sợ hãi của nàng, Hồng Thất Công hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu lại, vươn cánh tay phải tiếp được nàng.

Một cánh tay duỗi ra, một cái xoay người, vốn dĩ cái người đang sắp ngã xuống khỏi bậc thang, lại bị nam nhân ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, sau đó phần eo dựa trên tại lan can, sau đó, là ở trong lồng ngực khỏe mạnh của nam nhân. (ý là anh 7 duỗi tay, ôm eo chị, sau đó để chị tựa vào lan can, còn anh cứ ôm chị thôi, m.n đọc thoát ý đi, amen!)

Thật nguy hiểm.

Hai tay của Lâm Triều Anh để ở trên bả vai Hồng Thất Công , ngẩng đầu, mở to mắt nhìn hấn. Nàng thấy Hồng Thất Công có chút kinh hồn chưa bình tĩnh được, nhịn không được nở nụ cười.

- “Không phải là người không cho ta chạm vào người sao? Làm cái gì mà phải tiếp được ta?” Hừ, nàng mới không hiếm lạ.

Trong lúc này, tay của Hồng Thất Công vẫn là gắt gao ôm chặt hông của nàng, mặt của hai người rất gần nhau, hấn cau mày nói:

- “A Anh, đừng luôn náo loạn như vậy.” Làm lòng hấn bất ổn, rất khó chịu.

Lâm Triều Anh khẽ ‘hừ’ một tiếng, mới không để ý tới hấn.

- “Ai náo loạn? Nói cho người biết, vừa rồi ta là cố ý, kể cả người không tiếp được ta, ta cũng sẽ không ngã sắp xuống. Ta.”

Nàng đang nói, lại bỗng nhiên chống lại ánh mắt của Hồng Thất Công đang nhìn nàng một cách rất chuyên chú.

Bốn mắt đụng vào nhau, nàng sửng sốt một chút. Nàng đã sớm biết bộ dạng Hồng Thất Công đẹp, nhưng chưa từng ở khoảng cách gần như vậy mà nhìn hấn, hai hàng lông mày dài chạm vào tóc mai, cặp mắt long lanh, sáng ngời kia, khác với ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Dược Sư, cũng không giống với ánh mắt tựa hồ nhìn thấu hết thảy của Vương Trùng Dương, mắt của Hồng Thất Công, thực đen rất có thần, thời điểm khi hấn nhìn nàng chuyên chú như vậy, nàng sẽ nhịn không được thất thần. Bởi vì trong con người đen như mực kia, chỉ có hình bóng của nàng.

Hai người đều có chút ngẩn ngơ, một cổ cảm giác khác thường chậm rãi nổi lên ở trong lòng của cả hai người. Lâm Triều Anh chỉ cảm thấy ở dưới tầm mắt của hắn, hô hấp của hai người quấn quýt, đan xen lẫn nhau, dường như ngay cả không khí chung quanh đều mang theo hơi thở mờ ám này, làm cho hô hấp của nàng không tự chủ được mà gấp gáp hơn.

Nàng cảm thấy chính mình đêm nay có điểm khác thường, nàng muốn thử Hồng Thất Công, nhìn thấy phản ứng của hắn, trong lòng nàng không thấy khó xử, ngược lại mang theo vài phần cảm xúc vui vẻ nói không nên lời.

Lúc này, nàng hẳn là nên đẩy hắn ra. Lý trí của nàng rất rõ ràng, nhưng mà động tác cũng không do lý trí khống chế, chỉ có thể đối diện với tầm mắt của hắn. Tâm ngứa ngáy, có chút rục rịch. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện tình cảm nam nữ cùng với Hồng Thất Công, nhưng mà hiện tại, nàng cảm thấy nếu thực sự có cũng không sao. Cho tới bây giờ, nàng cũng sẽ không kháng cự cảm giác từ nội tâm chính mình, Hồng Thất Công vẫn đều là nam tử khiến cho người ta dễ động lòng, chẳng qua là nàng vẫn chưa từng nghĩ theo hướng đó thôi.

Ánh mắt Hồng Thất Công dừng ở trên mặt của nàng, từ sau khi Hoàng Dược Sư nói ra những lời kia, hắn đều bị vây trong một trạng thái thực khiếp sợ. Nếu như nói hắn đối với Lâm Triều Anh là thích, là loại yêu thích giữa nam và nữ, vậy Lâm Triều Anh đối với hắn thì sao? Những năm gần đây, quan hệ của bọn họ đều tốt lắm, hắn tới Dương Châu sẽ thực tự nhiên mà đi tìm nàng, nàng cũng sẽ thực tự nhiên mà tiếp đãi hắn. Nhưng mà. tình cảm của nàng đối với hắn, cùng hắn đối với nàng, là giống nhau sao?

Mà lúc này, cánh tay hắn đang ôm eo nhỏ nhắn của nàng, mùi hương thơm ngát, mát lạnh trên người nàng luôn luôn quanh quẩn tại chóp mũi hắn, hắn biết mình nên buông nàng ra, nhưng mà cũng không nghĩ muốn buông nàng. Hắn nhìn thấy biến hóa trong mắt nàng, hô hấp trở nên dồn dập, mà nàng ngửa đầu nhìn về mặt của hắn như vậy, thực động lòng người, lay động tâm tư đã sớm xao động của hắn.

Vì thế, giống như là toàn bộ mọi chuyện đều phát triển theo hướng kim lòng không được, hắn cúi đầu, nàng cũng không né không lùi, thậm chí, ánh mắt nàng nhìn hắn càng ngày càng quyến rũ.

Nam nhân liễu lĩnh lấy cảm mình nhẹ nhàng đụng chạm vào chóp mũi nhỏ nhắn, vểnh lên của nàng, thấy nàng cũng không có tránh né, vốn là trong lòng có chút không yên liền trở nên lớn mật, một bàn tay của hắn nâng đầu của nàng, sau đó mới đụng chạm vào cánh môi đỏ mọng, mềm mại kia, thấy nàng cũng không phản đối, sau đó đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng.

39. Chương 40: Đỉnh Hôn

Edit : Gynnykawai

Trong gió nhẹ, một người mặc quần áo màu trắng, bóng dáng thon dài rẽ ra những bụi hoa nhỏ, không biết tên màu tím mọc dọc trên đường đi, sau đó bước vào sân. Nàng có khí chất dịu dàng, động tác không nhanh không chậm, mang theo vài tao nhã mà người thường khó có được.

“Lâm tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ đây.”

Lâm Triều Anh nghe tiếng đi ra, nhìn thấy nàng, cười nói: “Vốn là ta nên qua thăm muội, sao muội lại chạy tới đây chứ.”

Phùng Hành đi đến bên cạnh nàng, hai người sóng vai hướng phía viện đi vào “Dung nhi vừa mới vừa ngủ, Dược Sư lại bàn bạc công việc với Thất Công, muội liền đến tìm tỷ tỷ. Muội cùng với tỷ tỷ hồi lâu không thấy, tất nhiên là muốn nói chuyện phiếm với tỷ rồi.”

Lâm Triều Anh mỉm cười, dẫn Phùng Hành đi vào trong viện. Bữa tiệc mừng 100 ngày của Hoàng Dung, kỳ thật Hoàng Dược Sư cũng không mời người nào, chỉ là ngày đó nghe được Phùng Hành nói muốn mời Lâm Triều Anh đến đảo Đào Hoa chơi, liền nhớ tới Hồng Thất Công, vì thế liền thuận tiện mời Hồng Thất Công tới.

Nhìn ra được, tình cảm của Phùng Hành và Hoàng Dược Sư là không tồi, cặp mắt đẹp của Lâm Triều Anh xem xét Phùng Hành, nhin không được giấu cợt:

“Xem ra Hoàng Đảo chủ thật sự là có bản lĩnh, hiện giờ sắc mặt của muội so với dĩ vãng tốt hơn nhiều lắm.”

Xem ra, sau này, Hoàng Dung có thể sẽ có thêm đệ đệ, muội muội rồi , Hoàng Dược Sư có bản lĩnh như vậy, nói không chừng có thể giúp Phùng Hành điều trị thân thể còn khỏe hơn so với heo cũng nên, cái gì mà ba năm ôm hai, sáu năm ôm năm, cái loại này phỏng chừng không phải là thần thoại.

Phùng Hành nhin không được cong môi mỉm cười, nói: “Tỷ tỷ lại giấu cợt muội rồi, tỷ cùng với Thất Công, đến tột cùng phải như thế nào mới tốt?”

Lâm Triều Anh sững sốt, nhìn về phía Phùng Hành.

Phùng Hành nói: “Muội có mắt nhìn nhé, hơn nữa cho tới bây giờ muội cũng không ngốc.”

Hai người hay có thư lui tới, Lâm Triều Anh cũng thường xuyên ở trong thư nói đến Hồng Thất Công, chỉ là chút chuyện làm cho nàng cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười mà thôi. Lại nghe Hoàng Dược Sư nói đến chuyện trước kia của Hồng Thất Công cùng với Lâm Triều Anh, Phùng Hành cảm thấy tuy rằng hai người này nhìn thì giống như là trong sáng vô tư, nhưng ở trong mắt người ngoài , bọn họ đã là một đôi từ rất sớm. Lúc Lâm Triều Anh vừa đến đảo Đào Hoa, thân thể không khỏe, Hồng Thất Công ôm nàng vào trong ngực, trên mặt không dấu được lo lắng, nếu như nói là hai người này cũng chỉ là quân tử chi giao, vậy thì Phùng Hành như thế nào cũng không tin tưởng được.

Lâm Triều Anh gật đầu, có chút không yên lòng thuận miệng nói: “Muội đúng là không ngu ngốc, nhưng mà ta vẫn còn chưa nghĩ ra.”

Đôi mắt đẹp mang theo nghi hoặc của Phùng Hành nhìn về phía nàng, sau đó trên mặt mang theo tươi cười ôn nhu, “Tỷ tỷ không cần nghĩ muốn cái gì? Muội cùng với tỷ tỷ quen biết đã nhiều năm, ý nghĩ của tỷ tỷ mặc dù là muội nghĩ không ra, nhưng mà cũng có thể đoán trúng bảy tám phần. Từ trước đến nay, Thất Công đối với tỷ tỷ đều tốt lắm, cũng thực có khả năng chịu đựng tỷ chứ? Tỷ cũng thực dễ dàng tha thứ cho hắn mà !”

Lâm Triều Anh nghe vậy, nhin không được trừng mắt, “Cái gì mà hắn có khả năng chịu đựng tỷ chứ? Tỷ cũng thực dễ dàng tha thứ cho hắn mà !”

Phùng Hành nhìn thấy bộ dạng của nàng, nhin không được mỉm miệng cười khê, “Muội nói này, mặc kệ là tỷ tỷ làm cái gì, bất luận là đúng hay sai, Thất Công vẫn đều đứng ở bên cạnh tỷ. Tỷ tỷ không cần dựa vào bất luận kẻ nào, cũng có thể sống rất tốt, nhưng nếu có người hiểu rõ tỷ, ở bên cạnh làm bạn với tỷ , chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Lời nói của Phùng Hành, thật sự thì trong lòng Lâm Triều Anh cũng biết rõ ràng. Nàng không nghĩ tới việc phải gả mình ra ngoài , tuy rằng cho tới bây giờ nàng đều không có mấy cảm xúc hối hận gì đó, nhưng mà nếu thật sự muốn nàng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này, nàng cũng không lưu ý lắm. Kỳ thật ngẫm lại mấy năm nay, Hồng Thất Công vẫn đối với nàng tốt lắm, hơn nữa nói thật, nếu nàng thật sự phải gả, nàng sẽ chọn người đối với nàng tốt nhất, mà nàng cũng biết người đó. Tuy rằng có đôi khi Hồng Thất Công thực phiền, cũng sẽ mang một số người về nuôi dưỡng ở trong nhà của nàng, nhưng mà nàng vẫn đều rất thích ở trong đó. Hơn nữa cùng Hồng Thất Công ở chung, vẫn đều không có cái gì gọi là áp lực cả, nàng ở trước mặt Hồng Thất Công, mới là nàng chân thật nhất.

Phùng Hành thấy bộ dạng trầm ngâm của Lâm Triều Anh, đưa tay cầm lấy ấm trà trên bàn, rót đầy trà nóng vào trong hai cái chén màu trắng, sau đó đưa một ly đến trước mặt Lâm Triều Anh. Phùng Hành cười nói: “Muội hiểu được tỷ tỷ muốn làm cái gì, vốn là cùng người bên ngoài không quan hệ. Hiện giờ tới đây nói với tỷ tỷ chuyện này, là Dược Sư than thở với muội, Thất Công đang hỏi hắn phải giải quyết việc này như thế nào.”

“ !”

Hồng Thất Công thực phiền não.

Hồng Thất Công thực khản trương, sự khản trương mà từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Vì cái gì? Bởi vì hắn muốn cầu thân với Lâm Triều Anh, từ xưa đến nay, việc lớn như thành thân đều là lệnh của cha mẹ, bà mai làm mối. Hồng Thất Công cùng với Lâm Triều Anh đều không cha không mẹ, còn về phần ‘bà mai làm mối’, Hồng Thất Công cảm thấy tìm vị phụ nhân mà ai nhìn thấy cũng không thể tức giận được của Hoàng Dược Sư kia là rất thích hợp, hơn nữa Phùng Hành cùng với Lâm Triều Anh lại có giao tình thâm thiết.

Nhưng. Hồng Thất Công cảm thấy thực ưu thương, ngày đó sau khi hắn, hắn đem cô nương kia ôm vào trong ngực hôn. Bỗng nhiên không biết phải đối mặt với nàng như thế nào nữa. Ngày hôm sau, bọn họ cùng đi dự tiệc mừng 100 ngày của Tiểu Hoàng Dung, Lâm Triều Anh vẻ mặt không sao cả, nhưng thật ra hắn, động 1 chút lại làm rơi bát rơi đĩa, rất là mất mặt. Sau đó, hắn muốn cùng Lâm Triều Anh nói chuyện, nhưng không biết như thế nào mà đề tài lại bị nàng dẫn dắt đi, cứ vòng vo mãi, vòng vo đến nỗi đầu óc của hắn cũng trống rỗng, vẫn không thể quay về đề tài mà hắn muốn nói kia.

Trước kia Hồng Thất Công đã cảm thấy Lâm Triều Anh làm cho hắn thực đau đầu, mà lúc này, lại là vô cùng đau đầu.

Ban đêm hôm nay, Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư đang luận bàn võ học, cũng không biết vì sao, lại bị Hoàng Dược Sư giắt giây vài câu, hơn nữa mấy ngày liên tiếp luôn tại chỗ Lâm Triều Anh chạm phải đinh mềm (chắc ý giống là đánh vào cục bông), lúc này rất cục thì không kiềm chế được, đi thẳng đến viện Lâm Triều Anh ở. Lại nói tiếp Hoàng Dược Sư cũng thực đạt đến một trình độ nào đó, bọn họ đến làm khách, còn giúp bọn họ an bài một tiểu viện độc lập.

Hắn đánh thẳng về phía trước, đi vào viện của Lâm Triều Anh, thấy đại sảnh không có ai, trực tiếp hướng nàng phòng đi, đẩy cửa ra, lớn tiếng nói: “A Anh, ta có lời muốn nói với nàng.”.

Còn chưa nói xong, liền ngắc ngứ cả người. Sau đó mạnh xoay người, trên mặt chợt đỏ rực, “Cái kia. Ta, ta, ta không phải là cố ý!”

Thùng gỗ bốc lên từng đợt khí nóng, tóc dài nổi trên mặt nước, trên mặt bị khí nóng hun làm cho đỏ bừng, còn có. đường cong duyên dáng ở cổ kia cùng với bả vai trắng nõn, rất tròn. Hồng Thất Công cảm thấy “Oanh” một tiếng, trên mặt bị cháy sạch không còn lưu một manh giáp.

Lâm Triều Anh lúc đó cũng không kịp phản ứng, đến lúc kịp phản ứng, nhin không được trừng phía sau lưng Hồng Thất Công, trong giọng nói còn mang theo vài phần xấu hổ, “Không phải cố ý vậy người còn không đi ra ngoài!”

“”

Hồng Thất Công đứng trên hành lang trong viện của Lâm Triều Anh, không ngừng hít sâu, muốn đem một màn khắc ở trong đầu kia quên mất, chính là hắn càng muốn quên, lại càng không thể quên được. Không chỉ những không thể quên được, mà lại càng lúc càng hiện ra rõ ràng, như là chỉ có 1 lớp lụa mỏng che lại vậy. Hắn nhớ rất rõ ràng cổ của nàng có bao nhiêu tuyệt đẹp, làn da phía trên có bao nhiêu trắng mịn.

Hắn lắc đầu, cảm thấy chính mình cần phải bình tĩnh một chút, vì thế thở ra hít vào thật mạnh, đi đến hồi nghỉ mát trong viện ngồi xuống.

Một khắc đồng hồ đi qua, âm thanh không chút che giấu vang lên bên tai hắn, hắn dựng thẳng sống lưng, sau đó quay đầu lại. Chỉ thấy cái người mới vừa tắm rửa xong kia chậm rãi đi đến phía hắn, mỗi một bước, đều giống như đi vào trong tim của hắn.

“Có chuyện gì?” Thanh âm của nàng bỗng nhiên thực nghiêm túc, đứng đắn, giống như chuyện vừa rồi đối nàng không có một chút ảnh hưởng nào cả.

Nói đến việc này, Hồng Thất Công cũng rất không được tự nhiên. Nhưng mà, nhìn Lâm Triều Anh vẻ mặt không có chuyện gì, từ đáy lòng hắn cũng không biết là tư vị gì. Tuy rằng nói là hắn thích nàng trước, nhưng mà. Nàng như vậy, bộ dạng dường như không có việc gì, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nghĩ như vậy, mày liền nhíu lại.

“Sao không nói lời nào?” Lâm Triều Anh đi tới hắn trước mặt, cúi đầu nhìn hắn.

Hắn ngẩng đầu, đồng tử bình thường đều đen như mực, sáng trong ngọc nhìn nàng, hắn cứ như vậy nhìn Lâm Triều Anh, mặt mày cong cong, mang theo vài phần ý cười. Bỗng nhiên, bàn tay nam tính nâng lên, nắm lấy cổ tay của nàng, lôi kéo.

Nàng liền theo đà đến trước mặt hắn, kỳ thật muốn giãy dụa, cũng có thể giãy dụa được. Nhưng mà nàng cũng lười tốn sức lôi kéo với hắn, dứt khoát để cho thân thể vừa mới tắm rửa xong đổ về phía người hắn. Nàng biết không trông nom chuyện gì nữa, chỉ cần khi nàng có chuyện, mà hắn lại ở bên cạnh nàng là được, cho tới bây giờ, hắn cũng sẽ không làm cho nàng bị thương.

Quả nhiên, hắn tiếp được nàng, để cho nàng ngồi ở bên cạnh hắn.

Thật lâu sau, hắn mới ho nhẹ một tiếng, nói: “A Anh. Chúng ta.”

“Ừ?” Hai tròng mắt của nữ tử xem xét hắn.

Hắn chống lại cặp kia, lại ngây dại.

Lâm Triều Anh thấy bộ dạng kia của hắn, con ngươi chớp chớp, hỏi: “Chúng ta như thế nào?” Chính là lúc này, thanh âm không còn vẻ nghiêm túc, mà là chứa vài phần ý cười.

Hồng Thất Công sững sốt, hai mắt khóa ở trên mặt của nàng, chỉ thấy nàng mặt mày linh động, làm cho hắn tâm động không thôi. Hắn nhất thời lỗ mãng, xông vào gian phòng của nàng, đã vậy còn thấy bộ dáng khi nàng tắm rửa, tuy rằng mới đầu nàng có xấu hổ, nhưng hiện giờ lại bình thường như không có chuyện gì. Hồng Thất Công không hiểu lắm tâm tư của các cô nương, nhưng mà đối với Lâm Triều Anh, hắn cảm thấy chính mình vẫn là rất hiểu biết. Nếu nàng chán ghét hắn, đối hắn không có ý gì, thì đêm đó, thời điểm khi hắn khó kìm lòng nổi mà hôn nàng, nàng chắc chắn sẽ ngăn cản. Mà lúc vừa rồi, hắn kéo cổ tay nàng, đem nàng kéo về phía hắn, nàng cũng không chút giãy dụa. Vì thế, cô nương này kể sau đêm đó, đối với hắn vẫn ôn hoà, thái độ cùng bình thường như trước kia. Là nàng đang đùa giỡn hắn sao, nhìn xem hắn ở trước mặt nàng làm ra những chuyện xấu hổ sao?

Lâm Triều Anh thấy sắc mặt của hắn thay đổi mấy lần, trong lòng vốn dĩ cũng có vài phần mất tự nhiên lúc này đều biến mất. Nam nhân này, nói đến vẫn là thực ngây thơ. Nàng khẽ nhếch khóe miệng, đứng lên, chậm rì rì nói: “Nếu là không có việc gì, ta đi đây.” Cũng khuya rồi, nên đi nghỉ rồi đó.

“A Anh!” Nam nhân đứng lên theo, giọng nói có chút lo lắng.

Nàng quay đầu lại, nhìn phía hắn.

“Kia, cái kia. A Anh.” Hồng Thất Công vừa nghĩ tới lời mà hắn sắp sửa nói ra, liền ập a ập ứng, nói như thế nào cũng đều không nói được.

Lâm Triều Anh thật kiên nhẫn chờ hắn, thấy hắn vẫn không nói ra lời, lại là một bộ dạng miễn cưỡng, lười phản ứng với hắn.

Hồng Thất Công nóng nảy, đưa tay bắt lấy cổ tay của nàng, không phải là cầu thân sao? Hắn đường đường là một nam tử ngang tàng thân cao bảy thước, hay là ngay cả một chút gan này cũng đều không có? ! Kết quả tồi tệ nhất không phải là cô nương này không đáp ứng sao? Nàng không đáp ứng hắn có thể quần quít lấy nàng a, Hồng Thất hân đời này còn không có thích qua một cô nương, hiện giờ thật sự thích, tất nhiên là phải thẳng thắn mà nói thích rồi! Sợ đầu sợ đuôi, tính gì là nam nhân? Vì thế, Hồng Thất Công nhắm chặt mắt lại, liều mạng!

“A Anh, ta muốn hỏi nàng, nàng có đáp ứng ta cầu thân hay không!”

“Cầu thân? Người muốn thành thân với ta?” Lâm Triều Anh vẻ mặt thực bình tĩnh, hỏi hắn.

Hồng Thất Công ngơ ngác gật đầu.

Lâm Triều Anh gật gật đầu, sau đó nói: “Ừ, ta đáp ứng rồi. Người trở về ngủ đi.” Nói xong, nàng liền thần nhiên rời đi.

Hồng Thất Công kinh ngạc đứng ở trong viện, A Anh nói đáp ứng rồi? Nhưng mà. . . . cái bộ dạng kia của nàng, như thế nào cũng cảm thấy giống như là đang cùng hắn thảo luận đêm nay ánh trăng không tối, không có thẹn thùng của một cô nương, không có...chút nào ngại ngùng. Hồng Thất Công thực mê

mang, sáng mai nàng tỉnh có thể hay không nói, hôm nay nàng bị mộng du nên mới đáp ứng lời cầu thân của hắn? !

Kỳ thật Lâm Triều Anh cũng không có bình tĩnh như Hồng Thất Công suy nghĩ, chính là, trừ bỏ làm bộ bình tĩnh, nàng không biết mình nên bày tỏ vẻ mặt như thế nào. Nàng đối với Hồng Thất Công, không có cái loại cảm giác nóng ruột nóng gan, trước khi đến đảo Đào Hoa, nàng thậm chí còn không nghĩ tới hai người sẽ ở cùng nhau, sau đó còn nói đến chuyện thành thân.

Nàng xác định mình không ghét Hồng Thất Công, thậm chí có đôi khi, nàng sẽ ở trong ánh mắt chuyên chú của hắn mà hơi hơi thất thần. Nhưng nàng cũng tự hiểu lấy, nàng tính tình thẳng thắn, ẩn ẩn từ trong xương lại có vài phần cảm xúc bất đồng, trong tiềm thức của nàng, luôn cảm thấy tại cái thế giới này, không tìm thấy một người có thể hiểu biết nàng, bao dung nàng. Nhưng mà lời nói của Phùng Hành làm cho từ đáy lòng nàng sinh ra vài phần hi vọng, nàng nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ, trong lòng nàng cũng không rõ lắm, nhưng nàng cảm thấy Hồng Thất Công chính là người kia. Cho dù không phải, cũng không sao cả, nàng không cần phải theo trên người nam nhân để tìm giá trị tồn tại (chắc ý là không có nam nhân vẫn sống được), nếu cuối cùng Hồng Thất Công không phải là người đó, trong lòng nàng cũng sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay.

Nàng muốn. Đánh cuộc một phen. Hơn nữa Hồng Thất Công đối với nàng, mặc kệ là bất cứ lúc nào, đều là không thể chê được.

Nghĩ đến lúc mình đang tắm rửa hắn tiến vào, trên mặt hắn mang theo vài phần đồ ửng, nhưng lập tức lại nghĩ đến lúc nàng nói đáp ứng lời cầu thân của Hồng Thất Công, vẻ mặt hắn sững sờ, đứng ở trong viện, nhin không được nhẹ giọng nở nụ cười.

“Thật sự là. Ngủ gục.” Dường như là khi Hồng Thất Công ở trước mặt nàng, luôn sẽ đánh mất khí chất trầm ổn khi đối mặt với những chuyện lớn của hắn.

40. Chương 41: Anh Hùng Nhục Chí.

Sau khi hai người đính hôn, kế tiếp là cái gì ? Đương nhiên là muốn thành hôn.

Sau khi Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh từ đảo Đào Hoa trở về Dương Châu, liền tuyên bố tin tức thành hôn, làm ọi người cả kinh, suýt nữa rụng cảm xuống mặt đất. Mặc dù ,ở trong mắt mọi người, Hồng Thất Công cùng với Lâm Triều Anh sớm muộn gì cũng là một đôi, nhưng mà bọn họ lại không nghĩ chuyện đó tới nhanh, đột nhiên như vậy. Duy nhất, chỉ có hai người không có cảm xúc sợ hãi như mọi người là Lâm Linh cùng Vân Trúc Thanh.

Lâm Linh nói:

- “Tiểu thư, người phải biết là, nếu mà trong lòng Thất Công không có người, thì ngày đó ở núi Chung Nam tại sao lại không tiếc hao tổn phí chân khí mà kéo dài tính mạng cho người chứ? Sau đó, người lại nói buồn muốn đi ra ngoài du lịch một chút, Thất Công liền mang theo người đi đến Đại Lý. Tuy rằng hắn nói là cần người hỗ trợ, nhưng chỉ cần tiểu thư cẩn thận ngấm lại liền hiểu được, người đối với mọi việc của Cái Bang không biết gì cả, hắn chỉ là nghĩ, để người ở trong tầm mắt hắn có thể thấy được sẽ an tâm hơn một chút mà thôi!”

Vân Trúc Thanh nói:

- “Rốt cục cũng gả ra ngoài, Tiểu thư, thuộc hạ còn tưởng rằng Hồng bang chủ ít nhất phải chờ thêm năm năm nữa.”

Lâm Triều Anh:

- “.”

Lâm Triều Anh vẫn nghĩ, ở cổ đại, thành thân là một chuyện rất phiền phức, nhưng mà sau đó lại phát hiện. Một chút cũng không phiền toái, bởi vì đã có Vân quần sự thu xếp . Giống như là việc thành thân. Cũng chỉ là một chuyện bình thường, trong lòng nàng không có đặc biệt chờ mong gì, ngược lại là Lâm Linh thập hang hái mười phần giúp nàng xử lý hôn lễ.

Lâm Triều Anh vừa mới bị Lâm Linh kéo đi thử giá y (áo cưới), nhìn chính mình trong gương, nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt. Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Linh đang cúi đầu giúp nàng sửa sang lại giá y, chợt nhớ tới đến giá y cùng đồ cưới trong Cổ Mộ ở núi Chung Nam, mày nhện không được nhú lại.

- “Tiểu thư, là không hài lòng sao?” Lâm Linh nhìn nàng mày nhú lại, nhện không được hỏi.

Lâm Triều Anh hoàn hồn, cười lắc đầu, nói:

- “Không có gì không hài lòng cả, ta chỉ là chợt nhớ tới đồ cưới ngày xưa đặt ở trong Cổ Mộ thôi.” Những thứ đó, đều là Lâm Triều Anh cũ tự chuẩn bị ình, lúc ấy nàng là mang tâm trạng như thế nào chuẩn bị vài thứ kia? Nàng tuy có trí nhớ, nhưng cái loại tâm tình của Lâm Triều Anh trong lúc đó, nàng cũng không nhớ rõ.

Lâm Linh sửng sốt, lập tức nói:

- “Tiểu thư, chuyện này đều là quá khứ rồi, người còn nhớ tới làm gì? Sau này, nếu để cô gia biết được người còn đang suy nghĩ việc này, trong lòng sẽ để ý đó.”

- “Cô gia?”

- “Thất Công đó. Tiểu thư người cùng với Thất Công thành thân , ngày sau chúng ta tự nhiên đều phải sửa cách gọi.”

Lâm Triều Anh “Ừ” một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ tới đàn cổ của nàng, hỏi:

- “Đàn của ta đâu?”

Lâm Linh nói:

- “Trước đó vài ngày Siêu Phong đã đem đi cất, tiểu thư là muốn đánh đàn sao?”

Lâm Triều Anh lắc đầu, nói:

- “Nếu đã cất đi, vậy không cần lại lấy ra nữa .” Từ khi nàng trở về từ đảo Đào Hoa, vẫn chưa chạm vào đàn cổ . Hơn nữa cái đàn cổ kia, là Vương Trùng Dương tặng cho, ngày đó nàng nhận lấy đàn cổ, tựa hồ là muốn mượn đàn cổ để tưởng nhớ điều gì đó. Hiện giờ, nếu nàng đã cùng Hồng Thất Công thành thân, đàn cổ kia phải cất đi cũng là điều đương nhiên.

- ” Sau này nếu tiểu thư muốn đánh đàn thì làm sao bây giờ?” Lâm Linh hỏi.

Lâm Triều Anh cười nhạt:

- “Vậy mời người chế tạo một cái khác.”

Lâm Linh gật gật đầu, nói:

- “Vậy cũng tốt.”

Lâm Triều Anh lại hỏi Lâm Linh về tình hình đạo gần đây của Quách Tĩnh, Dương Khang, sau đó nghĩ nghĩ, còn nói thêm:

- ” Trước đó vài ngày, ta nhìn thấy Siêu Phong đang tính toán sổ sách, nàng thực thông minh, học được rất nhiều. Vân quần sự dạy cũng rất khá, nếu Vân quần sự có quen biết người bên ngoài nào mà đáng tin cậy, không ngại vì nàng lưu ý một chút.” Tuy rằng, nàng cảm thấy đệ tử phái Cổ Mộ của nàng, không có chuyện là không gả được ra ngoài. Nhưng nếu có điều kiện thì sẽ chọn một người tốt nhất.

Ai ngờ Lâm Linh lại cười rộ lên, nói:

- “Tiểu thư, hiện giờ Siêu Phong mới chỉ có 14. Nếu là thật sự muốn tìm, không phải lần trước người có nói đại đệ tử Lục Thừa Phong của Hoàng Đảo chủ, nhà ở cạnh Thái Hồ, lại là Thiếu trang chủ của Quy Vân trang, của cải trong sạch, hơn nữa am hiểu thuật kỳ môn bát quái, còn chưa thành thân còn gì?”

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, nhìn về phía Lâm Linh.

Lâm Linh cúi đầu, một bên ghi nhớ chỗ cần phải sửa chữa trên giá y, vừa cười nói:

- “Em đi theo tiểu thư đã lâu, trước đó vài ngày tiểu thư còn nói Hoàng phu nhân cũng nói đến đại đệ tử của Hoàng Đảo chủ, nếu không phải tiểu thư hỏi, Hoàng phu nhân đại khái cũng sẽ không nói.”

Lâm Triều Anh cụp mi xuống, cười nói:

- “Việc này cũng đúng, a Linh bản lãnh thật cao, có khi ngày sau đến ta cũng không bằng em.” Nàng có ý ghép Mai Siêu Phong cùng với Lục Thừa Phong thành một đôi, loại chuyện này, Hoàng Dược Sư đại khái khinh thường đi trông nom, cho nên liền dò hỏi từ Phùng Hành.

Lâm Linh nhớ kỹ chỗ phải sửa trên giá y, sau đó giúp Lâm Triều Anh đem giá y cởi ra:

- “Tiểu thư, hiện giờ vẫn sớm, người có muốn nghỉ tạm một lát không?”

Lâm Triều Anh đi đến cái tháp (giường nhỏ) phía trước cửa sổ, miễn cưỡng ghé vào trên tháp, tay gác ở trên cửa sổ, cầm để trên mu bàn tay, nhắm mắt lại, có chút không chút để ý, nói:

- “Em không cần phải xen vào chuyện này, trong lòng ta tự có chừng mực.”

Lâm Linh nhìn bộ dạng Lâm Triều Anh, kéo một cái áo choàng mỏng, màu trắng khoác lên bả vai của nàng, nhú mào, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì cả. Lâm Linh vẫn cảm thấy, tiểu thư nhà nàng nhìn là thực sự quan tâm đến rất nhiều người, nhưng kì thực là bản thân nàng buồn đến nhàm chán, có đôi khi làm chuyện gì cũng đều là do thuận tay, hay yêu thích mới làm mà thôi. Nếu nói về người thực sự là cho tiểu thư động tâm. Có vẻ như là nàng cũng không thể nói rõ có ai không nữa, nếu nói là Hồng Thất Công. Có lẽ miễn cưỡng xem là vậy đi? Nhưng Lâm Linh cảm giác con đường truy thê của Hồng Thất Công còn rất dài, không phải là cùng tiểu thư nhà nàng thành thân liền xong rồi đâu.

Mở rộng cửa sổ, nghênh đón ánh trăng màu bạc, nữ tử hai tay đặt ở trên cửa sổ, cầm để ở trên mu bàn tay, nhắm mắt. Ánh trăng nhu hòa khẽ hôn lên môi, lên mặt của nàng, dưới ánh trăng, sống mũi của nàng ngay thẳng, mang vẻ kiêu ngạo, gió nhẹ lướt qua, mái tóc buông dài hơi hơi phát động.

Lúc Hồng Thất Công đi vào viện của Lâm Triều, chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Hắn ngăn người, thả nhẹ tiếng bước chân đi đến trên hành lang, lại đi đến trước cửa sổ. Hắn nhớ tới hồi lâu trước kia, hắn cũng là như vậy không mời mà tới, chính là khi đó nàng không ngủ, nhưng mà cũng đồng dạng không có bố trí phòng vệ như vậy, tóc đen bay toát loạn, trung y (áo trong) màu trắng, đồng dạng dung nhan làm cho hắn tâm động không thôi. Mà khi đó, hắn còn không biết loại cảm giác ngay cả chính mình cũng không khống chế được này, là bởi vì khát vọng nàng.

Nàng vẫn còn ngủ, Hồng Thất Công đi qua, ngũ quan tuần lẫm, ảm áp như ánh mặt trời mang theo vài phần ý cười ôn nhu, hắn cúi đầu xuống, dựa sát vào nàng, hấp thụ mùi hương mát lạnh làm hắn rung động trên người nàng. Môi mỏng của hắn chỉ các môi đỏ mọng của nàng có chút xiu, nhưng hắn không có hôn lên đó.

Ba ngày sau, bọn họ sẽ thành thân, hắn hẳn là nên đợi tới thời điểm thành thân mới được nhìn nàng, nhưng mà lại kiềm chế không được. Trước kia không ý thức được tình cảm của bản thân, một khi ý thức được tình cảm trong lòng, thì liền không thể vãn hồi được.

Hồng Thất Công nhìn đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, trong lòng do dự vạn phần. Hắn là chính nhân quân tử, cũng không thể trộm hương như vậy. Nhưng hắn lại do dự một chút, cái gì mà chính nhân quân tử, tất cả đều gặp quỷ đi thôi, trong lòng hắn thích cô nương này, đương nhiên là có dục vọng muốn thân cận rồi.

Vốn dĩ hai môi còn cách xa nhau chút xíu, lúc này dán lại cùng một chỗ với nhau. Lâm Triều Anh đang nghỉ ngơi, cảm nhận thấy động tĩnh, sững sốt, mở mạnh ra mắt, lại thấy hé ra tuấn nhan mang ý cười gần trong gang tấc. Môi của hắn nhẹ nhàng mà dán lên môi của nàng, cũng không có động tác gì khác.

Nàng đầu hơi hơi ngửa đầu về phía sau, tách ra hai phiến môi đang dính sát,

- “Chàng như thế nào sẽ. đừng.” Nam nhân duỗi ra cánh tay thon dài, đè chặt lại gáy của nàng, vốn dĩ đầu hơi ngửa ra sau lại bị kéo trở về.

Hơi thở ấm áp đánh úp lại, lần này phiến môi nóng ấm của nam nhân này không chỉ còn là dán lên môi của nàng nữa, hần hút lấy đôi môi như cánh hoa của nàng, đầu lưỡi linh hoạt len lỏi vào trong miệng nàng, cùng với lưỡi thơm tho của nàng dây dưa, quấn quýt.

Nam nữ trong lúc đó, tựa hồ luôn tồn tại một loại không công bằng mà trời sinh ra đã thế, thí dụ như nam nhân rất mạnh mẽ, mà phần lớn nữ nhân, luôn có vẻ mảnh mai vô lực, nhất là ở dưới tình huống không chút nào bố trí phòng vệ.

Hắn hôn thật sự bá đạo, nhưng lại lộ ra vài phần thật cẩn thận, ôn nhu, cánh tay to lớn kia để ở sau gáy của nàng, cao thấp vỗ về chơi đùa. Mà nụ hôn của hắn, từ chậm rãi biến thành mang theo vài phần cảm xúc hung tợn, mãnh liệt, ở trong khoang miệng của nàng công thành đoạt đất.

Miệng lưỡi có chút phát đau, bàn tay để ở trên bệ cửa sổ của Lâm Triều Anh chẳng biết bị Hồng Thất Công nắm lấy từ bao giờ, lúc này bị hắn đùa giỡn như vậy, tay cũng không làm gì được, nhịn không được kêu rên một tiếng.

Nghe được một tiếng kêu rên của nàng, miệng lưỡi đang điên cuồng làm loạn kia dùng sức một chút, lập tức trở nên lưu luyến, rồi sau đó chậm rãi tách ra. Dưới ánh trăng dưới, môi của nàng sưng đỏ mọng nước, có vẻ phá lệ mỹ hoặc.

Cặp mắt còn mang thêm hơi nước của nàng tròng mắt liếc hắn một cái, muốn nói chuyện gì đó, nhưng lại nghĩ đến thanh âm yếu đuối, vô lực của mình lúc này, vì thế mím môi không lên tiếng.

Hồng Thất Công nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng một trận sung sướng, ôn thanh hỏi:

- “A anh, mệt nhọc sao không lên trên giường đi ngủ?” Nàng có bộ dạng không hề phòng như vậy, may mắn người tới là hắn, nếu là hái hoa tặc, chẳng phải là thiệt thòi lớn sao?

Lâm Triều Anh nghiêng mặt qua một bên, ho nhẹ một tiếng,

- “Ta hiện tại muốn ngủ, chàng đi đi.”

- “.” Cho dù nàng có thật sự mệt nhọc đi chăng nữa, đến mức nhìn thấy hắn liền muốn ngủ sao?

Lâm Triều Anh thấy vẻ mặt của hắn không còn gì để, vốn dĩ tâm trạng có chút không được tự nhiên, cuối cùng lại thấy tốt lắm, nàng còn nói:

- “Chàng không đi, ta ngủ như thế nào?”

Tròng mắt Hồng Thất Công nhìn thẳng nàng, Không đi, hai người đối diện một lúc lâu, bỗng nhiên Hồng Thất Công nói:

- “A Anh, đã nhiều ngày ta không có tới gặp nàng, có thể thấy nhớ ta không?”

- “.” Lúc này đến phiên Lâm Triều Anh không nói gì, thật ra là mặc kệ hắn.

- “Không nói?” Đầu Hồng Thất Công để sát vào đầu của nàng, con ngươi đen nhánh, lấp lánh kia nhìn chăm chăm nàng.

Lâm Triều Anh bật cười, đưa tay đẩy đầu đang để sát của hắn ra,

- “Hồng Thất, thật sự là rất phiền.” Thanh âm mang theo vài phần ý cười. Thật sự thực phiền, trước kia nàng cảm thấy Hồng Thất Công đầu thường xuyên động kinh, ngẫu nhiên lại điên điên khùng khùng, sau đó lại phát hiện một mặt kia của hắn, chỉ có ở trước mặt nàng mới hiện ra. Mà hiện giờ, từ sau khi nàng ở đảo Đào Hoa đáp ứng lời cầu thân của hắn, có đôi khi hắn giống như là đứa nhỏ lớn đầu, luôn thích quấn quýt lấy nàng.

Hồng Thất Công còn nói:

- “Ta có nhớ nàng.”

Động tác của Lâm Triều Anh dừng một chút, chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn. Người nam nhân hướng nàng lộ ra hai hàng răng trắng, cười nói:

- “Nghe nói trước khi thành thân không thể gặp mặt, nhưng ta là nhịn không được, nghĩ muốn đến gặp nàng một chút.” Bọn họ đã muốn một tháng không có gặp mặt, từ đảo Đào Hoa trở về, hắn phải đi Lạc Dương xử lý chuyện tình của Cái Bang. Trước kia, nếu có người nói với hắn mấy loại chuyện tình gì mà tưởng niệm gian nan như thế này, hắn nhất định là cười ha ha, nói người nọ nhĩ nữ tình trường, anh hùng nhứt chí. Mà hiện giờ, xảy ra ở trên người mình, hắn cảm thấy hắn không để ý người ta nói hắn anh hùng nhứt chí.

41. Chương 42: Thành Thân

Edit : Gynnykawai

Beta : Cẩm Băng Đơn

Lâm Triều Anh nghe được lời nói của Hồng Thất Công ..., trừng mắt nhìn, nhìn về phía hắn. Khuôn mặt tuấn lãng của hắn mang đầy ý cười, trong mắt cũng là thần sắc rất chân thành, nhìn thấy thể trong lòng nàng lại càng không được tự nhiên. Nàng muốn bỏ ánh mắt đó qua một bên, nhưng mà lại cảm thấy làm như vậy không được tốt lắm, bình thường đều là là nàng đàn áp Hồng Thất Công, nếu lúc này hơi chút rút lui, sau này chẳng phải là để Hồng Thất Công lập uy rồi sao? Nghĩ như vậy, mắt nàng cũng nhìn thẳng lại, không dời đi.

Hồng Thất Công đối diện với nàng, cặp con ngươi đen kia quả thực phát sáng rạng rỡ. Gió nhẹ thổi qua, làm mấy sợi tóc bên gò má nàng bay lên, hắn thật thuận tay giúp nàng vén mấy sợi tóc đến sau mang tai.

Thân thể cực kỳ bé nhỏ của Lâm Triều Anh cứng đờ, sau đó hỏi hắn:

- ” Chàng từ Lạc Dương trở về, rồi trực tiếp tới chỗ này luôn sao?”

Hồng Thất Công gật đầu, cười nói:

- “Ta nghĩ, trước tiên tới thăm nàng một chút.”

Lâm Triều Anh cảm thấy có đôi khi có chuyện gì đó, thật sự rất kỳ quái. Thí dụ như nói Hồng Thất Công người này, lúc trước rõ ràng vẫn là ngây thơ, cảm giác gì cũng đều không hiểu, ai biết sau khi cầu thân với nàng xong, giống như thay đổi thành một người khác. Nói cái gì mà đến chỗ của nàng, hắn đều có thể thật tự nhiên mà nói ra, thẳng thắn vô tư để cho người khác biết tâm ý của hắn. Có đôi khi như vậy cũng không có gì là không tốt cả, so với cái hủ nút, nửa ngày không nhả ra được một câu nói thì vẫn tốt hơn nhiều.

Lâm Triều Anh nhìn hắn, mới phát hiện trên mặt hắn hơi lộ vẻ mệt mỏi, tóc tai mặc dù không lộn xộn, nhưng mà trên người vẫn còn mặc trang phục rách rưới của khát cái, xem ra thật sự là một đường chạy thẳng đến nhà của nàng.

Nàng nhịn không được nói:

- “Ta không phải vẫn ngồi yên mà đợi ở chỗ này sao? Đêm khuya còn chạy tới, cũng không sợ người khác nhìn thấy sẽ chê cười.”

Hồng Thất Công chỉ cười không nói gì.

Nàng tức giận liếc nhìn hắn một cái,

- “Ta muốn đi ngủ rồi, chàng trở về đi.”

Hồng Thất Công nói:

- “Ta mà trở về, thì mấy ngày tới, sẽ không thể nhìn thấy nàng .” Ba ngày sau, là ngày bọn họ thành thân . Nghĩ như vậy, từ đáy lòng Hồng Thất Công lại có một cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

- “...”

Lâm Triều Anh bỗng nhiên rất nhớ Hồng Thất Công trước kia, hấn hể động một chút lại nói lời như thế, nàng thật sự là không quen. Không chỉ là không quen, mà còn cảm thấy không được tự nhiên, có đôi khi còn không biết đáp lại hấn như thế nào, đối mặt với nam nhân luôn biểu lộ tình cảm ra ngoài như vậy, nàng có chút... Không thích ứng được.

Bỗng nhiên, bàn tay thô ráp của nam nhân nắm lấy bàn tay mềm mại đặt ở trên cửa sổ của nàng :

- “A Anh...”

- “Hả?” Nàng ngược mắt lên.

- “Nàng... đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trong mắt Lâm Triều Anh mang theo nghi hoặc.

Hồng Thất Công ho nhẹ một tiếng, cảm giác da mặt mình trở lên khô nóng, trong lồng ngực cũng là xao động không thôi. Hấn âm thầm điều tức, ổn định giọng nói,

- “Thành thân với ta....., thật sự là đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Lâm Triều Anh nghe vậy, hơi chút giật mình, sau đó khước miệng nhin không được nhếch lên,

- ” Chàng cảm thấy ta suy nghĩ kỹ chưa?”

Hồng Thất Công ngược hai tròng mắt lên nhìn nàng, nhìn chuyên chú đến khác thường, trước kia hấn cũng cảm thấy Lâm Triều Anh bộ dạng xinh xắn, nhưng mỗi lần nhìn nàng, đều cảm thấy không giống như bây giờ, đáy lòng đều có một chút cảm xúc muốn đối xử với nàng tốt hơn. Từ trước đến nay trong lòng đều là cứng rắn, giống như là bỗng nhiên trong lúc đó, đã có thêm một chỗ mềm mại , mỗi khi nghĩ đến, chạm đến, trong lòng sẽ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng lại xen lẫn vài phần thỏa mãn lẫn cam tâm tình nguyện.

Tầm mắt quá mức chuyên chú của hấn khiến Lâm Triều Anh có chút ăn không tiêu, đáy lòng nàng có chút cáu, nhưng ẩn ẩn lại có chút cảm xúc khác thường, khiến nàng thật khó chịu. Nàng rõ ràng ‘hừ’ nhẹ một tiếng, thả bàn tay vốn đang đặt ở trên cửa sổ xuống, cả người nằm sắp ở trên tháp, không đối mặt với hấn nữa.

- “Giờ phút này chàng mới hỏi ta vấn đề này, không phải là quá muộn rồi sao?” Nàng tức giận nói.

Hồng Thất Công ngẩn ra, cá tính hấn từ trước đến nay đều là mạnh mẽ vang dội, nếu muốn cái gì, sẽ hành động luôn. Ngày đó, sau khi Lâm Triều Anh đáp ứng lời cầu thân của hấn, hấn trở về Dương Châu không nói hai lời đã mang sính lễ đến. Hiện giờ, người trong giang hồ, ai mà không biết là hấn muốn cưới vợ chứ? Những người đó tuy rằng đều không biết Lâm Triều Anh có lai lịch như thế nào, nhưng họ đều biết phu nhân tương lai của Bang chủ Cái bang là một cô nương Dương Châu, rất có gia sản, thanh danh trong dân chúng ở Dương Châu rất tốt. Nhưng hấn vội vã đặt sính lễ, cũng không phải là bởi vì cái gì khác, chỉ là vì hấn không muốn để cho Lâm Triều Anh có đường lui. Cô nương này, là một cô nương quái dị, làm việc vừa khoa trương, lại tùy theo sở thích, trước kia, hấn không hiểu được tâm ý của bản thân đối với nàng, hiện thời hiểu được, liền muốn có được nàng mới an tâm. Thật vất vả, nàng mới đáp ứng lời cầu thân của hấn , hấn sao có thể cho nàng cơ hội hối hận chứ? Cho dù là nàng có hối hận thật đi chăng nữa, hấn cũng không đồng ý.

Cách cửa sổ, hấn nhìn vị cô nương đang nằm sắp ở trên tháp kia, tóc dài uốn lượn ở trên tấm thảm màu tím , một thân đường cong mềm mại đều hiện ra trước mắt hấn. Mà giọng điệu tức giận của nàng, lại làm cho hấn cười rộ lên.

Hấn nói:

- “Lúc này mới hỏi nàng vấn đề này, đúng là đã muộn. Cho dù nàng không suy nghĩ kỹ càng, cũng không còn kịp nữa rồi.”

Lâm Triều Anh không nói chuyện, lúc này Hồng Thất Công đang nằm sắp ở trên cửa sổ, đã không chịu đi, lại còn không chịu nói chuyện, chẳng qua là cứ lẳng lặng nhìn phía sau lưng của nàng như vậy.

Vốn Lâm Triều Anh đang nằm sắp có chút sắp không chịu nổi, nàng lại ngồi dậy, cặp mắt sáng trừng hẳn,
- ” Chàng làm cái gì mà còn không chịu đi?” Không đi nữa nàng sẽ đuổi người.

Hồng Thất Công nói:

- “Ta lập tức đi ngay đây.”

Lâm Triều Anh không nói gì, nàng nghiêng đầu nhìn hẳn, một bàn tay nâng lên, ngón trỏ nhin không được chà xát, cạo mũi của hẳn.

- “Ta vẫn cảm thấy bộ dạng của chàng không tệ, kỳ thực chàng cũng được tán dương trên giang hồ rất nhiều, khẳng định cũng đã gặp gỡ rất nhiều cô nương không đến nỗi nào đi, chẳng lẽ chàng không thích một ai ư?”

Đụng chạm của nàng làm Hồng Thất Công có chút sững sờ, sau đó hẳn hơi nhẩn máy, bắt lấy tay nàng, sau đó, rất tự nhiên nắm lấy, không cho nàng tay rút ra ngoài.

- “Đúng là có nhiều cô nương không đến nỗi nào, nhưng ta không muốn suy nghĩ nhiều đến vấn đề giữa nam và nữ này, sau này đến lúc ta nghĩ đến vấn đề này, ta liền thăm nghĩ đến nàng.”

Hắn trả lời thật sự bộc trực, trong mắt Lâm Triều Anh mang ý cười nhìn về phía hẳn, thanh âm mang theo chế nhạo,

- ” Có thật không?”

Hồng Thất Công lúc này có chút quẫn bách, tránh đi tầm mắt của nàng, giống như là đang muốn che giấu điều gì đó, thanh âm có trần thuật:

- “Ta là người trẻ tuổi nhất đảm nhiệm chức vị Bang chủ Cái Bang, lúc mới ngồi lên chức vị này, e sợ sẽ cô phụ nhờ vả của Nhậm bang chủ đã quá cố, một lòng đều dốc sức vào công việc Cái Bang, căn bản là chưa từng đặt tâm tư lên người các cô nương đó. Sau này, khi Cái Bang ổn định, ta cũng không nghĩ đến chuyện thành thân.”

- “Vậy tại sao chàng lại nghĩ đến việc cầu thân ta?” Lâm Triều Anh hỏi.

Đôi con ngươi đen lóng lánh của Hồng Thất Công lại chuyển tới trên người vị cô nương trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc:

- “A Anh, trong lòng ta chỉ có nàng, ta muốn chung sống với nàng, cho nên ta hướng nàng cầu thân.” Dừng một chút, hẳn còn nói:

- “Nàng là cô nương đầu tiên làm cho ta nghĩ đến việc muốn thành thân .”

Ánh trăng nhu hòa như nước chiếu trên mặt đất, gió đêm truyền đến từng trận hương hoa, vào một đêm như vậy, có một nam tử diện mạo tuấn lãng nói ra tâm sự với người, Lâm Triều Anh cảm thấy, bất kỳ nữ nhân nào vào lúc này, trong lòng đều là vui mừng. Nàng tất nhiên cũng sẽ như thế.

Nàng nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Hồng Thất Công, lộ ra một chút tươi cười, sau đó hai tay nâng lên, giữ chặt mặt hẳn, khuôn mặt mỹ lệ cũng đưa tới gần phía trước, môi đỏ mọng chạm nhẹ lên môi mỏng của hẳn.

- “Hồng Thất, chàng cũng là nam nhân đầu tiên mà ta muốn gả.” Nàng thích cảm giác ở cùng một chỗ với hẳn, có đôi khi hẳn sẽ làm nàng cảm thấy không còn gì để nói, nhưng thời gian đó cũng thật thoải mái, không có áp lực.

- “ ... ”

Nghe nói Bang chủ Cái Bang, Hồng Thất muốn thành thân, tin tức này làm người bao nhiêu anh hùng trong giang hồ sợ đến ngáy người, người người đều muốn uống rượu mừng của Bang chủ Cái Bang. Nghe nói, ngày thành thân, khách tới cửa chúc mừng nhiều như cá diếc qua sông, ngoài tiểu địa chủ và tá điền bình thường sống ở Dương Châu, còn có những người có danh dự, uy tín trong chốn giang hồ. Tuy nhiên, với người trong giang hồ, Lâm Linh cùng với Lâm Triều Anh đều không để ý làm gì, theo Lâm Triều Anh, nàng đều đã biết mấy người cao nhất trong chốn giang hồ, nên những người khác cảm thấy cũng thường

thường mà thôi. Chẳng qua là đệ tử của Cái Bang lại cảm thấy rất mát mặt, bởi vì Bang chủ nhà mình thành thân, nhiều người đến chúc mừng như vậy, đúng là đại sự.

Đối với Lâm Triều Anh mà nói, thành thân cũng không có chuyện gì khó khăn, nàng chỉ không ở cùng Lâm Linh mà thay vào đó là làm bạn với Hồng Thất Công mà thôi, dựa theo tục lệ bái đường, sau đó nhân lúc mọi người đang huyền não, bị người đưa vào động phòng.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có hai người nàng với Lâm Linh, người săn sóc tân nương cùng nha hoàn đều ở bên ngoài.

Lâm Linh đánh giá tòa nhà của Hồng Thất Công, sau đó lại xem bài trí tân phòng, cuối cùng vừa lòng, nói,

- “Em còn lo lắng Cái Bang không có tiền, nhà của cô gia sẽ có bộ đáng rách nát không chịu được, hiện giờ xem ra, mặc dù so ra kém nhà của chúng ta, nhưng coi như là không tồi.”

Nhất là bài trí trong phòng, tinh xảo mà không phô trương, nhìn sắp dài bày biện ở trước cửa sổ, đều giống với phòng của Lâm Triều Anh. Tân cô gia nói, sau này ngài mới cùng tiểu thư nhà nàng nghĩ xem sống ở đâu cũng không muộn, tiểu thư nhà nàng cũng nói, ở đây vài ngày, người cũng muốn trở về ở trong tòa nhà của chính mình, đến lúc đó e rằng tân cô gia cũng phải tới bên kia ở thôi.

Lâm Triều Anh nghe được lời nói của Lâm Linh ..., nâng tay muốn gỡ khăn hỉ che trên đầu xuống, lại bị Lâm Linh tinh mắt thấy được, vội vàng ngăn cản.

- “Aiz! Tiểu thư, người đừng chạm vào. Cái này nhất định phải để cô gia đến gỡ ra, bằng không sẽ là điềm xấu.”

Lâm Triều Anh không nói gì, nàng nhìn một mảnh đỏ như lửa trước mắt, giọng nói mang vẻ buồn bực:

- “Mũ phượng rất nặng.”

Lâm Linh nhin không được cười rộ lên,

- “Tiểu thư, người cố nhin một chút, cả đời chỉ có một buổi tối như vậy mà thôi. Bên ngoài có rất nhiều khách khứa đến đây, cô gia nhất định là không thể nào vào đây nhanh như vậy được, người có muốn ăn chút gì đó hoặc đến thắp nhang một chút không?”

Lâm Triều Anh đặt hai tay lên bụng, nàng nói:

- “A Linh, lúc ở trên kiệu hoa, ta đã ăn một quả táo, cũng ăn hết toàn bộ Quế Hoa Cao do em làm rồi, thuận tiện còn uống hết ly trà nóng em rót cho nữa, đến giờ mới chưa được một canh giờ, em cảm thấy ta sẽ đói sao?”

Lâm Linh đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy một trận tiếng âm ỹ ở bên ngoài, nghe giống như là mọi người muốn đưa chú rể vào động phòng, lại nghe thấy tiếng nói trầm ổn mang theo ý cười của Vân Trúc Thanh đang hỗ trợ chống đỡ, mời mọi người đến tiền viện tiếp tục uống rượu mừng.

Lâm Linh mím môi cười, nói:

- “Ngày xưa, thấy cô gia có chút không đứng đắn, lại không thể tưởng được cũng sẽ tri kỷ như vậy.” Nói vậy cũng là do Hồng Thất Công biết tính tình của tiểu thư nhà nàng, lại lo lắng người phải đội cái mũ phượng nặng trĩu kia nên mới sớm tiến vào như vậy.

Ở cửa phòng ngủ của tân nương, nhìn thấy Hồng Thất Công một thân áo hỷ, màu đỏ vui mừng, sững sờ, lập tức cười rộ lên,

- “A, tân lang đã trở lại!”

Tiếp theo, là một đôi phu thê mới thành thân đang vui vẻ dưới sự chủ trì của bà mối, một lát sau tân lang vén khăn hỷ đội đầu của tân nương lên, một lát sau đó nữa là uống rượu hợp cẩn, một lát lại là ăn quả tứ hỷ, cuối cùng, cuối cùng người săn sóc dâu cùng bọn nha hoàn đều lui xuống, trả lại sự yên lặng cho bọn họ.

Lúc ở tiền viện, Hồng Thất Công bị không ít người chúc rượu, lúc bước vào phòng ngủ đã có chút cảm giác say, khi nhìn đến bầu không khí vui mừng ở trong phòng, tân nương của hắn cũng ngồi ở trong đó, lại sinh ra vài phần cảm giác không rõ. Lúc hắn kịp phản ứng lại, hắn đã dần dần vui vẻ dưới sự chỉ thị của

hỷ nường hoàn thành những chuyện cần thiết.

42. Chương 43: Bước Nhảy Vọt Thần Kỳ!

Edit : Gynnykawai

Beta : Cẩm Băng Đơn

Bóng đêm dần dần chìm xuống, đôi tròng mắt của Lâm Triều Anh nhìn Hồng Thất Công, hỏi:

- “Quả nhiên là say?”

Vốn dĩ Hồng Thất Công vẫn còn có chút sững sờ, theo bản năng ngược mắt lên, dưới ánh nền mờ nhạt, tân nương của hắn mặt mày như họa, hắn bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, đột nhiên đứng dậy.

Lâm Triều Anh sững sờ, cũng đứng lên theo.

Tiếp theo, hắn nói:

- “Này, cái kia... A Anh, mũ phượng của nàng rất nặng nhĩ? Ta gọi A Linh tới tháo mũ phượng giúp nàng nhé.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, giật mình, sau đó ngược mắt nhìn về phía hắn, khóe miệng không khống chế được khẽ nhếch lên. Cũng không biết là bởi vì cảm giác say hay là hắn cảm thấy ngược ngùng, Hồng Thất Công lúc này cư nhiên mặt đỏ tai hồng, làm cho nàng nhin không được mà bật cười. Nếu là cảm thấy ngược ngùng, người nam nhân này sao lại ngây thơ như vậy chứ? Nàng mới là cô nương cơ mà? Người nên ngược ngùng phải là nàng mới đúng chứ? Hơn nữa, lúc trước hắn ngẫu nhiên cũng sẽ nhin không được ôm lấy nàng hết ôm rồi lại hôn, mấy chuyện này đôi khi hắn làm cũng bất giác sẽ thẹn thùng, lúc này nàng với hắn đã trở thành vợ chồng, vậy mà hắn lại thẹn thùng vào lúc này?

Nàng nín cười, ngửa đầu hỏi hắn:

- “Vậy còn chàng?”

- “Hả?”

Nàng lúc này cười ra tiếng, hỏi:

- “A Linh tới giúp ta tháo mũ phượng xuống, vậy còn chàng?”

Hồng Thất Công nhìn miệng cười của nàng, ho nhẹ một tiếng, nói:

- “Trên người ta toàn là mùi rượu, ta đi ra ngoài viện tẩy sạch.” Nói xong, sau đó hắn có chút chật vật, bỏ chạy thục mạng.

Lâm Triều Anh nhìn chằm chằm biến mất trước cửa phòng ngủ, nhin không được lại cười rộ lên. Tuy rằng ngay từ đầu nàng cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày cùng Hồng Thất Công sẽ như thế này, nhưng hiện giờ như vậy, nghĩ đến cuộc sống sau này cũng sẽ không buồn chán đâu.

Lúc Hồng Thất Công tắm rửa xong trở về, Lâm Triều Anh đã thay giá y xuống, mặc vào bộ váy ngắn thanh nhã, quần áo màu xanh biếc như hồ nước, tóc dài, đen nhánh như thác nước nghiêng xuống, xõa tới hông của nàng, có một vài sợi xõa ra ở phía trước, dịu ngoan buông xuống trước bộ ngực của nàng. Không phò trương như trước kia, mang theo vẻ thanh tao lịch sự, trong lúc vô ý lại toát ra phong tình.

Hồng Thất Công ổn định lại hơi thở, đi tới.

Lâm Triều Anh nhìn bộ dáng có chút cứng ngắc của hắn, cười hỏi:

- “Đây là lần đầu tiên ta mặc màu này, chàng cảm thấy thế nào?”

Hắn đến gần nàng, hương thơm mát lạnh này càng nồng đậm, hắn nói với vẻ nghiêm túc, nói:

- “Rất đẹp mắt.”

Dứt lời, đột nhiên chỗ da sau gáy nóng đến phồng tay, chắc là đã đỏ bừng.

Đêm động phòng hoa chúc là thế nào? Vấn đề này Hồng Thất Công đương nhiên là hiểu rõ, nhưng mà! Không có kinh nghiệm thực, làm sao đây? Hắn nhìn cô nương trước mắt, bình thường nhìn thấy nàng giương nanh múa vuốt, thế nhưng sao vừa thấy, đột nhiên cảm giác được nàng nũng nịu giống như vừa chạm vào sẽ vỡ tan tành, làm thế nào đây? Hơn nữa, hắn chỉ nhìn nàng như vậy, mà máu cả người đã sôi lên, làm sao đây? Bây giờ, đầu hắn không chịu sự khống chế, xuất hiện các loại hình ảnh, tưởng tượng xem nên làm sao để thật thô lỗ mà đẩy ngã nàng? Nhưng mà nếu thô lỗ sẽ làm đau nàng, làm sao đây?

Một loạt câu hỏi ‘làm sao đây’ làm Hồng Thất Công đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên làm gì...

Lâm Triều Anh thấy tư thế hắn có chút cứng ngắc, đứng im tại chỗ, nhịn không được tiến lên, đã thấy hắn lui về phía sau một bước. Nàng trừng mắt nhìn, đây là tình huống gì vậy? Vì thế nàng lại tiến lên một bước, nhưng Hồng Thất Công vẫn lui một bước.

Lâm Triều Anh ngược mắt, cặp mắt sáng nhìn hắn,

- “Chàng làm cái gì vậy?”

- “Ta, ta, ta không làm cái gì hết!”

Hồng Thất Công lớn tiếng trả lời, nhằm che giấu các loại xúc động, mơ màng trong lòng mình, đương nhiên, còn có cả sự khấn trương.

- “Ta là ác quỷ hay sao? Ta lại gần chàng một bước, chàng lại rời xa ta một bước.”

Lâm Triều Anh buồn cười, nói.

Hồng Thất Công trở mặt, nhanh chóng phủ nhận, tránh gây hiểu lầm,

- “Nàng tất nhiên không phải là ác quỷ!”

Nàng là thê tử của hắn, nâng niu trong lòng bàn tay còn sợ làm đau nàng, sao có thể là ác quỷ được? !

- “Vậy tại sao chàng lại luôn lùi về sau?”

Lâm Triều Anh cứ tiến lên một bước, Hồng Thất Công lại lùi về sau một bước, sau đó “bộp” một tiếng, lưng hắn đập vào cửa.

Lâm Triều Anh dở khóc dở cười đối với tình huống trước mắt này, cái này thực giống như là tình cảnh ‘ác bá cường bức dân nữ’, chẳng qua là nàng là ‘ác bá’, còn Hồng Thất Công là ‘dân nữ’.

Hồng Thất Công thấy Lâm Triều Anh còn muốn tiếp tục đi tới phía của hắn, nhịn không được đưa tay ra ngăn cản,

- “Không, không, không! A Anh, trước tiên nàng đừng tới đây!”

Lâm Triều Anh lúc này mới dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, buồn cười, nói:

- “Thật ra, chàng không cần sợ hãi.” Lời vừa nói ra, nàng liền không nhịn được đen mặt (-_-!!). Nàng cảm thấy, trong lúc này, vai diễn của hai người đã bị đổi cho nhau..

Hồng Thất Công đầu đầu ngẩng lên, tay nâng trán, có chút xấu hổ:

- “Ta không có sợ.”

- “Vậy chàng làm cái gì mà cứ phải cách xa ta như vậy?” Rõ ràng là đang khấn trương, khấn trương thì cứ thừa nhận đi, nàng thề là nàng sẽ không cười hắn! Nhưng mà khoe miệng lại nhịn không được mà gờ lên.

- “Ta sợ nàng dựa vào ta quá gần, làm ta quá nóng vội, sau đó nhào tới làm hỏng nàng.” Hồng Thất Công thật sự là nói trắng ra.

... Nhào tới... Làm hỏng?

... Làm hỏng?

Vốn dĩ trên mặt Lâm Triều Anh đầy ý cười, sau khi nghe vậy, khóe miệng chợt cứng đờ, vốn địa vị cường thế giờ lập tức nghịch chuyển. Bởi vì Lâm Triều Anh nghe được câu nói kia của Hồng Thất Công, trên mặt giống như đột nhiên không khống chế được mà lập tức đỏ mặt...

Hồng Thất Công không chú ý đến phản ứng của Lâm Triều Anh, chỉ lo không ngừng hít sâu, miễn cưỡng trấn tĩnh lại máu đang sôi lên trong người, sau đó nâng chân đi về hướng nàng, còn không ngừng dằn dò bản thân ngàn vạn đừng xúc động.

Nhưng lúc hắn đi đến trước mặt Lâm Triều Anh, lúc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, hắn phát hiện cô nương trước mắt này vẫn luôn cúi đầu, sau đó nàng không thèm nhìn hắn, quay đầu đi về phía bàn tròn, lấy ra ấm trà, rót luôn mấy ly trà.

Hồng Thất Công có chút nghi ngại, đi đến, cúi đầu, khuôn mặt tuần tú áp sát vào nàng,

- “A Anh, nàng khát như vậy sao?”

Giọng nói của hắn lại làm Lâm Triều Anh nghĩ tới mấy câu hắn vừa nói lúc nãy kia, nàng vốn không nghĩ tới mấy hình ảnh có tính hạn chế này! Điều do hắn, không lý do nói cái gì mà nhào tới làm hỏng? ! Trong lòng Lâm Triều Anh thật kỳ quái, lại có chút xấu hổ, trợn mắt nhìn hắn,

- “Ta khát đấy, không được sao? !”

Môi đỏ mọng bị nước trà làm cho ướt át, vừa mỉm cười nói vừa trừng, giống như giận dữ lại không phải giận dữ, Hồng Thất Công cảm thấy lòng tham của hắn xao xuyến, sau đó hắn nhớ tới xúc cảm mềm mại của đôi môi như cánh hoa này. Khi hắn chơi xấu, quần quýt lấy nàng, có đôi khi hắn sẽ trộm hương, hôn đôi môi cánh hoa này, nhẹ nhàng mút vào, sau đó kiên nhẫn dụ dỗ nàng, sau đó nàng sẽ nghênh hợp với hắn, cái lưỡi mềm mại, nóng ẩm này sẽ dây dưa, quần quýt với lưỡi của hắn...

Nghĩ như vậy, hắn cảm giác mình cũng rất khát... Ban đầu miệng khô lưỡi nóng, lúc này càng mãnh liệt. Thanh âm hắn có chút khàn khàn, hỏi:

- “Ta cũng khát như vậy, làm sao đây? Nàng giúp ta rót một chén, được chứ?”

Lâm Triều Anh nghe thanh âm khàn khàn của, cắn cắn môi, nhét ly trà không vào tay hắn, thanh âm có chút kỳ quái,

- “Chàng tự rót đi.”

Nhưng mà nam nhân này, nắm cả tay nàng lẫn ly trà, làm cho nàng không sao rút tay ra được.

- “A Anh...” bàn tay to lớn, ấm áp của nam nhân nắm lấy tay của nàng.

Nàng giương mắt nhìn về phía hắn, vừa nhìn một cái, đã thấy đôi mắt có chứa tình dục bên trong.

Trên mặt hắn mang theo tươi cười, nhưng con ngươi lại nóng rực không thôi, hắn nắm lấy tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh hắn.

- “Trong lòng ta thật vui sướng, nhưng ta sợ ta sẽ khống chế không tốt, không cẩn thận làm nàng bị thương.” Hơi ngừng một chút, giọng điệu của hắn lại có chút quần bách, nhưng lại cố giữ vững vẻ tự nhiên,

- “Nàng cũng biết, ngày thường ta và huynh đệ trong bang tay chân đều vụng về ...”

Hồng Thất Công vẫn chưa nói xong, Lâm Triều Anh bật cười “Xì” một tiếng. Nàng cắn môi, ngược mắt nhìn về phía hắn, trên mặt một mảnh đỏ ửng, giọng nói mang vẻ hờn dỗi,

- “Hồng Thất, có phải là chàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi không?”

Hồng Thất Công đón nhận ánh mắt giận giữ của nàng, lại nghe đến lời của nàng, đầu óc “Oanh” một tiếng, A Anh cũng đã nói hắn suy nghĩ quá nhiều, hắn cảm thấy, nếu lúc này bản thân lại vẫn nhìn trước ngó sau nữa, thì hắn sẽ không phải là nam nhân nữa. Vì thế hắn buông nàng ra, sau đó cầm lấy ly trà trong tay nàng, rót một ly trà uống hết, rồi đặt ly trà lên trên mặt bàn.

Lâm Triều Anh bị cử động của hắn làm cho sững sờ, đây là tình huống gì? Sau đó nhân lúc nàng vẫn chưa hoàn hồn, nàng đã bị hắn ôm lấy, mũi chân không chạm mặt đất, đôi mắt tròn tròn đối diện với con người long lanh, đen nhánh của hắn.

- “Ừ, đúng là ta đã suy nghĩ quá nhiều.” Giọng nói của hắn thật khàn khàn, hơi thở quần quýt với nàng, giao nhau, mờ ám lại thân mật.

Nếu là bình thường suy nghĩ của hắn mà như thế, Lâm Triều Anh nhất định sẽ chết cười, nhưng mà bây giờ nàng không cười nổi, bởi vì đôi mắt hắn giống như là bị mực nhuộm đậm, con người trở nên mệnh mông, giống như mặt biển, yên tĩnh lại sâu thẳm, nhìn như bình tĩnh, nhưng nguy trang dưới vẻ bình tĩnh ấy, chính cùng chờ đợi cơ hội cắn nuốt gì đó ở trên biển khơi.

- “Chàng...” Nàng còn chưa nói hết, đã bị đôi môi nam nhân ngăn cản đành phải nuốt trở về.

Môi lưỡi quần giao, rồi sau đó tách ra, hắn bế ngang nàng lên, bước về phía giường lớn, đặt nàng lên cái chăn mềm mại, sau đó hắn áp lên trên nàng.

Hai tay hắn chống ở bên cạnh người nàng, trán hắn áp lên trán nàng, mang theo thanh âm khàn khàn không thôi:

- “Đây là lần đầu tiên ta gần nàng như vậy.”

Lâm Triều Anh nằm ở trên tấm chăn, nhìn lên nam nhân ở trên thân thể mình, lộ ra một nụ cười, sau đó bàn tay trắng nõn nâng lên, ôm lấy cổ của hắn.

Nàng cười đến xinh đẹp, mị hoặc không thôi, nàng nâng thân thể lên chút, chóp mũi cọ xát mũi hắn,

- “Sau này chúng ta sẽ còn có rất nhiều lần đầu tiên.”

Lần đầu tiên, thân thể không mảnh vải ôm nhau, ngốc nghếch và ngây ngô thăm dò bí mật của thân thể đối phương; lần đầu tiên, hoàn toàn thả lỏng bản thân, hai tay để lên bả vai của nam nhân, cảm nhận sự xâm nhập và giữ lấy của hắn; lần đầu tiên, ở dưới thân thể của nam nhân hưởng thụ cảm giác đau đớn cùng vui vẻ, đi theo hắn tiến hành hành động nguyên thủy nhất giữa nam và nữ ... Bọn họ quả nhiên là có rất nhiều lần đầu tiên, sau đó, những ngày ở chung cùng nhau cũng dần trôi đi, tuy rằng, đôi khi có chút náo loạn, cãi vã nhưng thực sự vui vẻ. Nhớ lại mấy ngày lúc đó, đều chỉ có một bóng dáng nhàn nhạt, nhưng mà trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn.

Từ trong giấc mơ tỉnh lại, bỗng nhiên cảm giác có người khẽ liếm lấy môi của nàng, Lâm Triều Anh mơ mơ hồ hồ mở mắt, chỉ thấy Hồng Thất Công mang nụ cười trên khuôn mặt tuần tú, xuất hiện trước mắt.

Nàng sững sờ, đối diện quá gần với hắn. Bọn họ thành thân đã ba năm, sau khi thành thân, nàng ngẫu nhiên sẽ ở trạch viện của hắn, nhưng đại đa số thời gian đều là ở trong trạch viện của chính mình, bởi vì Hồng Thất Công thường xuyên vì công việc của Cái Bang mà bỏ nhà, hành tẩu ở bên ngoài. Lần này hắn rời khỏi Dương Châu đã hai tháng, hôm qua, Vân quân sự còn nói, chắc là nửa tháng sau hắn mới về, sao bây giờ đã trở lại rồi?

- “Chàng đã trở lại?” Ánh mắt của nàng có chút mê man, mông lung, thanh âm mang theo giọng mũi đầy lười nhác.

Hắn cười nhẹ, thâm thúy trong mắt giống như là thiêu đốt lên thành hai ngọn lửa nhỏ,

- “Nhớ nàng, cho nên nhanh chóng quay trở về.” Dứt lời, nụ hôn lập tức hạ xuống. Nụ hôn của hắn luôn lớn mật lại trực tiếp, bá đạo lại kịch liệt. Làm vợ chồng ba năm, hắn luôn biết phải làm như thế nào để nàng động tình.

Lúc mới vừa vào phòng ngủ, đã nhìn thấy nàng cầm trong tay một quyển sách dựa ở trên giường, ánh mắt nhắm lại, giống như là đang ngủ. Bộ dạng mỹ lệ lại an tường như vậy, làm cho trái tim hắn xôn xao, hai tháng ẩn nhẫn lập tức bị khơi dậy.

Ba năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, đã tìm được Dương Thiết Tâm, vì báo ân, hắn đi theo Vân Trúc Thanh, vì Lâm Triều Anh làm việc; Dương Khang - Quách Tĩnh đã đến lúc có thể bắt đầu luyện võ; Mai Siêu Phong cùng đại đệ tử Lục Thừa Phong của Hoàng Dược Sư đã đính hôn, nghe nói trong năm nay sẽ

thành thân; Lý Mạc Sầu dưới sự chỉ đạo của Lâm Linh đã bắt đầu tu luyện võ công nhập môn của phái Cổ Mộ. Mà nàng, nữ tử lúc này bị hấn ôm vào trong ngực, tính cách vẫn trước sau như một, vừa bá đạo vừa kiêu ngạo, nhưng càng kiêu mị, làm cho hấn không tự chủ được trầm mê trong đó. Đã quên nói, năm trước lúc vợ chồng bọn họ đến đảo Đào Hoa, Tiểu Hoàng Dung thập phần thích Lâm Triều Anh, Lâm Triều Anh nhất thời hứng thú, bảo Phùng Hành để nàng nhận Hoàng Dung làm đệ tử kế môn (cuối cùng), về sau sẽ không bao giờ thu đồ đệ nữa.

Nam nhân thân hình cao lớn đè nàng ở trên giường, hai tay qua lại vỗ về đường cong mê người trên người nàng, rồi sau đó, một tay hấn theo vạt áo trước ngực xâm nhập vào, một tay kia thăm dò vào trong váy của nàng. Cô gái trước mắt, ánh mắt nhắm lại, thuận theo ngẩng đầu. Đường cong hoàn mỹ giữa cầm và cổ hình thành nên độ cong xinh đẹp nhất trên đời, nam nhân thấy thế, tia sáng trong mắt càng sâu, hấn cúi gầm mặt, hôn mút lên cổ nàng.

Hai tay Lâm Triều Anh vẫn đặt ở cổ của hấn, chân thon dài cũng quấn lấy cái hông khỏe khoắn của hấn.

Ý thức được động tác của nàng, nam nhân nâng đầu đang gục ở cổ nàng lên, đã thấy trên mặt nàng có sắc thái mị hoặc, ánh mắt quyến rũ. Nàng hướng hấn lộ ra một nụ cười xinh đẹp đến quá phận, sau đó hơi nâng người dậy, ở cạnh môi hấn nhả ra hơi thở như hoa lan:

- “Ta cũng rất nhớ chàng.”

Vốn cũng bởi vì khát vọng mà đau đớn, lúc này nghe được lời của nàng, tình dục càng thêm như lửa cháy lan ra đồng cỏ, khó có thể khắc chế.

Hấn trực tiếp đè lên, thậm chí còn không kịp cởi hết quần áo trên người của cả hai ra, chỉ vén váy của nàng lên, cởi quần lót ra, nháy mắt tiến vào, hấn giống như đang vùi mình vào nơi nóng ẩm, mềm mại kia của nàng, cùng nàng gắn bó thành một thể.

Những lúc hai người hoan ái, cho tới bây giờ, nàng cũng đều vui vẻ phối hợp, thậm chí có lúc nàng sẽ rất không nghe lời, ghé vào trên người hấn, muốn hấn giao ra quyền khống chế. Ví dụ như lúc này, nàng cười ở trên người hấn, trên trán có một lớp mồ hôi, môi đỏ mọng bị hôn đến sưng đỏ, quần áo không chỉnh tề, bả vai tuyết trắng lộ lồ gọi lên dục vọng. Nhưng mỗi lần, đến cuối cùng nàng sẽ mệt đến không muốn động.

Lâm Triều Anh cười ở trên người hấn, mỗi khi làm động tác này, nàng đều có một loại cảm giác như không chế được người nam nhân này, làm cho đáy lòng nàng có khoái cảm không thôi. Nàng có thể cảm giác được bàn tay to lớn, nóng rực của hấn đặt ở phần eo của nàng, hấn sẽ vì từng cái qua lại, nhấp nhô của nàng mà thở gấp không thôi, có đôi khi hấn cũng sẽ nắm chặt, khống chế eo của nàng, sức lực này, lớn đến nỗi giống như là muốn bóp nát nàng vậy... Mỗi lần như vậy, hấn đều giống như không thể khống chế được, mà nàng nhìn thấy bộ dạng này của hấn, trong lòng sẽ cảm thấy thật thích, thật kiêu ngạo. Nàng thích xem bộ dáng hấn vì nàng mà không khống chế được.

Cuối cùng, nàng mệt đến không muốn động, cả người ghé vào trên người hấn, cắn một nhát vào cằm của hấn. Giọng kiêu mị, mang vẻ mệnh lệnh, nói:

- “Ta không muốn động, đổi cho chàng đến động.”

Hồng Thất Công cười nhẹ ở bên tai nàng, một trận trời xoay đất chuyển, hai người thay đổi vị trí.

- “Nhanh như vậy đã không còn khí lực rồi hả? Không quan hệ, thể lực của phu quân của nàng tốt hơn nàng nhiều lắm.” Hấn vùi đầu ở trên cổ nàng, mạnh mẽ tiến lên.

Nghe được giọng nói giễu cợt của hấn, cánh tay đang để trên bả vai hấn không chút lưu tình, để lại ở trên mặt da thịt một vết cào dài, màu hồng nhạt,

- “Chàng thật đáng ghét!”

Nam nhân ‘hừ’ một tiếng, nhưng mà động tác lại càng ngày càng hung mãnh,

- “Có đáng ghét đi nữa cũng là trượng phu của nàng. A Anh... Chúng ta sinh một đứa bé đi, nghe nói tên Hoàng Dược Sư kia, lại cùng phu nhân của hấn có được một đôi Long Phượng Thai.”

Lâm Triều Anh bị hấn làm cho thở dốc liên tục, từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm làm cho nàng không rảnh để ứng đối lại.

Hồng Thất Công nhìn bộ dáng đắm chìm trong biển dục vọng của nàng, nhin không được cúi gằm mặt xuống hôn lên miệng của nàng. Mỗi lần hai người khoái hoạt, hấn đều cảm thấy bộ dáng này của nàng, có thể giết chết hấn .

- “A Anh, chúng ta sinh một đứa bé, nhé?” Hấn thả chậm tốc độ, chậm rãi ma sát nàng.

Lâm Triều Anh bị hấn tận lực thả chậm tiết tấu trở lên có chút khó chịu, nàng có chút bất mãn nhìn hấn,

- “Sinh thì sinh a~, chàng nhanh chút.” Nói xong, thân thể rướn lên trên, cùng với thân thể hấn càng thêm dán sát.

Nam nhân nghe vậy, nở nụ cười. Tay ôm lấy đùi nàng, làm hai chân của nàng càng mở rộng sang hai bên trái phải. Hấn hôn nàng, một mặt cười đến thỏa mãn,

- “Chúng ta đây cũng sinh một đứa bé.” Dứt lời, liền bắt đầu một loạt tiến công như mưa rền gió dữ, cùng nàng chìm nổi trên biển dục vọng...

43. Chương 44: Cổ Nhân Mất

Edit : Gynnykawai

Beta : Cẩm Băng Đơn

Hơi ngừng lại, Lâm Triều Anh nằm nghiêng ở trên giường, thần trí chậm rãi quay lại. Nam nhân phía sau đã rời khỏi, nhưng hai tay vẫn cứ ôm chặt eo nàng, lồng ngực rắn chắc dán sát sau lưng của nàng.

Đầu nàng dựa về sau, tay qua lại nhẹ vỗ về cánh tay quăn bên hông nàng,

- “Chàng đã về qua Cái Bang chưa?”

Khuôn mặt tuấn tú của nam nhân có chút nóng lên dán sát vào gương mặt nàng, sau đó quay mặt nàng lại, lại hôn một cái,

- “Chưa đi qua, mấy người Lão Trưởng lão còn phải mấy ngày nữa mới có thể trở về, chờ bọn họ trở lại, ta lại quay về Cái Bang.”

Lâm Triều Anh sững sốt, xoay người, đối diện với hấn, chống lại cặp con ngươi như nước kia của hấn,

- “Một mình chàng vội vã trở về sao?”

Nam nhân này so với ba năm trước, đứng đắn lên không ít, cũng trầm ổn hơn không ít, nhưng ở trước mặt nàng vẫn cứ giống một đứa trẻ to xác. Hấn lộ ra hai hàng răng trắng đối với nàng,

- “Bọn họ đi chậm rì rì, ta đang vội, liền tự mình về trước.”

Dời cánh tay đang khoác lên trên cánh tay hấn đi, sau đó nàng đưa tay đến trước mặt hấn, hai tay nâng khuôn mặt nam nhân lên, nàng cau mày, một dạng ghét bỏ,

- “Chàng đen, lại hơi gầy. Hồng Thất, ta phát hiện chàng càng ngày càng xấu rồi !”

- “...”

Hồng Thất Công trừng nàng, tay vốn ôm eo nàng nàng lại càng ôm chặt hơn.

Lâm Triều Anh trừng mắt lại hấn, sau đó nói:

- “Nếu chàng còn dám xấu thêm một chút, gầy thêm một chút, ta sẽ không cần chàng nữa!”

Hồng Thất Công không nói gì, bỗng nhiên, hấn giống như là nghĩ đến cái gì đó,

- “Nàng không quan tâm ta?”

Nói xong, một bàn tay chuyển đến đến bụng của nàng, sau đó dừng lại, hần cười rộ lên, khoe mắt đều lộ ra mấy nếp nhăn, nhưng mà điều này không tổn hao gì đến vẻ đẹp trai của hần, ngược lại, lại tăng thêm vài phần hấp dẫn.

Hần áp sát vào vành tai của nàng, nói như tên trộm :

- “A Anh, nói không chừng... Nơi này của nàng đã có đứa bé của chúng ta rồi, nàng nhẫn tâm để con của chúng ta vừa sinh ra đã không có cha sao?”

Lâm Triều Anh nghĩ đến lúc này, khi hai người đến cao trào, hần cũng không có bắn ra bên ngoài như mọi khi... Hần vừa mới nói muốn có một đứa bé, mà nàng cũng không phản đối. Thời điểm vừa thành thân , Hồng Thất Công hỏi qua nàng có thích trẻ con hay không , nàng nói không phải là rất thích, hơn nữa nàng cảm thấy trong nhà có nhiều đứa nhỏ lắm rồi, đôi khi tranh cãi ầm ĩ đến mức làm cho nàng cảm giác như chưa bao giờ được thanh tĩnh. Lúc trước, nàng không chọn làm người, Hồng Thất Công đối với nàng tốt lắm, vì một câu nói đơn giản của nàng, chỉ vì khi đó biết nàng cũng không phải là rất muốn đứa nhỏ, sau này, lúc hai người hoan ái, hần đều động chút tay chân.

Nhưng hiện thời hai người đã thành thân ba năm, người nam nhân trước mắt này cũng sắp sửa ba mươi, nếu là người khác, đã sớm làm cha rồi, mà cũng làm khó hần, luôn luôn nhường nàng, mọi chuyện lấy ý nguyện của nàng làm chủ.

Nghe được lời nói của Hồng Thất Công ..., lòng Lâm Triều Anh mềm nhũn, mỉm cười, lười nhác nói :

- “Liệu có nhanh như vậy không?”

Hồng Thất Công nghe vậy, nhìn nàng một cái, sau đó lập tức xoay người, lại đè nàng ở dưới thân, hôn lên mặt nàng, liếm lung tung,

- “Không nhanh như vậy sao? Ta đây lại chăm chỉ một chút? Được không?”

Lâm Triều Anh đưa tay ngăn lại môi, lưỡi của hần ,

- “Ta mệt mỏi, chàng lại dính vào nữa, ta sẽ đá chàng xuống dưới.”

Hơn nữa, vẻ mặt hần phong trần mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi.

Hần kéo tay nàng xuống, đặt bên môi, hôn nhẹ,

- “Thể lực nàng càng ngày càng không tốt rồi, tuy nhiên là không có gì, ta đã trở về, hãy theo ta luyện tập thể lực nhiều một chút , được không?”

Lâm Triều Anh vừa bực mình vừa buồn cười, rất muốn dùng lời nói mới rồi để thay đổi thực tiễn, nhưng lại không bỏ qua được, do dự một chút, nàng không đá hần. Nàng nói:

- “Không phải là dự tính khoảng nửa tháng nữa mới trở về à?”

Hồng Thất Công nói:

- “Ngày mai là đêm Thất Tịch.”

Đêm Thất Tịch là ngày hội dân gian, theo truyền thuyết, Ngưu Lang - Chức Nữ sẽ gặp nhau vào ngày này, đây là ngày hội của nam nữ có tình trong thiên hạ. Trước kia, lúc hần chưa thành thân, ngày hội gì cũng không quá quan tâm, để ý, nhưng mà sau khi thành thân, giống như là bởi vì có nàng, cho nên mỗi một ngày hội cũng trở nên quan trọng hơn, muốn cùng nàng, cùng nhau trải qua.

Lâm Triều Anh sửng sốt,

- “Chàng gấp gấp trở về là vì muốn trải qua đêm Thất Tịch với ta?”

Đây chính là nguyên nhân làm hần mấy ngày liên tục chạy về, biến chính mình thành bộ dạng vừa gầy, vừa đen?

- “Không được sao?” Hần lộ ra một cái tươi cười sang sảng.

Lâm Triều Anh nhìn chăm chăm nụ cười của hắn, trong lòng có chút như mềm nhũn ra, nhưng lại nhịn không được nâng tay lên dùng sức nhéo mũi hắn, giọng có chút kiêu ngạo, nói :

- “Về sau không cho chàng làm như vậy, ta là nói thật, nếu chàng lại xấu và đen thêm một chút, ta sẽ thật sự không cần chàng nữa!” Lúc còn trẻ luôn ỷ vào việc có năng lực, nên dùng thể lực đều cạn kiệt rồi, cho dù là người luyện võ, cũng phải trả giá thật nhiều. Nàng cùng Hồng Thất Công không trải qua tình cảm mãnh liệt sâu sắc nào, nhưng mà cuộc sống như vậy, nàng rất hài lòng. Tình cảm mãnh liệt khắc cốt ghi tâm, nhưng ai có thể nói, nhẹ nhẹ như nước chảy đá mòn, không được sao?

Nàng hi vọng, có thể nhìn bọn họ luôn luôn tiếp tục như vậy, có thể... Luôn luôn ở cùng nhau như vậy.

Cặp mắt đen như mực của Hồng Thất Công khóa chặt ở trên mặt nàng, hắn cảm thấy Lâm Triều Anh như vậy thật đáng yêu, vì thế cứng rắn hôn lên, bốn tay tám chân cuốn lấy nàng, đến khi hơi thở của hai người có chút hỗn loạn mới ngừng lại được, hắn vùi đầu ở trên cổ nàng, có chút không cam lòng lắm lắm,

- “Vì để tránh cho ta sẽ trở thành vị Bang chủ đầu tiên của Cái Bang vì mê luyện nữ sắc mà chết ở trên giường, nàng vẫn là đá ta xuống rồi hãy ngủ.” Bằng không, hắn cứ gần sát nàng như vậy, khẳng định lại muốn ăn sạch nàng lần nữa . Lực ảnh hưởng của nàng đối với hắn, từ trước đến nay đều không thể xem nhẹ.

- “...” Lâm Triều Anh không nói gì.

Hắn thấy nàng không nhúc nhích, nhịn không được lè lưỡi liếm cổ của nàng, sau đó mút vào. Cổ truyền đến một trận cảm giác tê dại, cơ hồ làm Lâm Triều Anh nhịn không được mà rên ra tiếng, bàn tay của hắn lại bắt đầu không an phận... Lúc này, nàng rốt cục không còn do dự.

Một tiếng “Bịch” vang lên, ai kia thật sự là bị đá xuống giường. Tiếp theo, thanh âm nam nhân có chút ai oán vang lên,

- “A Anh, nàng đá quá mạnh...”

- “...”

Từ khi Hồng Thất Công nói Quách Tĩnh và Dương Khang đã đến thời điểm bắt đầu luyện võ, Lâm Triều Anh liền bắt đầu dạy Dương Khang phương pháp thở nạp Dương Khang trời sinh tính thông minh, cũng dễ dàng dạy dỗ. Ngày hôm đó, sau khi nàng dạy Dương Khang thở nạp, đang muốn rời đi, Dương Khang lại kéo lấy tay áo của nàng.

(Cầm Bổng Đơn : Thở nạp là phương pháp luyện công, thanh lọc khí độc, phùng to bụng í sau đó thở ra để loại trừ khí độc, ngoài ra còn có tác dụng tốt cho lục phủ ngũ tạng)

Lâm Triều Anh cúi mặt, nhìn cái đầu nhỏ nhỏ lùn lùn của Dương Khang,

- “Làm sao vậy?”

- “Sư phụ, sư tỷ nói con có tiểu sư muội. Nhưng mà tại sao tiểu sư muội còn chưa tới luyện võ cùng với con? Hơn nữa con cũng chưa từng thấy qua nàng.” Dương Khang nói đến là việc năm trước Lâm Triều Anh thu nhận Hoàng Dung.

Lâm Triều Anh nhướn mày,

- “Con muốn thấy nàng sao?”

Dương Khang gật đầu, nói:

- “Con muốn tiểu sư muội theo con chơi đùa.”

- “Không có người chơi đùa cùng con sao? Ca ca Quách Tĩnh của con, còn có Mạc Sầu, bọn họ không phải đều ở cùng con chơi đùa sao?” Nếu lại tới thêm một vị Hoàng Dung đã bị Hoàng Dược Sư cưỡng chế vô pháp vô thiên nữa, Lâm Triều Anh cảm thấy viện này sẽ bị lật đổ mất. Nhưng Hoàng Dung cũng không phải nói đến là đến, nàng có cha của mình dạy, muốn học loại võ công gì còn không phải là dễ dàng sao, các môn tuyệt học của Hoàng Dược Sư đều là thứ người trong giang hồ tha thiết ước mơ. Nói thật, khi đó Hoàng Dược Sư cư nhiên đồng ý để Hoàng Dung ra nhập phái Cổ Mộ, làm cho nàng hết sức kinh ngạc.

Dương Khang bấu môi, nói:

- “Ca ca Quách Tĩnh mỗi ngày đều luyện võ công do sư trưởng dạy, chơi chẳng vui gì; sư diệt Mạc Sầu mỗi ngày đều muốn véo mặt của con, bây giờ sư tỷ lại dạy nàng một ít võ công, con bị nàng véo đến đau cả mặt cũng không bắt được nàng.”

Lâm Triều Anh nhin không được nâng tay gõ trán của hắn một cái,

- “Ta cũng có dạy võ công cho con, nếu nửa năm sau Mạc Sầu vẫn nhéo mặt con, con tránh không được, thì đừng tới gặp ta.”

Thích chơi không phải là chuyện xấu, nhưng mà vì chơi, mà quên chính sự, khó mà làm được.

Dương Khang gãi đầu, đôi mắt đen láy lúc này nhìn nàng, không có được đáp án sẽ không bỏ qua:

- “Sư phụ, sư muội này của con lúc nào sẽ đến?”

Lâm Triều Anh trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- “Chắc là... Chờ đến lúc con cao đến như vậy đi.” Nói xong, nàng khoa tay múa chân độ à một đứa bé gần mười tuổi nên có.

Dương Khang nhìn độ à trước mắt hắn chỉ có thể hi vọng mà không có được kia, yên lặng không nói gì, đây chẳng phải là muốn hắn còn tiếp tục bị sư diệt Mạc Sầu bắt nạt hay sao? Mạc Sầu sư diệt lần nào cũng ý vào võ công tốt hơn so với hắn, người cao hơn hắn một chút, chạy nhanh hơn hắn chút, thường xuyên ức hiếp hắn. Hắn còn tưởng rằng tiểu sư muội đến đây, hắn có thể thoát khỏi biển khổ rồi cơ.

Lâm Triều Anh nhìn bộ dạng của Dương Khang, nhìn đứa nhỏ cứ đa tâm suy nghĩ như vậy. Nàng nhin không được bật cười, nói:

- “Nếu con không muốn bị Mạc Sầu khi dễ, phải chăm chỉ luyện công. Chờ võ công của con đủ cao rồi, con hãy bắt nạt lại nàng.”

Dừng một chút, nàng vừa cười, vừa nói:

- “Con yên tâm, con là sư thúc nàng là sư diệt, chờ võ công của con cao hơn nàng, con còn có thể dùng bối phận chèn ép, bắt nạt nàng. Cùng lắm là, nếu đến lúc đó, nàng đến trước mặt ta tố cáo, ta mở một con mắt nhắm một con mắt.”

- “...” Dương Khang nhìn Lâm Triều Anh cười đến hết sức xinh đẹp, không nói gì.

Lâm Triều Anh thấy khuôn mặt đứa trẻ khê vo thành một nắm, lại cảm thấy rất tốt để chơi đùa, thời điểm đang muốn lại dạy dỗ hắn chút ý tưởng gì đó, bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo là giọng nói của Lâm Linh vang lên,

- “Phu nhân, cô gia mới từ Cái Bang trở về, hiện tại ở trong viện, kêu người trở về.”

Hồng Thất Công trở về từ Cái Bang, sắc mặt ngưng trọng, cả người ngồi ở đình hóng mát trong viện, thấy Lâm Triều Anh bước vào trong viện, trong mắt thoáng qua vài phần thần sắc phức tạp.

Lâm Triều Anh đi qua, thấy trên mặt hắn có thần sắc khác thường, cũng không khỏi hơi sững sờ,

- “Chàng làm sao vậy? Hay là Cái Bang xảy ra chuyện lớn gì sao?”

Hồng Thất Công lắc đầu, sau đó nâng tay lôi kéo tay nàng, để nàng ngồi lên trên người, hắn nói:

- “A Anh, Vương chân nhân qua đời.”

Chuyện Vương Trùng Dương qua đời làm Lâm Triều Anh có chút thất thần, nàng luôn cho rằng, Vương Trùng Dương qua đời sau cuộc luận kiếm ở Hoa Sơn không lâu, vào lúc Hoàng Dược Sư cùng Phùng Hành thành thân, Vương Trùng Dương cũng đã qua đời, cho nên mới có việc sau này Phùng Hành dùng hạ sách lừa ” Cửu Âm Chân Kinh ” đến tay mình.

(Theo ta nhớ là Phùng Hành dùng kế lừa lấy sách từ trên tay Chu Bá Thông, mà Chu Bá Thông là sư đệ của VTD nên LTA mới nghĩ là sau khi VTD mất thì đưa sách cho CBT giữ nên PH mới lừa được)

Nếu mình có thể từ nơi khác xuyên qua thời không mà đến, vậy thì có nghĩa khi có nàng tham dự trong thế giới này, kết cục nhân vật có khả năng đã thoát khỏi quỹ đạo ban đầu. Nhưng nàng không nghĩ tới, tuy rằng chậm vài năm, nhưng Vương Trùng Dương vẫn đi theo con đường cũ này.

Nàng ngồi ở bên người Hồng Thất Công, trong lòng không biết là cảm giác gì. Nàng muốn hỏi, Vương Trùng Dương qua đời thế nào, nhưng lại cũng không muốn hỏi. Đại khái, là vì trong lòng có quá nhiều chuyện, trong lòng có trí lớn, vừa quan tâm đến giáo phái của hắn, vừa lo lắng đến sự an ổn của võ lâm, có lẽ, trong lòng còn có quyến luyến cùng tưởng niệm đối với một người con gái nào đấy đã không còn trên cõi đời này (LTC cũ). Một người mà phải gánh vác quá nhiều, nhất định sẽ không có ngày an ổn cùng tốt đẹp.

Bàn tay to lớn của Hồng Thất Công nắm lấy tay của nàng, hỏi:

- “Ta dự định sẽ đi núi Chung Nam bái tế hắn, nàng có muốn đi cùng ta hay không?”

Lâm Triều Anh trừng mắt nhìn, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía hắn.

- “Ta với chàng đi cùng nhau?”

Hồng Thất Công gật đầu.

Lâm Triều Anh lắc đầu,

- “Ta đi cùng chàng về núi Chung Nam, nhưng ta không đi tế bái hắn.” Chuyện cũ của Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh trước đây có rất ít người biết, nếu có thể triệt để lãng quên, vậy thì quên lãng đi. Hắn vẫn sẽ là người có danh tiếng trong mắt võ lâm.

44. Chương 45: Ngày Xuân Thập Yên Tĩnh !

Edit : Gynnykawai

Beta : Cẩm Băng Đơn

Lâm Triều Anh và Hồng Thất Công cùng đi núi Chung Nam, dẫn theo tám con ngựa tốt theo.

Hồng Thất Công nhìn Vân Trúc Thanh đang sắp xếp xe ngựa, không nói gì, quay đầu nhìn về phía Lâm Triều Anh cũng mặc y phục màu đen giống mình, nhin không được hỏi:

- “A Anh, nàng đây là muốn làm cái gì?” . Nàng dự tính đi chậm rãi đến núi Chung Nam như vậy sao?

Lâm Triều Anh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- “Chúng ta đi trước, bọn họ theo sau đến. Ta dự định chuyển giường Hàn Ngọc trong Cổ Mộ xuống núi.”

- “Giường Hàn Ngọc?” Hồng Thất Công sửng sốt, hắn có nghe nói qua về cái này, đối với người tu luyện nội công người mà nói, cái giường Hàn Ngọc kia có công dụng rất lớn. (Vâng, cái mà chị dùng để bảo quản thức ăn vào mùa hè -_-!)

- “Ừ.” Lâm Triều Anh gật đầu,

- “Mạc Sầu và Khang nhi cũng đã bắt đầu tu luyện nội công, cái giường Hàn Ngọc kia để trong Cổ Mộ thì thật đáng tiếc, ta muốn đem nó chuyển xuống dưới làm chỗ cho bọn chúng ngủ.”

Hồng Thất Công ngẩn ra, sau đó hỏi:

- “Vệ Tĩnh nhi có thể ngủ cùng không ?”

Lâm Triều Anh quay đầu, nói:

- “Tùy tiện đi, giường Hàn Ngọc này lạnh chết người, A Linh còn không đồng ý ngủ trên đó. Bọn chúng ai nguyện ý ngủ ở trên đó thì cứ ngủ đi, nếu tất cả đều muốn ngủ ở đó mà không muốn ngủ bên dưới, vậy thì dùng vũ lực để giải quyết!”

Nàng từ trước đến nay không có cái suy nghĩ gọi là ném trải trong khổ đau mới là ta hơn người, có thể không cần khổ, thì ai chẳng muốn ăn ngon cơ chứ. Chỉ cần sau này chính mình thật sự có bản lĩnh, có thể

sống sống tốt là được. Cái gọi là việc chịu khổ này, kỳ thực đều là bị bức làm thôi, không có người nào trời sinh sẽ thích chịu khổ.

Hơn nữa Lâm Triều Anh cảm thấy, có nàng ở đây, đệ tử phái Cổ Mộ của nàng nếu không tốt, thì cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Hồng Thất Công cười lắc đầu, hẳn vẫn cảm thấy Lâm Triều Anh thật tùy ý lại thích bao che khuyết điểm đối với người bên cạnh nàng, ví dụ như nói đám người tiểu Dương Khang cùng tiểu Quách Tĩnh, bình thường không có chuyện gì thì thích chơi trốn tìm ở trong sân, nàng ngẫu nhiên sẽ nhìn, rồi rất lơ đãng bộc lộ tài năng khinh công, làm những đứa bé kia nhìn mà hâm mộ mãi không thôi. Sau đó nàng sẽ ở nơi đó dạy bọn chúng khinh công, nói là lúc bọn chúng chơi trốn tìm có thể bay lên trên cây hay nóc nhà gì đó, hiện giờ, sở trường của mấy tên tiểu tử đó chính là khinh công. Phương thức dạy đệ tử của nàng thật không giống với người thường, nhưng Hồng Thất Công cảm thấy có hiệu quả một cách thần kỳ.

Hồng Thất Công cùng Lâm Triều Anh đi núi Chung Nam trước, đám người Lâm Linh đi theo phía sau.

Cảnh vật trên núi Chung Nam vẫn như trước, chẳng qua là nhớ lại tình cảnh vài năm trước, lại không khỏi nhìn cảnh mà sinh tình. Lúc Hồng Thất Công đi Toàn Chân giáo bá tể Vương Trùng Dương, Lâm Triều Anh lôi tất cả những mũ phượng gì đó vốn cất ở trong Cổ Mộ ra xem, nàng nhìn những thứ đồ cưới này trong cái rương lớn, nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định chờ Lâm Linh đến đây, lại vụng trộm mang đến trước mộ Vương Trùng Dương thiêu hủy hết.

Trước kia, nàng không tin Thần - Phật, nhưng sau khi âm kém dương sai (ngẫu nhiên) tới nơi thế giới này, nàng đối với những việc liên quan đến quỷ - thần, vẫn một mực có thái độ kính sợ. Vương Trùng Dương đã qua đời, nếu quả thật có thế giới bên kia, chắc là hắn sẽ cùng người con gái phong hoa tuyệt đại kia gặp lại nhau. Sau đó... bọn họ sẽ hoàn thành nốt nghi thức mà trên thế giới này chưa được hoàn thành, làm bạn với nhau, không còn lưu lại bất cứ tiếc nuối nào.

Lúc Vương Trùng Dương qua đời, là mùa đông. Nhưng trong nháy mắt, mùa đông lại đã qua, vạn vật hồi xuân.

Lâm Triều Anh ở trong sân nhìn cả vườn hoa đào, sau đó có chút đau đầu nhìn vài đứa bé đang chạy nhảy lung tung trong rừng hoa đào, sau đó lại nhìn đứa bé gái khoảng 2 tuổi, Lâm Triều Anh đang ngồi ở trên ghế với đứa bé, nhin không được nâng tay nhéo mặt nó. Bộ dạng đứa bé gái rất xinh xắn, da thịt giống như bạch ngọc, ánh mắt trong suốt, đen bóng, nhưng mà đứa bé này yên tĩnh có chút quá phận rồi, hơn nữa cũng không giống như những đứa trẻ khác, hoạt bát, bướng bỉnh. (Đồ các nàng đó là ai? >.<)

Thấy Lâm Triều Anh nhéo mặt mình, đứa bé chỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng, sau đó quay đầu né tránh.

Lâm Triều Anh thấy thế, nhin không được cười dài, nói:

- “Trước kia lúc ta đọc sách, cứ nghĩ mặt than của người là do sau này mới tạo thành, nhưng hiện giờ xem ra, người giống như là bẩm sinh.”

Đã quên nói đến, thời điểm mùa đông ở núi Chung Nam sơn, lúc bọn họ đang muốn rời đi, thì thấy đạo sĩ Khâu Xử Cơ kia bế một đứa bé gái tới, nói là bị người nhà vứt bỏ ở vùng gần đây, mà trong giáo phái phần lớn là nam tử, không tiện thu dưỡng, hi vọng bọn họ có lòng tốt, thu dưỡng đứa nhỏ kia.

Lâm Linh đối với việc thu dưỡng trẻ con, đã thật thuận tay rồi. Hơn nữa, đứa nhỏ Khâu Xử Cơ ôm tới có bộ dạng phần điêu ngọc trác, rất là đáng yêu, tức thời Lâm Linh giống như là yêu thích không buông tay. Mấy năm nay, nàng và Vân Trúc Thanh vẫn không sinh được con, vì thế, khi trở về Dương Châu đã coi đứa trẻ này là nữ nhi của mình mà nuôi dạy, Vân Trúc Thanh đặt tên cho đứa bé này là Vân Long Nhi. Lâm Triều Anh biết, Vân Long Nhi chính là Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ ngồi đoan đoan chính chính nghiêng đầu nghi ngờ liếc mắt nhìn Lâm Triều Anh một cái, sau đó lại nhìn các sư tỷ, sư thúc chơi đùa trong viện, không nói chuyện.

Lâm Triều Anh lại bật cười, nàng gọi Mai Siêu Phong tới trông chừng mấy đứa nhỏ kia, sau đó đi ra ngoài.

Trạch viện của nàng càng lúc càng lớn rồi, năm trước, Vân quần sự cho người đào hồ nước ở phía Đông tòa nhà, bên hồ trồng liễu rủ, trong hồ có nhà thủy tạ (nhà chòi ấy), nàng thật thích ở trong nhà thủy tạ trên hồ này chợp mắt một chút, phơi ánh mặt trời ấm áp, buồn ngủ, có cảm giác thời gian như dừng lại vậy.

Ngày hôm đó Lâm Triều Anh cũng như thường đi tới nhà thủy tạ ở trên hồ nghỉ ngơi, bỗng nhiên, bên giường trầm xuống, nàng chậm rãi mở mắt, đã thấy Hồng Thất Công ngồi ở bên cạnh.

Khuôn mặt tuấn tú của Hồng Thất Công mang ý cười, cúi người dùng chóp mũi cọ xát hai má của nàng, cười nói:

- “Ta thấy nàng không có ở sân, liền biết là nàng đi tới chỗ này rồi.”

Lâm Triều Anh ngồi dậy, hai tay khoác ở cổ của hắn, thân thể có chút miễn cưỡng dựa vào trên người hắn.

- “Trong viện âm ỉ, ta gần đây cứ nghe được tiếng ồn ào thấy có chút phiền chán, cho nên liền đi qua đây. ”

Hồng Thất Công dứt khoát bế ngang nàng lên đặt ở trên đùi hắn, ở chỗ này, chỉ cần có Lâm Triều Anh, đều sẽ không có người tùy tiện đi vào.

- “Gần đây tâm trạng của nàng hình như không ổn định lắm.”

Lâm Triều Anh cười gật đầu, nàng gồi đầu ở hõm vai Hồng Thất Công , cười nói:

- “Cũng không đến nỗi nào. Ta vừa mới suy nghĩ, cũng không biết là từ khi nào lại bắt đầu, ta cảm thấy cuộc sống như vậy thực sự là rất tốt đẹp .” Mang theo Lâm Linh đến Dương Châu, đến đây gặp Vân quần sự, sau đó biết Hồng Thất Công, ngày cãi nhau cũng rất suôn sẻ, không khó chịu cũng không rơi lệ, có khi cảm động.

Hồng Thất Công ngẩn ra, sau đó hỏi:

- “Thật sao? Nàng cũng cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt đẹp sao?”

Lâm Triều Anh gật đầu cười.

Hồng Thất Công trầm mặc, một lúc lâu sau, bàn tay to nâng đầu nàng lên, làm cho nàng rời khỏi cái tổ trên vai hắn . Hắn để nàng đối mặt với hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt hắn rất chân thành, nói:

- “A Anh, nàng nhìn thẳng vào mắt ta, lặp lại lời nàng vừa mới nói một lần nữa.”

Lâm Triều Anh bị hắn làm cho có chút sợ run, muốn cười mắng hắn vài câu ‘nhàm chán’, nhưng thời điểm đối diện với cặp mắt kia của hắn, lại mắng không ra lời.

Cặp mắt sáng của nàng đối diện với cặp mắt đen như mực của Hồng Thất Công, giọng nói mang ý cười, nhưng mà nghiêm túc.

- “Ta nói, sau khi ở cùng với chàng, ta cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt đẹp.” Hơi ngừng một chút , sau đó nàng bổ sung,

- “Chúng ta cứ như vậy, có được không?”

Hồng Thất Công nghe vậy , nhin không được hôn lên môi của nàng,

- “Được, chúng ta luôn luôn bên nhau như vậy.” Hắn ôm Lâm Triều Anh, đặt nàng nằm lên giường, sau đó hôn lên mặt nàng.

Lâm Triều Anh đẩy hắn ra,

- “Ban ngày ban mặt, chàng đừng dính sát vào. Đúng rồi, không phải nói hôm nay phải cùng mấy người Lão Trương lão bàn bạc công việc hay sao?”

Hồng Thất Công hơi dừng động tác một chút , không để ý nàng phản đối giữ chặt đầu nàng lại, hung hăng hôn nàng một chút mới lại buông ra, sau đó ngoan ngoãn ôm nàng, hai người cùng nhau nằm ở trên giường, bàn tay to khi có khi không vỗ về một đầu tóc đen của nàng,

- “Bàn bạc xong rồi.”

Lâm Triều Anh ghé vào lồng ngực của hắn, có chút không để ý, nói:

- “Kỳ thực ta cảm thấy chàng là tên đại lười.”

Hồng Thất Công sững sốt, cặp con ngươi đen trùng mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của nàng.

Nàng ngửa đầu nhìn hắn, cười trùng mắt ngược trở về,

- “Trước kia ta thấy Cái Bang có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng ngày thường, chàng lại giống như không có việc gì suốt ngày ở chỗ ta, không phải sao?”

Hồng Thất Công không nói gì, lập tức lại nói rất đương nhiên :

- “Ngày thường không có việc, ta không đợi ở nhà thì làm cái gì? Nếu mà Cái Bang một ngày không có ta liền suy sụp , vậy mặc dù là ta mỗi canh giờ đều có mặt ở đó, cũng là việc dư thừa.”

Lâm Triều Anh nhướn mày, sau đó để hai tay ở trước ngực hắn, cầm để trên mu bàn tay.

- “Chàng nói, ngày sau phái Cổ Mộ của ta sẽ trở thành dạng gì?” Dương Khang, Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ, đúng rồi, còn có Hoàng Dung, Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy mấy nhân vật kiểu như trâu bò này đã đến phái Cổ Mộ của nàng, sau này nhất định trâu bò hò hét rồi.

Hồng Thất Công nói:

- “Đại khái chính là không kém bao nhiêu so với bây giờ đâu.”

Nàng lại không hay hành tẩu trên giang hồ, đệ tử môn hạ của nàng hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút chịu ảnh hưởng từ nàng. Hiện giờ, trong chốn giang hồ không có người biết phái Cổ Mộ, nhưng cho dù biết thì cũng chỉ biết Cổ Mộ tồn tại mà thôi, thời điểm nhắc tới sẽ cảm thấy thật thần bí, khó lường, cảm thấy không thể đắc tội nổi. Nhưng phái Cổ Mộ ở trong võ lâm, không có lực ảnh hưởng gì, không thể so sánh được với Cái Bang.

Lâm Triều Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy giống như hiện tại cũng rất tốt. Nàng cười nói:

- “Kỳ thực như vậy cũng rất tốt rồi.”

Vòng tay Hồng Thất Công ở trên eo nàng, ôm thật chặt , cầm để trên tóc nàng, trong lòng có chút không yên ,

- ” Tiếp tục giống như này cũng tốt lắm.”

Lâm Triều Anh nghe vậy, cười cười, sau đó nhắm hai mắt lại. Nàng gần đây không chỉ có trong lòng không yên, hơn nữa cũng dễ dàng mệt mỏi, nàng cảm thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất có thể là chuyện mà nàng suy nghĩ đã trở thành sự thật rồi. Nếu như là thật sự, không biết nam nhân này sẽ có phản ứng gì? Nàng ghé vào lồng ngực của hắn, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn của hắn , trong óc nghĩ, bộ dạng khi hắn biết việc kia, chợt buồn ngủ. Trong lúc nàng mơ mơ màng màng, đỉnh đầu chợt truyền tới âm thanh Hồng Thất Công .

- “A Anh...”

- “Hả?”

- “Thật ra, ta tới nơi này, không phải bởi vì ta là tên đại lười, mà là bởi vì nàng ở trong này. Ta vẫn muốn nói cho nàng biết, ở cạnh nàng, chính là nhà của ta.”

- “...”

Vốn đã sắp ngủ, nghe được lời của hắn, con sâu ngủ cũng chạy hết. Nàng mỉm cười đan ngón tay vào tay hắn, tay nam nhân nắm đen cùng bàn tay trắng nõn của nàng thật khác biệt, nhưng lại hài hòa ngoài ý muốn. Mười ngón của nàng quấn giao với hắn, sau đó cười nói:

- “Ở cạnh chàng, cũng là nhà của ta.”

Dừng một chút, nàng không đợi Hồng Thất Công nói chuyện, còn nói thêm:

- “Còn có, có khả năng là nhà của chúng ta rất nhanh, sẽ nhiều thêm một người.” Nàng đoán bản thân rất có thể là mang thai.

Hồng Thất Công đang ôm nàng, chợt ngẩn ra, sau đó mạnh mẽ ngồi dậy, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, nắm chặt lấy bờ vai nàng,

- “Nàng, nàng... Nàng có phải hay không... Có phải là...”

Lâm Triều Anh nhìn bộ dạng ngốc của hắn, nhin không được cười,

- ” Có khả năng.”

Hồng Thất Công nhin cười không được, ha ha ngây ngô .

- “Có phải là, ta sắp được làm cha?”

- “Có lẽ.” Trong con người của nàng mang theo ý cười.

Hồng Thất Công vỗ đầu, sau đó nhanh chóng đứng lên, sau đó cúi người ôm ngang nàng, bước nhanh đi ra ngoài.

Lâm Triều Anh sửng sốt, nhin không được đắm nhẹ bờ vai của hắn,

- “Này, Hồng Thất, chàng muốn làm cái gì?”

Nam nhân có vẻ mặt cười ngây ngô, xán lạn không thua gì hoa đào đang nở rộ trong viện, hắn ôm nữ tử trong lòng, bước chân vững vàng,

- “Đương nhiên là đưa nàng trở về, sau đó sai người đi vào trong thành mời đại phu đến!”

- “Vội như vậy sao?”

- “Đương nhiên rồi!” Hồng Thất Công nói, sau đó lại khi khi khả khả nở nụ cười,

- “Thật sự là không uổng phí công ta nỗ lực nhiều như vậy, hôm qua ta còn đang suy nghĩ, nếu nàng lại không có tin tức, vậy thì thật là ta không đủ dụng tâm, có nên cố gắng thêm chút nữa hay không...”

Lâm Triều Anh nghe vậy, trên mặt đỏ bừng bừng hổ.

Hồng Thất Công đón nhận ánh mắt hờn dỗi của nàng, tâm tình thật tốt hôn lên môi nàng một cái,

- “Nhưng hiện tại xem ra, ta thật sự đã dụng tâm!” Nói xong, ôm nàng đi khỏi nhà thủy tạ, sau đó bước trên con đường nhỏ vào trong viện.

- “... Hồng Thất, chàng thử nói linh tinh nữa xem? !” Giọng nói mang thêm kiêu mị của nữ nhân vang lên, sau đó là một trận tiếng cười sang sảng của nam nhân.

- “A Anh, ta thật vui mừng.” Thanh âm của nam nhân từ trên đường nhỏ lại truyền đến.

Nữ nhân im lặng một lát, ‘hừ’ nhẹ một tiếng không để ý hắn. Nam nhân giống như là đã có thói quen với bộ dạng này của nàng, lại cười dài, nói:

- “Nàng thích con trai hay con gái? Ta không quan trọng, chỉ cần là nàng sinh, bất kể là con trai hay con gái, ta đều thích.”

Nữ nhân nghe vậy, nghiêng đầu nghĩ một lát , sau đó chậm rãi tựa đầu vào bờ vai của hắn, cười nói:

- “Cả hai đều được. Nhưng ta hi vọng là con trai.”

- “Vì sao?” Giọng điệu nam nhân có chút không hiểu.

- “Bởi vì, vừa nãy, ta nghĩ ra một cái tên, rất hay. Nếu là con gái có tên như vậy sẽ rất không hợp.”

- “Tên là gì?”

- “Hồng Đăng Đăng.”

- “...”

Nam nhân không nói gì, nữ nhân thấy ánh mắt của hắn, nhin không được bật cười, thanh âm dễ nghe này, rơi trên con đường nhỏ trong sân, làm cho hoàng hôn của ngày xuân, tăng thêm vài phần sinh khí cùng ngọt ngào. Có lẽ, mười tháng sau, cái nhà này sẽ càng thêm náo nhiệt, càng có sinh khí, bởi vì trong bụng nữ chủ nhân nơi này, đang dưỡng dục tiểu chủ nhân tương lai của trạch viện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-lam-trieu-anh>